DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

roman

"Bir gün mutlaka bahar gelir
ya da biri onu sana getirir."

Bir Deli Ayaz

KAKTUSUN
TELEGRAM

Zeynep Saraç

arunas

"Sen içimdeki rüzgardan korumak zorunda olduğum,
buna rağmen bazen sadece senin üzerine *estiğimsin.*"

Karakterleri, istekleri ve hayatları apayrı ancak kalplerinin derinlikleri tastamam aynı iki insan. Birbirlerinden uzak kalmak için çabaladıkları halde en derinler kördüğümlerle sımsıkı bağlanıyor.
"Sevdiğin insanı bu dünyada en iyi anlayan insan olmak... Muhteşem bir duygu. Aynı zamanda öldürüyor değil mi?"

Deli bir ayaz vurur bazen hayatına. Alır, savurur, atar sahip olduğun her şeyi.
Şiddetini en çok hissettiğin an, yazgının yol ayrımlarından bir tanesine vardığın andır. *Deli bir ayaz...*
Ya seni *kışta* bırakır ya da içinden sana bir *bahar* doğurur.

****

"Hayat kadar gerçek, hayaller kadar muhteşem, aşk kadar yakıcı."
Nevra Karataş/Yazar

PDF Kitap Arşivi - ht
THG

BİR DELİ AYAZ

ZEYNEP SARAÇ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Canım Tuğra'ma

telegram: @kaktusunx

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana birbirimize âşık olursak ne olacağı konusunda söylediğin son sözleri hatırla," diyerek sesini alçalttı Ayaz.

Yasemin'in içine derin, kendi elleriyle açtığı bir acı saplandı. Ayaz dudaklarını o sözlere araladı. "Karar ver," dedi, Yasemin'e kahredici bir vaat sunarak. "Kendine ne yapacağına sen karar ver."

Karar zaten belliydi.

Rüzgar çıktığında çiçeğin kendi üzerinde hükmü kalır mıydı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Günümüz /Ağustos

Günalan

"Öyle bir kopacak ki parçalar içinden,
öyle bir eksileceksin ki
ya hiç tamam olmadığın kadar tamamlanacak
ya da hiç olmadığın kadar yarım kalacaksın.
Ortan olmayacak bir daha."

Tutsak

Portakal ağaçlarının arasında saklı küçük beyaz bir inci gibi kalan Günalan Kasabası'nda yakında portakal hasadı başlayacaktı. İçlerine girildiği zaman, sonsuz gibi görünen turuncu bahçelerden bir tanesinin kenarındaki toprak yola park etmiş bir araba vardı. Arabanın içinde sessizlik, kızın kalbinde ise depremler hüküm sürüyordu.

Ayaz'a nasıl tutulduğu, farkında olmadan kapıldığı ve asla bir arada olamayacakları gerçeğiyle yüzleşiyordu. Sabahtan beri bunu yapıyordu.

Olmayacağını bile bile, kalbine söz geçirmeye gerek duymuyordu.

Cesaret hiç bu kadar delice çağlamamıştı damarlarında.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendine karşı gösterdiği cesarete rağmen Ayaz'ın karşısında sus pus olmuştu. Hem de ilk defa.

Koyu lacivert renkli Volvo marka arabanın içinde gürültülü sessizliğe karışmış portakal çiçeği kokusu, Yasemin'in teninden saçılıyordu. Başını öne eğmiş ve karamel renkli iri, kabarık buklelerinin yüzünü perdelemesine izin vermişti. Onları omuzlarının arkasına atma ihtiyacı duymuyordu çünkü durgun hâline rağmen içinde fırtınalar kopuyordu.

Yanındaki siyah tişörtlü genç adamın koyu yeşil ve keskin bakışlarının kendi üzerinde dolaştığının farkındaydı. O bakışları göremiyordu ama içini de, ruhunu da, tenini de delip geçiyorlardı.

"Arkadaşlarımı sevmedin mi?" diye sordu Ayaz sonunda. Kızın bu hâlinin, kendi arkadaşlarıyla ilgili olmadığını anlayamayacak bir insan değildi oysa. Duygusal bir sarsılma yaşadığını düşünmek dahi istemiyordu.

"Hepsi çok iyiydi," diyerek kurşuni bakışlarını Ayaz'a çeviren Yasemin bir süre öylece kaldı. Dudaklarını araladı. Tam ona bir şeyler söyleyeceği anda Ayaz'ın yoğun, güçlü bir enerji saçan koyu, çok koyu yeşil bakışlarından kaçma ihtiyacı hissetti. Oradan kaçıp, bir eli ile su yeşili rengindeki ince gömleğinin en üstteki düğmesiyle bilinçsizce oynamaya başladı. "Bu öyle bir şey değil."

Cesaretini toplayarak tekrar genç adama bakmaya çalıştı ama bu sefer alnına dökülmüş açık kumral saçlarında buldu kendisini. Gözlerini yumdu. Bu sefer de önce, onun mükemmel heykellerde bile olmayan biçimli çenesi, hislerini istediği zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karşısındaki insanın iliklerine kadar hissettiren, istemediği zaman ise en zorlu geçitlerden bile daha kapalı olabilen yüzünün her bir zerresi geldi gözlerinin önüne. Ayaz artık her yerdeydi.

Ondan ilk defa çekiniyordu. Onun baskın ve güçlü karakteri ilk defa Yasemin'i durduruyor hatta susturuyordu.

"Nasıl bir şey?" diye sordu Ayaz. Kızın ismini hâlâ ağzına almıyordu.

Geçirdikleri harika güne rağmen bu durum Yasemin'in dikkatinden kaçmamıştı. Sebebini az çok tahmin edebiliyordu ama yine de inciniyordu. İnciniyordu çünkü Ayaz'ın, kendisi hakkındaki fikirlerinin değiştiğini düşünüyordu.

Yasemin onun zorlayıcı etkisinden kurtulmak amacıyla arabanın kapısını tutmadı. Oraya tutundu. Kendisini dışarı atarak içinde başlayan depremi durdurabilmek adına arabadan inerek portakal bahçesinin içine doğru hareketlendi.

Ayaz'ın da indiğini sertçe kapatılan kapı sesinden duyduğu anda birden irkildi. Oysa böyle olmamalıydı. Onun, karşısındaki kızların duygularını baştan yazabilme gibi akıllara zarar, onlara ziyan kendine has bir gücü vardı. Bu gücün etkisine, kendisinin de yavaş yavaş kapıldığını düşünmek Yasemin'in ağırına gidiyordu.

Bunu istemiyordu. Bu olmamalıydı.

Kızın karşısına geçerek tam bir adım karşısında durdu. Kaşlarının ortasındaki çizgi, Yasemin'den bir açıklama talep ettiğinin alameti gibi çatıldı. "Ne oluyor?" Ardından kızın kolunu bıraktı ve uzun, erkeksi kaslara sahip fiziğini gözler önüne seren dik duruşuyla bekledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok güzel bir gündü," dedi Yasemin. Ayaz, ona aylardır öyle uçlarda duygu sarsıntıları yaşatmıştı ki içinde en son duraklayan hislere dair tek bildiği şey, onları hissetmemesi gerektiğiydi.

Ama hissediyordu. Kalbini ele geçiren bu duyguyu inkâr edecek değildi. O duyguya ansızın saplanmış ancak nerede olduğunu haftalar sonra anlamıştı. Çamur değildi onu içine çeken şey. Çıkması gereken gül bahçesiydi sanki içine düşüp tutsak bir hâlde kalakaldığı yer.

"Öyleyse neden böylesin?"

Ayaz'ın yavaş yavaş gerilmeye başladığını, bu gerginliği kendisinden sakınmadığını hissedebiliyordu. Portakal ağaçlarının bir tanesine yaklaşarak, "Ezgi..." dedi. Ayaz'ın eski kız arkadaşını kastediyordu. Bu ismi duyduğu anda Ayaz'ın kaskatı kesilen bedeni ve kendisini kontrol etmek amacıyla geniş omuzlarını yükselten derin bir nefes aldığını fark etti.

"Bana ondan bahsetme," dedi kararlı bir ses tonuyla. Aynı kararlılıkla, yakıcı yeşil bakışlarını kıza sabitledi. "Beni anladın mı?"

Yasemin, Ezgi'nin Ayaz'ın kız arkadaşı olduğu zamanlarda, onunla ilgili bir mesele yüzünden Yasemin'i öfkesiyle neredeyse boğmaya kalktığı o günü anımsayarak gözlerini yumdu. Tam böyle bir yol ayrımında Ayaz Yasemin'in yolunu kesmişti. Sonra...

Yasemin o anları zihninden hemen silmeye çalıştı. Çünkü sonrasında tüm vücudunu dehşet bir suçluluk kaplıyordu. Yasemin kendisini hatalı hissediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kimseye anlatamadığı bu konu için için onu yiyordu. Bir süre onun yüzünü izledi. Ayaz'la ve Ayaz'ın arkadaşlarıyla geçirdikleri güzel günü anımsamayı yeğledi. Ayaz ile konuşmak yerine tam olarak bunu yaptı.

Ama açmalıydı. Gerçekleri Ayaz'a anlatmalı, Ayaz, kendisinin kalbini ne kadar kıracak olursa olsun, ki bunu yapacağına dair hiç tereddüdü yoktu, kabullenmeliydi çünkü Ayaz ile geçirdiği her güzel saniye, Yasemin'in kalbinin ortasına renksiz bir ihanet çöreklenmesine sebep oluyordu. Oysa yalan yoktu; güzellikler arttıkça Yasemin susmak istiyordu. O kahredici güzellikler, değil onunla yaşadığı bir gün, yüzüne her baktığında çağlayarak kıza akıyordu.

Başı öne eğik hâlde dudaklarını bir defa daha itiraflar için araladı, kapattı, tekrar araladı ama özellikle bugünden sonra göğsünü sıkıntıyla şişiren o hisse rağmen diyemedi.

Bugün çok güzel bitmeliydi. Bugün ona Ezgi ile ilgili olayı anlatacak olursa Ayaz, Yasemin'i dinledikten sonra kalbini, bir daha onarmaya gerek duymayacak şekilde paramparça edebilirdi.

Edebilirdi. Ama bugün değil. Yarın veya başka bir gün... Onlara hazırdı.

"Kahretsin," diye fısıldadı sertçe ki Yasemin'e böyle davranmaya artık tahammülü yoktu. "Bugün seninle bir arada olmak hata mıydı?"

"Hayır," diye itiraz etti Yasemin. Onunla geçirdiği bir saniyeden bile pişman değildi. "Harika bir gündü."

Ayaz, başını ona doğru eğdi. Sesi fısıltı hâlinde, onun duygularını önemsediğini gösterircesine sıcaktı. Buna rağmen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yasemin'in içini titretti. "Eğer gerçekten harikaysa seni böyle görmek istemediğimi bil." Önemserken bile kıza hem şefkatini hem de baskın karakterini hissettiriyordu.

Yasemin Ayaz'ın arkadaşlarını kastederek, "Seni çok seviyorlar, sen de onları tabii..." dedi ve yutkundu. İtirafını biraz erteleyerek bugün yaşadıklarına dair yorumlar yaptı.

"Seni suçlamıştım. Ezgi'yi çok fazla yalnız bıraktığını düşünüyordum. Hâlâ öyle düşünüyorum ama..."

Ayaz ile bugün aralarında geçen o sohbeti anımsayarak hüzünlendi. "Şu anda başka bir fikrim daha var. Bana cevap vermek zorunda değilsin. Seni incitmeyi de asla istemem ama söylemek istiyorum."

Ayaz kızın aklından neler geçtiğini merak ediyor, ne söylemeye çalıştığını çözmeye çalışıyordu. "İncinmem, merak etme."

Öyle duygusuz, ona keza meydan okumaya gerek duymadan söylemişti ki, taştan kalbini çok seven, ona alışmış bir insandan farksız olmuştu o an Yasemin'in gözünde.

"Dedenden başka bir ailen olmadığı için, bence o yüzden onlara bu kadar düşkünsün. Özellikle Levent'e... Onu ailenden bir parça olarak görüyorsun. İçindeki boşluğu dolduruyorsun."

Ayaz'ın koyu yeşillerinde yine hareler belirdi. Düşüncelere boğulduğu anlarda parlardı o koyu ışıklar gözbebeklerinde. Yasemin o parıltılardan sonra gelen sözlerin ağırlığını iyi bilirdi. Öğrenmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genç adamın tepkisini kestiremediği hâlde sordu. "O boşluk dolmak zorundaymış gibi hissediyorsun değil mi?"

Ayaz, kendi iç dünyasından daha çok Yasemin'in dudaklarından dökülenleri ve dökülecek olanları duymak istiyordu. "Devam et," diye fısıldadı. "Susma."

Yasemin Ayaz'ın, kendisini neden konuşturmak istediğini anlamıştı. İlk defa birisiyle bu tür bir konuşma yapıyor, hem onu incitmekten korkuyor hem de kendisi incinmek istemiyordu. "O boşluğu kimse dolduramıyor değil mi? Kimi ne kadar çok seversen sev, sen yine bir gün bir yerde yanlışlıkla oraya ayağını basıp tökezliyorsun. "

Yasemin'in elini tutarak onu dudaklarına değdirdi. Hiç beklenmedik bu hareketine rağmen Yasemin, bu sıcacık öpüşü yadırgamadı. Sanki bir ihtiyaçtı ve karşılanmıştı. Ve Ayaz oraya ruhundaki tüm şefkati bıraktı. Elinde olsa kendisini tüketir o şefkati öyle çoğaltırdı.

Kızın bileğinin üzerinden tenini kokladı ve teninin kokusunun ne olduğunu anlamak için gözlerini yumdu. Bu sefer ne olduğunu anımsadı ve portakal çiçeği kokusunda kayboldu.

Yasemin Ayaz'ın gözlerinin içine zar zor baktı. "Sonra da hıncını birilerinden çıkarmak istiyor, içindeki acıyı uyuşturmak istiyorsun."

"Evet," diye fısıldadı Ayaz. Yasemin onun beyninin içini okuyordu. Hayır, okumuyordu, Yasemin Ayaz'ın beyninin içini yaşıyordu.

Ayaz, ilk defa, ailesinin yokluğunun kendisine yaşattığı bir duygu ile ilgili itirafta bulundu. "Ben kendimden çıkardım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Almanya'da üniversiteyi bitirene kadar o yüzden kaldın değil mi? Liseyi o yüzden yatılı okudun ve dedenin yanına gitmedin değil mi?"

Bugün Ayaz'a Almanya'daki yatılı okulda kalmaya nasıl karar verdiğini sormuş, Ayaz'da ona kendi seçimi olduğunu, dedesinin bu mevzuda ona söz geçiremediğini söylemişti.

Bu sefer karanlığın alameti olan o yeşil hareler, karanlıkta kalmış, daha önce hiç dile gelmemiş bir sözcük getirecekti Ayaz'ın diline ama Ayaz başını yola çevirdi. Evet, demedi ama Yasemin zaten bunu biliyordu. Kızın elini bıraktığında aralarındaki o anki bağ kopmuş ama derinlerde bir yerlerdeki bağ, daha sıkı düğümlerle bağlanmıştı.

"Buraya kadar," dedi kıza. "Belki bir daha görüşemeyiz."

Duygusuzca çıkmamıştı bu sözler ağzından ancak sıcak da değildi. Yasemin'in içini sızlatan o sözler kızı sarsmaya yetti. Ayaz'la yaşadığı günler geçti gözünün önünden. Onun kıza karşı sergilediği davranışlar arasında hiddetinin yükselip zirvelere taşıdığı anlar da vardı, Yasemin'in kalbinin en derinlerine ulaşıp oralara dokunduğu anlar da. Sonu belirsiz duygusal sarsıntıların neticesi ortadaydı.

Yasemin ona sürüklenmişti.

Yasemin Ayaz'a bakışının, isminin 'Son,' olma ihtimalini bile bile baktı. İçinden, hiç beklemediği ama buna rağmen kopuşunu garipsemediği bir parça koptu. O parçanın gidişi Yasemin'in canını yaktı, sanki Ayaz'ın gidişiyle kopması gerekiyordu da koptu gitti.

Ayaz, bahçenin sahibi olan insanın kendilerini izlediğini bildiği hâlde, onu hiç umursamadan kıza doğru eğildi. Yase-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

min onun bu aldırmazlığını garipsemedi çünkü Ayaz böyleydi. Gözü kara, hükmedilemez ve asla korkmayan bir insan.

"Ben," dedi. "İstediğin her zaman yanında olurum. Ama bunun ne anlamda olduğunu biliyorsun değil mi?"

Çiçek açma zamanını çoktan geçmiş portakal ağaçlarıyla dolu bahçenin ortasında duran Yasemin, Ayaz'a beklenti yüklü bakışlarını dikti. Ama onun yüzüne bakmak istemiyordu. Saçlarına vuran öğlen güneşinin altında parıldayan saç tellerinden bir tutamına dokunmak için elini kaldırdığı hâlde eli havada asılı kaldı.

Sanki eliyle Ayaz'ın saçları arasındaki boşluğa asılı ve tutsak kalmıştı.

"Biliyorum," diyebildi güçlükle. Bilmez miydi? Bu, asla kimsenin olamayacağı bir şekilde kızın yanında olmaktı.

Başını hayır anlamında sallayarak sırtını genç adama doğru döndü ve adımlarını hızlandırarak ahşap kulübeye doğru yürümeye başladı. Ondan kaçıyordu. Kendinden kaçıyordu. Aşktan kaçıyordu.

Ayaz, onun nelerden kaçtığını tahmin ederek kızın gidişini soğukkanlılıkla, bakışlarını milim kıpırdatmadan izledi. Kendisine söz geçiremediği nadir anlar olurdu ama Yasemin söz konusu olduğunda işi o raddeye asla vardırmayacaktı.

Bakışlarını kızdan ayıracağı anda Yasemin birden ona doğru döndü ve koşarak yanına geldi. "Beni... duyguları korunmaya muhtaç bir zavallı olarak görmeni istemem." Ayaz'a karşı olan hislerini Ayaz'ın anladığını düşünüyordu ki kendisi bile sabah yüzleşmişti o gerçekle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayaz kıza şefkatle, beklenmedik ve belli belirsiz bir tebessüm verdi. "Görmüyorum," dedi. "Aksine seni güçlü bir kız olarak görüyorum."

Karşısında dik durmaya çalışan Yasemin'in aslında ne kadar hassas bir kız olduğunu öyle iyi öğrenmişti ki, değil ona kızmak, kalbini kırmak, ona dokunmaya dahi kıyamıyordu artık. Bunun yanında kızın içindeki muazzam gücü de kabul ediyordu.

Yasemin yutkunarak "Öyle," dedi. "Seninle daha çok vakit geçirmek istediğimi biliyorsun. Buraya geldiğin zaman beni ara." Ayaz bir süre sessiz kaldığı sırada Yasemin onun kolunu tuttu.

Ayaz evet anlamında başını öne eğdi. Çok istekli ve kendisine söz geçiremez gibi görünmüyordu ama Yasemin nasıl istiyorsa öyle yapardı. Kızın parmaklarını tutarak onları yavaşça kendisinden uzaklaştırdı.

Ayaz'ın bu hareketi kızın kalbini nedensizce sızlattığında "Ararım," dedi Ayaz. Aralarındaki yoğun çekim portakal ağaçlarının arasından yavaş yavaş dağılan beyaz bir duman gibi her yeri sarmıştı. Kıza doğru eğildi. "Eğer istiyorsan," dedi. "Buraya geldiğimde mutlaka seni ararım."

Yasemin'i önemsediği, fikirlerine ve isteklerine önem verdiğini belli eden bu sözler kızın kalbini hem onardı hem parçaladı.

Ayaz'ın kızı reddetmemiş olması Yasemin'i mutlu etti. Ancak bu mutluluk başka bir mutsuzlukla gölgelendi. Yasemin, Ayaz'ın eski kız arkadaşı ile yaşadığı ayrılığın fitilini istemeden de olsa ateşlediğini düşünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayaz'ı deliler gibi seven Ezgi'nin hıçkıra hıçkıra ağladığı anlar hâlâ kulaklarında uğulduyordu. Bir suçlu gibi başını öne eğdi. Bu gerçeği Ayaz'a itiraf etme gücü nasıl da azalıyordu her geçen saniye. İtiraf ettiği takdirde Ayaz'ı öfkeden deliye döndüreceğine, tavizsiz kişiliğine boyun eğmek zorunda olacağını, duyacağı şeyler sonrasında Yasemin'i duygusal anlamda berbat bir şekilde hırpalayacağından öyle emindi ki.

Onu sonsuza kadar kaybedecekti ki Yasemin o hatayı istemeden yapmıştı.

Ayaz'ın onu yıkıp dökeceğini bildiği hâlde susmayacaktı. Başını ona doğru kaldırıp yakıcı bakışlarıyla karşı karşıya kaldığı anda kızın kalbi korkuyla sıkıştı.

Söyleyemedi yine Yasemin. Yüzüne karşı dile getiremedi gerçekleri. Sonra, şimdi değil sonra yapacaktı. Ama sonra yaşayacağı olayın sonuçları şimdiden kasıp kavurdu bedenini.

"Görüşürüz," dedi Ayaz'a ve ahşap kulübeye doğru hareketlendi.

Yasemin, içine düştüğü boşluk hissinden kurtulmak adına koşarak ahşap kulübeye girdi. Gölge ayakta durmuş, kendisini izliyordu. Kollarını genç adamın beline dolayarak yanağını onun göğsüne yasladı. Boğazı düğümlenmişti. Aralarında böyle anlar nadir yaşanırdı ama bu anlar Yasemin'in kendisini en çıkmazda hissedip, Gölge'den başkasına gidemediği anlardı. Bir tek ona anlatırdı kendisinin bile anlayamadığı çıkmazları.

"Nasıl başladı?" diye sordu Gölge'ye, genç adamın içindeki büyük aşkı kastederek.

"Onun gideceğini öğrendiğin zaman içinden canını acıtan bir parça koptu mu? O parça mı yüzüne vurdu her şeyi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gölge onun saçlarının üzerine bir öpücük bıraktığında Yasemin ona daha sıkı sarıldı.

"Bu aşk mı?" diye sordu, aşkın tadını henüz bilmeyen Yasemin. "Aşk böyle insanı eksiltir mi?" Gölge'den kollarını ayırdı ve geri geri birkaç adım atarak itiraz etti. Bütün benliğiyle bu duyguyu reddediyordu. Reddediyordu çünkü Ayaz'la olmayacağını o da Ayaz gibi biliyordu. "Ben eksilmeyeceğim ve mahvolmayacağım."

Gözleri birden dolduğunda Gölge ile değil de içinden eksilen parçayla tartıştı.

"O kahredici parça ona aslında nasıl âşık olduğunu, kalbine söz geçirmeye gerek duymadan sonunu bile bile *onun peşinden git,* dedi mi sana?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geçmiş
On dört ay önce/ Haziran
Aynı portakal bahçesi

"Sen tenin dokunduğuna bakma,
ruhlar çarpıştı aslında o anda.
Ruhlar karıştı o temasla.
Ayır şimdi onu yaşadıkça.
Ya da daha çok karış ona, ruhunu koparmaya çalıştıkça."

Kurşuni

Ayaz ellerini yüzüne kapatarak derin bir nefes aldı. Başı geriye yaslı bir hâldeydi. Az sonra ellerini yüzünden çekerek iki karış üzerindeki tavanı boş bakışlarla izlemeye başladı. Sadece beş dakika uyumuştu. O beş dakika, karanlık bir girdap gibi tüm varlığını söküp almıştı bu dünyadan. Sonra da Ayaz'ın tüm duygularını sarsıp terk etmişti bedenini.

Hafifçe karışmış saç tellerinin arasından alnına düşen ter damlaları, ruh hâlinin emaresiydi. Şu anda içinde bulunduğu taksinin sonuna kadar açık klimasının ortama bıraktığı serinliğe rağmen, tenine süzülmeyi başarabilen damlalardı. Göğüs kafesindeki derin acı bir anlığına yine harladı ama bu duygu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sunu belli eden tek hareketi usulca kısılan keskin, yeşilin en koyusu bakışları oldu. Boşluktan zar zor kopardığı gözlerine örtülen göz kapakları birkaç saniye öyle kapalı kaldı. İçine çektiği nefesi öyle rahat duydu ki.

Gözlerini birkaç defa kırptıktan sonra başını sağa sola salladı. Dalaman Havaalanı'ndan bindiği taksinin camından dışarı çevirdi bakışlarını.

"Dur," dedi taksiciye. "Burada ineceğim."

"Emin misiniz? Günalan'ın merkezine buradan en az yirmi dakika yürürsünüz."

Biliyordu. Kasabanın merkezinden de gideceği eve en az on beş dakika yürüyecekti ama canı yürümek ve hava almak istiyordu.

Ardından çevik hareketlerle cüzdanından çıkardığı paraları taksiciye uzattı. Siyah sırt çantasını eline alarak taksiden indi. Nefes... Aldı... Bir tane daha. Artık daha iyiydi.

Bitmişti.

Zihnindeki sis bulutu dağılıp gitmişti. Kim bilir bir daha ne zaman gelecekti?

Etraftan gelen böcek seslerini bir bir duymaya başladı, haziran sıcaklığını hissetti ve dudaklarının kenarında belli belirsiz ama kederli bir tebessüm belirdi. Önce hissettiği kederi sonra da yüzündeki tebessümü sildi varlığından.

Günalan tabelasının yanından geçerek, toprak yola girdi. Bir müddet yürüdü. Havanın sıcağı İstanbul'dakine benzemiyordu. Güneş daha bir parlaktı buralarda. Siyah sırt çantasının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içinden şapkasını çıkararak onu başına geçirdi ve uçsuz bucaksız görünen muhteşem portakal bahçelerini izlemeye başladı.

Dedesinin, bu kasabadan altı ay önce satın aldığı ve Ayaz'ın daha önce kalmaya fırsat bulamadığı ev de böyle bahçelerden bir tanesinin yanındaydı. Onu ilk satın aldıkları gün görmüştü. Berbat bir dökün tüydü. Fotoğraflardan gördüğü kadarıyla son hâli ise muhteşemdi. Kasabanın diğer ucunda, tepenin hemen yamacındaydı. Eve daha varmadan kendisini taksiden dışarı atmak Ayaz'a iyi gelmişti. Yoluna devam ederken tiz bir çığlık duydu. Sanki bir genç kızın çığlıydı ve yardım diliyordu. "İmdat!"

Ayaz'ın bedeni buz keserken ayakları olduğu yere çivilendi.

"İmdat!"

Kız feryat figan bir şekilde bağırdıkça buz kesen bedeni daha da soğudu. "Defol hayvan!" dedi aynı kızın sesi.

Portakal bahçesinin içinden gelen sesin geldiği yere doğru hiç tereddütsüz koşmaya başlayan Ayaz, daha hızlı hareket edebilmek için sırt çantasını yere fırlattı. Yüz, yüz elli metre ilerideki diğer ağaçların arasında bir hareketlenme gördü ve adımlarını oraya doğru yönlendirdi. Orada ahşap bir kulübe takıldı gözlerine.

"Gününü göreceksin," diye bağırdı kız avazı çıktığı kadar. "Burası senin evin olabilir ama benim de girmeye hakkım var. Telefonunu buldum işte."

Ardından sinirli ve de küçümseyici bir kahkaha attı. Ayaz'ın adımlarını yavaşlatan bu kahkahanın içtenliği ilgisini çekti. Hoş, kızı henüz görebilmiş değildi ama belli ki imdat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dilenirken bile kahkaha atabilecek kadar enteresan bir kızdı. Ya da olay pek de dışarıdan göründüğü gibi değildi.

Seksen doksan metre ilerideki genç ve sarışın erkeği fark etti. Onun yüzünü yandan görebiliyordu. Ellerini sımsıkı birer yumruk yapmıştı. Sonra da dalgalı, kabarık saçlı kız girdi görüş alanına. Saçlarının dalgaları, küçük yüzünü perdeliyordu ama o iri dalgalar bile kızın yüzündeki koca gözlerini örtmeye yetmiyordu. Üzerinde de ince askılı, çiçek desenli mavi bir elbise vardı.

Ama gözler...

Ne kadar büyük ve çekik görünüyorlardı öyle. Ve de hayat dolu.

Koca gözlü kız, ağaçların arasındaki bir tulumbanın başında durmuş, siyah bir fotoğraf makinesinin ipini parmak uçlarında tutuyordu. Ve onu, kuyunun içine atacakmış gibi duruyordu. Bir yandan da hızlı hızlı soluyor, her solukta göğsü yukarı çıkıp iniyordu. "Ya," dedi diğer elindeki telefonu uzatarak. "Şifreni öğreneceğim ya da çok sevdiğin makinen kuyunun dibini boylayacak."

Anladığı kadarıyla, kaçtığı erkeğin makinesini izinsiz bir şekilde almıştı. Bir nevi hırsızlık değil miydi bu? Yüzünü buruşturdu.

"Kendini zorlama," dedi kız konuştuğu adama. "Beni bilirsin. Kafama koyduğumu yaparım. Makinen de telefonun da bende. Onları aldım."

Ayaz iyiden iyiye yüzünü buruşturdu. "Bence çaldın," diye mırıldandı kendi kendine. Adamın evine gizlice girdiğini itiraf

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etmişti işte az önce. En iyisi arkasını dönerek oradan uzaklaşmak ve onları kendi hâline bırakmaktı.

"Hadi Gölge," dedi yine karşısındaki genç erkeğe şımarık kız. Böylece Ayaz, kendi yaşlarında görünen genç adamın ismini öğrenmiş oldu ki bu, muhtemelen onun takma ismiydi.

"Şifre! Çabuk! Kimlerle görüştüğünü öğrenmeye hakkım var." Boğazı yırtılırcasına bağırdı. "Öğreneceğim! Benden gizli iş çevirmek yok! Sen nasıl her yerde sağımdan solumdan çıkıyorsan ben de bunu yaparım."

Kızın sesi ikna edici bir hâl alarak alçaldı. "Hadi Gölge," dedi. "Söz veriyorum, eğer görüştüğün bir kız varsa o kıza bir şey yapmayacağım. Bana güvenmiyor musun?"

Ayaz kızdan tiksinircesine geriye doğru bir adım attı. Ne kadar da müdahaleci ve yaygaracıydı. İki sevgili arasındaki kıskançlık kavgasına karışacak değildi. Özellikle böyle şirret bir kızı, sessiz ve sabırlı bir erkekten korumaya hiç niyeti yoktu. Görünen o ki karşısındaki kız, makine ile beraber, oldukça güçlü görünen erkek arkadaşını da kuyunun dibine atacak bir ihtirasa, kıskançlığa ve enerjiye sahipti. O erkeğin yerinde olmadığı için hâline şükretmeliydi.

Ya da o kız, Ayaz gibi bir erkeğin kız arkadaşı olmadığı için şükretmeliydi.

Ayaz'ın sevgilisi Ezgi, şu hareketi yapacak olsa...

Ayaz ikisini de orada bırakarak geldiği yola geri dönmeye karar verdi. O görmüyordu ama Gölge, gözlerini kısarak başını kararlılıkla sağa sola sallamıştı. Buna karşılık Yasemin, fotoğraf makinesinin ipini parmaklarının ucuna kadar kaydır-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dı ve onu iyice kuyuya doğru sarkıttı. Gözlerindeki tehditkarlığın kıza yaşattığı zafer ışıltıları korkulacak türdendi. Ne olduysa o anda oldu.

Bir çığlık duyuldu. Ayaz anîden arkasına döndü ve hiç düşünmeden kıza doğru koşmaya başladı. O adamla aralarındaki bağ nasıl olursa olsun, panik dolu çığlık atan bir kızı o hâlde bırakamazdı.

O sırada Gölge inanılmaz bir hızla koşarak kızı elbisesinden yakaladı ve her ikisi beraber sertçe toprağa düştü. Siyah makine kuyunun dibinde, şifresi meçhul telefon da Ayaz'ın iki üç metre uzağındaydı artık. Çünkü Yasemin, Gölge onu ellerinin arasından almasın diye olanca gücüyle fırlatıvermişti. Ayaz bir an duraksadı ve onları izlemeye başladı.

Yerden hızlıca kalkan Gölge, yarı beline kadar kuyuya eğildi. Aklı, en kıymetli eşyasındaydı. Makinesinde... Kız o sırada "Özür dilerim," diye bağırmaya başladı. Haddinden fazla paniklemişti. "Çok özür dilerim." Ellerini alnına koyarak çarçabuk ayağa kalktı. "Gölge inan bana amacım onu atmak değildi. Bunu sen de biliyorsun." Onu ikna etmeye çalışır gibi yırtındı. "Atmayacaktım."

Kızın sesi titrek ve üzgün bir hâl aldığında genç adam eğildiği yerden ağır ağır doğruldu. Geri geri birkaç adım atmaya başlayan kız, yüzüne çok daha üzgün bir ifade takındı. Bu ifadesine rağmen, orada burada telefonu arayan gözleri, en nihayetinde toprak zeminin üzerindeki telefona sabitlendi.

Sırtını telefona doğru döndü. Geri geriye attığı adımlar sırasında özürler diliyordu. Kesinlikle özür falan dilemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağzı onları söylerken tüm benliği ve ayakları telefona doğru gidiyordu. Ayaz, kızın şeytani planını fark etmeyecek türden bir erkek değildi. Göz boyamak için kullandığı sahte üzüntüsü, kavga ettiği genç adamı ikna etmiş olabilirdi ama Ayaz için yeterli değildi. Bu sırada Gölge Ayaz'ın varlığını fark etti.

Hatta onun kim olduğunu, Ayaz'a sadece birkaç saniye bakarak çözdü. Gözlemleri ve hafızası öyle iyiydi ki. Ayaz'a doğru hareketlendiğinde Yasemin, Gölge'nin hareketini kendisini durdurmak için başlattığını düşünerek daha çok hızlandı.

Ayaz da telefonu yerden almak için hareketlendi. Aldı ve kızın hemen arkasındaki Gölge isimli erkeğe fırlattığı anda Yasemin telefonu almak için arkasını döndü ve sert bir göğüs kafesine çarparak durmak zorunda kaldı. Böylece tüm çabaları nihayete erdi. Boşa tabi...

Gölge telefonu iri avuçlarının arasına aldığı hâlde Ayaz'a teşekkür etmek anlamında hiçbir hareket yapmadı. Ayaz, onun bu tavrını umursamadan çenesinin altında soluk soluğa kalmış kıza eğdi başını. Kızın göğsü yine sık sık inip çıkıyordu. Demek heyecanlandığı ya da duygularını kontrol edemediği zamanlarda düzensiz nefes alıyordu.

Yasemin başını hafifçe yukarı kaldırdığında Ayaz ile göz göze geldi. Gözlerini kırpıştırdı. Siyah şapkalı, koyu yeşil gözlü, biraz da çatık kaşlı genç bir adamın dibindeydi şu anda.

Ayaz'ın ise çenesinin altında bir çift koyu kurşunî fırtına vardı. Kızın gözleri inanılmaz vahşi ve canlı ve çekiciydi. Esrarlı bir çekicilikti bu, tıpkı bir büyücünün gizem ve sihir saklı bakışları misali...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Defol bahçemizden!" diye bağırdı Yasemin, kendisinin tehlikede olduğunu düşünerek hiç tereddüt etmeden bahçeye dalan genç adama. Onun, telefonu yerden alıp Gölge'ye fırlatması Yasemin'in tüm çabalarını boşa çıkarması kızı çileden çıkarmıştı.

Kızın kendisini kovmasını beklemeyen Ayaz kaşlarını inanılmaz bir öfkeyle çattı.

Genç adamın tedirgin edici bakışları Yasemin'in içini ürpertmesine ürpertti ama Yasemin'in şu anda nevri dönmüştü. "Haddin olmayan işlere neden karışıyorsun?"

Ayaz bu kızla daha fazla muhatap olmayacaktı. Sorusuna cevap dahi vermeye tenezzül etmeden sırtını kıza döndü ve bahçeden uzaklaşmaya başladı. Yasemin, telefona ulaşamayıp boş kalan avuçlarına bakarak hırsla bağırdı.

"Defol buradan! Ve bir daha sakın karşıma çıkma!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Günümüz/Eylül
Fethiye

"Binlerce defa inkâr etse de dilin içindekileri,
bin bir defa söylese sana, onda hiç sen olmadığını,
yolunu çizsen inkâr denizlerinde, yine de kalplerdeki
o ateşleri söndürmeye yetmez sonsuz denizler."

İtiraf

Portakal bahçesinin içindeki son buluşmalarında Yasemin, onu tekrar görmek istediğini söyledikten sadece bir hafta sonra Ayaz yine Günalan'a dönmüştü. Ayaz'ın Yasemin'i aramamak konusundaki içindeki tereddüdün sebebi asla, ilk karşılaşmalarında ondan duyduğu son sözler değildi.

Keşke onlar olsaydı.

Şu anda Günalan'da olmasının sebebi en yakın arkadaşı Levent'in annesinin ani bir rahatsızlığı için Fethiye'ye gelmiş olmasıydı. Sabaha kadar hastanede kalmış oradan da eve geçmişti. Telaşlanmaması adına haber vermediği dedesi, onun geldiğinden habersizdi ve şu anda evde yoktu.

Sabah yedide eve gelen Ayaz'ın uykusu bahçeden gelen gürültüler nedeniyle bölündü ki zaten pek derin uyduğu söy-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lenemezdi. Gözlerini açarak sesleri bir süre dinledi. Çocuk gürültülerinin yanında yumuşacık bir kahkaha sesinin ardından, artık çok iyi tanıdığı o sesi duydu. Yüzünde istemsizce bir tebessüm oluştu.

Sabah gözlerini açar açmaz onun sesini duymak...

Düşüncelerinin gerisini zihninin en derinlerine göndererek yataktan kalktı ve pencerenin kenarına doğru yürüdü. Eylül ayının ilk günleri olmasına rağmen hava oldukça sıcaktı. Ayaz'ın üzerinde siyah şorttan başka hiçbir şey yoktu. Bir elini pervaza yaslayarak Yasemin'i ve ikiz kardeşlerini hoşnutlukla izlemeye başladı. Dedesi onlara ve Leyla'nın kardeşlerine belirli günlerde havuzu kullanma izni veriyordu. Bugün Ayaz'ın evde olmayacağını varsayarak yine izin vermişti anlaşılan.

Yasemin çardağın altındaki sandalyeye oturmuş kitap okuyor, ara sıra kardeşlerini gözleriyle kontrol ediyordu. Onları gözünden bile sakındığı o kadar belliydi ki. Sıcak havaya rağmen saçlarını toplamamıştı ama Ayaz onu karşıdan gördüğü için zarif, ince hatlı yüzünü az çok seçebiliyordu. Üzerindeki uçuk pembe tişört ile beyaz kot şort ona çok yakışmıştı.

Bahar dalı gibi görünüyordu.

Kızı izledi... Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre Yasemin'i izledi. Onun hakkındaki yanılgılarını, keşiflerini ve şu anki düşüncelerini dolandırdı aklının her yerinde. Sonra dedesinin sözlerinin bir kısmını anımsadı.

"Her anlamda kendisinden taşan bir insan varsa o da Yasemin'dir. Onunla olmaz Oğulcan."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu ve bundan sonra duyduğu cümleler, Ayaz'ın ondan uzak durması için yeterli değildi. Ayaz'a söz geçirmek mümkün değildi, kendisi dışında. Bazen kendisi bile geçiremiyordu ki şu anda Yasemin'e karşı böyle bir konumda değildi. Ayaz'ın, kendisi hakkında edindiği tüm fikirlerini bir anda sert bir kasırgayla geceden gündüze çeviren Yasemin'i tekrar izlemeye başladı. O kadar sakin, masum bunlara rağmen çekici görünüyordu ki.

"Abla," diye seslendi ikizlerden bir tanesi. Ayaz onun Yağız olduğunu bilmiyordu. "Hadi bizi güldür."

Yasemin hemen kitabı gözlerinin önünden çekerek soğuk bir espri yaptı. "Adamın biri güneşte yanmış, ayda düz." Ayaz başını geriye doğru çekerek bir süre öyle kaldı, sonra Yasemin'in ve çocukların kahkahasını duyduğu anda yüzünde espriden iğrendiğine dair önce tiksinç bir ifade, sonra da engel olamadığı bir tebessüm belirdi.

"Daha iğrenci var Yağız," dedi Yasemin. Kitabı bırakarak ayağa kalktı. "Bir taksi çevirdim hâlâ dönüyor." Ve birden esprinin iğrençliğine rağmen abartılı bir kahkaha attı. Muhtemelen sebebi espri değil, onun iğrençliğiydi. Kendisiyle o kadar barışık görünüyordu ki şu anda, Ayaz onun bu hâline bayıldı. Eski kız arkadaşlarından bir tanesi böyle espriler yapacak olsa muhtemelen Ayaz onlara bayılmazdı. Ama Yasemin kız arkadaşı değildi.

İkizlerden bir tanesi ablasına seslendi. "Abla," dedi. Dün psikolog eşliğinde bazı gerçekler öğrenmişlerdi. "Abimi de seni de çok seviyoruz biz. Doktorun bize anlattıklarına üzülmedik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sen de abimi sev. Ona bir daha bağırma çünkü o konuşabilseydi asla sana..." dediği anda Yasemin onun sözünü keserek ani patlamalarından bir tanesini yaşadı. "Yeter Yağız!"

Ayaz kızın ruh hâlinin hemen değiştiğini fark etti. O kadar kırılgan olduğu bir nokta vardı ki oraya kimin ne zaman erişeceği belli olmuyordu.

Boğazına aniden koca bir yumru oturan Yasemin, ikizleri bahçede bırakarak Esat Bey'e tekrar teslim edeceği anahtarla evin içine girdi. Evin kapısını kapatarak arkasına yaslandı ve bir eli ile yanaklarına süzülen yaşları ardı ardına sildi. Hiç durmadan yağan yaşları çok sevdiği kardeşlerinin görmesine katlanamazdı. Onun Gölge'ye karşı davranışlarının sebebini, annesinin sevgisini paylaşamamaktan kaynaklandığını onlar bile anlamış, bu durum Yasemin'in çok gücüne gitmişti.

Bu kadar mı güçsüzdü?

O sırada merdivenlerde bir hareketlilik gördü. Başını birden oraya doğru çevirdiğinde çıplak ayaklı, siyah şortlu ve aynı renk tişörtlü Ayaz'ı gördü. Üzüntüsüne, kalbini güm güm çarptıran eşsiz bir sevinç karıştı. Eşsiz ama dizginlemesi gereken bir sevinçti.

Ayaz, hızlı ve güçlü adımlarla basamakları indikten sonra Yasemin'in karşısında durdu. Kızın omuzlarını tutarak ona doğru eğildi. "Hişşt," dedi onu sakinleştirmek için. "Bunu yapma."

Ayaz'ın yüzünü ilk gördüğü anda içindeki ateşin ferahladığını hissetti. Sesini duyduğu anda ise kendisini ona bırakmamak için çırpındı. Ona sarılma ihtiyacıyla doldu. Kendisine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

engel olmak için kollarını sıvazladığı sırada Ayaz burnundan derin bir nefes alarak kızın hüzünlü gözlerine kendi bakışlarını dokundurdu. Onun gözünden akan bir damla yaştan dahi nefret ediyordu.

Kurşuni gözleri, yaşlar yüzünden cam gibi saydamlaşmış, savunmasız bir hâle gelmiş, ruhu çırılçıplak kalmıştı Ayaz'ın karşısında. Yasemin'in bu durumdan kendisinin karşısındayken rahatsız olmadığını biliyordu.

"Onları ve Gölge'yi çok seviyorum," diye fısıldadı Ayaz'a. "Gölge'nin onlardan farkı yok benim için ama ben annemden Gölge'yi kıskanıyorum. Küçücük çocuklar bile anlamış," dediğinde Ayaz, onun kıskacında olduğu ve bir türlü baş edemediği duyguyu kızdan söküp almak istedi.

"Ağlama artık," dedi. "Bunun bir önemi yok."

Yasemin'in burnunun direği gibi kalbi de sızlıyordu. Bir yandan, başını Ayaz'ın göğsüne bırakmamak için bir eli ile kolunu sıvazlıyor, diğer yandan bakışlarını yerin öylesine bir noktasına dikmiş kendi kalbinin içini seyrediyordu. Ağlamak zaten çok zordu, ama karşında gözyaşlarını dindirme gücüne sahip bir insan varsa ve o insanın göğsüne başını yaslayamıyorsan bu durum çok daha zordu. Yasemin Ayaz'ın varlığını hissedip ona kendini bırakamadıkça kahredici bir bocalama yaşıyordu.

"Ben çok mu zayıf bir kızım?"

Ayaz hayır anlamında başını sağa sola salladı. "Sakın," dedi. "Bir daha böyle konuşma. Sen bu dünyada gördüğüm en güçlü kızlardan bir tanesisin. Gölge'yi de anneni de çok seviyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yasemin'in gözleri yine dolduğunda yaşlar yine yağmaya başladı. Kardeşlerinin onun iç dünyasını çözmüş olmasının ağırlığını bir türlü hazmedemiyordu.

"Ayaz," dedi ona tutunmak istercesine. "Beni anlıyorsun değil mi sen? Bunun zayıflık olmadığını yine söyle. Söyle çünkü bunu duymaya çok ihtiyacım var."

Ayaz ona sarılıp başını göğsüne bastırma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Bu kız kadar kalbini sızlatan, onun en hassas noktalarında yürüyebilen başka bir insan tanımamıştı hayatında.

Ona sarılmak yerine kızın elini avucunun içine aldığında Yasemin kirpiklerinin altından ansızın Ayaz'a bakmaya başladı. Kalbi yine çarpıyordu. Ayaz'ın hüküm sürdürdüğü sessizliği bile onun için binlerce söze bedeldi. Böyle yalın ve hiç kimsenin yapamadığı kadar güçlü bir etkisi vardı kızın üzerinde. Ama çok iyileştiriciydi.

"Elimde olsa," dedi Ayaz. "Senin tüm gözyaşlarını senden alırdım."

Konuşmadıklarını duyuyordu Ayaz onun. Sustuklarını, bağırıp çağırıp bir türlü anlatamadıklarını.

Yasemin'in yüreğini titreten varlığının etkisini arttıran bu sözlerin arkası yangındı. Yasemin elini havaya kaldırarak yine onun saçlarına dokunmak, ardından ona sarılmak istedi. Hislerini anlamasından korkuyor, şu anki ihtiyacına bu yüzden söz hakkı tanımıyordu.

Ayaz'ın saçlarıyla eli arasındaki boşluğu işaret etti. Hem dokunmak istediği hem de dokunamadığının resmiydi ve Yasemin tam oradaydı artık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu boşluğa tutsak gibiyim." Bu, kısmi bir itiraftı. Asla yapmaması gereken, Ayaz'ı kaybetmesine sebep olacak bir itiraf.

Ayaz'ın aklından geçenleri bilmediği için başını kapıya yaslayarak gözlerini yumdu.

"Ben sana deli divane âşık bile olsam sen bana olma."

Gözlerini açmadan, büyük bir arzuyla değil de buna muhtaçmış gibi, "Bana söz ver," dediğinde Ayaz onun elini bıraktı.

"Beni o tutsaklıkta bırak ama asla benden, sana âşık olurum diye uzak durma."

Cesareti Ayaz'ı endişelendirdi. "Bu senin için ne kadar doğru?" Tereddütle yüzünü ovalayan genç adam hem ondan uzaklaşmak hem de yakınında olmak istiyordu. Yasemin gözlerini birden açarak, "Benim adıma karar verme," diyerek sertçe fısıldadı. "Buna hakkın yok. Benim iyiliğim için değil, eğer gerçekten benimle görüşmek istemiyorsan benden uzak dur."

Yasemin'in acınası ve endişe edilesi durumlara düşmekten nefret ettiğini bilen Ayaz iki arada ve bir deredeydi. Her iki durumda da hiç beklemediği kadar incinebilirdi. Ve bu dünyada en son istediği şey onu incitmekti.

"Söyle," dedi Yasemin. "Bana içinden ne geçtiğini söyle ama asla yalan söyleme. Ben istediğim için değil. Sen de istediğin için benimle görüş."

Umutsuzluğu büsbütün kurşunilerinde, Ayaz'a duymaya başladığı aşk ise kalbinin en derinliklerindeydi. Ona duyduğu ihtiyaç ve ondan kopmamak için gösterdiği direniş ise telaşlı sesinde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İçimden," dedi Ayaz gözlerindeki inançla. "Senin yüzünü görebildiğim kadar görmek geçiyor."

"Sen de benim gibisin." Onun gibi ama aşktan yana eksiği olarak görüyordu Ayaz'ı ama bu yeterliydi Yasemin için.

Yasemin Ayaz'ın son sözlerine karşın, memnuniyetle karmaşa arasında bir ruh hâline kapıldı. Nasıl kapılmasın? Yaz mevsiminin başından beri yaşadıklarına şöyle bir baktığında şu an iyi bile sayılırdı. Geçen yaz, Ayaz hakkında o kadar ayrı gayrı fikirlere ve hislere kapılmıştı ki ve tüm bunlar o kadar Yasemin'in iradesi dışında yaşanmıştı ki, artık kontrolün kendi elinde olmasını istiyordu. Ona karşı hissettiği duyguları bir gün önce bıraktığı yerde bulamamıştı hiç.

Rüzgârın seyri artık belliydi fakat ortalarda gidecek bir deniz yoktu artık.

Çaresizlikti bu. Ama Yasemin umursamıyordu. Onun yanında olduğu için o kadar mutluydu ki sırtını Ayaz'a dönemiyordu. Nasıl olsa o vakit uzak değildi.

Ayaz öyle demişti... O vakti de gerçekleri de ona anlatmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Günümüzden üç ay önce/ Haziran
Günalan

Bir Sene Sonra İkinci Karşılaşma

Yazın ilk günlerini karşılayan minik, portakal bahçelerinin arasında kalmış şirin Günalan Kasabası'nın tek caddesi, öğlen sıcağının sakinliğini yaşıyordu. İki arabanın yan yana zor geçebileceği genişlikte ve beş yüz altı yüz metre uzunluğundaki caddenin üzerindeki dükkânlardan bir tanesinden tavla zarlarının sesleri duyuluyordu.

Onlara eşlik eden kahkahalar Yasemin'e aitti. "Sana yine yeniliyorum Esat Amca," diye sızlandı karşısındaki yaşlı ve sert bakışlı adama. Bir eli ile yüzünün önüne düşen dalgalı saçlarını geriye savurdu. Bakışları, çok dikkatli bir biçimde Esat Bey'in atmak üzere olduğu zarlara odaklanmıştı. "Defalarca oynadık ama sadece bir kere, o da zorla yendim seni."

Esat Bey Yasemin'i severdi. Hem de çok ama çok severdi. Kızın sevecenliği, çalışkanlığı, hırslı ve asla pes etmeyen yapısı, insanları tanımakta neredeyse uzmanlaşmış olan emekli büyükelçi Esat Bey'in hemen dikkatini çekmişti. Yasemin'in üstün zekasını ve içinden taşan yardımseverliğini ise ayrı bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yere koyuyordu. Çünkü bu iki özelliğin Yasemin'in hayatını biçimlendireceğine, onu çok ilerilere taşıyacağına neredeyse adı gibi emindi.

Hepsi bir yana, onun adı Yasemin'di... Yasemin...

Esat Bey, kurşuni gözlü bu kızın ismini telaffuz etmeyi çok seviyor, o ismi söylerken içindeki bir boşluğun dolduğunu hissediyordu adeta.

Gür, beyaz ve her daim çatık gibi duran kaşlarını hafifçe kaldırdı. Tok sesine eşlik eden mükemmel diksiyonuyla "Aferin sana Yasemin," dedi. "Takdir ettiğim yönlerinden bir tanesi de bu. Kaybettiğin zaman asla vazgeçmiyorsun." Zarları düşeş atmış olmanın verdiği keyifle başını ağır ağır salladı. "Oğulcan benimle çok uzun yıllardır tavla oynamıyor."

Oğulcan... Yasemin bu kelimeyi duyduğu anda başını öne eğdi. Esat Bey, torunu Ayaz'a *Oğulcan* diye de hitap ederdi. Yasemin onların telefon görüşmelerine birkaç kere şahit olmuştu. Yanakları hafifçe kızarır gibi oldu çünkü kendisini çok seven bu yaşlı ihtiyarın biricik torununu bir sene önce, yol kenarındaki portakal bahçesinden kovmuştu. Hatta kovmaktan beter etmişti.

"Öyle mi?" diye sordu Yasemin. Sesi biraz suçlu gibi çıkmıştı. Kimi yaşlılar gibi torunundan olur olmadık yerde bahsetmeyi sevmeyen Esat Bey, Yasemin'e Ayaz'ın karakteri hakkında ilk defa bir şey söylemişti. Söylemeye de devam etti.

"Öyle. Ayaz bu... Kaybetmeyi pek sevmez."

"Nasıl yani?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaşlı ama heybetli bir görünüme sahip olan Esat Bey tahta sandalyesine yaslanarak "Misal tavla oynamak," diye iç çekti. "Onda bile kaybetmekten hoşlanmıyor. Pek belli etmiyor lakin rahatsız olduğu için benimle oynamaya pek yanaşmıyor. Oynasa bile kazanmak gibi bir amacı olmuyor."

Yasemin dudaklarını aşağıya doğru kıvırdı. "Kaybettiği şeye karşı heyecanını da kaybediyor öyleyse."

Esat Bey "Aynen öyle," diye mırıldandı. Sitem dolu olan bu sözlerin ardında koskoca ve özel bir sevgi vardı. Adamın Ayaz'a duyduğu derin sevgiyi hisseden Yasemin'in bakışları hâlâ tavlanın üzerinde olmasına rağmen bu sefer oyuna istediği gibi odaklanamıyordu. Çünkü Ayaz hakkında pek konuşmak istemiyordu. Dili damağı kurur gibi oldu. Aslında oldukça kontrollü bir kızdı ama söz konusu olay, birisinin kendisi hakkındaki düşüncelerinin olumsuz yönde değişme ihtimaliyse Yasemin bundan hep rahatsızlık duyardı. Anladığı kadarıyla Ayaz denilen şu genç adam yaşadıkları o olaydan dedesine bahsetmemişti. Belki de onun için küçük bir ayrıntıydı ve anlatmaya gerek duymamıştı. İyi de olmuştu çünkü Yasemin çoktan o olayı unutmuştu.

Gölge ile kavga ettikleri gün, kendilerini gören ve Yasemin tarafından bahçeden kovulan Ayaz'ı, o günden sonra hiç görmemişti. Tanışacak olurlarsa Ayaz'ın vereceği tepkiyi kestiremiyordu. Aklındaki düşüncelerinin etkisiyle birden omuz silkti. Ayaz'la hiç karşılaşmamak en güzeliydi. Zaten genç adam İstanbul'da yaşıyor, dedesini pek de sık ziyaret etmiyordu. Zavallı yaşlı adamı yalnız bırakıyordu Yasemin'e göre. Yasemin'in bildiği kadarıyla çok da güzel bir kız arkadaşı vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saatine bakan Yasemin birden ayağa kalktı.

"Benim eve gitmem gerekiyor. Müsaadenizle."

Esat Bey, onu kibarca başıyla onayladı. "Müsaade sizin Yasemin Hanım. Ben de babanla biraz daha sohbet ettikten sonra müsaade isteyeceğim."

O sırada, ikilinin bulundukları ziraat ürünleri satan dükkânın asıl sahibi, elindeki değnekle yeri yoklamaya başladı. Gelen kişi, Yasemin'in biricik babası Metin Bey'di. Dükkânın arka bölümündeki minik bahçesinden içeri giriyordu. Dakikalardır Yasemin'in ve Esat Bey'in oynadığı tavla oyununu, iki sene önce bir hastalık sebebiyle görme yetisini kaybeden gözleri yüzünden Yasemin'in anlatımıyla dinliyordu. Az önce onları bir süreliğine yalnız bırakarak bahçedeki köpeğine elleriyle yemek yedirmeye gitmişti. Yasemin hemen babasının yanına doğru koşarak onun koluna girdi ve sandalyesine oturmasını sağladı.

"Yine yenildim babacığım. Tavlayı koltuğumun altına aldım gidiyorum," dedikten sonra Esat Bey'e tebessüm etti. Esat Bey Yasemin'in babasına dönerek "Kızınız Metin Bey," dedi. "Ben görür müyüm görmez miyim bilemem ama çok büyük adam olacak. Biliyorsunuz değil mi?"

Yasemin'in babası kızının elinin üzerine dokundu. "Bahtı güzel olsun Esat Bey."

Esat Bey, az önceki sözlerini yürekten ve genç kızda gördüğü özelliklere dayanarak söylemişti ki kimseleri övdüğü pek görülmezdi. Yasemin biraz da utanarak "Teşekkür ederim Esat Amca," dedi ve iki yaşlı adamı yalnız bırakarak minik moto-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sikletine atladığı gibi oradan ayrıldı çünkü öğlen vakti geçmeden yetişmesi gereken bir yer vardı.

Yaklaşık bir saat sonra, yemyeşil otlarla kaplı uzun bir bayırın başındaydı. Burası, sırtını alçak bir tepeye yaslamış kasabanın, bittiği yerdeki yamacın hemen başındaki araziydi. Artık minik beyaz motosikletini bırakıp iki yüz üç yüz metre yürümesi, daha doğrusu biraz tırmanması gerekiyordu. Civardaki yegâne ev Yasemin'in hemen sağ tarafında, az ilerde kalmıştı.

Sıcak havaya eklenen tenhalığa rağmen yürümeye başladı. Neyse ki üzerinde, tenini yakmayan incecik turkuaz mavisi bir tişört ile beyaz diz üstü bir şort vardı. Sırtındaki siyah çantanın içindeki yemekleri dökeceğine dair bir endişesi yoktu. Yemekleri bırakacağı kişi, kasabanın çobanı olan Veli, çayırın bittiği yerdeki minik derenin yanında koyunları otlatıyor olmalıydı. Yasemin'in emekli bir öğretmen olan annesi, eski bir öğrencisi olan Veli'ye ara sıra yemek yollamayı çok severdi.

Sıcak havaya aldırmadan salık bıraktığı saçları, henüz ensesini yakmaya başlamıştı ki bir köpek havlaması duydu. Sürüyü koruyan köpeklerden bir tanesi olmalıydı. Havlamalardan hiç endişe duymadan yoluna devam etti. Ancak, havlama sesi ısrarcı bir hâl alarak çoğaldı.

Köpeklerden korkmaz, aksine onlarla çok ama çok iyi geçinirdi. Bu sefer bir gariplik vardı. Bu havlamanın türünü biliyordu. Havlayan köpek bir şeylerden aşırı rahatsız olmuş olmalıydı. Ancak sesler gitgide yaklaşıyordu. Başını, kendini koruma içgüdüsüyle arkaya doğru çevirdi ve omzunun üstünden şöyle bir geriye doğru baktı. Baktı ve o anda, kendisine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

doğru hızla yaklaşmakta olan koyu kahverengi tüylü bir Alman kurdu gördü. Köpeğin, kendisini yabancılamış ve tehlikeli bir şahıs yerine koymuş olduğunu düşündü. Köpekten korkmadığını belli edercesine ellerini iki yana açtı. Bir an olduğu yerde duran köpek havlamaya devam etti.

Yasemin, "Hey, sakin ol ufaklık," dedi aslında hiç de ufak olmayan köpeğe. Köpek sakinleşmek yerine saldırgan tutumunu devam ettirdi. Aralarında neredeyse otuz kırk metre mesafe vardı. O sırada bir erkek sesi duyuldu.

"Buraya gel Paşa!" Emredici ve sert sese itaat etmeyen köpek Yasemin'e doğru koşmaya başladığında, Yasemin var gücüyle ondan kaçmaya başladı. Kalbi göğsünü yaracak gibi atmaya başlamış, bütün dengesi alt üst olmuştu. Kime ait olduğunu bilmediği bu saldırgan köpek dizlerinin bağını çözmüştü. "Çantan!" diye bağırdı aynı erkek sesi. Yasemin onun kim olduğunu görmemişti bile. "Onu derhal yere at!"

Yasemin'e gerekli talimatları veren Ayaz o sırada köpeğin ve Yasemin'in arkasından koşuyordu. "Buraya gel Paşa!" Sesi bu sefer daha sert ve emrediciydi.

Yasemin arkasındaki insanın, çantayla ilgili söylediği cümleyi zar zor duyabilmişti çünkü köpeğin iyice korkutucu bir hâl almaya başlayan havlamaları kalbini hâlâ deliler gibi çarptırıyordu. Bedeninde, azgın bir şelale misali çağlamaya başlayan kan kulaklarını bile tıkamıştı.

Titreyen elleriyle çantanın saplarını omzundan kaydırdı ve onu yere atmaya niyetlendiği anda köpek çantaya doğru zıplayarak onu hızla çekti. Güçlü çenesinin sert tutuşunun etkisiyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yasemin sendeledi ve korkuyla karışık bir panikle ağlamaya başladı, ardından yüz üstü düşerek yere kapaklandı.

Yerde yattığı sırada, sırtındaki çantayı çenesiyle ısrarla çekmeye çalışan köpeğin tüylü bacaklarını görüyor, hırlamalarını beyninde hissediyor ve korkusu bin misli katlanıyordu. Köpek bir ara çantayı bırakarak Yasemin'in burnunun dibinde havlamaya başladığında Yasemin, köpeğin kendisini ısıracağını düşünerek titreyen ellerine rağmen onu ittirmeye çalıştı ve ardı ardına çığlıklar atmaya başladı.

Bu hareketi köpeği daha çok saldırganlaştırdığı sırada Ayaz onlara yetişti ve köpeğin boynundan kavrayarak onu sımsıkı sarmaladı. Genç adam, köpeği o kadar sıkı tuttu ki kollarındaki tüm kaslar fazlasıyla gerildi.

"Sakin ol oğlum."

Arka arkaya tekrar ettiği cümlesine karışan dehşet dolu çığlıklar Yasemin'e aitti. Ayaz bir yandan köpeğin boynunu okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyor, diğer yandan fırsatını bulup tasmasının uzun ipini takmaya çalışıyordu. Hızlı hareketlerle ipi tasmaya geçirerek havlamaları azalan köpeği oradan uzaklaştırdı. Ve ipini, dört beş metre ilerideki ağaca bağladı. Ardından hızla Yasemin'e doğru koşarak onu omuzlarından tuttu ve kendisine doğru çevirdi.

Yasemin korkudan ellerini yüzüne kapatmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Hişşşt, sanki ol," dediğinde kızın omuzlarından tutuyordu. "Geçti. Onu bağladım."

Bu sözleri duyan Yasemin ellerini Ayaz'ın göğsüne bastırarak onu ittirmeye çalıştı. "Senin de köpeğinin de canı ce-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

henneme." Hâlâ hıçkırıyor ve titriyordu. "Öyle saldırgan bir köpeği neden tasmasız dolaştırıyorsun?"

Yasemin'in Ayaz'a bağırması, hemen ilerideki köpeğin havlamalarını arttı. Sesler Yasemin'in sinirlerini iyice bozdu ve nihayet, köpeğin sahibine duyduğu kızgınlığı iyice aktarabilmek için başını hafifçe yukarı doğru kaldırdı. Donakalırdı eğer bütün bedeni titriyor olmasaydı.

Onunla bir kere daha, bir sene önce göz göze gelmişti. Anlaşılan kasabaya yine, kısa bir süreliğine, bu sefer köpeğiyle uğramıştı çünkü o saldırgan köpeğin Esat Bey'e ait olmadığını iyi biliyordu.

İkisi hâlâ göz gözeydi. O zaman başında siyah bir şapka olan genç adam, şimdi açık kumral hafif dalgalı saçlarının altından kendisine bakıyordu.

Yasemin şu anda kendisini birçok iğrençliğin ortasında kalmış gibi hissediyor, utanıyor, tasmasız köpekle gezen Ayaz'a kızıyor, onu bahçeden kovduğu için kızamıyor, içinde pinpon topu misali bir o yana bir bu yana gezen duygularını zapt edemediği için öfkeleniyordu. Şu saldırgan köpeğin hırlamaları hâlâ kulaklarında çınlıyor, bedeni az önce yaşadığı korku yüzünden zangır zangır titriyordu.

Kötü duygular adeta koyu tonlarda bir gökkuşağı misali beynini kuşatmıştı. Kendisini hatırlayan ve o gün olanları hiç umursamayan Ayaz'ın önceliğiyle kızın şu anki korkusuydu.

Birkaç defa ardı ardına soluk aldıktan sonra Ayaz'ın kim olduğunu bildiğini belli etti. Aslında amacı Ayaz'ı azarlamaktı. Elbette her zamanki gibi öfkesi kazandı. "Umarım o köpeği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dedenin evinde, dolayısıyla kasabada bırakmazsın." Ve birden daha da şiddetli bir şekilde tekrar ağlamaya başladı. Bir tür şoka girmişti artık.

Ayaz, kızın öfkesini yok saydı. "Acıyan bir yerin var mı?"

Yasemin ona cevap vermeyerek iç çekmeye başladı. İlk defa böyle iç çekerek ağlıyordu çünkü hayatında ilk defa bu tür bir korku yaşamıştı. Ayaz kızın kollarını ve bacaklarını baştan aşağı süzerek bir yara bere izi aradıktan sonra tekrar sordu. "İyi misin?"

Yasemin kurşuni bakışlarını Ayaz'a doğru çevirdi ve ona cevap bile veremeden yine iç çekmeye başladı. Bunu istemsizce yapıyordu. Ayaz, kızın yaşadığı korkunun onu ne hâle getirdiğini, kendisine bir cevap verip bir veremeyişinden anlayarak başını ağır ağır salladı. Sonra da bir hamlede onu kucağına aldı. "Sakinleşmen lazım. Seni dedemin evine götüreceğim. Orada elini yüzünü yıkayalım."

Yasemin, Ayaz'ın kollarından kurtularak yürümek istediği hâlde bacaklarında hiç derman yoktu. İstem dışı ve çok şiddetli bir şekilde titriyorlardı. Köpeğin beyaz iri dişleriyle, koca çenesini ayırarak Yasemin'in yüzüne, yüzünü yaklaştırdığı anları bir türlü zihninden silinmiyor, aksine sürekli gözünün önüne geliyordu. Hem de tüm gerçekçiliğiyle.

Ayaz Yasemin'i dedesinin evine doğru götürürken aklı, yaşanılan durumdaydı. Köpeği fazlasıyla eğitimli bir köpekti. Savunmasız bir insana, özellikle bir kadına durduk yere asla saldırmazdı. "Çantanda ne vardı?" diye sordu kollarının arasında taşıdığı kıza. Yasemin birkaç defa iç çektikten sonra güçlükle cevap verebildi. "Yemek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yemeğin kokusunu alarak Yasemin'e saldırmış olmasına ihtimal vermeyen Ayaz "Başka?" Bahçenin beyaz yüksek duvarlarının ortasındaki koyu yeşil demir kapıyı açabilmek için Yasemin'i yere indirdi ve onu tutmaya devam etti. Her an yere yığılacağına neredeyse emindi. Kapıyı açtıktan sonra onun içeri girmesine yardımcı oldu.

Bu eve, geçen yaz beş altı defa gelmiş olan Yasemin, kendisini bahçedeki çardağın ahşap bankına bırakarak ellerini yüzüne kapattı. Yaşadığı korku dolu anları aklından silmeye çalışıyordu. Bir süre sonra, Ayaz'ın getirdiği bir bardak sudan birkaç yudum içti. Aynı suyu kendi avucuna döken Ayaz Yasemin'in yanına oturarak kızın yüzünü ıslattı. Birazını da boynuna ve ensesine sürerek Yasemin'in rahatlamasını sağladı. Ardından bir şişe kolonya ile Yasemin'in bileklerini ovaladığında kızcağız artık çok daha sakindi. Ve Ayaz'ın sorusuna cevap verdi.

"Büyük bir çakı vardı. Buralara geldiğim zaman hep çantama atarım."

Ayaz, köpeğinin davranışının sebebini anlayarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu köpekler o tür aletlerin varlığını bile anlayacak şekilde eğitiliyorlar. Muhtemelen onun sapındaki boyanın kokusunu falan almış olmalı. Ya da onunla daha önce et falan kesildiyse..."

Yasemin yutkunduktan sonra bir süre sessiz kaldı. "Geçenlerde evde, biyoloji dersi için kurbağanın bacağını..." dedi ve gülmeye başladı. "Sanırım cezamı buldum." Gülüşünde sinirsel bir durum vardı ama yine de sözleri Ayaz'ın tebessüm etmesine sebep olmuştu. Yüzünü örten iri dalgalı saçlarının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arkasında kaybolan gülümsemesi zar zor görünse de kızın gülüşünü biraz izledi. Saçları bu kadar gür ve dalgalı olmasaydı yüzü ve gülüşünün daha çok ortaya çıkabileceğini düşündü.

"Kurbağayı öldürdün mü yoksa zaten ölü müydü?"

Ayaz, aslında muhabbeti bu yönde ilerletecek bir insan değildi. Özellikle de daha önce tartıştığı bir kıza karşı... Onun kestiği kurbağanın canlı veya cansız olduğuyla hiç ilgilenmezdi. Ama şu anda sormak istemişti. Yapmacık, sahte bir tavırla, sormuş olmak için de sormuyordu. Amacı Yasemin'i rahatlatmaktı.

Yasemin daha yüksek sesle gülmeye başladığı hâlde bir an durdu ve Ayaz'ın koyu yeşil hareleri olan bakışlarıyla kendilerininkini buluşturdu. Sesi birden durgunlaştı. "Sana, aylar önceden kalma bir özür borcum var." Ses tonu artık daha sakin olduğunun belirtisiydi. Biraz da suçluydu.

"O mesele..." Ayaz ahşap banka Yasemin'in yanına oturuyordu. Avuç içlerini birbirine yapıştırarak başını Yasemin'e doğru çevirdi. "O konudan kimseye bahsetmedim. İçiniz rahat olsun."

"İçiniz?"

"Senin ve..." *Erkek arkadaşının,* diyecekti ama yalnızca, "Arkadaşının," demeyi tercih etti. "Küçük çekişmenizden bahsediyorum." Aşk oyunu sözcüğünü kullanmamayı tercih etti. Yanındaki kızın ve sarışın oğlanın hararetli kavgasını yine hatırlayarak yüzünü buruşturur gibi oldu. O tür davranışlardan hiç haz etmezdi.

Ayaz'ın aklından neler geçtiğini anlamayan Yasemin başını öne eğdi. "Seni oradan kovduğumu dedene söyleseydin çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üzülürdüm çünkü dedenle aram epey iyi. Onun gibi bir insanın çok değer verdiği torununu kaba bir şekilde ve de haksız yere bahçeden kovdum." Gerçeği öğrendikten sonra yaşadığı şoku hatırladı. "Gölge, senin resimlerini dedenin bilgisayarına format atarken orada görmüş. Aslında kendisi bahçıvandır ama o işlerden de anlar. Senin Ayaz olduğunu ondan öğrendiğimde dünyam başıma yıkıldı."

Ayaz hızla ayağa kalkarak ellerini ceplerine koydu. "Önemli değil. Unut gitsin."

Yaşanılan olayın onun için gerçekten hiç ama hiç önemli olmadığını Yasemin'e bir şekilde hissettirmeyi başarmıştı. Bu hâlinin sebebi umursamazlığından mı yoksa affediciliğinden mi kaynaklanıyordu? Yasemin bu ikilemi çözemedi ama genç adamın sesinde, affediciliği imgeleyen en ufacık bir şefkat yoktu. Zaten ses tonu ve diksiyonu oldukça berrak ve netti. Hislerini kolayca saklamasına yardımcı olmasının yanında, etkileyici tınısı insanın dikkatini fazlasıyla çekiyordu.

Ayaz, taş duvarlardan inşa edilmiş eve doğru birkaç adım attıktan sonra duraksadı ve Yasemin'e doğru döndü. "İsmin neydi?"

"Yasemin..." dedi karşısındaki kurşuni bakışların sahibi.

Ayaz, kızın ismini duyduktan sonra birkaç saniyelik bir sessizlik boyunca Yasemin'in yüzünü, farklı bir bakış açısıyla inceledi.

Ama en önemlisi bir taneydi. Hani çok sevdiğiniz ve özlediğiniz bir insanın ismini bir başkasında duyduğunuz o ilk an var ya... Bazen, o anı takip eden birkaç saniye boyunca karşınızdaki insanda o çok özlediğiniz insandan bir şeyler daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arar, isminden başka ortak birkaç özellik bulmaya çalışırsınız. Ve bunu istemsizce, farkında olmadan yaparsınız.

Ayaz ne yaptığının farkına vararak bakışlarını kızın yüzünden çekti. Ona ismiyle seslenmedi. "Sen," demeyi tercih etti kıza. Çünkü aylar önce onu ilk gördüğünde portakal bahçesindeki genç adama kaba, zalim, şeytani hareketler sergileyen kıza, annesinin ismini yakıştıramamıştı. Oysa Ayaz'ın daha önce Yasemin isimli arkadaşları olmuş, onlara gayet rahat bir şekilde isimleriyle seslenmişti. "Dedemin kasabadaki en genç ve samimi dostlarından biri de sensin anladığım kadarıyla. Senden bahsetmişti."

Esat Bey'in, Ayaz'a Yasemin'den bahsetmiş olması Yasemin'i şaşırtmış ve hoşuna gitmişti. "Hayır," dedi Yasemin. "Kendisi benim kasabadaki en yaşlı ve samimi dostlarımdan bir tanesi." Sesi, ağlamaktan boğuklaşmıştı. Burnu da tıkalı gibi ve kıpkırmızıydı.

Kızın laubali olmayan samimi tavrı ve de sözleri Ayaz'ın kaşlarını kaldırarak tepki vermesine sebep oldu. "Bu durumda ben de senin yakın bir dostunun torunu oluyorum."

Yasemin yüksek sesli bir kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu. Anladığı kadarıyla genç adam kendisiyle ciddi bir ses tonuyla alay ediyordu. "Evet, öyle oluyorsun." Yasemin, Ayaz'ı biraz küçümser gibi bir tavır takınsa da Ayaz ona cevap vermedi.

Aralarında gelişmeye başlayan doğal ve ahenkli sohbete Ayaz noktayı koydu. "Sana meyve suyu getireceğim. İyi hissettirir. Şeftali, kayısı, vişne?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hiç biri. Benim gitmem gerekiyor."

"Gidebilecek misin? Eğer istersen gideceğin yere seninle gelebilirim." Ayaz, köpeği Paşa'nın kıza yaşattıklarından dolayı kıza karşı sorumluluk hissediyordu.

"Gerek yok. Kendim gidebilirim. Kasabanın çobanına yemek götüreceğim."

Kızın kan çanağına dönmüş gözlerinin içine baktı. "Hala yoluna devam edeceksin."

"Elbette," dedi Yasemin. "Hala hayatta olduğuma göre, gideceğim yoldan neden döneyim?"

Kızın dirayeti ve kararlılığı yüzünün her zerresine yansımıştı. Gözleri yapıyordu bu etkiyi. Onun toyluğunun alameti olan ince ve çocuksu yüz hatlarına karşın, yaşından büyük ve güçlü bir etki saçan iri, çekici, kurşuni bakışları, kızın kararlılığını karşısındaki insana taşıma görevi edinmiş gibi duruyordu yüzünde. Yüzünde böyle bir tezatlık vardı; masum çocuksu zayıf bir yüz, iri ve haddinden fazla bir ciddiyet taşıyan gözler. Sanki, iki parça olmuş ruhunun yansımasıydı yüzü. Ayaz bunları hissetti.

Bacaklarının titremesi geçmiş olan Yasemin ayağa kalktı. Ayaz, kızın yanına yaklaştı. "Sana eşlik edeyim. Benim de Paşa'yı almam gerekiyor."

O sırada bahçenin yeşil kapısı açıldı ve kapıdan içeri girmeden konuşmaya başlayan kızların sesi duyuldu.

"Ayaz'ın," dedi kızlardan biri, ki bu ses Ayaz'ın kız arkadaşı Ezgi'ye aitti. "Dün öğlen aldığı telefondan sonra canı çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıkıldı. Onu hiç öyle görmemiştim. Muhtemelen arkadaşının arabasıyla buraya geldi çünkü Paşa da burada gördüğün gibi. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Diğer kız, Yasemin'in kuzeni Leyla'ydı. Yasemin, onun sesini duyduğu anda soğuk terler dökmeye başladı. Hafta sonu tatili için İstanbul'dan bu sabah gelmişti. "Bizim pansiyondaki odanı ayarladım. Ayaz akşam seni oraya bıraktığında ben de orada olurum. Beraber vakit geçiririz."

Ezgi ona karşılık verdi. "Esat Amca'yla konuştum. Biraz sonra o da burada olacak. Anahtarı ondan bana ulaştırıp beni de buraya getirdiğiniz için sana ve kardeşine tekrar teşekkür ederim Leyla."

Yasemin'in gözleri panikle daha fazla büyüdü. "Leyla'nın kardeşi de burada," diye fısıldadı. Ufaklığın ağzı çok gevşekti ve Yasemin'i Ayaz ile bu evde yalnız başına gördüğünü tüm kasabaya yayabilirdi. Kalbi, biraz önceki gibi hızla atmaya başladı. "Lütfen onları yolla. Beni burada görmemeleri gerekiyor." Ayaz'ın arkasına geçerek yineledi. "Lütfen acele et."

Ayaz, parmaklarını saçlarının arasına daldırarak kapıya doğru ilerlediğinde Yasemin de çardağın altındaki masanın altına girdi. Ayaz'la bu evde, yalnız başına görülmek, en son isteyeceği şeydi. Küçük bir kasabada yaşıyordu ve kendisine saldıran bir köpek olması bile dedikoduları önlemek için bir bahane olamazdı.

Olduğu yerde sessizce Ayaz'ın, kendisini bu durumdan kurtarmasını beklerken bahçe kapısına doğru baktı. Ayaz kapının tam ağzında durmuş, uzun bedeni ve geniş omuzlarıyla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kızın görüş alanındaydı. Yasemin, Ayaz'ın boynuna zarifçe dolanan kolları gördü ve sonra da Ayaz'ın sesini duydu.

"Hoş geldin. İçeri geç."

Yasemin elini ağzına kapatarak kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Ayaz kız arkadaşının elini tutarak onu içeriye davet etti ve kapıdaki diğer insanlara teşekkür ettikten sonra onları kibarca yolladı.

Yasemin, kendisini sırtından vurulmuş gibi hissediyordu. Bu arada uzun boylu, güzel sarışın kızın, kapanan kapının arkasındaki Ayaz'ı dudaklarından öptüğünü gördü. Kaşları birden istemsizce havaya kalktı.

"Tekrar hoş geldin," dedi Ayaz kıza ve elini kızın narin beline dolayarak kıza tek eliyle sarıldı. Kızdan uzaklaştığı anda Yasemin ve Ezgi nihayet göz göze geldi. Yasemin bir suçlu gibi ağır hareketlerle masanın altından çıkarken Ezgi Ayaz'a döndü. "Bu kim?" Yüzünde daha çok şaşkınlık vardı.

"Dedemin bir dostu," dedi Ayaz. Bu sefer gerçekten Yasemin'le dalga geçiyor, az önceki muhabbeti unutmadığını kastediyordu. Aslında bu bir mesajdı; kendisinin izin verdiği ölçüde insanlar ona cevap verebilirdi. Yasemin ise öfkeyle dolmuş bedeninden ateşler çıktığını hissediyordu.

Ayaz... Hâlden anlamaz, güvenilmez bir manyağın tekiydi anlaşılan. Kendisi gibi bir kızın onurunu düşünmek yerine sevgilisiyle hasret gidermeyi tercih etmişti.

"Öyle mi?" diye sordu Ezgi. "Masanın altında ne yapıyor öyleyse?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sorusunu Ayaz'dan mantıklı bir cevap alacağına dair bir inançla sormuş olması Yasemin'in dikkatinden kaçmamıştı. Bir şey daha dikkatini çekti Yasemin'in. Kızın, Ayaz'ı kendisinden kıskanmış gibi bir havası yoktu. Bu da Yasemin'in sinirini bozdu. Kendisi kıskanılacak bir kız yerine konulmuyor muydu? Yoksa ilişkileri oldukça rahat bir ilişki miydi?

"Kuzeni Leyla'dan ve onun kardeşinden saklanıyor. Burada görülmesi hoş olmazmış. Sen de bahsetme."

Ayaz'ın uyarısını dikkate aldığını hemen belli etti. "Tabii. Asla yapmam. Bizi tanıştırmayacak mısın?"

Kızın Ayaz'a sorgusuz sualsiz teslimiyeti Yasemin'in garibine gitmişti. Ayaz, onları tanıştırmak için dudaklarını aralayacak oldu ama bunu yapmaktan vazgeçti. Yasemin'in hiddet dolu bakışlarından rahatsız olmuştu. Ezgi'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Ezgi zor da olsa tebessüm ederek ve de Ayaz'ın sözünü dinleyerek ikilinin yanından uzaklaştığında Ayaz Yasemin'e doğru yaklaştı.

"Diğerleri gitti ve sen durumdan memnun olmak yerine..." Cümlesini tamamlamaktan vazgeçti. Onunla bu konuda muhatap olmayacaktı.

Kendisini ihanete uğramış gibi hisseden Yasemin, dişlerinin arasından sertçe fısıldadı. "Canın cehenneme." Burnundan soluyordu. "Beni hiç tanımadığım bir kıza rezil ettin. Seninle beni bu evde yalnız gördü. Sana, beni görmemeleri gerektiğini söylemiştim. Kim bilir benim hakkımda ne düşünecek?"

Ayaz, Yasemin'in düşmanca tavrına karşın sakin ve soğukkanlı olsa da sözleri haddinden fazla sertti. "Seninle benim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aramda hiçbir şey olmayacağını düşüneceğini bildiğim için içeri girmesine izin verdim." Başını Yasemin'e doğru eğerek kendisine odaklanmasını sağladı. "Beni anladın mı? Ona ne söylediysem onu düşünecek ve hiç kimseye bir şey söylemeyecek."

Yasemin'in gözleri doldu dolacaktı. Hayatında hiç ama hiç bu derece onuru kırılmamıştı. Ayaz'ın inanılmaz bir güzelliğe sahip olan kız arkadaşı kadar güzel bir kız olmadığını biliyordu ama Ayaz'ın bu sözlerini, dünyanın en çirkin insanı olsa da hak etmiyordu. Ayaz'ın söylediklerinden yaptığı çıkarım buydu; Ezgi, Yasemin'in Ayaz'ı etkileyecek bir kız olmadığını düşünecekti. Ayaz bunu düşündüğü için kız arkadaşının, kendilerini görmesine izin vermişti.

"Beni onunla tanıştırmaya bile gerek duymadın." İnsan yerine koyulmamış olmak da ağırına gitmişti. Bu konuda kısmen haklıydı. Kısmen... Aslında ismini söylemek istememişti.

Havada yaprak kıpırdamıyor olsa da aralarında yıkıcı bir kasırga başlamıştı adeta. Kurşunî bakışlardaki öfke, koyu yeşil gözlerdeki soğukkanlılıkla hem dalaşıyor, hem onlardan kaçmak istiyordu. Sanki bir şeyler, kuvvetli bir his, aralarındaki gerginliği tutuşturuyordu. Ve o kuvvetli hissin kaynağı, az önceki dostane tavrından çok uzak bir hâli olan Ayaz'ın sert duruşundan besleniyordu sanki.

"Ayrıca, kız arkadaşının aramızda bir şey olmayacağını düşüneceğinden ve kimseye bir şey söylemeyeceğinden o kadar eminsin ki kendi egonu tatmin etmek için beni resmen ateşe attın."

Yasemin hiddetli adımlarla oradan uzaklaşmaya niyetlendiği anda Ayaz sağa doğru bir adım atarak kıza hiç dokunmadan onu durdurdu. Genç adamın bakışlarının ve duruşundan saçtığı kuvvetli enerjinin etkisiyle olduğu yerde kalakalan Yasemin ona direndi. "Çekil önümden."

Ayaz ona aldırmadan sert ve çok alçak bir fısıltıyla "Evet eminim," dedi Yasemin'e. "İki şeyden fazlasıyla eminim... Birincisi, ona söylediğim bir şeyi bir başkasına söylediği anda, beni hayatının sonuna kadar kaybedeceğini iyi bilir." Ardından "İkincisi," dedi kendisini nefesini tutmuş bir şekilde dinleyen kıza. Sözcükleri tane tane, Yasemin'in içine işlediğini bilmeden sıraladı. "Ezgi'nin defalarca, birçok nedenle paramparça ettiğim ve belki de öyle yapmaya devam edeceğim kalbini sadece bir nedenle asla kırmam." Yana doğru dönerek Yasemin'e yol verdi. "Başka bir kız için... Onu asla ağlatmam." Küçümseyici ama kendinden fazlasıyla emin bir ses tonuyla ekledi. "Ezgi'nin iyi bildiği şeylerden bir tanesi de bu. O yüzden için rahat olsun..."

Günümüz/Eylül

Günalan

"Kendi ellerinle kendini aşka atıp
kalbini onun içinde paramparça edebilir misin?"

Karar Ver

Ayaz'ın gözlerinin içine bakarken içi hiç rahat değildi. Ezgi konusunda hâlâ içi içini yiyor olsa da Ayaz ona ağzını açtırmıyordu. Onun böyle bir gücü olmasından hem nefret ediyor hem de Ayaz'a duyduğu hayranlığı katlıyordu.

Hâlâ ötmekte olan cırcır böceklerinin sesi dışında tenhalığını koruyan karanlık bahçedeki tek ışık tepelerindeki dolunaydı. O dolunay sayesinde aydınlanıyordu Ayaz'ın koyu yeşillerinin içindeki ıssızlık.

Sabah kardeşlerini havuza götürdüğünde onların güven verici ışığıyla beraber, kendisinin yaşadığı sarsıntıyı nasıl gidermiş, nasıl anlamıştı hâlinden. Yasemin bir anda nasıl huzura ermişti. Anlıyordu onu. Anlarken kızı eritiyor, yakıyor, onu kendisine daha çok âşık ediyordu.

Ayaz, sırtını aylar önce Paşa'yı bağladığı portakal ağacına yaslamış yerde oturuyordu. Yasemin de tam karşısında otur-

muş ona tebessüm ediyor, kendisini özel hissettiren varlığının tadını çıkarıyordu. "Anlat," dedi yumuşacık sesiyle. "Bana planlarının ayrıntılarından bahset."

Sessizliğin sebebi Ayaz'ın tutkuya inşa ettiği hayallerinin artık son engellerinin de kalkmış olmasıydı. "Şu anda çalıştığım profesör endüstriyel tasarım alanında ülkenin ve dünyanın en iyilerinden bir tanesi. Onunla çalışmak benim için çok önemliydi çünkü..." dediğinde bu isteğinin iş dünyasında sıkça kendisine yer bulan hırslı bir ruh hâlinden kaynaklanmadığını belli etti. "Selçuk Karmacı ile yürüttüğüm proje sayesinde teknolojik tasarım işlerinde daha çok talep edilen bir mühendis hâline gelmek istiyorum."

Yasemin konunun özünü kavradığını hemen belli etti. "Çünkü burada gerçekleştirmeyi istediğin hayallerin için paraya ihtiyacın var. Hem burada olmak hem de para kazanmak zor olduğu için onun sana açacağı kapılar şart tabii. Onunla çalışmayı istiyorsun çünkü böylece işler senin ayağına gelecek."

Ayaz onun aklını ve zekasını çok seviyordu. Kendi duygularının esiri olmadığı zamanlarda her şeyi öyle kolay ve berrak bir şekilde görebiliyordu ki, bu yönünü yürekten takdir ediyordu. "Evet," dedi. "Bir yandan özel ve geliri yüksek projeler alacağım ve bunlar sayesinde paralar kazanacağım. Kazandığım paraları biriktirerek Fethiye'de ya da burada her şeyini en ince detayına kadar kendim planladığım bir otel açacağım."

"Şu anki hocayla çalışmak senin için etiket olacak değil mi? Sırf planlarını gerçekleştirebilmek için yine yurt dışına gitmek istiyorsun."

İstemek değildi. Katlanmaktı. Artık bir yerlere gidip gelmek sinirlerini o kadar çok bozuyordu ki buna rağmen dirayetli kişiliği sayesinde sabrediyordu. "Evet," dedi kıza. "Yaptıklarımın hepsinin tek sebebi bu." Ve bakışlarını ondan ayırdı çünkü kararlı sözlerinin Yasemin'e ne yaptığını görmek istemiyordu.

Yasemin'in boğazındaki düğümden habersiz olsa da hafifçe başlayan esinti genç adamın ruhunu sıktı. Birden ayağa kalkarak yürümeye başladı.

Onun arkasından kalkan Yasemin Ayaz'ın yanına yetiştiğinde adımlarının temposunu ona göre ayarladı. "Ben de Sınırlar Ötesi Doktorlar Örgütü'ne katılacağım." Hayatta en çok istediği şey doktor olmak, ondan sonraki en büyük hayaliyse buydu.

Hangi insanın yüreği hayalini anlatırken böyle sızlardı? Yasemin ilk defa bu sözleri söylerken sızıyı hissetti ve elini kalbinin üzerine bastırarak o sızıyı giderme ihtiyacı duydu.

"Lise birinci sınıfın yazında babamın dükkanına genç Alman bir doktor gelmişti. Sınırlar Ötesi'nde çalışıyormuş. Tatillerini ise insan sağlığına faydalı bitkileri araştırabileceği özel bitki örtülerine sahip yerlerde geçiriyormuş."

Heyecanla Ayaz'a döndü çünkü o adamla ilk tanışıp onun hayata bakış açısını öğrendiği zamana gitmişti birden. "Ona hayran oldum Ayaz. İşine olan tutkusuna, tatillerinde bile araştırma yapıyor olmasına, hayatını başka insanlara adamasına. Hepsi beni..." dediği anda Ayaz birden ona doğru döndü. "Ve hayallerin başladı," dediğinde Yasemin bir an

sendeledi. Suçlayıcı ya da küçümseyici değildi. Ama başka bir şeydi. Yasemin'in yüzüne tokat gibi çarpan, kızın sendelemesine sebep olacak kadar sarsıcıydı tavrı. Oysa sakince söylemişti.

Yanakları alev alevdi. Ayaz'ın bir adım karşısında durmuş, Yasemin'in nefesini kesen varlığının kendisinden ne kadar uzak olacağını asla bir arada olamayacaklarını vuruyordu yüzüne. Yasemin başını öne eğerek, "İyi ki," dedi. "Birbirimize âşık değiliz."

Bu da bir itiraftı. İtiraflar sırasında gözler ne kadar uzağa kaçarsa o kadar kaçmıştı hem kendisinden hem Ayaz'dan.

"Ya senin hayallerin ne zaman başladı?"

Bu sefer sendeleme sırası Ayaz'daydı ama sarsılmadı bile. Çenesini dikleştirerek "Ne önemi var?" diye sordu. Geçmişi konuşmaktan pek hoşlanmadığını kıza yine belli etti.

Ayaz onu onaylarcasına, "İyi ki," dediğinde Yasemin'in içinden binlerce ufak parça daha koptu. Her bir parçanın yeri ayrı ayrı sızladı.

Onun yanında olmaktan o kadar mutluydu ki, onun eski kız arkadaşlarına göstermediği uzak ve soğuk tavırlarından nasibini almadan eğlenceli, dingin ve huzurluca geçirdiği vakitleri hiçbir şeye değişmezdi. Ayaz'ın, kendisinin üstüne titrediğini ve ona değer verdiğini Ayaz'ın gözlerinin içine her baktığında iliklerine kadar hissediyordu. Hissettiriyordu çünkü. Ve bunu belli etti. "Hadi," dedi. "Fethiye'ye gidelim. Ailene arkadaşlarınla çıkacağını söylemiştin. Gece on ikiye kadar iznin var."

"Yalan söylemedim," dedi Yasemin. Ama Ayaz'a sen de arkadaşımsın diyecek gücü kendisinde bulamadı.

Yaseminlerin evlerine epey uzak olan Esat Yücesoylu'nun villasının önüne bıraktığı motosikletinin yanından geçerek arabaya bindi ve Ayaz'ın yanındaki koltuğa oturdu.

Kısa sayılabilecek bir yolculuğun ardından Yasemin'in yakın arkadaşı Ufuk'un haftanın belli günleri müzik yaptığı kafeye ulaştılar. Yasemin'in diğer arkadaşları da yanlarındaydı. Ufuk sahnede şarkısını söylediği sırada Yasemin'e göz kırptı. Bu hareketi gören Ayaz kıza doğru eğilerek, "Umarım," dedi. "Aynı hatayı bir daha yapmaz."

Yasemin kaşlarını çatarak merakla başını Ayaz'a doğru çevirdi. "Ne hatası?"

Ufuk'un sahneye Yasemin'i davet edip şarkı söylettirdiği günü anımsayan Ayaz dudaklarına alaycı bir tebessüm yerleştirdi. "Sana şarkı söyleterek beni ve buradaki insanları senin berbat sesine maruz bırakmaz."

Bunun dürüstlük mü yoksa alay mı olduğuna karar veremeyen Yasemin omuz silkerek sahneye doğru ilerledi. Az önce konuştuğu olgun, zeki, akıllı kız gitmiş, yine o şımarık, kaprisli Yasemin gelmişti. Ayaz, yanında ayakta durduğu masaya dirseğini yaslayarak elini çenesinin altına dayadı. Onun kendisine olan güvenine, kendisiyle barışık hâllerine şahit oldukça gözünün önüne diğer hâlleri de geliyordu. İçindeki kendine güvensiz, hassas Yasemin. Tıpkı, keşfedilmeye layık heyecan verici bir diyar gibiydi ve Ayaz'a yasaktı. Kendisi koymuştu bu yasağı kendine.

Ufuk yanına gelen Yasemin'e mikrofonu uzatmadan önce "Öncelikle sizden çok özür dilerim," dedi. "Bu kızı dinlemelisiniz ki benim değerimi anlayasınız."

Gülüşmeler artarak çoğalmaya başladığı hâlde Yasemin'in içinde bu işi daha önce yapmış olmanın rahatlığı vardı. Alt tarafı azıcık rezil olacak ve Ayaz'ı o sözleri söylediğine pişman edecekti. Rezillik umurunda bile değildi. Kendisini hayran hayran izleyen bakışların ardındaki duyguları bilmeden biraz daha rahatlamak amacıyla elleriyle saçlarının arkasını havalandırdı. Ayaz'ın yerinden ayrılarak kendisine doğru yaklaştığını gördüğü anda tüm kalabalık bir anda yok oldu. Bütün dünya ondan ve esrarengiz bakışlarından ibaretti artık.

Dudakları sanki mühürlenmişti. Ayaz geldi, geldi ve onun birkaç adım gerisinde durarak şarkıyı dinlemeye başladı. Yasemin sadece iki satırını söyleyebildi ki zaten öyle olacaktı.

*Her şey seninle güzel, yolda yürümek bile**

Olmayacak düşlerin peşinde koşmak bile

Sadece Ayaz'a söyledi sanki. Sonra da mikrofonu Ufuk'a uzatarak Ayaz'ın tam karşısında durduğunda Ayaz ellerini cebine koymuş, kendisini inceleyen bakışlarını kızın üzerinde gezdiriyordu. Hayır, sadece dış görünüşünü değil, en ücra köşelerine kadar kızın üzerinde ve içinde seyrediyordu bakışları.

"Bana söz ver," dedi Yasemin'e. Sözcükleri onun içinden söküp alacak kadar etkili ve güçlü yansıttı talebini. "Aramızdaki bu bağı asla kalbine söz geçiremeyeceğin bir noktaya taşımayacaksın." Kendisinden biraz etkilendiğini biliyordu ama daha fazlasını istemiyordu.

Yasemin kafenin kapısına doğru dönerek, ondan ve ona vereceği sözden kaçtı. Ayaz'ın, Yasemin'in Ayaz'dan bir çıkar yol talep edeceği noktaya gelmesini istemediğinin farkındaydı.

Caddenin karşısına geçerek sahile, oradan da kayalıkların üzerine doğru yürüdüler. Ayaz'ın bitmek tükenmek bilmeyen sabrı bile kızı zorluyordu çünkü Yasemin ona hâlâ cevap vermemişti. Büyük bir kayanın üzerine beraberce oturduktan sonra denizin karanlık sularını izlemeye başladılar. Şu anda hangi kokunun burnuna dolduğunu bilmiyordu. Ayaz'ın teninden saçılan denizin kokusu mu yoksa karşısındaki denizin mi?

"Nasıl bu kadar aynıyız ve nasıl böyle farklıyız?"

Yasemin'in isyanı, kabul edemediği ve etmek istemediği bu durumaydı. Ayaz denizin koyu sularının üzerini izlemeyi bıraktığında Yasemin de aynısını yaptı. O çekim yaptırdı bu hareketi kıza. Aralarındaki karşı koyması güç, her an bir yerde patlamaya hazır, sanki normalmiş gibi görünen ve tutkularını körükleyen o çekim.

Esintiye karışan portakal çiçeği ve deniz kokusu karşılıklı olarak çoktan birbirine karışmış, kalplerin en derinlikleri çok evvelden birbirlerine aşina olup sımsıkı bağlanmış olsa da dudakların arasındaki birkaç santimetrelik mesafenin arası binlerce kilometreye bedeldi.

Sıcak nefesleri şimdilik boşluğu doldurup, teslim oldukları suskunluk onlara cesaret veriyordu. "Hadi," diye fısıldadı. "Bana cevap ver." Gözleri Ayaz'ın dudaklarının üzerindeydi.

Ayaz'ınkiler ise usul usul kızın yüzünde dolanıyor, katettiği her milimetreye izler bırakıyordu. Yasemin'i tüketen, daha

Yasemin kafenin kapısına doğru dönerek, ondan ve ona vereceği sözden kaçtı. Ayaz'ın, Yasemin'in Ayaz'dan bir çıkar yol talep edeceği noktaya gelmesini istemediğinin farkındaydı.

Caddenin karşısına geçerek sahile, oradan da kayalıkların üzerine doğru yürüdüler. Ayaz'ın bitmek tükenmek bilmeyen sabrı bile kızı zorluyordu çünkü Yasemin ona hâlâ cevap vermemişti. Büyük bir kayanın üzerine beraberce oturduktan sonra denizin karanlık sularını izlemeye başladılar. Şu anda hangi kokunun burnuna dolduğunu bilmiyordu. Ayaz'ın teninden saçılan denizin kokusu mu yoksa karşısındaki denizin mi?

"Nasıl bu kadar aynıyız ve nasıl böyle farklıyız?"

Yasemin'in isyanı, kabul edemediği ve etmek istemediği bu durumaydı. Ayaz denizin koyu sularının üzerini izlemeyi bıraktığında Yasemin de aynısını yaptı. O çekim yaptırdı bu hareketi kıza. Aralarındaki karşı koyması güç, her an bir yerde patlamaya hazır, sanki normalmiş gibi görünen ve tutkularını körükleyen o çekim.

Esintiye karışan portakal çiçeği ve deniz kokusu karşılıklı olarak çoktan birbirine karışmış, kalplerin en derinlikleri çok evvelden birbirlerine aşina olup sımsıkı bağlanmış olsa da dudakların arasındaki birkaç santimetrelik mesafenin arası binlerce kilometreye bedeldi.

Sıcak nefesleri şimdilik boşluğu doldurup, teslim olduklarını suskunluk onlara cesaret veriyordu. "Hadi," diye fısıldadı. "Bana cevap ver." Gözleri Ayaz'ın dudaklarının üzerindeydi.

Ayaz'ınkiler ise usul usul kızın yüzünde dolanıyor, katettiği her milimetreye izler bırakıyordu. Yasemin'i tüketen, daha

Geçmiş/Haziran

Günalan

Bu kaçıncı sarsılma, tenine karışmakta tıpkı sıcak bir güneş gibi?
Bu kaçıncı cehennem, cennetin gelişini haber vermekte?
Ve bu kaçıncı hoyratlık seni de onu da depremlerle sarstığı hâlde,
gayesi sizi ayakta tutmakta...

Toprak Yol

Akşama kadar odasından çıkmadan ders çalışmış olan Yasemin akşam yemeği masasını hazırladığı anlarda oldukça bitkin görünüyordu. Başı da çok ağrıyordu.

"Size afiyet olsun," diyerek masanın etrafındakilere zar zor bir tebessüm etti. Ailesi onun bu hâllerine çok alışkındı. Ders çalıştığı zaman kendisini fazlasıyla yıpratması annesini çok üzse de kızına bu konuda bir türlü söz geçiremiyordu. Onu artık öyle kabul ediyordu. Annesinin ardından, "Sağol kızım," diyen Metin Bey, görmeyen gözlerine rağmen yemeğini rahatlıkla yiyebiliyordu.

İkiz kardeşlerinden Yağız ki o daha konuşkan ve atılgan olandı. "Abla," dedi. "Yarın bizi denize götür artık. Esat amcanın evinde torunu var diye babam bizi oraya göndermiyor. Başımızda sen olmadan da gidemiyoruz."

Çınar birden ağlamaklı oldu. Yağız'a göre daha duygusal ve hassastı. "Evet abla. Ne olur götür. Ne güzel geçen sene Esat amcanın havuzuna götürüyordun. Neden geldi ki torunu? Babam genç bir kızı o eve göndermezmiş öyle dedi."

Yasemin başını ovalayarak iç çekti. Sanki gönderen olsa o gidecekti de. "Dolmuşta mideniz bulanıyor, denizde çok derinlere gidiyorsunuz. Beni çok yoruyorsunuz o yüzden olmaz."

Filiz Hanım, kendisini hiç üzmeyen kızına kardeşlerine davranışları konusunda bazen sitem ediyordu. "Götür kızım," dedi. "Ben onları tembihlerim."

Yasemin annesini asla kırmazdı. Gönülsüzce tebessüm ederek, "Sana hayır demeyeceğimi bildikleri için senin yanında soruyorlar zaten," diyerek sızlandı ve ekledi. "Sen istiyorsan olur tabi." Dünya yıkılsa da biricik annesini üzmezdi. Öyle derinden bağlı ve sevgi doluydu ki ona karşı.

Aylak ve yorgun adımlarla uzun koridoru geçerek odasına gitti ve uzun bir süre sonra bir bardak su alabilmek için tekrar mutfağa döndü. Ayrıca, Leylaların pansiyonuna gidip kuzenini görebilmek için ailesinden izin alacaktı. Biraz temiz hava almak ve çok sevdiği kuzenini görmek ona iyi gelebilirdi.

Babasıyla annesi masada yalnız kalmış derin bir sohbete dalmıştı. Metin Bey, her daim sol tarafındaki sandalyede oturan eşinin elini tutmuş ona bir şeyler anlatıyordu. "Bir de Esat Bey ile ilgili bir mevzu var. Esat Bey'in morali çok bozuk. Yarın onu yemeğe alalım, biraz keyfi yerine gelsin. Torunu zaten çok geç geliyor eve."

"Olur da ne oldu ki Metin? Bir sorunu mu var?"

Yasemin, çektiği baş ağrısının etkisiyle baygınlaşan bakışları ve ağırlaşan hareketleriyle kendisine bir bardak su doldurdu. Tıpkı bir ruh gibi görünüyordu.

"Biraz dertleştik bugün. Normalde çok asil, kimseye dert yanmayan bir adam biliyorsun. Ama artık daha fazla dayanamayarak bana açıldı. Morali epey bozuk."

"Ne oldu Metin?"

Yasemin Esat Bey'in moralinin bozuk olmasına üzülerek başını ovaladı. Tam mutfaktan çıkacağı anda babası annesiyle konuşmaya devam etti. "Torununa sıkılıyor o. Torunu adamın bütün dünyası, onunla ilgili bir şeyler ters gittiği zaman, dağ gibi adam un ufak oluyor sanki."

Filiz Hanım, eşinin diğer elini de sevgiyle tuttu ve kendisini görmeyen ama ruhunun derinliklerinde yaşayan eşine döndü. "Torununa bir şey mi olmuş?"

Metin Bey bir süre düşündü. Yasemin de mutfak tezgahına yaslanarak babasını dinlemeye başladı. Babası sözlerini bitirdiğinde ondan izin isteyecekti. Annesinin manalı bakışlarıyla hemen toparlanarak mutfaktan çıkmak için doğruldu. Babası yine anlatmaya başladı. "Oğlan, çok ünlü bir profesör ile çalışıp, ortak bir proje yürütecekmiş. Bir şeyler ters gitmiş, çocuğun bütün planları alt üst olmuş. Birisi daha ona rakip olmuş galiba."

"Zor tabi plânlarının alt üst olması ama olabilir canım. Hayatın gerçekleri bunlar."

"Haklısın bir tanem. Allah kalıcı dert vermesin. Geçer bunlar."

Sohbetin kalan kısmını dinlemeden odasına geçen Yasemin, babasına fazla hak vermedi. Kendisi de Ayaz'ın yerinde olsa okulla ya da işle ilgili bir sorunu hayat memat meselesi yapardı.

Yasemin, dağınık odasındaki motosikletinin anahtarını ararken annesi ve babasının sohbeti hâlâ sürüyordu. Yasemin tekrar mutfağa döndü. Kollarını babasının boynuna dolayarak adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Leyla'ya gidebilir miyim?"

Babasının cevabı kızının elinin üstüne dokunup ona onay vermek oldu. Annesinin yanağına da bir öpücük konduran Yasemin evden çıktı.

Motosikletine atladığı gibi, ailesine ait olan yirmi dönümlük portakal bahçesinin hemen yanındaki evlerinden yola çıktı. Kasabaya, Leyla'nın ailesine ait olan Leylak Pansiyona doğru sürdü motorunu. Yaklaşık sekiz on dakika sonra pansiyonun yarı beton yarı demirle çevrili bahçesinin içindeydi. Beyaz demirler pespembe begonvil çiçekleriyle sarılıydı.

Yanında da kuzeni Leyla vardı. Onunla havadan sudan sohbet etmeye başladığı sırada hırçın bir köpek havlaması duydu. Korkuyla başını arkaya çevirdiğinde Ayaz ve Ezgi'yi bahçenin demir kapısının önünde gördü. Ayaz, Yasemin'e deliler gibi havlayan köpeğin ipini sımsıkı kavramış, onun hareket etmesine kolaylıkla engel oluyordu. Leyla dahil bütün başlar Yasemin'e döndüğünde Yasemin Ayaz ile göz göze geldi. Ayaz, Yasemin'den gözlerini ayırmadan kız arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra oradan uzaklaştı. Suratı asılan Ezgi

kapıyı açarak içeri girdi ve Yasemin ile Leyla'nın yanındaki sandalyelerden bir tanesini çekerek oturdu ve ellerini masaya yaslayarak yüzünü de onların üzerine kapattı. Ayaz'dan dert yandı.

"Canı çok sıkkın, beni hemen buraya getirdi ve eve gitmek istediğini söyledi. Beni hiç dinlemiyor."

Yasemin'i artık düşman belleyen köpeğin deliler gibi Yasemin'e havlamış olması ve şu anda Yasemin'in titreyen bedeni kızın umurunda bile değildi. Kızıl kıvırcık saçlarını kulağının arkasına sıkıştıran Leyla, kuzeni Yasemin'in hâlini fark ederek elini omzuna dokundurdu. "Bu köpek sana neden öyle havladı ki?"

Ezgi başını Leyla'ya doğru kaldırarak bir süre kıza baksa da sustu ve hiçbir şey söylemedi. Yasemin'in korkusunu arttıran bakışın arkasından gelen sessizlik kızı rahatlattı. Ezgi Leyla'ya olaydan bahsetmemişti anlaşılan.

Aslında Yasemin Leyla'dan bir şey saklamazdı ama Ayaz'ın kendisine söylediği son sözleri anlatmak zorunda kalmamak için susuyordu. Onuru çok zedelenmişti. *Başka bir kız için ağlatmam...* Sanki başka bir kız olmak isteyen de vardı. Her neyse, Leyla'nın bilmesine gerek yoktu. Gereksiz ve aptalca bir olaydı. Zaten şu anda içini acayip bir kıskançlık duygusu kaplamıştı. Leyla'yı Ezgi'den kıskanıyordu. Final sınavlarının arasındaki boşluk için kasabaya gelmiş olan Leyla İstanbul'da Ezgi ile görüşüyordu. Ezgi daha önce de bu pansiyonda kalmış ve epey samimi olmuşlardı.

"Neyse ben artık kalkayım." Ezgi ile aynı masada olmak

yine de onu huzursuz etmişti; masanın altındaki kaçak kız görüntüsünü gören Ezgi'den uzaklaşmak istiyordu.

Leyla hemen Yasemin'in kolunu tuttu. "Otur burada. Ben sana en sevdiğin pastayı getireceğim. Mutfakta limonlu pasta var." Ezgi'ye döndü. "Sana da Ezgi. Sakın yemeyeceğini söyleme."

Ezgi iç çekerek "Peki," dedi. "Zaten yanımda Ayaz olduğu zaman rejim falan kalmıyor."

"Neden ki?" diye sordu Leyla. "Sana zorla mı yediriyor?"

Ezgi alçak sesli bir kahkaha attı. "Yok canım. Asla yapmaz. Sadece onu tanıyorum artık." Leyla'nın hayret dolu yüz ifadesi hâlâ değişmediği için açıklama yapma gereği duydu.

"İlk çıkmaya başladığımız zamanlarda yemeğe gitmiştik. Ben sadece salata sipariş etmiştim. O gün tek kelime etmedi ama uzun süre beni bir daha yemeğe davet etmedi. Daha çok, kahve içmeye, sinemaya, konsere falan gittik. Başka planlar yaptık."

"Sen de onun rahatsız olduğunu anladın mı? Ne kadar ince düşüncelisin."

"Aslında tam olarak anlamamıştım. Sadece, hiç yemeğe gitmediğimiz dikkatimi çekmişti. Bir gün ona yemeğe gitmek istediğimi söylediğimde bana, '*Gerçekten yiyeceksen gidelim,*' dedi." Ellerini iki yana açtı. "Biraz zor bir insan olsa da bana asla kaba, sert ya da kırıcı davranmaz ama bir şeyi yapmayacağım dediyse bir daha yapmaz. Yani ayaklarına kapansam bile. Ayrıca çok aşırı yemez ama güzel yemekler yemeyi sever. Ben de ona ayak uyduruyorum. "

Yasemin gözlerini devirerek sağa sola bakmaya başladı. Yüzünde de tiksinti dolu bir ifade vardı. "*Kişiliksiz*," diye iç geçirdi Ezgi için. Kendisi onun yerinde olsa ölürdü de bir daha Ayaz'la yemeğe gitmezdi.

Leyla'nın bakış açısı farklıydı. "Çiftler bir şekilde orta yolu bulmalı bence. Ona ayak uydurman güzel. Sonunda ölüm yok. Yemek var."

Ezgi ve Leyla gülüşmeye başladığında Yasemin saçlarını havalandırarak ensesindeki terleri sildi.

"Hemen geliyorum," diyen Leyla koşarak içeri girdiğinde Ezgi Yasemin'e döndü. "Sen kaç yaşındasın?"

Yasemin birden afalladı. "On dokuz bitmek üzere." Yasemin birçok kere yaptığı açıklamayı yineledi. "Annem beni okula biraz geç başlatmış. Bilirsin işte sene sonu doğan tiplerdenim. Liseyi bu sene bitiriyorum ama yaşım diğerlerine göre biraz büyük."

Aralarında bir süre sessizlik oluştu. "Neden sordun?"

Ezgi sarı kaküllerini düzelterek dirseğini masaya yasladı ve omuz silkti. "Merak ettim. O gün seninle tam olarak tanışamadım ama Leyla senden bahsetmişti. Anladığım kadarıyla değişik bir kızsın. Ayrıca zeki."

Yasemin başını geriye doğru çekti. "Değişik?"

"Bu kasabaya göre değişik demem daha doğru olur. Leyla'nın söylediğine göre en büyük amacın Sınır Tanımayan Doktorlar Örgütü'ne katılmakmış. Hatta bildiğim kadarıyla gireceğin sınavda tıp fakültesini kazanacağın kesin gibi bir şeymiş."

Yasemin kendisi hakkında bir süre düşündü. "Bunun neresi değişik?" Ezgi'nin kendisi hakkında hüküm yürütmesi hoşuna gitmemişti. Ayrıca kızın tavrı da küçümseyiciydi.

Ezgi burun deliklerini genişleten bir nefes aldı. Dudaklarını aşağıya doğru kıvırdı. "Leyla seninle gurur duyuyor. Söylediği kadarıyla yardım derneklerinde gönüllü çalışıyormuşsun. Okullara kitap, kıyafet falan topluyormuşsun. Hayvan sahiplendirmeye bayılıyormuşsun."

"Bunları insan olan ve canı isteyen herkes yapar."

Yasemin'in cevabı Ezgi'nin arkasına yaslanmasına ve bir süre düşünmesine sebep oldu. O sırada masaya pasta tabaklarını bırakan Leyla, tekrar içeri giderek meyve sularını almaya gitti.

Ezgi gözlerini pasta tabağına dikerek Yasemin ile aralarında oluşan gerginliğe dem vurdu. "Neden benimle böyle ters konuşuyorsun? Öyle davranması gereken aslında ben değil miyim? Sonuçta seni erkek arkadaşımla, onun evinde yalnız gördüm. Ayrıca masanın altında suçlu gibi saklanıyordun."

Evet, onu bahçede ilk gördüğünde Ayaz'ın o kızla beraber olmadığına yürekten inanmıştı. "Korkma," dedi. "Seni sevgilimin yanında gördüğüm için sana gıcık olmuyorum. Size inanıyorum; hem Ayaz yalan söylemeye ihtiyaç duymaz hem aranızda bir şey olsaydı muhtemelen beni içeri almaz, hiç acımadan kapı dışarı ederdi. Sonra da bunun nedenini bana açıklardı, ki kendini asla o duruma düşürmez çünkü o aldatmaz."

Yasemin sandalyenin kenarlıklarını kavradı. "Ben de asla bir erkekle onun evinde yalnız başıma kalmam normalde."

Leyla'nın masanın üzerine bıraktığı meyve suyu bardakları kızların iğnelemeli sohbetini böldü. Leyla sandalyeye oturmadan Ezgi'nin omzuna dokundu. "Sana bir şey sormam gerekiyor. Birkaç rezervasyon almamız gerekiyor. Boşalacak odaları bilmemiz lazım. Burada ne kadar daha kalacağını öğrenebilir miyim? Pazartesi sabahı benimle dönecek misin?"

Ezgi sıkıntıyla yanaklarını şişirerek pufladı. "Ayaz'ın, sebebini bilmediğim şu sıkıntısı geçene kadar kalırım herhâlde. Tarih vermem mümkün değil Leyla. Anlatmasa bile onun yanında olmalıyım. Zaten benim finallerim bitti."

Yasemin, Ezgi'nin çaresiz ve Ayaz'a deliler gibi âşık bir kız olduğunu çıkardı bu sözlerden.

"Peki," dedi Leyla.

Yasemin şu anda Ezgi'yi, erkeğin birine kör kütük âşık, kara sevdalı, onun için yapmayacağı hiçbir şey olmayan, ilişkisi konusunda çok hassas bir kız olarak görüyordu. Eğer onunla arkadaş olsaydı ki, böyle bir tiple asla yakın arkadaş olmazdı, onun adına çok üzülürdü. Birden ona acıdı. "Seni çok seven bir erkek arkadaşın var. Sen de onu seviyorsun. Umarım mutlu olursunuz."

Ezgi'den hiç beklemediği bir soru duydu. "Beni çok seven erkek arkadaş mı?" Kızın gözlerinin içi parlıyordu. Yasemin omuz silkerek "Evet," dedi. "Bence çok seviyor. Bunu o gün fazlasıyla anladım ve seni sevdiğine inandım. Ayrıca bir de şey meselesi var..."

Ayaz ile ne konuştuğunu anlatmadı. Bunu, belki yaşının küçüklüğünden belki kız erkek ilişkilerini tam olarak bilme-

diğinden belki de Ezgi'ye, suskunluğu için kendisini borçlu hissettiğinden yaptı. Kısacası onu mutlu etmek için fikirlerini aktarmakta sakınca görmedi. Ayaz'ın o gün bahçede, kendisine karşı sarf ettiği sözlerden, Ayaz'ın net ve kendisini eleştiren karakterine dair çıkarımlar da yapmıştı. Ancak onları söylemeye gerek duymadı. Ezgi'nin erkek arkadaşını övecek ya da onun kişiliğiyle ilgili konuşacak değildi.

Ezgi'nin içi içine sığmıyordu ancak Yasemin'e hiçbir şey belli etmedi. "Devamında ne söyleyecektin?"

"Ha," dedi Yasemin. Olayın bu kısmını da Ezgi'ye borcunun ödemenin de ötesinde içindeki, aşırı gelişmiş empati duygusuyla yaptı. "Ayaz'ın sıkıntısıyla ilgili bir şey duydum." Elini havaya kaldırdı. "Elbette Ayaz'dan değil. Sakın aklından böyle şeyler geçmesin."

Ezgi'nin oval yüzü tuhaf bir beklentiyle gerilmişti. "Sıkıntısı mı?"

Yasemin, kızın hâlini görünce, erkek arkadaşının sıkıntılı dünyasına ulaşmak için çırpınan âşık bir kız gördü ve ona daha çok acıyarak evde duyduğu gerçekleri söylemek konusunda doğru davrandığına iyice karar verdi. "Beni ilgilendirmez ama duyduğum kadarıyla Ayaz, okulda yaptığı bir projeyle ilgili bir şeye sıkılıyormuş. Galiba bir arkadaşı da hocaya proje vermiş."

Ezgi zar zor yutkunarak ellerini birbirine kenetledi. "Nereden duydun?"

"Duydum işte. Sorma. Ayrıca benden duyduğunu sevgiline söyleme. Benim için sorun değil. Söylersen, mevzuyu duyduğum insanları zor durumda bırakırsın ve olaylar büyür.

Bunu sana bir teşekkür bil. Kimseye borçlu kalmayı sevmem."

Ezgi ağır ağır başını salladı. "Asıl ben teşekkür ederim. Bana neden bu kadar güvendin ki şimdi?"

Yasemin ayağa kalkarak çenesini dikleştirdi. "Güvenmedim. Sana neden güveneyim ki? Seni tanımıyorum bile. Söyledim çünkü ona ne olduğunu öğrenmek için harap oluyor, burada kalıyorsun. Biraz empati yaptığımı da düşünebilirsin."

"Zaten söylemem," dedi Ezgi. "Beraber çalışmak istediği profesör benim dayım oluyor. Muhtemelen bana söylememe sebebi de bu. Arada kalmamı istemiyordur. Belki de dayımla konuşacağımı falan düşünüyordur. Çünkü Ayaz çok onurludur."

"Konuşacak mısın?" diye sordu Yasemin.

"Ayaz'ın mutluluğu için her şeyi yaparım. Fakat konuştuğumu duyarsa beni defterden siler. Ne yapacağımı şu anda bilemiyorum. Bildiğim tek şey, Ayaz için o projede yer almak ölüm kalım meselesi gibi bir şey çünkü endüstri mühendisliğini bitirdikten sonra yüksek lisansını endüstriyel tasarım üzerine yaptı. Dayım da o bölümün en ünlü profesörlerinden bir tanesidir."

Yasemin, iki arada bir derede kalan kıza bakarken Leyla masaya geldi ve Yasemin'i bileğinden tutarak tatlı sert uyardı. "Hemen şuraya otur ve pastanı ye. Bugün çok huysuzsun."

Ezgi'nin aklı başka yerdeydi. Yasemin'in söylediği *sevmekle ilgili* sözlerini hatırladı. Demek Ayaz'ın kendisine duyduğu sevgi dışarıdan bu kadar belli oluyordu. O da Ayaz'ı çok seviyordu. Onunla mutlu olmak için her şeyi yapardı.

Masadaki sessizlik Leyla'nın dikkatinden kaçmadı. Az önceki mecburi sohbetten haberi olmayan Leyla, kızların arasında bir iletişimsizlik olduğunu düşündü. Gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi çok hızlı hareket eden Yasemin şu anda öyle davranıyor, pastasını hızlı hızlı yiyordu.

Bir an önce oradan kalkmak isteyen Yasemin, sonunda pastasını biterek peçetesini eline aldığında Ezgi gözlerini kapatarak pastanın lezzetine vardı. "Ayaz'a da bu pastadan bahsedeceğim."

"Gerçekten sevgiline çok düşkünsün," dedi Leyla. "Hep aklın onda."

"Aslında böyle değildim ama Ayaz'ın yanında herkes biraz farklı olabiliyor. Onu tanımadan beni anlayamazsın. Zor tiplerin suyuna gitmekten başka çaren olmaz bazen. Aklım onda ve onunla nasıl mutlu olacağımda. Çünkü her an hata yapacakmışım gibi hissettiren bir havası var."

Yasemin artık oradan ayrılmak istiyordu. Gerçekten Ezgi'den ve onun dengesizliklerinden hiç hoşlanmamıştı. Ayrıca Ayaz'ın karşısında kendi kişiliğini yok etmesi iğrenç bir şeydi. Evet, çok az ona hak veriyordu çünkü Ayaz hakikaten de çok net ve tavizsiz bir insandı ve insanın duygularını kontrol etmeyi, edemese bile onları karıştırmayı çok iyi başarıyordu. Ama bu yetmezdi.

Yasemin ayağa kalkarak "İyi akşamlar," dedi.

Ezgi ayağa kalkmadan eli ile kıza hoşça kal işaret yaptı. Ondan hoşlanmamıştı ve kızın da kendisinden hoşlanmadığının farkındaydı. Ama şu anda çok mutluydu. Öyle bir mutluydu

ki ertesi günün sabahında kopan kıyamete istemeden sebebiyet verdi bu mutluluk.

Kıyamet kopmadan önce Yasemin heyecanla motosikletine atladı, evlerinin önündeki uzun toprak yoldan, kasabanın tek ve işlek caddesine doğru gireceği anda lâcivert arabayı fark ederek yavaşladı.

Bu araba Esat Bey'e ait parlak lâcivert Volvo arabaydı. İçinden çıkan Ayaz, arabanın kapısının yanında durarak yolu kendisiyle ve arabasıyla kapatarak Yasemin'in geçişine izin vermedi. Dedesi, bir ara ona Yasemin'in karakterini överken, yaz tatillerinde ve okul zamanları hafta sonları erkenden babasının dükkanını açtığını söylemişti. Ayaz da bunu hatırlayarak bir saat öncesinden kızın evinin yolunda beklemeye başlamıştı. Evinin yerini de dedesiyle civarda arabayla gezdiği bir gün öğrenmişti. Dedesi ona tanıdığı herkesin bağını bahçesini, evini göstermişti.

Yasemin yolun ortasına park edilmiş, kendisine geçecek yol bırakmayan arabaya doğru hışımla yürümeden önce motosikletini park etti ve beyaz kaskını çıkardı. Ayaz da sert bir hareketle arabanın kapısını çarparak Yasemin'e yaklaştı. Kızı görünce coşan öfkesini bastırabilmek için burnundan derin bir nefes çekti. Öfkesi arttıkça soğukkanlı görüntüsü perçinlendi. Ona çok öfkeliydi. Öyle böyle değil. Geldi ve tam Yasemin'in bir adım karşısında durdu.

Her ikisi de ayrı sebepler yüzünden burunlarından soluyorlardı.

"Yolun ortasında ne yapıyorsun sen?" Yasemin bu soruyu

sordu ama karşısındaki insanın durgun yeşil bir deniz gibi bakan gözlerinde boğulacağını hissetti. Oysa fırtınalı denizler boğardı, oralarda boğulacağını hissederdin, böyle durgun olanlarda değil...

"Seni bekliyordum."

Yasemin Ayaz'ın asabi tavrından hoşlanmamıştı. "Bekleme! Yolumdan çekil hemen."

Ayaz'ın göğüs kafesi hızla inip kalkmaya başladı. Kendisini zor da olsa kontrol ediyordu çünkü hayatında hiçbir kıza şu an olduğu kadar sinirlenmemişti.

Yasemin'in tam burnunun ucundaki manzara kıza geriye doğru bir adım attırdı fakat Ayaz aradaki mesafeyi hemen kapattı. "Eğer sen benim yolumdan çekilirsen ben de seninkinden çekileceğim."

Ayaz'ın sözleriyle Yasemin'in kafasında bir ışık yanıp söndü. *Ahmak Ezgi ya da Ahmak Yasemin.* Çenesini tutamayan kimdi şimdi? Yasemin mi Ezgi mi?

Yasemin şu anda hem kendini hem Ezgi'yi suçluyordu. Lakin Ayaz'a karşı geçersiz, laf ola beri gele bir savunması vardı. "Senin yoluna neden çıkayım ki ben? Bana ne!"

Ayaz kızın amaçsız sorusuyla iyice çılgına döndü. Bu kurşuni alev alev yanan gözlerin içindeki enerji her şeyi idrak edecek ve kavrayacak güçteydi. İşaret parmağını kızın yüzüne uzattı. Sesi çok baskın ve soğukkanlıydı. "Bir daha sakın haddin olmayan işlere burnunu sokma." Soluklandı. Delip geçecek gibi bakan gözlerinde yine belli belirsiz yeşil hareler alevlendi. "Anladın mı beni?"

Yasemin'in hayretle dolan yüz ifadesi Ayaz'ın ona bir adım daha sokulmasına sebep oldu. Karşısında, ilişkisine düşüncesizce burnunu sokan, söylediklerinin sonuçlarının Ayaz'ı nasıl çıldırttığından habersiz olan pervasız bir kız vardı. "Benden ve Ezgi'den uzak dur. Seni onun yanında bir daha görmeyeceğim."

Yasemin gözlerini kısarak "Sen," dedi ve işaret parmağını Ayaz'ın göğsüne bastırdı. "Bana emredemezsin. Ayrıca sen..." diye yineledi işaret parmağını bir daha bastırarak, "Beni korkutamazsın. Şimdi arabanı yolumdan çek yoksa avazım çıktığı kadar bağırırım."

Ayaz, gözlerinin ucuyla, siyah tişörtünün üzerindeki parmağa baktı. Ona dokunmadan Yasemin'e alçak sesle meydan okudu. Sakince tabii. "Bağır bekliyorum." Sesi o kadar alçak, ona keza meydan okuyucu çıkmıştı ki Yasemin Ayaz'ın ne kadar ciddi olduğunu anlayarak dudaklarını ısırmaya başladı.

Sessizce bir süre bakıştılar. İkisi de geri adım atacak gibi görünmüyordu. Yasemin elini usulca yere indirerek geriye doğru birkaç adım attı. Ayaz'ın kendisini durdurmasını bekliyordu. Bağıracağından emin değildi çünkü olayın sonuçları, babasına ve kendisine zarar verebilirdi. Ayaz'a vereceği zarar pek umurunda değildi açıkçası. Hâlâ kararsızdı. Yine de çığlık atacakmış gibi blöf yapmaya devam etti. "Peki, sen istedin. Gör bak şimdi nasıl bağıracağım? İnsanlar, senin benim yolumu kesen bir eşkıya olduğunu görsün."

Ayaz başını sallayarak onu onayladı. "Bağır hadi." Ellerini iki yana açtı. "Bekliyorum." Yasemin ile didişmiyor, ona mey-

dan okumuyor sadece korkusuz karakterini ortaya koyuyordu. Zaten oyun oynayacak yaşta değil, yirmi dört yaşındaydı ve şu anda on dokuz yaşındaki şımarık bir kızla uğraşıyor, onu kendisinden ve kız arkadaşından uzak tutmaya çalışıyordu.

Derin bir nefes alan Yasemin Ayaz'ın kişiliğinin tavizsiz yanlarından birini pek de memnun edici olmayan bir tarzda deneyimliyordu. Bu adam rezil olmaktan ya da suçlanmaktan korkmuyor muydu? Yasemin'in Ezgi'ye anlattığı şeylerin sonucu onu ne kadar çıldırttıysa artık, Yasemin'in şu anda yapacağı hareketin sonuçları kadar para etmiyor olmalıydı Ayaz'ın gözünde.

Yasemin, Ayaz'ın durumu hiç umursamadığını düşünse de altta kalmak ona göre değildi. Tam ağzını açıp avazı çıktığı kadar bağıracağı anda ağzından Ayaz'ın hiç beklemediği sözler çıktı. "Ona, söylediklerimin neresi kötü?"

Altı üstü, kıza Ayaz'ın sıkıntısının sebebini, bir de Ayaz'ın onu ne kadar sevdiğine inandığını söylemişti. Ayaz'ın öfkesini çağlatan mevzu elbette sıkıntısıyla ilgili olaydı Yasemin'in gözünde.

"Benim kimi sevdiğim seni değil, beni ilgilendirir," dedi Ayaz çünkü, kendi kendini aşırı derecede umutlandıran bir kız olan Ezgi'ye bir kere bile o sözleri sarf etmediği hâlde Yasemin'in kızı umutlandıracak sözler söylemesine çok sinirlenmişti.

Ezgi gece kendisini aramış, Ayaz'ın ona nasıl bir sevgi beslediğini başkalarının bile fark ettiğini söylemiş, bir tek Ayaz'ın buna inanıp dile getirmediği konusunda sitem etmişti.

Ayaz'ın bu kadar sinirlenmesinin sebebi, Yasemin'in farkında olmadan Ezgi'nin hisleriyle oynamış olmasıydı çünkü ilişkilerini gören ve bilen hiç kimse Ezgi'ye böyle bir cümle söylememişti çünkü aralarında neyin var olup olmadığı çok belliydi. Belliydi ama Ayaz ona karşı dürüsttü. Ayrıca kızı asla bilerek incitmiyordu.

Eliyle alnını ovalayan Ayaz elbette Ezgi hakkındaki düşüncelerini Yasemin'e aktarmadı. "Sen... Bizim ilişkimize bir kere bile şahit olmamış sen, o sözleri söyleme hakkını kendinde nereden buldun?" Kızın yüzünde yayılmaya başlayan rahatlama hissinin sebebini çözebilmek adına kaşlarını çattı.

"Bu kadar mı?" diye sordu Yasemin. "Tüm öfkenin sebebi bu mu?" Aslında aklı diğer mevzudaydı ama o konudan uzaklaşmak için sebebi hafife almış, Ayaz'ın aşırı tepkisine sinirlenmiş gibi bir izlenim bırakmıştı Ayaz'ın üzerinde. Böyle yaptığının bile farkında değildi.

"Evet," dedi Ayaz harflerin üzerine basa basa. "Seni ilgilendirmeyen bir ilişkiye bir daha burnunu sokma."

Yasemin başını öne eğerek Ezgi'yi düşündü. İçi parçalanmıştı. Ayaz'ın kendisini sevdiğini duymaya ne çok ihtiyacı olmalıydı. "Ben özür dilerim," dedi. "Hem senden hem de Ezgi'den. Amacım onu üzmek değildi."

Gerçekten şu anda fazlasıyla samimiydi. "Anladığım kadarıyla haddim olmayan sözler söyledim. Bu kadar tepki verdiğine göre söylediklerimde hatalıydım."

Yasemin'in idrak yeteneği Ayaz'ı etkilemiş olmasına rağmen Ayaz renk vermedi çünkü Ezgi'nin onuruyla oynamak

istemiyordu. "Buradaki hata, senin iç yüzü hakkında hiçbir şey bilmediğin bir ilişki hakkında yorum yapman." Arkasını dönmeden önce kıza doğru eğildi. "Ondan ve benden uzak dur. Ve bir daha sana bizim evde sarf ettiğim o sözleri kafana göre yorumlama!"

Ayaz, Ezgi ile konuştuktan sonra, Yasemin'in o sözleri aralarında geçen kısa konuşma yüzünden yaptığını hemen anlamıştı.

"Olur," dedi Yasemin. "Lütfen şimdi yolumdan çekil."

Toprak yoldaki fırtınanın üzerinden bir hafta geçmişti. Haziran ayının ikinci haftası yaşanıyordu. Yasemin, Leyla'yı aramak ve üniversiteye giriş sınavının çok iyi geçtiğini haber vermek istiyordu. Kasabanın hayran olduğu âşık çiftini günlerdir görmemişti. Görmek istediği falan da yoktu. Ezgi tüm haftayı neredeyse Günalan'da geçirmişti çünkü Ayaz da buradaydı.

Hani Ezgi Ayaz'ın sıkıntısının sebebini öğrendiği zaman gidecekti?

Gitmediği gibi, o konu hakkında da dayısıyla bir şey konuşamamış olmalıydı. Artık Ayaz'ı kaybetmekten ne kadar korkuyorsa onun iyiliği için bile ağzını açamıyordu. Bu olayın Yasemin için tek iyi tarafı kızın Yasemin'i ele vermemiş olsaydı.

O gün hava, çatır çatır bir sıcaklıkla kavrulurken Leyla telefonu açar açmaz Yasemin, "Sınav harika geçti!" diye haykırdı. "Şu anda sana sarılmayı o kadar çok istiyorum ki Leyla."

"Çok sevindim canımın içi," diyen Leyla Yasemin kadar coşkulu bir kız değildi tamam, ama bir sorun vardı. Sanki

sevincini birisinden saklayarak gizli gizli yaşıyormuş gibi bir havası vardı. "Leyla ne oldu? Senin bağıramadığını biliyorum ama bağır hadi. Gidiyorum!"

"Çok mutluyum Yasemin. Bunu sana anlatamam."

Birkaç saniyelik sessizlik sırasında bir ağlama sesi duydu Yasemin. "Sen neredesin? Kim o ağlayan?"

Leyla'nın evi o kadar küçüktü ki, Ezgi'nin hıçkıra hıçkıra ağlamaları bütün evi sarıyordu. Leyla mecburen açıklama yapmak zorunda kaldı. "Ezgi ağlıyor."

"Burada değil miydi o?"

Leyla'nın ağzından sözcükler zar zor söküldü. "Sabah uçakla geldi. Ayaz onu terk etmiş."

Duyduğu sözlerin ardından Yasemin'in karnına keskin bir suçluluk saplandı. Bu hissi gereksiz yere hissettiğinden emin olmak için güçlükle sordu. "Neden?" Bu ayrılığın kendisiyle ilgili olmadığını duymak için kardeşlerini bir ay boyunca her gün denize götürebilirdi.

İçeride sarsıla sarsıla ağlayan Ezgi'nin sesi biraz azaldığında Leyla, Yasemin görmüyor olsa da başını Ayaz'ı suçlarcasına sağa sola salladı. "Boş ver Yasemin. Onların özel meselesi."

"Lütfen," diye ısrar etti telefonun diğer ucundaki kuzeni. "Çok ağlıyor baksana."

Yasemin'den hiçbir şey saklamayan Leyla onu cevapsız bırakmasa da Ezgi içeriden bağıra bağıra söylendi. "Beni affetmeyecek! Dönmeyecek! Bitti. Arkasından iş çevirdiğimi söylüyor." Sustu ve bir süre sonra isyan etti. "İyiliğimiz için yapmıştım ben."

Kızın sinir krizi geçirdiğini düşünen Leyla kuzenine kibarca sordu. "Sonra konuşalım mı?" Yasemin bir elini odasının penceresinin pervazına yasladı. Dizleri titriyordu; hayatında kendisini hiç bu kadar iğrenç, suçlu ve hatalı hissetmemişti. "Tabii, sen git onunla ilgilen."

Telefonu kapattıktan sonra, "Hayır," diye mırıldandı. "Benim kötü bir niyetim yoktu." Evet, Ayaz'ın okuluyla ilgili yaşadığı sıkıntıyı Ezgi'ye söylemekle hata yaptığını düşünüyordu. Fakat Ezgi gizlice bir şeyler yapmaya kalkışmış olmalı, Ayaz da onun yaptıklarını öğrenmiş olmalıydı. Kızın haykırışından yaptığı çıkarım buydu. Ayaz niye bu kadar aşırı tepki veriyordu ki? Ama Ezgi ne demişti? *Beni defterden siler.*

Sevgilisini ne kadar iyi tanıyordu. Bir anda kendisini, evden çıkmış ve portakal bahçesinin içinde aylak adımlarla yürürken buldu. Suçluluk duygusu Yasemin'e gidip Ayaz'la konuşmayı bile düşünürdü. Ancak fikrinden caydı. Caydı çünkü... Ayazla konuşulur muydu hiç? Seni savurur atardı. Ne yapacağını bilmiyordu. Kızın ağlamaları bir yanda, Ayaz'ın sert karakterinin meydana getirdiği fırtınaların uğultusu bir yandaydı. Ve de sebep olduğu ayrılığın sancısı hiç istemediği hâlde içindeydi.

Günümüz/ Eylül

Günalan

"Onun hiddetinin ardından durulacak o denizler var ya, oralara kendini bırakabilmek için hiddetiyle yanıp tutuşmaya razı olduğun o denizler işte... Onlar senin enginlerin."

Kalbim Senin Gibi Çarpıyor

Keşke haziran ayının sonunda Ezgi'nin ağlamalarını duyduktan sonra yapabilseydi. Ayaz'a, her şeyi açıklayabilseydi. Hazirandan eylüle kadar Ayaz ile defalarca görüşmüş ama hep susturulmuştu. Bu arada ona âşık da olmuştu. O ayazda savrulacaksa şimdi savrulmalıydı. Dışı dağılsa bile, Ayaz'ın kırıp dökeceği kalbi yine onunla kalabilirdi çünkü Ayaz'ın gittiği gün içinden bir parça kopup gitmiş olsa bile hâlâ sağlam, hâlâ kendisine söz geçirebilecek durumdaydı. Çünkü dayanamıyordu artık. Çatısı uçsa bile temeli sağlam kalırdı. Şimdi... Şimdi...

Eline telefonu alarak parmaklarını ilk harfe dokundurdu. Ezgi'ye ait ağlama sesi ve onun Leyla'ya ettiği isyan yine kulaklarında çınladı. Ve mesajı, aşkına tutulmaya başladığı insana yazdı.

Ezgi'yi neden terk ettiğini biliyorum. Çünkü sebebi benim. Bence benim. Ona dayısıyla ilgili bir meseleye canının sıkıldığını

söyledim. Bunu bir yerden duydum. Tahmin et ama sorma. Asla söylemem. Söyledim ama git dayınla konuş demedim tabi. Kendi aklı var fikri var. Konuşmasaydı.

Son dört cümleyi sildi ve şu cümleden sonrasına başka şekilde devam etti. *Tahmin et ama sorma. Senin can sıkıntının sebebini öğrenemediği için çok üzülüyordu. Ben de yardım etmek istedim. Sanırım o da sana yardım etmek istedi. Ortaya böyle bir hata çıktı. Belki de onu terk etmeye yer arıyordun kabak benim başıma patladı.*

Son cümleyi tekrar silerek şuradan devam etti. *Ortaya böyle bir hata çıktı. Kendimi suçlu hissettiğimi sana söylemek istedim. Daha önce sana anlatmak istediğim hâlde konuyu kapattırdın. Umarım barışırsınız.*

Son cümleyi sildi. Bir daha yazdı. Tekrar sildi. Yine yazdı. Ve sildi. Sonunda şunu yazdı. *Sana söylemek istediklerim bunlardı çünkü şunu düşündüm; acaba Ezgi'ye karşı o konuda çenemi tutabilseydim şu anda bir arada olur muydunuz? Kendimi bu kadar suçlu hissetmemin sebebi tam olarak bu işte. Hoşça kal.*

Suçluluk duygusu hariç, duygu namına pek bir şey barındırmayan bu mesajın, net, açık, iyi niyet yüklü havasını çok beğenerek gönderdiği hâlde karşılığını alamamıştı. Çünkü aşkı saklamayı başarmıştı. Tam iki gün olmuştu bu mesaj gideli ancak Ayaz'dan hiç ses çıkmamıştı.

Önemli değildi, içi içini yese de Ayaz'ın mesaj hakkında ne düşündüğünü çok merak etse de aslında az çok tahmin etse de gelmeyen cevap önemli değildi. Çünkü Yasemin rahatlamıştı. Ama buna rağmen, kendisini engelleyemediği bir duy-

gu yüzünden Ayaz'ın tepkisini bilmek istiyor, yazdığı mesajın yankısının hiddet olarak ona döneceğine neredeyse emin olsa bile Ayaz'ın ona karşılık vermesini istiyordu. Çünkü dayanabilirdi... Hiddetine, öfkesine, vereceği her türlü kırıcı karşılığa dayanabilirdi. O raddedeydi. Ayakta kalabilirdi.

Oysa gerçek başkaydı. Sessizliğin katlanılmaz bir tarafı olduğuyla tanışıyor, bu tanışma onu huzursuz ediyordu. Sanki Ayaz ona bağırıp çağırsa rahatlayacaktı.

Telefonu elinden bırakan Yasemin babasının dükkanının temizliğini çoktan bitirmiş raflardaki ziraat ilaçlarını düzenliyordu. Eline telefonu alarak İstanbul'daki okuluna dönen ve oradaki üniversitelerden bir tanesinde takı tasarımı bölümünde okuyan Leyla'yı aradı. Hafta içi olmasına rağmen Leyla'nın nerede olduğuna emindi. Leyla telefonu neşeyle açtı. Yasemin'in sesini duyduğu anda keyfi daha çok yerine gelmişti. Epey uzun süre oradan buradan konuştular ve sonunda Yasemin sürprizi söyledi. "Almanya'dan dönüşte bir süre seninle kalacağım."

"Gerçekten mi?" diye sordu heyecanla Leyla. O kadar sevinçliydi ki kibarlığından otobüstekilere rezil olmamak için çığlık atamıyor, kendisini tutuyordu. Onun yerine Yasemin attı.

"Evet! Evet! Evet!" Leyla'nın yanındaki yaşlı adam bile başını Leyla'dan biraz uzaklaştırma ihtiyacı hissetti. "Özür dilerim amca," diyen Leyla'nın sesini duyan Yasemin, gözlerini devirdi. "Bu kadar duyarlı olma Allah aşkına. Benim sesim buradan kimsenin kulağını delmez. Her neyse, bak... Gölge'nin her

sene ziyaret ettiği Çiçek ve Peyzaj Fuarı'nı biliyorsun."

"Evet." Gölge yaklaşık beş senedir o fuarı ziyaret ederdi. Geçen sene Leyla'ya annesinin ona gönderdiği büyük bir koliyi de bırakmıştı.

"Ben döndüğümde o da fuar için İstanbul'a gelecek. Hem sana koli getirecek hem de birkaç gün oralarda olacak. Ben daha çok kalacağım ama. Gölge o süre zarfında otelde kalacak. Üçümüz gezeriz oldu mu? Dua et, bir aksilik olmasın."

Leyla kaşlarını havaya kaldırdı. "Sen orada bile Gölge'yle ortak bir şeyler yapmazsın. Birkaç haftada ne değişti acaba?"

Yasemin elinin altındaki kutuyu, bir an panikle yere düşürdükten sonra onu almak için eğildi. "Hiiiç..." Neredeyse kekeleyecekti. "Sadece bir fikirdi. İstemezsen onu çağırmayız. Zaten pek vakti olmaz ama akşamları otelde kalacağına... Gezerdik işte."

"Olur," dedi Leyla. Sesi çok durgundu. Yasemin'in Gölge'ye karşı bu kadar dengesiz tavırlar sergilemesi kızı çok üzüyor, onların en temel nedenini düşündüğü zaman ise kahroluyordu. Filiz Hanım'ın Gölge'ye gösterdiği ilgiyi kabul edemeyen Yasemin, bu yüzden Gölge'yi ne kadar üzerse üzsün, Gölge'ye tüm kalbiyle bağlıydı. Onu asla ateşe atmaz, kimsenin atmasına da izin vermezdi. Sadece kendisi yapardı çünkü Gölge onun bu hareketlerine çok fazla tolerans gösteriyordu.

"Burada onu üzmeyeceksen uyarım."

Dükkân kapısının açılma sesiyle Yasemin telefonu kapatmak için Leyla'ya veda etti. Ardından gözleri parıldadı. "Hoş geldiniz Esat Amca. Kaç gündür görüşemedik."

Esat Bey heybetli görüntüsüyle Metin Bey'in boş masasına döndü. "Hem seni tebrik etmeye geldim, hem de babana bir emanet getirdim."

Adamın sert mizacına uygun olan konuşma şekline rağmen Yasemin gülümsedi. Esat Yücesoylu kıza yaklaşarak "Yolun açık olsun doktor kızım," dedi. "Almanya'ya ne zaman gidiyorsun?" Adamın siyah gözlerinin içi parıl parıl parlıyordu.

"Bir hafta sonra hem fakülteye kayıt olmak için hem de dil sınavına girmek için oraya gideceğim." Esat Bey onu ilgiyle dinliyordu. "Muhtemelen dil sınavını geçemeyeceğim ve geri geleceğim. Sonra da ocak ayının başında başlayacak Almanca kursu için orada olacağım. Seneye de tıp fakültesi eğitimi başlayacak. Yaz boyu burada yokum çünkü dil kursunu ocakta başlatıp yaz boyu tatil yapmadan devam ettiriyorlar." Dudaklarını büzdü. "Yaz bittiğinde sınava giriyorsun ve başarılı olursan birinci sınıfa başlıyorsun."

Esat Bey Yasemin'i ilgiyle dinledi. "Yaz başında o sınavı yapıp sizin Almancaya ara vermenizi istemiyorlar anlaşılan. O yüzden haziranda bitirmek yerine, eylülde yani yeni okul dönemi başlayacağı zaman bitirip taze bilgilerinizle sizi tıp bölümüne başlatıyorlar."

"Evet," dedi Yasemin. "Teyzemin dediğine göre amaç buymuş. İşte her okulun kendine göre bir dil eğitim sitili varmış. Bize unutma şansı vermiyorlar. Tabii eğer kursu başarıyla geçebilirsem."

Esat Bey, Yasemin'den fazlasıyla emindi. "Cerrahpaşa Tıp'ı kazandın kızım ve kazandığın okul sayesinde Almanya'daki

okula kabul edildin. Sen harika, azimli ve çalışkan bir çocuksun. Tekrar tebrik ederim."

Jilet gibi ütülü gri kumaş pantolonunun cebinden dörde katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Bu belgeyi babana iletir misin? İstanbul'daki tapu dairesinden, yakın bir dostu adına, özel bir bilgi almamı istemişti. Avukatım aracılığıyla ulaştım. Umarım işlerini görür."

Yasemin kâğıdı alarak başını salladı. Esat Yücesoylu'nun nüfuzlu, dostları arasında fazlasıyla hatırı sayılır bir insan olduğunu babasından duymuştu.

"Selamlarımı ilet," dedikten sonra kapıya yöneldi.

Yasemin'e karşı her zaman özel bir ilgi gösterip onunla hoş sohbetler etmeyi seven adam, kızı tekrar tebrik ettikten sonra dükkândan çıktı.

Aynı günün öğlen saatleri yaklaşmak üzereydi. Ayaz, üç kişilik bir toplantının son anlarını yaşıyordu. Ellili yaşlarındaki Profesör Selçuk Karmacı dağınık ve dünyayı umursamıyorum görüntüsünün aksine çok titiz çalışan, detaycı ve zorlayıcı bir adamdı. Ayaz ve Yelda'yı iki saatlik toplantı boyunca epey zorlamıştı.

Yelda'nın derli toplu siyah saçlarındaki topuz dağılmış, gözlerinin feri sönmüş, sırtı, döktüğü terler yüzünden sırılsıklam olmuştu. Daha şimdiden bu adamla çalışmak için yaptığı her şeyden pişmandı.

Ayaz ise gayet rahat bir şekilde krem rengi deri sandalyeye yaslanmış, toplantı iki gün boyunca dahi sürecek olsa sabrede-

bileceğine dair bir görüntü sergiliyordu. Yelda ara sıra ona başını çevirip baktığı anlarda, Ayaz'ın çelik gibi sinirleriyle, hiç kasılmayan bedeniyle ve proje görüntülerine odaklanabilmeyi beceren koyu yeşil gözleriyle karşılaşıyordu. Onunla geceler boyu kaç defa çalışmış, Yelda hatırlatmasa mola vermeyi aklına getirmediği anlar yaşamıştı. Direnci kızın sinirini bozuyordu.

"Çok acıktım hocam," dedi dayanamayarak. "Neredeyse öğlen oldu. Kafam bir türlü detayları almıyor artık."

Ayaz başını kıza hiç çevirmeden ona, kendisini aşağılık hissetmesine sebep olan bir bakış verdi. Dağılmış kumral saçları bile bakışının gücünü azaltmadı.

"Çık o zaman," dedi Selçuk Bey. "Yemeğini ye gel." Yelda'nın yüzüne bakmıyor bilgisayar ekranındaki görüntünün önemli bir detayı ile ilgileniyordu. "Dostum," dedi Ayaz'a. Öğrencilerine ve asistanlarına böyle hitap ederdi. "Burası olmamış. Düzelt hepsini."

Ayaz ona cevap vermeden telefonuna birkaç not aldı.

Selçuk Bey ekranı kapatarak sırayla ikisine de döndü. Bu arada sırtını geriye yaslamış, ellerini birbirine kenetlemiş geriliyordu. "Yarın bir haftalığına Amerika'ya uçuyorum. Ondan sonra İsviçre'deki konferans için çok az vaktimiz kalıyor," dedikten sonra ayağa kalktı. "Bir şey olursa konferans görüşme yaparız. Döndüğümde devam ederiz."

Yelda'ya bakarak işi bittiğinde hep yaptığı gibi gözlüklerini çıkardı. Bu an Selçuk Bey'in hayatını bilime adamış insan görüntüsünden sıyrıldığı andı çünkü hayatı hâlâ adanmış olsa da ruh hâli de dış görünüşü gibi değişiyordu. Bir baba edasıyla

onun karnını doyurmasını söyledi. "Hadi koş, duble hamburger ye."

"Size de ısmarlayayım hocam," diye atıldı Yelda.

"Olur, benimki duble olmasın. Başka bir anjiyo daha istemiyorum."

Yelda gülmesine hakim olarak koşa koşa odadan çıktığında Ayaz, bilgisayarını toparlamak için hareketlendi. Hocası sıkıntıyla burnunun üzerini sıktı. "Canımı çok sıkıyorsun Ayaz Hekimoğlu," dediğinde Ayaz tebessüm ederek başını sağa sola salladı. "Kararım kesin hocam."

Selçuk Hoca sitemli sözlerini söyleyerek Ayaz'a doğru yaklaştı. Onu yine ikna etmeye çalışıyordu. "Pişman olacaksın bak oğlum. Seni olduğun gibi kabul ettim diye fikrim değişmeyecek değil." Olduğu gibi kabul etmiş olmasından kasıt, Ayaz'ın bir süre sonra istifa edeceğiydi. Adama açık açık her şeyi anlatmış, onunla çalışmayı çok istemesinin sebebinin, bu piyasadaki en iyi referansa sahip olmak ve bu sayede evinde çalışabileceği projeler almak olduğunu belirtmişti. Adam onun yeteneklerini göz ardı edememiş ve Ayaz'la çalışmayı kabul etmişti.

"Olmaz hocam," dedi Ayaz. "Ben bu hayatı on beş yaşından beri planlıyorum."

Selçuk Bey gözlüklerini kutusuna koyarak Ayaz'ın kesin kararını tasvip etmez bir tavırla iç çekti. Buna rağmen onun omzunu sıvazlayarak aynı şeyi söyledi. "Benim adım Selçuk'sa ben de seni İsviçre'deki üniversitede benimle beraber çalışmaya ikna edeceğim."

Kapının tıklatılma sesiyle beraber Ayaz'ın yüzüne soğuk bir ifade yerleşti. Gelen kişinin kim olduğunu biliyordu. Dayısını ziyaret etmeyi çok seven Ezgi, ziyaretlerini bu aralar özellikle onun toplantı zamanlarına denk getiriyor, bitene kadar bekliyor, bittiği zamanda ise Ayaz'ın bilgisayarını topladığı anda onunla konuşma fırsatı yakalıyordu.

"Gel Ezgi," dedi dayısı. "Hadi odama geçelim." Duraksadı. "Yemeğe gidecektim gerçi ben. Hadi sen de gel."

Yeğeninin amacından ve yaptıklarından haberi olmayan adam, onları sadece arkadaş sanıyordu.

"Tamam dayı. Çıkalım. Ben de seni görmeye gelmiştim."

Ayaz kızın yüzüne dahi bakmadan kabloları sökmeye devam etti.

"Merhaba Ayaz," dedi Ezgi içeri doğru girerek. Ardından dayısına döndü. "Ayaz'la selamlaştıktan sonra sana yetişirim."

Bilgisayarının ekranını kapatan Ayaz onu eline alarak kıza döndü. "Merhaba, hoş geldin." Ona artık kızmıyor, yüzünü gördükçe deliye dönmüyordu. Ezgi'nin güzel yüzünün arkasında saklanan böyle ihtiraslı bir kadın olduğunu anlayamamış olmak... Ayaz'ı deli eden gerçek buydu.

Kapının dışına doğru hareketlendiğinde Ezgi beyaz kapıyı hızla kapatarak ona yaslandı. Yaptığı davranışın yanlışlığından utanarak bakışlarını Ayaz'ınkilerden ayırdı. Önce onun çenesinde, sonra açık mavi gömleğinde, ardından öylesine bir hisle bilgisayarında gezdirdikten sonra yere sabitledi. "Bin birinci defa özür dilerim."

"Dileme, bir şey değişmez."

Kızın kalbinin ortasına aynı bıçak bir daha saplandı. Yine acıttı, yine parçalandı. İyi yetişmiş, görgülü bir ailenin kızı olan Ezgi yaptığından çok utanıyordu. "Bunu yapmasaydım sen yine beni terk eder miydin?"

Ayaz gayet kendinden emin bir tavırla, "İçinde öyle bir insan yaşadığı için sen, eninde sonunda kendini terk ettirirdin," dedi. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Sana bu ilişki ilk başladığı zamanda olduğu gibi bittiğinde de aynı şeyi söyledim; sen ve ben olamayız, olmayacağız..."

"O zaman neden başladık?" diye isyan etti Ezgi. O zaman Ayaz'a ettiği ısrarların yanı sıra, bir gün bitecek olsa bile oluruna bırakarak yaşamayı önermişti Ayaz'a. Onu ikna edebileceğini düşünmüştü.

"Bunu kendine mi bana mı soruyorsun?" Sinirleri ayaklandıkça can yakıcı sakinliği artıyordu. "Sana, planlarını değiştirmemeni söylediğim hâlde sen ne yaptın? Hem onları değiştirdin hem de benim hayatımı mahvetmeye kalktın."

"Hayır. Ben bize yardım etmeye kalktım."

"Nasıl?" diye sertçe fısıldadı Ayaz. "En yakın arkadaşına yardımcı olmam için bana yalvarıp sonra, neredeyse her şeyini benim planladığım bir projeyle Yelda'nın dayının asistanı olması için planlar yaparak mı? Benim projemi bana rakip yaparak mı?"

O dönemde yaşadığı stresi, planlarının hiç ummadığı bir sebep yüzünden alt üst olacak olmasının ona yaşattığı sıkıntıları anımsadı. "Bunun neresi bana yardım etmek? Açıkla bana, *Ayaz sen kötü niyetlisin, göremiyorsun* de..."

Ezgi'nin gözlerinden süzülen yaşlara rağmen Ayaz'ın kalbinde en ufak bir kıpırtı yoktu. Kız başını ona doğru kaldırdığında Ayaz'ın geniş omuzlarının önünde olmaktan ziyade, dipsiz bir nefretle bakan gözlerinde ezilip dağıldığını hissetti. "Gitmemen için yaptım," diye haykırdı. "Beni bırakıp gitmemen için..."

Ayaz, bir elinin parmaklarının arasında tuttuğu ince bilgisayarı farkında olmadan sıkıca kavradı. "Sana, en başından gideceğimi söyledim, sen de bunu kabul ettin ama sonra benim önümdeki tüm yolları kapatmaya kalktın."

Kızın çekilmesi için geriye doğru bir adım atıp bekledi ve kampüsün bahçesinden çıkarak bir taksiye atladı. Ezgi'yi artık affetmişti, kızgınlığı kendisineydi. Bu kızla olmakla hayatının en büyük hatasını yapmıştı.

Sabah olduğunda gözlerini Günalan'daki odasında açtı. Hafta sonu için dedesini ziyarete gelmişti. Hayır, bu havayı solumak istemişti. Nedenini düşünmek ya da bilmek istemiyordu. Bölgenin havasını hep severdi ki henüz bir hafta önce solumuştu.

Saat henüz sekize dahi gelmemişti. Torununu gördüğü için oldukça keyifli olan Esat Yücesoylu elindeki kitabı masanın üzerine bıraktı. "Bugün temizlikçi hanım gelecek. Geleceğini bilseydim çağırmazdım. Arayıp iptal edeceğim."

Ayaz hayır anlamında başını salladı. "Birazdan Fethiye'ye gideceğim. Levent'e uğramam lazım."

Dedesi Ayaz'ın böyle bir planı olduğunu tahmin etmişti ama yine de usulen sormak istemişti. "Hatta kalkıyorum," dedi Ayaz. "Akşam görüşürüz."

Dedesinin arabasına atlayarak kasabaya doğru sürdü arabayı. Günalan'ın tek caddesinden geçip çevre yoluna çıkacaktı. Oysa caddeden hiç geçmeyip kasabayı bir yılan gibi çevreleyen toprak yoldan geçip ana yola çıkabileceğini keşfetmişti geçen yaz. Bu saatlerde babasının dükkânını temizledikten sonra motoruyla babasını dükkâna getiren Yasemin'i görmek istiyordu. Eğer dükkânın dışında onu görebilirse görürdü. Durup konuşmayı düşünmüyordu ama onu görme isteğini serbest bırakmayı seçti.

Caddeyi arabayla katettiği sırada o meşhur ziraat dükkânı girdi görüş alanına. Kapısının önünde kimsecikler yoktu. Tam dükkânın önünden geçtiği sırada bakışlarını oraya değil, yola odakladı. İçeride neler olup bittiğinden habersizce, Yasemin'i görmek için ekstra bir çaba sarf etmeden yoluna devam etti. Yasemin'i kapının önünde görmemişti ama içeride olduğunu tahmin ediyordu.

Evet içeride, kardeşleriyle cebelleşiyordu. Onları sabah erkenden dükkâna getirmek zorunda olmak keyfini kaçırmıştı. Bir yandan babasının masasının tozunu alıyor, diğer yandan masasının koltuğunda oturmuş zorla ödev yapan Yağız'a söyleniyordu. "570 çarpı 4 kaç yapar abla?"

"Hesapla öğren," diye çıkıştı ablası. "Hesap makinesi miyim ben?"

Yağız kaşlarını çatarak yanaklarını şişirdi. Hâlinden hiç memnun değildi. "Yaz tatili daha bitmediği hâlde bize ders yaptırıyorsun. Sabahın gözünde."

"Köründe olacak o. Ayrıca ben de sizin ikinizi motorumun arkasına atıp buraya getirmekten hiç memnun değilim. Annem için yaptım. Kadının başı ağrıyor bu sabah. Ağrı kesici-

nin etkisini yok etmeyin diye onu sizden kurtardım. Bir de o ders değil, öğretmeninizin tatil için verdiği azıcık ödev. Artık on yaşındasınız. Ben sizin yaşınızda... Ooo"

İkizinden daha duygusal bir çocuk olan Çınar dükkânın kapısını aralamış, eve gitmek ve ablasının kendilerine yaptığını düşündüğü ödev işkencesinden kurtulmak için ağlıyordu. Fakat ona olan korkusundan dışarıya adımını atamıyor, ödev yapmak istemediği için de içeride kalmak istemiyordu. Sesi yine ağlamaklıydı.

"Birler basamağının yerini bile göstermedin bize. Sen her şeyi biliyorsun ama bize hiç söylemiyorsun."

Yasemin tam Çınar'a "Ama ben siz öğrenin diye..." dediği anda bir ses duyuldu. "Sayının en sonunda olur," dedi.

Yağız sesin geldiği yere doğru dönerek gözlerini kocaman açtı. Hemen önündeki ödev kağıdına baktı. "570 çarpı 4 kaç yapar?"

"Yağız," diye bağırdı Yasemin. Çınar'ı da içeri alarak kapının dışına çıktı.

Ayaz... Tam karşısındaydı. Mesajına en ufacık bir cevap dahi yazmaya tenezzül etmeyen Ayaz'dı karşısındaki. Cevap yazmak yerine, dağıtıp yıkmaya mı gelmişti? Olsun. Yasemin hazırdı.

Dışarı çıkan Yasemin tekrar içeri girdi. Dışarıda kasaba halkı, içeride ev halkı vardı. Sonunda "Buyurun," dedi. "Ne istemiştiniz?"

Ayaz, üzerine kot şort ve pembe tişört giymiş olan Yasemin'in kulağına fısıldadı. "Seninle konuşmayı."

Yine renk vermiyor, renksizliğin getirdiği tedirginliğe boğuyordu, ondan gelecek her türlü duyguya hazır olduğunu düşünen kızı.

Yasemin ilaçların olduğu yere doğru yürüdü. Eline ne işe yaradığını pek de bilmediği bir ilaç aldı. "İşte burada." Ayaz ona doğru yaklaştığı anda Yasemin Ayaz'ı durdurmak için kaşlarını havaya kaldırdı. "Yeni mi aklınıza geldi?" Biraz sert ve imalı bir tavırla sormuştu soruyu.

İkizlerin şaşkın bakışları Yasemin'e döndü. "Seni babama söyleyeceğim abla. Müşteriyi azarladı, diyeceğim." Yağız bu fırsatı hiç kaçırmazdı ama Çınar hemen ağlamaya başladı. "Söyleme Yağız. Babam ablama kızmasın."

Ayaz ikizlerin kişiliklerinin çok farklı olduğunu düşünerek onları tek tek süzdü. Bu arada Yasemin öksürdü. "Dikkatinizi dersinize verin. Sen de onlara aldırma. İkisi duygusal anlamda bir adam ediyor. Biri fırlama diğeri sulu gözlü. Ya da atılgan ve hassas da diyebilirsin kibarca."

Yağız, "Ben babama müşterilere bizi şikâyet ettiğini de söyleyeceğim," dediğinde Ayaz gülümseyerek Yağız'a baktı ve tekrar Yasemin'e döndü. Yüzü yine eskisi gibiydi.

"Yeni aklıma gelmedi, zaten hep aklımdaydı," dedi ve sesini alçalttı çünkü oğlanların duymasını istemiyordu. "Bu ayrılıkta bir suçun yok. Buna rağmen benim gözümde suçlusun..."

Karşısında hiç kıpırdamadan onu dinleyen kızın ağzından şu sözcükler dökülüverdi. "Beni affetmedin çünkü ilişkine burnumu soktum. En nefret ettiğin şeyi yaptım."

Bu arada Yağız ve Çınar, ablalarının müşteriyle ilgilenmesini fırsat bilerek dükkândan sıvıştılar. Önünden geçip giden kardeşlerini görmeyen Yasemin'in gözünün önünden toprak yoldaki öfkeli anlar geçiyordu o esnada. Ayaz'ın katı, keskin uçlara sahip karakteri ve sınırlarıyla tanışıp onlardan asla taviz vermediğini ilk orada anlamıştı.

"Öyleyse neden bana yine öfkelenmedin? İlişkin bitmiş olduğu için mi?"

Yasemin, elinde olmadan Ayaz'ın derinlerini yokladığını biliyordu. Ondan korkmuyordu. "Kendini zorlama," dedi. "İçin için şu anda bana nasıl kızdığını biliyorum. Senin gözünde suçluysam affetmezsin. Ezgi'yi ağlarken duydum. Sebep benim söylediklerim değilse başka bir hata yapmış ve sen onu affetmemişsin."

Biten ilişkisi hakkında onunla konuşmak istemeyen Ayaz, kızın kendince çıkarımlar yapmasından hoşlanmamıştı. "İlişkimizin bitmesi konusunda bir suçun olmadığını bil. Kalbini kırmak istemiyorum ama yine de bu durum suçlu olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Yaptığın hareket çok yanlıştı."

Kalbini kırmak istemiyorum... Bu cümleden sonrası puslu puslu akmıştı kızın zihnine. Ayaz'ın, acımasız bir adaleti olan Ayaz'ın ağzından bu sözleri duymak... Onu çok şaşırtmıştı.

"Gerçekten kalbimi kırmak istemiyor musun?"

"Hayır."

Ayaz, koyu yeşillerini kurşuni denizlere değdirdi. Aynı bakışlar kızın yüzünün her zerresinde dolaştırdı. Aslında, bitmiş bir olay ve ilişkisi ile ilgili bu mevzuyu kızın kalbini kıracak

kadar önemsemiyordu şu anda ama suçunu da bilmesini istiyordu. Çünkü Ayaz'ın sırrını duyup başkasına söylemişti. Niyeti ne olursa olsun...

"Bir kalbin varmış," dedi Yasemin ve birden ne yaptığının farkına vardı. Elini ağzına götürüp Ayaz'dan özür dileyeceği anda Ayaz'ın sözlerini duydu.

"Evet, seninkinin aynısı," dedi Ayaz kederli bir gülümsemeyle. Amacı kızı incitmek ya da sözlerine alındığını göstermek değildi. "Hiçbir farkı yok. Seninki gibi çarpıyor."

Ayaz'ın geç gelen itirafı Yasemin'in gözlerini birden nemlendirdi. Ayaz'ın sözleriyle yaşlar damla damla süzülmeye başladı. "Bana, *senin kalbin de benimki gibi çarpıyor mu*? diye sormuştun hatırlıyor musun?"

"Sen de cevap vermemiştin ve ben çok üzülmüştüm."

O gün Ayaz'a tutulduğu gündü...

Yanaklarındaki yaşları bir elinin tersiyle silen Yasemin, "Ben özür dilerim," dedi. "Senden çok özür dilerim."

Ayaz'ın itirafı sebebiyle kendisini karmakarışık hissediyordu. Hem ağlıyor hem de kederle gülümsüyordu. Hem seviniyor, hem kahroluyordu. Hem Ayaz'a daha çok yaklaşıyor, hem de uzak kalmak zorunda olduğunu biliyordu.

Engel olamadığı bir hisle kollarını Ayaz'ın beline dolamak istese de kendisine hakim oldu. Ailesi dışında birisine sarılmaya hayatında hiç bu kadar kuvvetli bir istek duymamıştı.

Ona sarılmak... Onun kokusunu duymak... Bağımlılık yapar mıydı? Rahatlatır mıydı? Ayaz'a bir kere daha sürük-

lendiğini bilen Yasemin bir gün toslayarak da olsa duracağını biliyordu.

Nasıl olsa Ayaz ona âşık olmayacaktı.

İçinden kopup giden parçayı geri istiyordu. Belki Ayaz'ı yaşadıkça onu geri alırdı. Daha büyüğü kopacak olsa bile dayanırdı. Kendisine o kadar inanıyor, aşkı o kadar bilmiyordu. Girdiği karanlık yolun sonunu bulacağına, kaybolsa bile oradan çıkacağına inanıyordu.

"Kararımı verdim," dedi Yasemin. Beklenti yüklü bakışlarını Ayaz'ınkilere diktiği anda orada daha şimdiden kaybolacağını hissetti ve yalan söyledi, söyledi çünkü kalbine ne olacağı hâlâ umurunda değildi. "Hayatımda kal. Zaten yakında yollarımız ayrılacak. Beni düşünme ve kararlarıma saygı duy."

Yollar ayrılıncaya yürüyecekleri yolu bir yün yumağı olacağının farkındaydı ve tek güvencesi Ayaz'ın ona âşık olmamasıydı. Olmayacağını düşünmesiydi.

Ayaz kızın aldığı karara saygı duymak istiyor, kızın iradesini yok saymak istemiyordu. Çünkü Yasemin'i kendisinden uzaklaştırmaya çalışmak Ayaz'ın tarzı değildi. Özellikle ona... Yapamazdı. Yine de iyi düşünmesini istiyordu.

"Sen aşkı bilmiyorsun," dedi onu uyarırcasına ve Yasemin'in hırçın, kendisine çok güvenen hâllerini geri getirdi.

Yasemin Ayaz'a sertçe çıkıştı. "Sen çok mu biliyorsun?" Sadece geçen yaz iki tane kızı hiç acımadan terk eden insan aşktan ne anlardı. "Beni bu konuda uyaracak en son insan sensin Ayaz."

Yasemin'in seçimine saygı duymasını istiyordu. "Eğer canın istemiyorsa benimle görüşme ama bana aşkı bilmediğimi sakın söyleme."

Ayaz, kızın savunmasız ve buna rağmen öfkeli çıkan sesine aldırmadan bir süre onun ateşli bakışlarını izledi. "Sen de bana," diyerek sözcükleri tek tek vurguladı. "Sakın aşkı bilmediğimi söyleme."

İftira

Leyla ve Yasemin karanlık yolda, Leyla'nın dikkatlice kullandığı arabayla ilerliyorlardı. Daha önce hiç, gece yalnız başlarına Günalan'dan Fethiye'ye gitmemiş olan kuzenlerden Leyla oldukça sakin, Yasemin ise fazlasıyla heyecanlı ve kıpır kıpırdı.

Nasıl öyle olmasın? Bir sürü sebebi vardı; en yakın dostuna epey uğraşarak bu gece için güzel bir sürpriz hazırlamıştı. Yakında üniversite sınav sonuçları açıklanacak, Tıp fakültesini kazandığına emin olacaktı. Ayrıca, bu heyecanı katıksız yapan bir durum vardı; Ezgi ve Ayaz'ın ayrılığının iç yüzünü, sır küpü Leyla'dan hâlâ öğrenememişti ama emin olduğu bir şey vardı; Ezgi, Leyla'ya Yasemin'in kendisine anlattığı meseleden bahsetmemişti. Bahsetmiş olsaydı Leyla Yasemin'e çok darılırdı.

Leyla, babasına ait eski gri Ford marka arabayı kullanırken karanlık yolda biraz gergindi. "Ya lastik patlarsa?"

Yasemin bir kahkaha attı. "Gölge'nin bizi bulması sadece on beş dakika alır. Ona neden Gölge dediğimi hâlâ çözemedin mi?

Hiç ummadığın yerden gizlice çıkar. Ya sana yardım eder ya da işleri iyice sarpa sardırır. Sessizlik ayrı şey, sinsilik ayrı şey."

"Yine ondan dert yanıyorsun Yasemin. Unutma, o senin ailenin bir parçası. Kardeşin hakkında ileri geri konuşma. Anneni de ondan bu kadar kıskanma. Annenin sevgisi hepinize yetiyor. Bunu çok iyi biliyorsun." Leyla'nın açık sözlülüğü Yasemin'i hiç incitmezdi. Leyla hep onun iyiliğini isterdi. Hep...

"İyi, konuşmam. Çok seviyorsan al senin olsun. Zaten siz küçükken çok samimiydiniz. Sonra birden ne oldu da böyle mesafeli oldunuz? Tamam, küs değilsiniz ama eskisi gibi yakın da değilsiniz." Yasemin dudaklarını aşağıya doğru kıvırdı. "Onun bir gün mutlaka konuşacağını söyler dururdun."

"Hala aynı fikirdeyim. Doktorlar onun fiziksel hiçbir sorunu olmadığını söylemedi mi? Yaşadığı stresli olayın bir benzeri onun sesini geri getirecek bence."

Yasemin, biraz acemice araba kullanan kuzeniyle ettiği sohbetini sürdürdü. "Gölge," dedi. "Dünyanın en yakışıklı erkeklerinden birisi sanırım. Kardeşim olduğu için söylemiyorum bak. Kızlar hep ona hasta." Gerçekten her görenin dönüp bir daha baktığı, sarışın mavi derin bakışlı, ki derin ve buğulu bakışları ikizlerden Çınar'a benziyordu, oldukça dikkat çekici bir gençti.

"O yüzden mi ona kasabadaki kızlardan hiçbir tanesini yakıştıramıyorsun. Çocuğun telefonunu almaya kalkarak mesajlaştığı kızlarla aralarını bozmaya kalkıyorsun. Neden insanların özel hayatlarına müdahale ediyorsun ki? Bırak mutlu olsun."

Yasemin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Karışırım. Gölge'ye bayılan her kızın niyetinin iyi olduğunu nereden bileceğim. Onun gibi yetenekli, yardımsever, çalışkan ve zeki bir erkeği herkes ister. Bakalım dertleri aşk mı yoksa bunlardan faydalanmak mı?"

Leyla'nın aklına birkaç soru geldi. "Bak bak sen, arada kardeşini de övermiş. Hani sinsiydi? Az önce o lafları ben mi söyledim? Hani her yerden gizlice çıkıyordu?"

Yasemin ayaklarını konsola doğru uzattı. "Her neyse, organizasyonuma Funda'yı da çağırdın mı?"

"Herhalde," dedi Leyla. "Ufuk'un en yakın arkadaşlarından bir tanesi o."

"Hemen beni tersleme. Sonuçta Funda bir zamanlar senin çok samimi arkadaşındı. Benim onunla bir samimiyetim yok bilirsin, senin de aran eskisi gibi değil. Biraz bozuksunuz. Hâliyle ben de çağırıp çağırmadığını merak ettim. Senden çağırmanı istedim ama kararı sana bıraktım."

Leyla'nın gözü yoldaydı. "Çağırdım ve çok pişmanım."

Yasemin ayaklarını toparlayarak kuzenine doğru döndü. Duyguları Leyla kadar istikrarlı başka bir insan tanımazdı. Zor karar veren ancak son nefesine kadar onun arkasından duran tiplerdendi. "Neden ki? Sen pişman olacağını bile bile onu çağırmazdın."

"Ezgi ile henüz üç hafta önce ayrıldı ve ben onu geçen gün Funda'yla gördüm." Ayaz'dan bahsediyordu. "Ama ben Funda'yı davet etmiş bulunmuştum. Yine de, Ayaz'ın ve Funda'nın sadece arkadaş olduklarını düşünmek istiyorum.

Umarım bu gece Funda onu getirmez ki bence hiç fırsatı kaçırmaz getirir."

Yasemin'in de Funda'yı sormasındaki amaç buydu. O kızın Ayaz ile yakınlaştığını biliyor, Ayaz'ın, Yasemin'in liseden bir arkadaşı için hazırladığı sürpriz geceye gelme ihtimalini düşünmek dahi istemiyordu. Belki Ayaz, geceyi Yasemin'in organize ettiğini bir şekilde duyar ve vazgeçerdi. O da belki... Çünkü Funda ayrıntılar ile fazla ilgilenmez anları yaşardı. Kısacası geceyi kimin organize ettiğini Ayaz'a söylemeye lüzum dahi görmeyecek bir kızdı. Sonuçta Ayaz'ı görmek istemiyordu işte çünkü hem onu istemeden kız arkadaşından ayırmış, hem de Ayaz'ı son gördüğünde, toprak yolda Ayaz'ın öfkesinden nasibini almıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra iki kuzen sahil kenarındaki müzikli kafelerden bir tanesinin arka sokağında yürüyordu. Sesin geldiği kalabalık kafede müzik çalan kişi, Yasemin'in lisedeki en yakın arkadaşı Ufuk'tu. Onu şimdiye kadar çalıştığı yerde hiç dinleme şansı olmamıştı. Oysa Ufuk, onu ve arkadaşlarını defalarca davet etmişti. Bu yüzden ona karşı çok mahcuptu.

Sonunda Yasemin, her ikisinin ortak arkadaşlarına haber vermiş, kafede yer ayırtmış ve Günalan'ın gurur kaynaklarından bir tanesi olan Ufuk'u bir arada dinleyebilecekleri bir gece organize etmişti. Kendisi Ufuk'un yerinde olsa arkadaşlarının onu dinlemeye gelmemiş olmalarına güceneceğini düşünürdü. Zaten Yasemin'in etrafına karşı bu kadar ince fikirli olmasının sebebi, empati yeteneğinin ve duyarlı kişiliğinin bir araya gelmiş olmasıydı. Ama en önemli etken ye-

rinde duramayan, küçük büyük her olayda yer alma isteğiyle dolu olan yapısıydı.

Kafeye doğru yürüyen ikiliden Leyla'nın üzerinde uçuk mavi bir elbise vardı. Yasemin kısa kot bir şort ile beyaz bir gömlek giymişti. Leyla'nın hediye ettiği mavili tonlardaki minik boncuklardan yapılmış kalın kolyeyi boynuna asmıştı. Yüzünde hafif bir makyaj vardı.

Lüks ve kalabalık kafenin üç adımlık merdivenlerinin önüne geldiler. Yaklaşık otuz kırk kişilik bir arkadaş grubu, birleştirilmiş ahşap masalarda gülüp eğleniyorlardı. Ufuk da şarkılarını daha bir şevkle çalıp söylüyordu.

Geceyi Yasemin'in organize ettiğini az önce başka bir arkadaşından öğrenen neşeli, cana yakın ve oldukça rahat bir tip olan Ufuk Yasemin'e göz kırptı. Şarkı bittiği zaman, tıka basa dolu kafedeki başları kıza doğru döndürdü. En uçtaki, sandalyesiz yüksek masada karşılıklı konuşan ve ilişkilerini bitirmekte olan iki kişinin başları da bunlara dahildi...

"Bu şarkı, benim düşünceli dostum için," diyen Ufuk Yasemin'i kafenin en popüler insanı yapmıştı bir anda. Neyse ki Yasemin ilgi odağı olmaktan büyük haz duyar ve durumdan asla sıkılıp utanmazdı. Gitarını havaya doğru kaldıran Ufuk önce Yasemin'e sonra kafedeki insanlara döndü. "Yanlış anlamayın. Bizim şarkımız değil. Benim sevgilimle zaten bir şarkım var." Önce karşı masasında oturan kız arkadaşına sonra da Yasemin'e göz kırptı. "Yasemin'in, mini mini bir kuştan sonra bildiği tek şarkı olduğu için söylüyorum."

Elbette biraz abartıyordu ama Yasemin'in müziğe karşı pek

ilgisi yoktu. Gülüşmeler yine başladığında Yasemin'in yüzü kızardı. Müzikten gerçekten pek anlamaz, her şeyi ezberlese de şarkı sözlerini ezberleyemez, uydururdu.

Leyla masanın etrafındaki arkadaşlarının yanına giderken, Yasemin ellerini birbirine kenetleyerek, yüzünde hoş bir gülümsemeyle Ufuk'u dinlemeye başladı. Kafenin çıkış kapısının hemen sağında ayakta duruyor, Ufuk'un jestine böyle karşılık veriyordu. Şimdi masaya giderse uzun sürecek selâmlaşma faslı yüzünden şarkıyı dinleyemezdi. Böyle ayrıntılara çok dikkat eder, onları atlamamaya özen gösterirdi. O hâlde, yüzündeki gülümsemeyi hiç yitirmeden hem şarkıyı mırıldanmaya hem de Ufuk'u izlemeye başladı. Ayaz da onu...

Ortak arkadaş grubunun alkışları eşliğinde Ufuk şarkıya başladı.

Her şey seninle güzel, yolda yürümek bile.

Olmayacak düşlerin peşinde koşmak bile...

Her şey seninle güzel, bu toprak bu taş bile...

Muzipliğinden asla ödün vermeyen ve sahnede kendisine has kişiliğini performansına her daim yansıtmayı başaran Ufuk birden şarkıyı yarıda kesti. Eli ile Yasemin'e gelmesini işaret etti. "Burasını beraber söyleyeceğiz."

Okuldaki dostlukları ve matraklıkları dillere destan olan ikiliden Yasemin gözlerini kocaman açtı. Elbette hayır anlamında. Sonra onu tehdit edercesine gözlerini kıstı. Bir yandan da gülümsüyordu. Nihayet dostunu kıramayarak onun yanına gitti ve mikrofona dudaklarını yaklaştırdı. Ve şu kısmı, daha doğrusu en sevdiği kısmı söylerken Ufuk'un sustuğunu fark

etmedi bile. Gözlerini kapattı ve şarkı söylerken pürüzlü çıktığı hâlde kendisini dinleten hoş, duygu veren sesiyle o kısmı yalnız başına söyledi

Beklenmedik bir anda ayrılık gelip çatsa, seninle paylaştığım tek bir gün yeter bana.

Sustu ve Ufuk'un şarkısını bitirmesini bekledi. Yine aynı nakaratı mırıldandığı anlarda mikrofondan uzak durmak için eski yerine geçti. Şarkının bu kısmını çok seviyordu. Belki de sözlerdeki meydan okumadan ve korkusuzluktan çok hoşlanıyordu. Mizacına uygun olan korkusuzluk...

Şarkı sona erdiğinde Ufuk gitarı bırakarak kendilerini alkışlayanları selamladı. Sonra da Yasemin'e yaklaştı. "Ağzını açma Yasemin."

Yasemin ona asla kızmazdı. "Güzel oldu. Bunu da yapmadım demem artık." Beraberce gülüştükten sonra Yasemin Ufuk'u şöyle bir inceledi. "Saçlarını uzatmışsın. Ayrıca sen kasabaya uğramayınca biz geldik. Medarı iftiharımızı görelim dedik."

Uzun boylu, yakışıklı, sarışın bir genç olan Ufuk, kendisini daha iyi yerlere yakıştırmaktan asla vazgeçmeyen dostu Yasemin'in omzunu sıktı. "Gözün aydın. Kışın birkaç sanatçının albümü için İstanbul'da vokal çalışmasına başlayacağım."

Ayaküstü sohbet etmeye başlayan iki arkadaşın arasına giren başka bir erkek Yasemin'in dikkatini dağıttı. "Merhaba," dedi yirmili yaşlarının üzerindeki siyah saçlı genç adam. "Nasılsın Ufuk?"

"İyiyim. Sen nasılsın Levent?"

Ufuk, Levent'in ailesine ait olan küçük fakat şık butik otel-

de, haftada iki kere düzenlenen özel gecelerde gitar çalacaktı. İki gün önce anlaşmışlardı. Yasemin'i işaret ederek, "Sınıf arkadaşım Yasemin," dedi. "O da benim gibi Günalan'da oturuyor. Beraber Fethiye'deki kolejde okuduk."

Koyu kumral saçlı genç adam Yasemin'e elini uzattı ve kızı şöyle baştan ayağa süzdü. Kısa kot şortunun üzerine giydiği ince gömleği, masmavi boncuklardan oluşmuş kolyesi, yanaklarını perdeleyen dalgalı uzun saçlarının ortasından görünen asil yüzü ile gerçekten çarpıcı bir havası vardı. "Güzel kolye," dedi Levent. "Turkuazdan laciverte kadar her mavi var."

Yasemin, Leyla'nın olduğu tarafa dönerek Levent'le konuşmaya başladı. "Kuzenim Leyla'nın hediyesi. Okuduğu bölüm takı tas..." Levent başını o yöne çevirdiği anda Yasemin'in sözünü kesti. "Leyla'nın kuzeni misin? Onu tanıyorum. Aslında seni de tanıyorum öyleyse."

Yasemin aniden Levent'e doğru döndü. Şaşkındı. "Demek onu tanıyorsun?" Dudakları hayretle aşağıya doğru kıvrıldı. Kendisiyle ilgili olan kısımla ilgilenmedi. "Ben de Leyla'nın tüm arkadaşlarını tanıdığımı zannederdim."

"Evet," dedi genç adam. Güldüğü zaman siyah gözlerinin içi gülüyordu. Bu arada Ufuk yine gitarının başına geçmişti. "Onu geçenlerde Fethiye'de Ezgi'nin yanında görmüştüm." Ezgi mi? Ayaz'ın Ezgi? Yasemin ağzını açtığı anda Levent sözlerine yenisini ekledi. "Leyla iyi bir kız. Gerçekten çok iyi."

"Biliyorum," dedi Yasemin gayet doğal bir tavırla. "Onun kimsenin övgüsüne ihtiyacı yok." Aslında Levent'i biraz bozmuştu fakat Levent belli etmedi.

Yasemin yeni tanıştığı genç adama "Hoşça kal," dedikten sonra adımlarını masaya doğru yönlendirdi. Mıknatıs etkisi midir nedir bilinmez, görüş alanına en köşedeki masa girdi. Funda ve Ayaz oradaydı. Funda'nın suratı beş karıştı çünkü Ayaz, az önce kendisine artık bitirmek istediğini söylemişti. Yasemin Ayaz'ın keyfinin yerinde olduğunu düşündü. Ezgi ile biten ilişkisinin acısını çektiğine dair bir havası olduğu söylenemezdi. Can sıkıntısı da geçmiş olmalıydı. Yeni bir aşka yelken açtığını düşündüğü Ayaz'ın varlığıyla hiç ilgilenmeden Leyla'nın yanına gitmek üzere sağa doğru yöneldiğinde Ayaz'ın koyu yeşilleri Yasemin'i buldu.

Bir an, çok kısa bir an göz göze geldiklerinde bir çift bakış çarpıştı.

Ayaz, kızın kurşuni bakışlarından saçılıp çakmak çakmak yanan o ışıltıdan sebepsiz yere rahatsız olarak başını başka tarafa çevirdi. Zaten az önce, sahnedeki hâlini de izlemeye tahammül edememişti çünkü Yasemin'in ortalığa saçtığı kuvvetli etkiden hoşlanmadığını o an fark etmişti. Kendisinden zaten hiç haz etmiyordu. O kısmı da ayrıydı.

Kafeye, Funda'nın ısrarlı daveti üzerine zorla gelmişti. Funda ona neden kendisinden uzak kalmak istediğini sorduğundaysa Ayaz ona, artık bu ilişkiden sıkıldığını mecburen orada söylemişti. Kafeyi zaten terk etmek istiyordu. Bu sebeple kafenin çıkış kapısına yönelen Ayaz, en yakın arkadaşı olan Levent'i, Yasemin'in yanında tekrar gördüğü anda dikkati onlara kaydı. Biraz önce de konuştuklarını görmüştü.

Yasemin onun yanından uzaklaştığında Levent kızın peşin-

den giderek Yasemin'le tekrar konuşmaya başlamıştı. Levent kadar etrafındaki kızlarla hemen samimi olan başka bir erkek tanımıyordu. Ayaz'ın tercih etmediği bu davranış şeklini Levent özellikle sergiliyordu. İki can yoldaşının en büyük farkları buydu. Levent'in Yasemin ile ne konuştuğunu zerre kadar merak etme ihtiyacı hissetmedi. Levent'e Yasemin'den daha önce bahsetmişti fakat başka bir şey söylemeyecekti. Hızla kafeyi terk ederken, Levent'e açıklama yapma gereği duymadı. O zaten Ayaz'ı bilir, bulmak istediği zaman bulurdu.

Kafenin arka sokağına daldığı anda omzuna dokunan bir el hissetti. Yasemin'in düzensiz bir şekilde aldığı solukları da onunlaydı. Tüm bedeni alev alev yanıyor, Ayaz'ı da yakıp kül etmek istiyordu. Yoksa asla ama asla Ayaz'ın karşısına çıkıp onunla konuşmazdı.

Yasemin o anda Ayaz'ın donuk bakışlarına maruz kalsa da olabildiğince kontrollü olmaya çalışarak isteğini dile getirdi. "Seninle konuşmamız gerekiyor Ayaz."

Ayaz'ın cevabı kısa ve netti. "Sanmıyorum." Bu kızla konuşacak hiçbir şeyi yoktu. Yoluna bir daha çıkmaması gerektiğini ne çabuk unutmuştu.

Yanlarından geçen adamların duymaması için parmaklarının ucunda yükselerek Ayaz'ın kulağına dişlerinin arasından fısıldadı. Biraz tehditkâr ve emrivakiydi. "Sanmamak gibi bir lüksün yok."

Kızın fısıltısına, Ayaz'ın belli belirsiz tanıyabildiği bir koku eşlik etti. Genzini tatlı tatlı yaktı da geçti. Ancak Yasemin hemen geri çekildiği için Ayaz bu kokunun ismini tam olarak

çıkaramadı. Bazı kızlar çok hoş ve etkileyici kokardı. Bu kız da öyleydi işte o an için Ayaz'ın gözünde.

Kendisini, öfkesinden yakmak üzere olduğu adamın eski ilişkisiyle ilgili suçluluk bataklığında hisseden Yasemin bunu göz ardı etti. Az önce Levent denilen genç adamdan onu çılgına çeviren ve Ezgi meselesi ile alakası olmayan bir iftira duymuştu. Ayaz atmıştı! Yasemin'in nazarında, Ayaz Yasemin'e iftira atmıştı!

Geçmiş/Temmuz

Günalan

"Ruhunun en kuytu, en yaralı yerine birisi dokundu mu hiç?
Ve sen iyileşmek yerine ona saplanıp kaldın mı?
Ve sonra kendini o ellere bilmeden bıraktın mı?"

Beyaz Güller

"Beni dinleyeceksin. Öyle bir lüksün yok dedim sana." Bu sözlerin peşi sıra gelen sözler oldukça kendinden emin, iğneleyici olmaktan uzak ve dediğim dedik bir tavırla döküldü genç adamın dudaklarından. "Neye lüksüm olduğuna ben karar veririm."

Buz gibi bir ter damlasının sırtından aşağıya süzüldüğünü hissetti Yasemin. Parmaklarının üzerinden indi ve başını yukarı doğru kaldırdı. Ayaz'la göz göze geldiler. Ve Ayaz noktayı koydu. "Senin ve benim konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

"Önce bana hesap vereceksin."

Ayaz'ın gözünde Yasemin bu gece haddini aşıyordu.

Yasemin zor, dediğim dedik ve tuttuğunu koparan, ailesi tarafından çok şımartılmış bir kızdı Ayaz'ın gözünde. Ancak

Ayaz da kolay bir erkek değildi. Kontrolünü kaybetmez –toprak yoldaki anlar hariç- çünkü orada Ezgi'nin hisleri söz konusuydu, buna rağmen kendisinden de ödün vermezdi. Sert bir erkek değildi ancak zordu. Karmaşık hiç değildi. Hatta Ayaz'ın kişiliğinin netliği, dümdüz bir yoldan farksızdı. Sonu bir türlü görünmeyen, nereye varacağı bilinemeyen düz bir yoldu ancak bu.

Ayaz Yasemin'in sözlerine tek kelimelik de olsa cevap dahi verme gereği duymadan bakışlarını Yasemin'in üzerinden çekerek sokağın sonuna doğru yürüdü. Yasemin'in ise pes etmeye niyeti yoktu. Önce, Ayaz'ın gidişini bedeninde çağlayan öfkeyle izledi. Sonra tırnaklarını etine batırdı. "Bana iftira atmışsın."

Ayaz adımlarını durdurarak Yasemin'e doğru döndü. Öyle sakin görünüyordu ki... Onun bu tavrına rağmen Yasemin tüm hırçınlığıyla bağırdı. "Duydun mu beni!"

Yasemin ona birkaç adım daha yaklaştığında Ayaz öyle bir şey yapmadığından adı kadar emindi.

"Ne borcu?" diye fısıldadı. "Levent denilen arkadaşın benim sana tam dört bin beş yüz dolar borcum olduğunu söyledi."

"Borç mu?"

Yasemin nefes nefeseydi. "Evet."

Ayaz başını öne doğru eğerek kaşlarının ortasını sıkıntıyla ovaladı ve bir süre öylece kaldı. Sinirlerine hakim olmak adına yutkundu.

"Ona aldırma. Bana borcun falan yok."

Bu açıklama Yasemin için yeterli değildi. "O zaman sen de arkadaşının ağzının ortasına bir yumruk at. Ancak o zaman üzerime atılan bu iğrenç iftiranın senin ağzından çıkmadığına inanırım."

Başını hayır anlamında sağa sola salladıktan sonra tekrar Yasemin ile göz göze geldi. Kendisini, en yakın arkadaşının ağzına yumruk atarak ispatlayacak birisi değildi. Sözcükleri tane tane sıraladı. "Ben, kimseye senin bana borcun olduğunu söylemedim."

"Öyle mi?" Yasemin, Levent'ten duyduklarını bir türlü hazmedemiyordu. Ellerini beline koyarak bir ayağıyla sinirlerini yatıştırmak adına ritim tutmaya başladı. "Çabuk onu buraya çağır. Üçümüz yüzleşeceğiz."

Ayaz'ın kaşları bu sefer Yasemin'i anlamak ister gibi ciddiyetle çatıldı. "Liseli muhabbeti mi yapacağız?" Yasemin hırsla başını salladı. "Sana göre öyleyse öyle yapacağız."

Elbette böyle aptalca bir şey yapmayacaktı. "Söyledim sana, borcun falan yok." Yasemin'i ilk gördüğü gün, Gölge'nin ona saldırdığını zannederek bahçeye dalmış ve sırtındaki çantayı yere fırlatmıştı. O sırada bilgisayarı kırılmış ve daha sonra yenisini almak zorunda kalmıştı. Onun içtiği suyu dahi bilen Levent yeni bilgisayarı gördüğünde eskisine ne olduğunu sormuş ve Ayaz ona olaydan ve sonradan kim olduğunu öğrendiği Yasemin'den bahsetmişti. Anlaşılan Levent az önce Yasemin ile dalga geçmek istemişti. Tabii onun ne kadar şirret bir kız olduğunu tam olarak bilmediği gibi, az önce şarkıyı dinlerken sevimli sevimli duran hâllerine aldanmış olmalıydı.

Yasemin ile daha fazla uğraşmak istemiyordu. "Ben onunla konuşurum. Bu konuyu unut. Saçmalamış işte. Sana iyi geceler," diye kestirip atarak kızdan uzaklaşmaya başladığı anda Yasemin Ayaz'ın kolunu yakaladı. Çok huzursuzdu.

"O çocukla ortak arkadaşlarımız var. Onun, benim arkamdan böyle bir dedikodu yaymadığını nereden bileceğim? Ailem duyarsa ne olur, senin haberin var mı? Sen hiç küçük bir kasabada yaşadın mı?" Sorularına bir türlü cevap alamadı çünkü karşısında onu dikkate alan birisi olmadığı gibi bildiğini okumakta ısrar ediyordu.

Ayaz'ın suskunluğu ve bu konuyu geçiştirmek istemesi kızı çileden çıkardı. "Konuşsana," diyerek, bu sefer avuç içlerini Ayaz'ın göğsüne bastırarak onu ittirmek istedi.

Ayaz, kızın ellerini kendi üzerinden uzaklaştırmak amacıyla Yasemin'in bileklerini tuttu. Ancak önce mecburi bir açıklama yaptı. "Seni ilk gördüğümde yardıma ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm. Bahçeye girerken çantamı yere fırlattım. O sırada..." dediği anda çenesine, taştan bin beter sertlikte bir yumruk yedi.

Bu yumruğa rağmen Gölge, kardeşinin bileklerini tutmaya cüret eden insandan hıncını alamadı. Yasemin hem duyduklarının utancını hem de Gölge'nin ani saldırısının şokunu bir arada yaşadı.

Ayaz, kendisini zor da olsa toparlayarak başını sağa doğru çevirdi. Gecenin karanlığa rağmen, karşısındaki sarışın erkeğin kim olduğunu hemen tanıdı. Ayaz'ın ellerinden kendini kurtaran Yasemin, o anda Gölge'nin göğsüne ellerini bastırmış, hiddetle bağırıyordu. "Defol buradan! Ne cesaretle be-

nim peşimden buraya kadar gelirsin? Seni ruh hastası! Sen kendini ne zannediyorsun?"

Ayaz çenesine yediği yumruğun etkisinden hemen çıkarak büyük bir hınçla doldu; birisine habersizce, usulca yaklaşarak yumruk atmak hainlikti. Bu arada Yasemin hâlâ Gölge'ye bağırıyordu. "Senin derdin ne? Annemi ve babamı öldürmek mi?"

Ayaz birden Gölge'nin boğazını sıkarak "Sakın," diye fısıldadı dişlerinin arasından. "Bana bir daha el kaldırma."

Gölge ve Ayaz neredeyse aynı fiziki yapıya sahipti. Güçleri de ona keza eşitti. Bilmeseler bile yaşları da aynıydı. Gölge, Yasemin'i arkasına doğru savurarak Ayaz'ın omuzlarını yakaladı.

Bu arada kavgayı fark eden insanlar iki genç adamı ayırmak için yanlarına yaklaşmaya başlamıştı. Yasemin, onlara diğer insanlardan çok daha yakın olduğu için yaşanan arbedeye aldırmadan aralarına girmeye çalıştı. Bu arada Ayaz, Gölge'ye bir yumruk atmıştı ki zor durumda kalmadıktan sonra asla kavga etmezdi.

"Durun artık!"

O anda, Ayaz'ın Yasemin'i incittiğini düşündüğü için bu kavgayı başlatan Gölge'nin dirseği Yasemin'in kaşına çarptı. Kızın acı dolu inlemesi son cümlesinin aksine oldukça etkileyici oldu. Ayaz ve Gölge anında durarak Yasemin'in durumunu anlamaya çalıştılar.

Kızın yarılmış kaşından kan sızmaya başlamıştı. Gölge yaraya hızlıca bir göz attıktan hemen sonra beyaz tişörtünü sıyırıp kanı silmeye çalıştı. Yasemin elini sertçe havaya kaldırıp genç adamın hareketini engelledi. "Bırak!"

Elinin tersiyle kanı sildi. Kendisine ne olduğu hiç önemli değildi. Derdi Gölge'ydi. Usulca sızmaya devam eden kanın sıcaklığını yanağında hissedince bu sefer diğer eliyle sildi. Nefes nefeseydi. İçi korku doluydu. Gölge'nin dudağından sızan kana aldırmadı. "Neden yaptın? Git buradan hemen."

Gölge, acı ve endişe dolu yüz ifadesiyle Yasemin'in çenesini tutarak kıza doğru eğildi. Yanlışlıkla yaptığı hareketin sonucunda asla zarar vermek istemediği insanın canını yakmıştı. Şu anda dehşet içindeydi. Nasıl giderdi ama gitmeliydi.

Ayaz onu sertçe geriye doğru ittirdiğinde ona karşılık vermedi. "Kıza ne yaptığına bir bak."

Ayazın da dudağının kenarından kan sızmaktaydı ama Yasemin adına endişeliydi.

Tekrar başlamak üzere olan kavga Yasemin'in bağırmasına sebep oldu. "Tamam! Sakin olun ben iyiyim." Gölge'ye döndü. Parmak uçlarını yaraya sürdü. "Bak, kan azalmış. Acım da yok. Hemen git artık."

Gölge adına endişelenmesinin dışında, kaşından yaralanmış bir kıza göre oldukça metanetli ve güçlü görünüyordu. Bu hâli Ayaz'ın dikkatinden kaçmadı.

"Dikiş atılması gerekebilir," diyen Ayaz kıza doğru eğildiğinde Yasemin ona karşılık verdi. "Hayır. Ben iyiyim. Kan durdu gördüğün gibi. Şimdi kafede yarayı temizlerim. Olur biter." Başını eğerek ellerine baktı. Hızlı hızlı konuşuyordu. Yine gergindi. "Bunları da yıkadığım zaman hiçbir şeyim kalmaz." Sonunda gerginliği patladı. "Ama artık git!" diye bağırdı Gölge'ye doğru dönerek. "Hemen şimdi."

Ayaz bir Gölge'ye, bir de yüzünden akan kanı, tıpkı çamur siler gibi silen kızı süzdü. "Hiçbir yere gitmiyor. Bana saldırdı. Onu polise şikâyet edeceğim."

Yasemin nefesini tutarak önce öylece kaldı. Sonra da itiraz ile yalvarma arasında bir tonda söyledi. "Hayır, yapamazsın."

Ayaz, Gölge'ye karşı hem korumacı bir tavır sergileyen hem de onunla kavga eden kızı anlamıyordu. Anlamak istediği de yoktu. Şımarık, kendini bilmez bir kız onu parmağında oynatamazdı. "Yaparım." Onunla iddialaşmadan gayet sakin ve kararlılıkla telefonu eline aldığı anda Yasemin onun bileğini yakaladı. "Yalvarırım," dedi. "Bunu yapma."

Ayaz kısa bir an kızın gerçekten samimi görünen yüzüne odaklandı. Üzerine basa basa söyledi. "Yalvarma."

"Sana açıklarım ama önce gitmesine izin ver."

Ayaz bir yandan düşünürken bir yandan kızın gözlerinin içine bakıyordu. Hissiz ve belirsiz düşüncelere boğulmuş yeşilleri önce Gölge'yi buldu. Sonra tekrar Yasemin'i bulduğunda yutkundu. "Açıklamandan tatmin olmazsam arayacağım ama şunu baştan söyleyeyim."

Yasemin usulca onun bileğini bıraktı. "Neyi?"

Ayaz çenesiyle Gölge'yi işaret etti. "Senin neyin olduğu beni ilgilendirmez. Sevgilin, arkadaşın ya da başka bir şeyin... Fark etmez. Bunlar," dedi alaycı bir gülüş vererek, "Beni durdurmaya yetmez."

Yasemin hızla başını salladı. "Hayır, hayır, o benim üvey kardeşim."

Ayaz da aynı hareketi fakat ağır ağır yaptı. "Yetmez," dedi ve telefonun ekranına dokundu. "Neyin olursa olsun öylece gelip bana yumruk atamaz."

Gölge yumruklarını sıkarak ona bir adım sokuldu. Bedeni kasılmıştı, şikâyet olayı umurunda değildi. Derdi, Ayaz'ın kendisine sebepsiz yere saldırıldığını iddia etmesiydi.

"Durduk yere yapmadı," diye açıkladı Yasemin çünkü Gölge'nin attığı adımı görmüştü. "Beni korumaya çalışıyordu. Her neyse, benim başka bir açıklamam var ve sen bunu duyduktan sonra ne yapacağına karar ver." Telefona bakarak Ayaz'ın onu cebine koymasını istercesine, "Ama önce beni dinle ve onun gitmesine izin ver," dedi.

Ayaz iç çekerek ikiliden bir adım uzaklaştı. Geçimsiz bir kişiliği olmasa da taviz verdiği anlar çok nadirdi. Pek de ikna olacak gibi görünmüyordu. "Peki, seni dinliyorum."

Yasemin Gölge'ye doğru döndü. Gölge cebinden telefonu çıkarttı ve inanılmaz hızlı davranarak oraya bir şeyler yazdı. Telefonunu Yasemin'e verdi. Ayaz ve Yasemin'i gördüğü anda sokaktaki arabalardan bir tanesinin üzerine bırakmak zorunda kaldığı çiçek buketini aldı. Beyaz güllerle dolu muhteşem buketi Yasemin'e uzattı. Telefonunu geri aldı.

Yazılanları okuyan Yasemin'in başı öne eğikti. "Ben, yine beni kontrol etmeye geldiğini zannetmiştim. Senden çok özür dilerim." Gölge yüz ifadesini hiç değiştirmedi. Özrü kabul etmemişti. Elbette şimdilik. Yasemin onun biricik kardeşiydi. Daha sonraysa gözden kayboldu.

Sokağın ucundan köşeyi dönene kadar Gölge'yi izleyen

Yasemin'di. Ayaz ise, onun parmaklarıyla sımsıkı sardığı beyaz güllerinden yapılmış buketi derinlere çekilen bakışlarıyla izliyordu. Boğazından belli belirsiz bir düğüm geçti. Hemen toparlanarak başını başka yöne çevirdi. Gülleri gördüğü anda alt üst olmuştu ama dışı hâlâ ayaktaydı. Fakat gözler yalan söylemezdi. Kalbinin derinlikleri dalgalanmıştı.

Başını Ayaz'a doğru çeviren Yasemin şu anda o bakışları görebiliyordu. Zihninin derinliklerinde koyu yeşil bir ormanın tutuştuğunu, Ayaz'ın derinleşen bakışlarından kolayca görebiliyordu çünkü elindeki güllerin ona ne yaptığının farkındaydı.

Ayaz, o anlarda ve sonra, ileride, gelecekte veya şimdi, Yasemin'in elinde gülleri görmek istemiyor, Yasemin'in adını anmak istemiyor, onu daha fazla yaşamak istemiyordu.

İstemiyordu çünkü bu kızda sevmediği, istemediği her şey olduğu hâlde, kara bir deliğe yuvarlanır gibi onunla bazı olaylara yuvarlanıyordu. Ve hepsinden kötüsü, yuvarlandıkça Ayaz'ın içinde sarsıntılar meydana geliyordu. Adı, çiçekleri, gözleri, sevmediği dalgalı saçları, küstah tavırları olmasa yüzüne sevimlilik kattığını düşüneceği zayıf ama pembe yanakları ve içinden hayat fışkıran derin kurşuni bakışları...

Bu kız, iyi ya da kötü, kime ne yaşatırsa yaşatsın iz bırakacak bir kızdı.

Hayatında bu kadar etkili bakan başka bir kız daha görmemişti. O bakışları hangi yüze koysan, koyulan yüzdeki tüm güzellikleri ya da çirkinlikleri gölge de bırakırdı ki Ayaz'a soracak olsalar Yasemin'in güzel bir kız olmadığını düşündüğünü söylerdi.

Yasemin Ayaz'a doğru yürüdü. Tereddütle gülleri ona uzattı. "Bunlar annenin mezarı içindi." Güçlükle konuşuyordu çünkü soğuk hiddetini tattığı insanın bir de ateşini görmek istemiyordu. Biliyordu çünkü içinde, için için yanan bir ateş vardı. Öyle iyi biliyordu ki...

"En sevdiği çiçeklerdi değil mi?"

Ayaz, geçit vermez kapılarını az önce, o da kendi isteğiyle biraz aralamıştı ama onları tekrar kapatarak, güllerle ve Yasemin ile ilgili az önceki düşüncelerinden hemen sıyrıldı. Şu soruyu sordu. Tam da ondan beklenildiği şekilde hissiz bir şekilde sordu. Derini görmeye ihtiyaç duymadı. Annesinin en sevdiği çiçekleri bilen Yasemin'i tanıyıp bilmediği için herkesin sorabileceği bir soru sordu. "Onları dedem mi ısmarladı?"

Yasemin yutkundu ve kederle gülümsedi. Başını hızla salladı. "Öyle," dedi. "Bunları ona iletirsen sevinirim."

Oysa öyle değildi ama Yasemin açıklama yapma gereği duymadı.

Günümüz/ Eylül

Günalan

"Korktuğun kadar âşıksındır,
âşık olduğun kadar kaybetme korkusuyla dolu.
Dilin aşka varıp, onu kabul edinceye kadar
aşkının adı hep korku."

Boşuna Değil

Mutfağın, salona açılan penceresinden görüyordu onları. Ahşap masanın üzerindeki saksıdaki beyaz gülleri... Birden duygusallaşmıştı. Aylar önce Ayaz'a onları verdiği anları anımsamıştı. Gözlerini yumarak, şu anda evyenin önünde bulaşık yıkamakta olan annesine daha sıkı sarıldı. Yanağını da kadının sırtına yaslamış, onun kokusunu içine çekiyordu.

"Sen olmasaydın ben ne yapardım?"

Filiz Hanım, elindeki köpüklü süngeri sıkmayı bırakarak parmaklarını gevşetti. "Nereden çıktı bu şimdi kızım?"

Yasemin'in gözleri hâlâ kapalıydı. Onu daha çok sarmaladı. "İyi ki benim annem sensin. İyi ki... Sen olmasaydın ben, ben olmazdım. O kadar şanslıyım ki. "

Filiz Hanım ellerini durulayarak Yasemin'e döndü. Sarılışına, ona verebildiği tüm sevgisiyle karşılık verdi. "Sen, bir

annenin sahip olabileceğini en mükemmel evlatlardan bir tanesisin. Asıl şanslı olan benim."

Genç kızın gözleri neredeyse dolmak üzereydi. Bu hissini bastırarak geriye çekildi. "Bana izin ver," dedi. "Ayaz geldi. Onunla buluşup, arkadaşlarının yanına gideceğiz." Sabah dükkana gelerek, Yasemin'e Ezgi konusunda tam olarak kızmayan ama yine de onu suçlu bulan Ayaz ile görüşmeye karar vermişlerdi.

Filiz Hanım, Yasemin'in istekli ruh hâli karşısında onun yüzünü inceleme ihtiyacı hissetti. "Evet gidebilirsin ama Ayaz senden biraz büyük değil mi? Buna rağmen iyi anlaşıyorsunuz sanırım. Hem onunla hem de arkadaşlarıyla."

Yasemin yutkunarak annesine durumu izah etti. "Aralarında benden birkaç yaş büyük olanlar da var."

Filiz Hanım kızının yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Sen zeki ve akıllı bir kızsın. Beni endişelendirecek bir şey yapmazsın. Kendine dikkat et," dedikten sonra ona tebessüm etti. "Ayaz'la çok fazla ortak yönünüz olduğunu biliyorum. Özellikle Almanya konusunda. Sanırım sana o konuda bilgiler veriyor."

"Tam sayılmaz," diyen Yasemin koşarak odasına geçti. Üzerine toz pembe ince bir kazak ile siyah bir tayt geçirdi. Saçlarını da kabarık ve dalgalı hâline bıraktıktan sonra Gölge'nin kulübesine doğru yola çıktı. Motosikletini yine oraya bırakacaktı.

Yaklaşık iki saat sonra Ayaz ile beraber Fethiye'de, sahil kenarındaki kafelerden bir tanesinde oturmuş karışık tost yiyordu. Sabah dükkâna gelerek ona bağırıp çağırmadan suçlu olduğunu söylemesine rağmen, ondan da öte Yasemin'in aldığı kararı saygı duyup onun yanında olmuştu. Yasemin'in kalbini kırmayacağını söylediği anların ferahlığı hâlâ Yasemin'in etrafını sarıyordu.

"Burayı severim," dedi. "Lisede bazen gelirdik."

Ayaz elindeki tosttan bir ısırık aldıktan sonra kızın yüzünü, Yasemin'in saçlarına yerleşmiş açıklı koyu kahveleri ve karamelleri izledi. "Orada burslu mu okudun?"

Yasemin lokmasını yuttuktan sonra "Hı... hı," dedi ve bakışları Ayaz'ın sağ arka çaprazında oturan birisine takıldı. Yine sinirlenmişti. Lokmalarını hırsla koparıp hızlı hızlı çiğnemeye başladı. O kadar hızlı çiğniyordu ki Ayaz onun omzuna dokunarak kızı durdurmak zorunda kaldı. "Hey, boğulacaksın."

Yasemin birden irkilerek ağır ağır çiğnemeye başladı ve yuttu. Kurşunileri yine öfkeyle parlıyor, birisine ters ters bakıyordu.

Ayaz sonunda arkasına bakmaya karar verdiğinde, daha önce Yasemin ile konuşurken gördüğü genç adamı gördü. Onu Yasemin'in yanında görmüştü. Tekrar Yasemin'e dönerek "Anlat hadi," dedi. "Kimi kastettiğimi biliyorsun."

Yasemin ayranından birkaç yudum içtikten sonra damarlarında yine dolaşmaya başlayan kızgınlığın ateşini biraz olsun söndürdü. Daha sakindi. "Gölge o çocuğun burnunu kırmıştı."

Ayaz çocuğa bir daha bakma gereği duymadı. "O çocuğa şu anda ben de kızgınım ama sebebi sen değilsin, Gölge ile kav-

ga ettiğim gece bana yaptığın açıklamaların. O çocuk yüzünden..." dediği anda Yasemin birden Berkay denilen genç adamın dikkatinin kendisine kaymasını sağlayan bir kahkaha attı. "Böyle ciddî bir tavırla lâflar edip beni deli gibi güldürmeyi nasıl başarıyorsun sen?" Gözlerinin içi pırıl pırıl parlıyor, yaşadığı keyifli anları ayna gibi yansıtıyordu. Ayaz kolasını içtikten sonra o yansımayı bir müddet seyretti. "Neden onun burnunu kırdı?" Sorusunun ardından tostunu yemeye devam etti.

"Berkay birilerine beni öptüğünü söylemiş."

Ayaz, lokmasını çiğnemeyi ansızın durdurdu. Başını kaldırmadan göz kapaklarının altından Yasemin'in dolgun pembe dudaklarında bir şey aradı. Olmayacak bir şey... O öpücüğün izini. Ardından, ona tek kelime etmeden lokmasını çiğnemeye devam etti.

"Ben de bunu duydum tabii. Okul çıkışı herkesin ortasında ona, şimdi burada bütün insanların içinde beni öptüğünü söyle, diye bağırdım. Benim duyduğumu öğrenince afalladı. Ona, hakkımda neden öyle yalanlar uydurduğunu sorduğumda bana ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"*Senin gibi duygusuz bir kızı öpeceğime bir odunu öperim daha iyi. Seni asla öpmem, öpmedim*, dedi." Yasemin zoraki gülümsedi. "Beni öpmediğini itiraf etti ama olabilecek en kötü şekilde. Bana duygusuz bir odun dedi."

Ayaz kaşlarını havaya kaldırdığında Yasemin'in gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark etti. Onun, kişiliğine ya da karakterine dokunacak sözleri kaldıramadığını öğrenmişti.

"Bu olay Gölge'nin kulağına gitmiş. Oysa ben saklamak için neler yapmıştım." Gözlerini devirdi. "Falan filan işte. Sonrasını biliyorsun."

"Buradan gidelim istersen."

"Boş ver o gitsin," diyen Yasemin tostunun son lokmasını çiğneyip yuttu. Tam peçeteyi eline aldığı zaman garson, kızın yanına yaklaştı. "Abla ikinciyi atıyorum."

Yasemin elini hayır anlamında havaya kaldırdıktan sonra Ayaz'a sordu. "Ben buraya her geldiğimde iki tane yerim. Garson bildiği için sordu. Benim canım bugün yemek istemiyor. Sen ister misin?"

Ayaz, onun yemek yiyen bir kız olmasından çok hoşlanmıştı. "Hayır," dedi. "Sana afiyet olsun."

Ezgi'den, Ayaz'ın yemek yemeyi çok sevdiğini duyan Yasemin, Ayaz'ın ikinci tostu yememesine şaşırdı. Belki de yemek yemeyi aşırı sevmiyordu. Muhtemelen Ezgi, genç adamın her hareketini kafasında işine geldiği gibi yorumladığı için yemekle ilgili bile yorumda bulunmuştu.

Yasemin ayran kutusunun dibini pipetle boşaltıp, kutudan garip garip sesler çıkardıktan sonra "Şaşırdım," dedi. "Yemek yemeyi sevdiğini duymuştum."

Ayaz onu başıyla onayladı. "Severim ama bu tarz değil çünkü artık bıktım," dedi. "On beş yaşından beri bunları o kadar çok yedim ki mecbur kalmadıkça uzak duruyorum."

"Peki ya yatılı okulda kaldığın zamanlar?"

"Hafta sonları Levent'in annesinin enfes yemekleri, hafta içiyse bunlardan çünkü okulun yemekhanesindeki yemekler

benim damak zevkime uymuyordu." Hızla ayağa kalktı. "Üniversitede okurken son iki sene dedem yanımdaydı. O yaptı. Neyse hadi gidelim artık."

Hem vakit geçirmek istiyorlar hem de birbirlerini daha çok tanımak istiyorlardı. Özellikle Yasemin. Ve bir sürü konu konuştular. O kadar çok konuştular ki Yasemin Ayaz'ı tanıdıkça onun, aslında kızlarla gönül eğlendirme amacı olmayan duygusal açıdan savruk bir erkek olmadığını bir kere daha anladı. Daha doğrusu kendince çıkarımlar yaptı. Hayatını dinledi, zevklerini öğrenebildiği kadar öğrendi ve kendisinden bahsetti.

"Hangi yemekleri seversin?"

"Sarma, börek, pilav. Aklına ne gelirse işte. Bir de cevizli kurabiye."

Yıllarca yabancı ülkelerde yaşamış bir insan olan Ayaz'ın bunlara düşkün olması ne kadar da normaldi. "Sarma hariç hepsini dedem yapabiliyor. Börek ve kurabiyeler dışında tabii."

"Biliyorum," dedi şaşkınlıkla Yasemin. "Duyduğumda şok olmuştum. Oysa Esat amca mutfağın yolunu bile bilmeyen şu salon adamları gibi görünüyor. Ya sen?"

Ayaz hayır anlamında başını salladı. "Sadece kahvaltılıkları masaya getirir, çay demlerim. Peki ya sen?" Yasemin'in becerikli bir kız olduğunu az çok tahmin ediyordu ama daha fazlasını ummuyordu.

"Mantı, börek, her türlü yemek yaparım çünkü annem bunları yaparken bana da öğretti. Daha doğrusu annem bana öğretebileceği her şeyi öğretti."

"Çok şanslı olduğunu biliyorsun değil mi?"

Yasemin aniden başını ona doğru çevirdi. Yine ona karşı güçlü bir sarılma hissiyle dolmuştu. Bunun sebebi sadece Ayaz'ın içinden geçenler değildi. Aynı zamanda kendi içinden geçenleri onunla paylaşmak adına da Ayaz'a sarılmak istemişti. "Sen de öylesin. Sana çok düşkün bir deden var. Onunla yaşadığın için bir sürü dil öğrendin."

Ayaz alçak sesli bir kahkaha attı. "Her gittiğim ülkenin dilini öğrendiğimi mi düşünüyorsun? İngilizce hariç hiçbirini bilmiyorum."

"Peki ya Almanca?" Yasemin hayretler içindeydi. "Sonuçta orada okudun."

"Amerikan Kolejinde okudum. Orada okuduğum üniversitede de İngilizce eğitim veren bir bölüme gittim."

Sahil kenarından geldikleri yolu geri dönmeye başladılar. Caddenin karşısına geçecekleri sırada Ayaz'ın gözü kırmızı küçük bir arabaya takıldı. Eski kız arkadaşı Funda, şoför koltuğundaki kızın yanında oturuyordu.

Yasemin, geçirdiği eğlenceli saatlerin sonrasında oldukça neşeliydi. Caddenin diğer tarafındaki otoparka girmeden önce içinden gelen bir hisle Ayaz'ın yüzünü görmek istedi. Sanki yanında olması yetmiyor, onun yüzüne ara sıra bakıp ruhunu onun yüzüyle doldurmak istiyordu. Açık kumral saçlarının her telini ezberine almak, yüzünün her noktasını hafızasına yazmaya çalışıyordu. Ayaz'ın yüzüne baktıkça onun varlığını daha çok hissedeceğini düşünüyordu.

Onu özleyeceği zamanlar uzak değildi.

Bu sefer, o biçimli kaşlar hafifçe çatılmıştı. Gözlerini Ayaz'ın üzerinden çekmek yerine bütün bedenini ona döndürdü. "Ne oldu?"

Ayaz, otoparkın alçak duvarına oturarak eli ile kıza işaret etti. "Gel buraya."

Yasemin, onun düşünceli hâline şaşırarak karşısına geçti. "Bir sorun mu var?"

Ayaz başını hafifçe yana çevirerek kızın şaşkın yüzünün tadını çıkardı. Onun bu hâline bayılıyordu. En savunmasız ve kendisi gibi olduğu andı. Kurşuni bakışlarındaki tüm perdeler iniyor, o çok sevdiği ışık yüzünün her yerine yansıyordu.

"Funda az önce bizi beraber gördü."

Yasemin elini korkuyla ağzına götürdüğü anda Ayaz onun bileğini tutarak geriye çekti. "Bunu bir daha sakın yapma."

"Neyi?"

"Kimseden korkma. Sana yakışmıyor."

Yasemin'in içi içini yemeye çoktan başlamıştı. "Korkmuyorum. O, sizi benim ayırdığımı düşünüyor. Şimdi bundan iyice emin olacak ve kasabadaki herkese söyleyecek."

"Söylesin," dedi Ayaz. Erkek olduğu için mi umursamıyordu yoksa Yasemin'i rahatlatmak için mi söylemişti? Yasemin her iki duruma da karşıydı. "Söylesin mi? Haksız yere suçlanan sen değilsin. Benim."

Ayaz ayağa kalkarak hızla arabaya doğru yürümeye başladı. "Senin hakkında çok yanılmışım." Yasemin'in korkaklığından, etraftaki insanların fikirlerine karşı oluşturduğu zayıf diren-

cinden hoşlanmıyordu. Hemen kırılıyor, kafasına takıyor ve hareketlerini ona göre şekillendiriyordu. Onun bu zayıflığını öyle güçlü bir kıza yakıştıramıyordu.

"Kaç," dedi Ayaz'a. "Sana göre hava hoş."

İşte buna çok sinirlenmişti yeşil gözlerin sahibi. O sinir oralara yansıdı. "Sen ne söylediğinin farkında mısın?" Yasemin'in üzerine doğru birkaç adım attı. "Hayatta hiçbir şeyden kaçmadım ben. Böyle aptal bir şeyden ise asla kaçmam."

Yasemin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Dişlerinin arasından fısıldadı. "Sizi ayırdığımı düşünüyor."

Ayaz, Yasemin'in Funda'ya ait sözlerin bu kadar esiri olmasına tahammül edemiyordu. "Herkes bir şey düşünür. Ve düşünmeye devam edecek. Bugün birisi senin hakkında bunu, yarın bir başkası berbat bir doktor olduğunu, öbür gün diğeri çok daha kötüsünü. Bunun sonu yok. Önemli olan senin ne düşündüğün." Soluklandı. "Sen kendin hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu sertçe.

Yasemin'in yanakları kızgınlık ve hırs arası bir duyguyla alevlendi. "Sizi ayırmadığımı ve harika bir doktor olmak istediğimi."

Ayaz başını ağır ağır salladı. "Öyleyse yoluna devam et ve benim yanımda vakit geçirmekten mutluysan bunu kimsenin bozmasına izin verme," dedi onu küçümser gibi, ki aslında amacı onu küçümsemek değildi. Onun gücünün farkındaydı ama sahip olduğu gücü çok dengesiz kullanıyordu. "Sen mükemmel değilsin," diye sesini alçalttı. "Ben de değilim. Sadece insanız."

Yasemin başını öne eğerek Ayaz'ın söylediklerini düşündü. Hiç hata yapmadan yaşamaya çalışıyordu.

"Bu beni çok yoruyor. Bir şeylerin tam çizgisinde gitmesi için o kadar çok çaba sarf ediyorum ki bazen..." Yutkundu. "O çabanın beni tükettiğini düşünüyorum."

Ayaz onu teselli edercesine koluna dokundu. "Benim yanımda görülmen kötü bir şey değil. Önce bunu kabul et. Bırak ne konuşursa konuşsun."

Yasemin'in küskün bakışlarının sebebi Ayaz'ın ona daha çok açıklama yapmasına duyduğu ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. Ezgi ile ilişkisini bitiren Ayaz hemen başka bir ilişkiye başlamış, onu da terk etmişti. Oysa Ayaz'ın hayatında hiç kız olmadan yaşayamamak gibi bir derdi olmadığını düşünüyordu. "Sen yine de bana onunla neden ayrıldığınızı söyle."

Ayaz, kızın hemen değişmeyeceğini kabul edercesine burnundan alçak bir nefes verdi. "Onunla ve Ezgi'yle farklı sebeplerden ayrıldım ve bunların seninle ilgisi yok ama..." dedi. Yasemin'e çok özel bir sır verecekmiş gibi, bu söyleyeceğini iyi anlamasını ister gibi ona odaklandı. "Zaten eninde sonunda benimle ilgili bir sebepten dolayı biteceğini en başından biliyorlardı. O noktaya gelmedik ama gelseydi yine de biterdi."

Yasemin korkarak sordu. Korktuğu için daha çok korktu. "O sebep neydi Ayaz?"

Ayaz ensesini ovalayarak gönülsüzce yanıtladı. "Mesafeler... Onlar beni sıkıyor. Hayatımdaki insanı, onunla nasıl bir ilişkimiz olursa olsun yanımda istiyorum. Bana göre, uzak ilişki sadece problem çıkarıyor."

Bir parça daha koptu gitti Yasemin'in içinden. Koptu çünkü o sözleri söylerken Ayaz'ın gözlerinde gördüğü inanç, kararlılık, kesinlik Yasemin'in içindeki parçayı söke söke aldı ondan. Neredeyse artık yarım kalacaktı. Yarım kalmasına ramak kalmıştı.

"Uzaklığa dayanamıyorsun. Öyle değil mi? Yani beraber olduğun kızla bir gün yollarınız bir araya gelecek dahi olsa."

Ayaz, yaşadığı hayatı kastederek, "Sence yetmez mi?" diye sordu. "Dayanıp dayanmamak umurumda bile değil ama ben onu asla böyle bir şeye zorlamasam da hayatımdaki insanın gözlerimin önünde olmasını istiyorum. Ayrıca uzak ilişki sürdürme konusunda gerçekten hiç iyi değilim."

Ayaz'ın özgür ve başına buyruk yapısı kendisinden uzakta olan kız arkadaşlarını çok yoruyordu. Ayaz da onların hem sıkboğaz etmelerine ve yanlış anlamalarına katlanamadığı için hem de mesafeleri gereksiz bulduğu için o tür bir ilişkiye yanaşmıyordu. Sonunda bir araya gelme ihtimalleri dahi olsa...

Yasemin, Ayaz'ın peşini hiç bırakmayan Ezgi'yi düşündü. Tüm çabası Ayaz'ın ondan uzaklaşmaması adınaydı. Bunu şimdi anlıyordu.

Yasemin arabaya doğru yürürken, içinde eksilen o parçanın hafifliğinden çok ağırlığı vardı. "Benden uzak durduğun gibi onlardan neden uzak durmadın?" diye çıkıştı Ayaz'ı suçlarcasına. Hâlbuki Ayaz'ın onlara en başından açıklama yaptığını duymuştu.

İsyan ediyordu, onlardan uzak durmayıp kendisinden uzak durduğu için, etmemesi, sevinmesi gerektiği hâlde yersiz bir isyan ediyordu.

Ayaz kayıtsız bir tebessüm ederek lacivert arabanın kapısını açtı ve kızın binmesini bekledikten sonra yerine geçti.

Sorusuna cevap alamayan Yasemin, başını öne eğerek telefonuyla oynamaya başladı. Küskün bakışlarıyla ekranı tarıyor ama bir şey görmüyor, parmaklarını ekrana bilinçsizce dokundurup ne aradığını bile bilmiyordu.

Yol boyunca hiç konuşmadılar. Ayaz'ın sessizliği ile kendisininkini yarıştırdı. Yanaklarındaki etleri yoldu. Dudaklarını ısırdı. Gözlerini kıstı ama konuşmadı.

Kızın saçtığı gergin enerjiye karşın bir defa bile başını ona çevirmeyen Ayaz, sonunda radyoyu açtı. Yasemin'in müzikle arasının pek olmadığını biliyordu. Yine de tepkisini görebilmek adına başını ona çevirdi. O kısacık anda, kızın yüzünü görebilirdi, eğer Yasemin'in kabarık, dalgalı, muhteşem saçları kızın yüzünün görünmesini engellemeseydi. Yüz yüze oldukları zaman bile çoğu zaman yanaklarına, hatta zaman zaman gözlerinin kenarına kadar ulaşan bukleler yüzünden yüzü onların gerisinde kalıyordu. Şu anda onu ancak yandan görebilirdi ve o iri bukleler omuzlarının üstünden aşağıya kadar sarkıp, başı zaten öne eğik olan kızın yüzünü tamamen silmişti Ayaz'ın görüş alanından.

"Yine ne oldu?" diye sordu Ayaz.

Yasemin başını ona çevirdi. "Bence korkuyorsun." Sesi, sözde o kızları savunmak ve Ayaz'ı eleştirmek adına yükseldi ama derdi içindeki hislerdi. Onlarla baş edemiyordu. "Sevgilinle aranda mesafe olması işine gelmiyor. Yanımda olsa da olur olmasa da olur diye bir düşünce yapın var bence."

O anda bütün bedenine yayılan bir suçluluk hissiyle frene aniden basan Ayaz arabayı durdurdu. Başını kıza çevirmeden bir süre öylece durdu. Suçluluk hissinin Yasemin'in ağzından çıkanlar ile ilgisi yoktu. Ona bunları yaptıran duygu yüzünden kendisini suçluyordu. Yasemin'in görüşme kararına saygı duymanın tamamen bir hata olduğunu, onu ateşe atmaktan farksız olduğu gerçeğiyle iyice yüzleşiyordu.

Yasemin'in isyanı arabanın içindeki kısa süreli sessizliği delip geçti. "Sen kendine güvenmediğin için mesafelere katlanamıyorsun."

Yanakları alev alevdi. Kendini sakinleştirmek adına başını öne eğerek kalbinin derinliklerini yokladı. Orası allak bullaktı. Ayaz'ı tanıdıkça karmakarışık duygularla yoğruluyor, bir de böyle çarpıyordu. Sanki mesafelere katlansa ne olacaktı? Yasemin ve Ayaz'ın aralarındaki mesafeler hep var olacaktı. Hiç bitmeyecekti. Hiç!

Çaresizliği öfkesini tüketti ve Yasemin'i arındırdı. Ayaz'a dönerek ona en olduğu gibi, ruhunun tüm arınmışlığıyla baktı. Kurşuni bakışlar sadece kurşuniydi şu anda. En saf hâlindeydi.

Ayaz hafifçe yutkundu. Yüzünü hâlâ kıza çevirmiyor, yüzüne vuran saf ve savunmasız havanın tenine değip geçtiğini hissediyordu. Buna rağmen, "Buraya kadar," dedi kararlılıkla Yasemin'e. "Bir daha görüşmeyeceğiz."

Geçmiş/ Temmuz

Kafenin sokağındaki kavga gecesi

"Akan zamanı bile durduran,
dünyanı tersine döndüren anlar vardır.
En dondurucu rüzgârları bile kasıp kavuran,
onu sana sil baştan yazan,
bir uçtan diğer uca sarsıla sarsıla gittiğin anlardır onlar."

Beyaz Güller...

Ayaz kızın elindeki buketi almak için oralı olmadı. O kadar hissizleşmişti ki dudağından akan kanı daha önce sildiği hâlde bir daha sildi. Kaşları çatılmış, bakışları bilinçli olarak Yasemin'den uzaklaşmıştı.

"Bana burada neler olduğunu açıkla?"

Yasemin, buketteki kırk adet gülü kastederek açıklamasına başladı. "Gülleri Gölge bana sabah getirecekti. Bu gece Fethiye'de kalması gerektiği için çiçekleri Esat amcaya vermem için bana getirmiş." Duraksadı. "Benim burada olacağımdan haberi vardı."

Kaşındaki yaraya dokundu. Biraz sızlamaya başlamıştı. "Bana ve kardeşlerime karşı haddinden fazla korumacıdır. O, insanlardan fazla uzak bize karşı ise aşırı yakındır. Bazen koru-

macılık konusunda ileri gideb..." dediği anda Ayaz onun sözünü kesti. Bağırmadı ama soğuk ve kararlı hâli, bağırmaktan bin beter bir etki bıraktı. "Gölge'ye çiçekleri için benim adıma teşekkür et." Sustu ve derin bir nefes aldı. "Ama yetmez."

Fikrinden caymaya hiç niyeti olmadığı o kadar belliydi ki. Buna rağmen, parmaklarını Yasemin'in kaşının üzerine dokundurdu. "Doktora gidelim."

Yasemin elindeki buketi Ayaz'a tekrar uzattı. Ona öfkeliydi. "Gölge'yi şikâyet etme. Açıklamalarım bu kadar değil." Karşısında kaya gibi bir irade vardı. Söz geçmiyor, ikna olmuyordu. İkna olacağını da ummuyordu ama her şeyi başından anlatırsa belki onu daha iyi ikna eder diye düşünüyordu.

Ayaz, Yasemin'in Gölge denilen üvey kardeşine nasıl düşkün olduğuna şahit olmuştu. Ayaz çiçekleri aldığı sırada Yasemin'in sesi titreye titreye kardeşini nasıl savunduğunu duydu. "Eğer şikâyet edersen... Annemi ve babamı çok üzersin. Ve eğer bunu yaparsan..."

O sırada bir ses duyuldu. "Yasemin!"

Ayaz bıkkın bir nefes aldı. Bir de Leyla ile uğraşmak istemiyordu. Yanlarındaki spor, pahalı kırmızı arabanın kapısını açmak için cebinden anahtarı çıkardı. Arabanın farları yanıp sönmeye başladığı anda ise Yasemin'in şaşkın bakışları arasında kapıyı açtı. "Benimle geleceksin. Eğer gelmezsen hiç iyi olmaz."

Çiçekleri arabanın bagajına koydu. Kendilerine doğru gelmekte olan Leyla'ya aldırmadı bile. Yasemin önce Leyla'ya sonra da arabaya döndü. Sonra bir daha Leyla'ya ve onun dehşete kapılmış yüzünü gördü. "Seni göremeyince merak ettim.

Dışarıda olduğunu söylediler..." Kuzenine daha çok yaklaştı. "Yasemin, yüzüne ne oldu?Yasemin!"

Yasemin, kuzenine düştüğünü söyleyecekti. Bunu yaparsa Ayaz'ın patlamış dudağı ne olacaktı? "Sana ne yaptı? Onun yanında ne işin var?" diye bağırdı Leyla.

Aslında olayları enine boyuna tartmadan kolay kolay çıkarımlar yapmazdı. Fakat kuzenine olan sevgisinin etkisiyle, onu bu hâlde hem de Ayaz gibi bir insanın yanında görmüş olmak aklını başından almış, hatta dehşete kapılmasına sebep olmuştu. İkisini bir arada düşünmeye dahi tahammülü yoktu.

Leyla'nın kendisine karşı hiç de iyi duygular beslemediğini bilen Ayaz, Leyla'nın özellikle ilk sorusundan rahatsızlık duymuştu. Arabaya yaslanmış bir hâlde Leyla'nın hâlini izliyordu. Ayaz'ın deli edici sakinliği yine onunlaydı.

"Az önce Yasemin'in kaşını yardım. Birazdan da kalbini paramparça edeceğim."

Leyla'yı Ayaz'ın imalı sözlerinden uzaklaştıran Yasemin "Tamam," dedi. "Yok bir şey. Ben telefonla konuşmak için dışarı çıkmıştım. Birisi bana laf attı. Ayaz da oradaymış. Bilirsin işte kavga çıktı. Onun dudağı patladı ben de onları ayırmak isterken kaşıma dirsek darbesi aldım."

Kuzenini şüpheyle süzen Leyla'nın yüreği korkuyla hopladı. Yasemin'in yüzüne yavaşça dokundu. Ayaz'ın kendisine sözleri sebebiyle nasıl ters baktığını hissediyordu. Oysa Ayaz Leyla'ya böyle bakarken aklından başka şeyler düşünüyordu. Yasemin onu bir kere daha sinirlendirmişti çünkü yalanına ortak ediyordu. Neyse ki Ayaz sabırlı bir insandı ama uysal de-

ğildi ayrıca yönetilmeye hiç gelemezdi. "Hemen arabaya bin," dedi Yasemin'e. "Doktora gidiyoruz."

Kızların ikisi de ona doğru döndüğünde Yasemin'in cevabını dahi beklemeden direksiyonun başına geçti.

Yasemin, Ayaz'ın kışkırtıcı tavrının Leyla'yı kızdırdığının farkındaydı. Avuç içini kızın göğsüne bastırdı. Şimdi Ayaz'ı reddetmenin alemi yoktu. Ona biraz daha yalvaracaktı. Leyla'ya hızlı bir açıklama yaptı. "Seni kan tutar, belki kaşıma dikiş atılabilir. Biz hastaneye gidiyoruz. Endişelenme, o iyi biri. Tek amacı bana yardım etmekti. Hâlâ öyle."

Leyla duyduklarına inanmıyordu. Çünkü sokağı baştan uca sarmış olan garip havayı sezinleyebiliyordu. O havanın içinde uçuşan zerrelerin birbirine değmesi çok zordu ama ya değerse, birbirine bu kadar zıt ve bir o kadar tastamam o zerreler bir değerse... Düşünmek dahi istemiyordu.

Yasemin Ayaz'a giderse en derinlerinden giderdi. Çünkü onların yüzeyleri ne kadar zıt olsa da dipleri bir o kadar aynıydı.

"Hemen dönün," dedi Leyla. Onun endişesini fark eden Yasemin kuzeninin kolunu sıvazladı. "Hemen. Merak etme."

Yasemin daha önce hiç görmediği arabaya bindi. Ona çok sinirliydi. Sokaktan çıkana kadar sustu çünkü birazdan tüm gücüyle Ayaz'a bağıracaktı. Sonra yine Gölge için yalvaracaktı.

Ayaz arabayı hareket ettirmek için ansızın gaza yüklendi ve direksiyonu sertçe kıvırarak sokaktan çıktı. Hem ani hareketleri hem de burnundan aldığı her nefes onun Leyla'ya şu anda ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyordu. Bu arada, Yasemin'in

yüzüne bakmıyordu ama kendisini hayretler içinde izlediğini görebiliyordu.

"Bana öyle bakma. Kuzenine, onun aklından geçenleri söyledim."

Leyla'nın gözlerindeki dehşete karışmış korkuyu anımsadı. "Görmedin mi? Bana âşık olmandan nasıl korkuyor?"

Leyla'nın, Ezgi yüzünden kendisine göre sebepleri olduğunun farkındaydı. Buna rağmen ona tamamıyla hak vermiyordu. Dudaklarını birbirine bastırarak bir eliyle ensesini ovaladı ve Leyla'ya bir daha söylenmek yerine, onun aşırı tepkisine karşılık kendi kendine mırıldandı. Mırıltısı tespit mi yoksa tehdit miydi belli değildi. "Sanki korkunun ecele çok faydası varmış gibi... Korkuyor."

Ayaz'ın son sözleriyle öfkesi katmerlenen Yasemin dişlerini sıktı. "Belki senin bana âşık olmandan korkuyordur."

Ayaz gayet kendinden emin bir şekilde "Olabilir," dedi. "Benim tespitim genel geçer bir tespit."

Yasemin, yaptığı esprilerin içine kendisini de koyarak bilinçli bir ukala olmasından hoşlanmıştı. Onun bu yönünden etkilenmeyi bir kenara bırakarak yine öfkelendi. "Beni ne hakla arabana çağırırsın? Sana söyleyeceklerim bitmek üzereydi." Burnundan soluyordu. "Eğer Gölge'yi şikâyet edersen hapse girer."

Ayaz'ın kaşları kuşkuyla çatıldı. "Nasıl? Ayrıca seni zorla doktora götürüyorum. Başka türlü binmezdin yoksa."

Yasemin'in derdi kaşı değil Gölge'ydi. "Daha önce başka

bir suçtan ceza aldı. Cezası ertelendi. Beş yıl içinde kasıtlı herhangi bir suç işlerse..." Ayaz'ın ikna olduğundan emin değildi. "Hapse girecek işte çünkü birisinin burnunu kırmış ve olay mahkemeye kadar gitmişti. Annem ve babam mahvolur. Birisi polisi arar diye gönderdim onu."

Kırmızı ışıkta durdukları anda Ayaz kıza doğru başını çevirdi.

Onu, küstah, hırçın ve pervasız buluyordu. Nasıl davranacağını bilemeyen görgüsüz bir kızdı. Dedesinin Yasemin hakkındaki tüm övgülerine rağmen Ayaz ondan hiç hazzetmiyordu.

Konudan kısmen uzaklaştı. "Üvey kardeşin Gölge'ye karşı neden o kadar tutarsız davrandığını çok merak ediyorum. Ya gerçekten acınası bir ruh hastasısın ya da ona işkence yapmaktan zevk alan dengesiz bir kızsın."

Ayaz'ın ağır ithamlarını gözü kapalı dinleyen Yasemin, kalbinin sızım sızım sızladığını hissetti. Öyle ki, oradaki acıyı bastırabileceğini düşünerek elini kalbinin üzerine koydu. Onu çok seviyordu ama annesini de çok seviyor ve Gölge'den kıskanıyordu.

Ayaz Yasemin'e, karşısında bir zavallı varmış gibi baktı. Anlaşılan Gölge'yi dışlamak Yasemin'in zaman zaman işine geliyordu.

"Fikirlerini kendine sakla," dedi Yasemin. Kırgın sesi Ayaz'ın dikkatinden kaçmadı.

Hayatında hiç bu kadar küstah, şımarık, kıskanç bir kız tanımamıştı. Kendi fikirlerini kendisine saklamasını söyleyerek

Gölge'ye karşı sergilediği haksız tutumlara toz kondurmuyor bir de üzerine haklıymış gibi kırılıyordu.

Yasemin'den bir insan olarak o kadar soğudu ki o anda, duygularının tekrar normale dönmesi mümkün değildi. Normalden kasıt, sokaktan geçen bir insana karşı bile Ayaz, Yasemin'e hissettiğinden çok daha yakın duygular besliyordu şu anda. Kaldı ki Yasemin'den hoşlanmak, ona âşık olmak veya etkilenmek... Böyle niyetleri zaten yoktu fakat bunların olabilmesi için Yasemin'den buz gibi soğuyan diğer uçtaki Ayaz'ın öbür en uca gitmesi gerekirdi.

Bu da mümkün değildi artık, dünya tersine falan dönmeliydi...

Ertesi sabah Ayaz, yüksek beyaz duvarlarla çevrili evin bahçesindeki masanın kenarında oturuyordu. Kafenin arka sokağında Yasemin ile tartıştığı sırada Gölge'den yediği sert yumruk yüzünden iyice şişen dudağını yokladı. Dedesi için hazırladığı kahvaltı da masanın üzerindeydi. Çiçekler de o masanın en ucundaki masada. Onları izliyordu. Dakikalardır...

Dedesi bahçeye çıktı ve masaya doğru yaklaşmaya başladı. Birkaç saat sonra İstanbul'a gidecek, kızının doğum günü için mezarına en sevdiği çiçeklerden kırk adet bırakacaktı.

Esat Bey güllerin yanındaki sandalyeyi geriye doğru çekti. "Günaydın Oğulcan."

"Günaydın."

"Erkencisin."

Ayaz aslında hiç uyumadığını söylemedi. Yalan da söylemedi. "Seni havaalanına Levent'in arabasıyla bırakacağım. Dün gece bir sebeple bende kaldı. Seni bıraktıktan sonra da ona uğrarım."

Esat Bey sandalyeye oturdu. Ayaz'ın şişmiş dudağını fark etti. Torunun can yoldaşına ait arabanın yedek anahtarı hep Ayaz da dururdu. Ayaz onu hiç kullanmazdı. Dudağının hâli ve Levent'in arabasıyla kasabaya dönmüş olması sıra dışı bir durumdu.

"Ters giden bir durum mu var? Levent'in evinde kalacağını söylemiştin. Sabah gelip benim arabamı aldıktan sonra beni havaalanına bırakacaktın."

"Kalacaktım," dedikten sonra dedesinin merakını gidermek için dudağına dokundu. "Önemli bir şey yok. Endişelenme."

Ve bakışları çiçekleri buldu. Esat Bey çiçekleri az önce görmüştü. Onların nasıl buraya geldiğini de tahmin etmişti. Ayaz'ın yaralı dudağının nasıl o hâle geldiğine dair torununun üzerine gitmedi. Anlaşılan şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

"Çiçekleri erkenden Yasemin mi getirdi?"

Ayaz başını dedesine doğru çevirdi. "Hayır. Dün onunla karşılaştık. Beni görünce sana ulaştırmam için verdi. "

"Sağ olsun." Esat Bey'in yaşlı yüzüne hüzünlü bir tebessüm yerleşti. "Bambaşka bir çocuk o. Hem hisli hem elini taşın altına koyan insanlardan hem de çok zeki. Öyleleri bu dünyaya çok lazım Oğulcan."

İlgilenmiyordu çünkü Ayaz Yasemin hakkında, zeki olduğu kısım hariç, her şeyin tam aksini düşünüyordu.

Dedesi kendisine bir bardak çay doldurdu. Kederlenmişti. "Geçen sene kardeşlerini havuza getirdiğinde ertesi gün İstanbul'da olacağımı, eve gelirlerse beni bulamayacaklarını söylemiştim. Bana nedenini sordu; annenin doğum gününü hiç es geçmediğimi açıkladım. Yasemin bunu duyunca hiç seslenmedi."

Yaşlı adam başını Ayaz'a doğru kaldırdı. "Ertesi sabah kapıma geldi. Elinde kırk tane beyaz gül vardı. Şaşırdım."

Ayaz, hislerini hiç belli etmeden dedesini dinliyordu. Yasemin'in yeşil kapının önündeki hâlini gözünün önüne getirdi. Yasemin dedesini çok duygulandırmış olmalıydı.

"Evin içine girdiği günlerin birinde annenle babanın düğün fotoğrafını görmüş. Annenin elindeki çiçeklerin ne olduğunu anlamaya çalışmış. Bana dedi ki; *kızınızın elindeki beyaz gülleri sayamadım ama sanırım kırk taneydi.*" Esat Bey'in yüzüne yaşadığı buruk sevinç yerleşti. "Kızımın en sevdiği çiçekler olduğunu söyleyerek teşekkür ettim. Çok ince fikirli bir kız o Oğulcan. Kimselere benzemiyor."

Ayaz'ın bakışları uzun saplı zarif beyaz güllere kaydı. Yasemin'in yalanını hatırladı. Gülleri kendiliğinden getirdiğini söylemeye ya lüzum görmemişti ya da kendisinden çekinmişti.

Ama kendiliğinden getirmişti... Kendi isteğiyle...

Ayaz güllerin üzerindeki bakışlarını bir süre orada tuttu. Hiçbir şey düşünmedi. Düşünmek istemedi. Sadece izledi ve zihninin boşluğunda nelerin var olacağını görmek istedi. Dün

gece, ondan önce, ilk karşılaştığı Yasemin'i ve elinde beyaz gülleri tutan Yasemin'i düşünüp, kıyasladı onları.

Daldığı boşluktan kendisini çıkaran ses dedesine aitti. "İyi misin Oğulcan? Dudağının nasıl o hâle geldiğini bana açıklamayacak mısın?"

Ayaz başını ağır ağır salladı. Dedesiyle göz göze değildi çünkü hâlâ aklındaki düşüncelerin esaretindeydi. "Gölge ile kavga ettik," dedi çok sıradan bir isim veriyormuş gibi. Yasemin'in söylediklerini birazdan dedesine anlatacaktı. Dedesine sonsuz güvenir, ondan hiçbir şey saklamazdı.

"Gölge mi?" Esat Bey çok da şaşkın değildi ancak sinirlenmişti. "Neden?"

"Biz o sırada kız kardeşiyle tartışıyorduk." Kızın adını hâlâ anmıyordu.

Esat Bey'in her daim torununa büyük bir şefkatle dolu yüz ifadesi birden donuklaştı. Ayaz'ın kimi kastettiğini elbette biliyordu. Ayaz ve Yasemin... Torununun aklından geçenleri okumak istercesine onu bir süre izledi.

Endişeli bir tavrı vardı. "Yasemin ile aranda bir şey mi var?"

Ayaz alçak sesle bir kahkaha attı. "Hayır."

Dedesi nispeten rahatlayarak arkasına yaslandı.

Ayaz kaşlarını çatarak düşündü. Alnının ortasında beliren çizgisi onun derin mevzulara daldığının alametiydi. Dedesinin kimin adına endişelendiğini az çok tahmin edebiliyordu. Dedesi daha önce kız arkadaş mevzularıyla ilgili Ayaz'a hiçbir şey söylememiş, onu engellemeye kalkmamış, herhangi bir

kızla olan ilişkisi hakkında yorum yapmamıştı. Bu sefer küçük de olsa bir endişe vardı hâlinde ve Ayaz iyi biliyordu ki, aslında arkası çok büyük kaygılarla doluydu. Dedesi şimdilik ancak bu kadarını belli etmişti çünkü ortada Yasemin ve Ayaz arasında bir yakınlık olup olmadığını bilmiyor, boş yere Ayaz'ı bu konuda uyarmak istemiyordu.

"Korkma," dedi dedesine. "Onunla ilgilenmiyorum. Aramızda bir şey yok." Adını bile ağzına almak istemediği bir kızla sevgili olmak... Asla istemediği bir durumdu.

"Olmasın," dedi Esat Bey. Tavrı bu sefer endişeden uzak ancak oldukça ciddiydi.

Olmasın... Esat Bey tüm kibarlığıyla söylese de Ayaz'a keskin bir bıçak gibi gelmişti. Esat Bey'in endişelerinin büyüklüğünü o an daha iyi kavradı. Buna rağmen şaşırdı. Dedesi, onu kati bir şekilde uyaracak kadar ileri gitmişti. Yapmazdı. Yapmamıştı.

Dede torun arasında bir süre, daha önce pek de sık yaşanmayan bir sessizlik oldu. Esat Bey, önce Ayaz'ın şişmiş dudağını sonra da masadaki beyaz gülleri süzdü. Derin bir nefes aldı. Ayaz'ın bozulduğunun farkındaydı. Saygısından ses çıkarmadığını anlamıştı. Ayaz'ın bozulmasının nedeninin Yasemin ile bir ilişkisi olması ya da ona ilgi duyması değildi. Kendisinin onu uyarmaya lüzum görmesine bozulmuştu.

"Beni dinle Oğulcan," dedi. Sesi yarı ciddi yarı şefkat doluydu. "Anlatacaklarım var. O zaman bana böyle davranmazsın umarım."

Anlattı. Duyduklarını, bildiklerini, fikirlerini, gözlemlerini

ve öngörülerinin hepsini, yaşına, tecrübelerine ve de torununa olan sevgisine dayanarak aktardı.

Dedesinden duyduğu her şey bittiğinde, Ayaz'ın gözünün önünde Yasemin'in dün gece çiçekleri kendisine uzattığı sıradaki hâli vardı.

Ayağa kalkarak havuza doğru yürüdü. Ellerini siyah şortunun ceplerine koydu. Dedesinin anlattığı yüzlerce cümlenin hepsi hâlâ hatırındayken dün gece Yasemin'in söylediği o sözleri hatırladı. "Çiçekler annenin mezarı için." O an çok önem vermediği bu sözler şimdi başka bir renkti zihninde.

O sözlerdi en dondurucu rüzgarları bile kasıp kavuran. Ve o sözlerin kendisiydi Yasemin'den duyduğu tonlarca sözcüğü dize getirip, birkaç kelimeyle Yasemin'i Ayaz'a baştan yazan... Şu anda bilmese de içindeki ayazın uğultusundan en derinleri duyamasa da... Bir uğultu başlamıştı.

Yasemin'in tam tahammülünün sona erdiği günlerde sınav sonuçları açıklanmıştı. Hayatının en güzel günleriydi çünkü o, artık bir doktor adayıydı. Nasıl da çalışmıştı? Nasıl helak etmişti kendini?

Aynanın karşısına geçerek alnındaki bandı söktü. Bir hafta önce, Ayaz ile beraber yaşadığı o gecenin sonunda hastaneye girdiklerinde doktor yaraya bakmıştı. Dikiş atmaya gerek duymamış ancak temiz tutmasını tembihlemişti. Yasemin'in ailesi yaranın sebebini kızlarının düşmesi olarak biliyorlardı. Bu arada bir şey duymuştu; Funda ve Ayaz'ın ayrıldığını, Ayaz'ın

Funda'yla bir araya geldiği anlarda kızla doğru düzgün konuşmadığını duymuştu ortak arkadaşlarından.

Yarasını iyice temizledikten sonra çantasını koluna takarak, Fethiye'de gittiği Almanca kursu için evden çıkmak için hazırlandı.

Beş saat arka arkaya girdiği derslerin sonunda kapının önüne çıkmak için merdivenlere yöneldi. Evlatlarına karşı aşırı düşkünlüğü olan annesi, onu düşmesinden korkup defalarca uyardığı hâlde merdivenlerden inerken telefonunu kullanmaya kalktı. Gözü ekrandayken merdivenlerden inen Yasemin bir arkadaşına mesaj yazdı.

Nitekim, annesinin korktuğu Yasemin'in başına geldi ve son basamakta ayağı takıldı. Tam koridora boylu boyunca uzanacağı anda genç bir erkek onu yakaladı.

Kendisini kimin yakaladığını onun yüzüne baktığı anda fark eden Yasemin hışımla bağırdı. "Bırak beni! Sana tutunmaktansa düşüp bir yerimi kırabilirim." Doğrularak genç adamın yüzüne bir daha baktı. Evet, ondan acayip derecede midesi bulanıyordu.

Genç adam Yasemin'in kendisi hakkındaki olumsuz düşüncelerinden habersiz değildi. "Bana öyle bakma. Senden bin beş yüz defa özür diledim."

Yasemin yüzünü ekşiterek geriye, merdivenin ilk basamağına doğru bir adım attı. "Özür dileme Berkay. Şimdi defol."

Berkay üstelemeden merdivenin basamaklarını çıkmaya başladı. "Hatırlıyorsan ben de bu kursta sabahları İngilizce derslerine giriyorum."

Yasemin suratını bir daha ekşiterek arkasından bağırdı. "Sakın benimle aynı saatlerde bir daha burada olma. Kursu başına yıkarım."

"Yıkarsın," dedi başka ama derinden gelen bir ses. Ellerini göğsüne kavuşturmuş bir hâlde binanın çıkış kapısına yaslanmış Yasemin'i izliyordu. Daha doğrusu yaklaşık on beş dakikadır onun çıkmasını bekliyordu.

"Ayaz," dedi Yasemin hayretle. Onunla karşılaştığından emin olmak istercesine genç adamı baştan aşağıya süzdü. Beyaz tişörtü, açık mavi kot pantolonuna ve duygularını hiç belli etmemeyi seçtiği zaman kapı duvar gibi görünen yakışıklı yüzüne baktı. Şu anda tam olarak öyleydi. Kumral saçlarında hoş belirsiz dalgalar vardı. Onu ilk defa böyle inceledi. Dudaklarının kırmızılığı da Yasemin'e ilk karşılaştıkları günü anımsattı. O gün de fark etmişti onları. Sonra bir daha, Ayaz'la defalarca karşılaştığı hâlde ona baktığı hâlde görmemişti. O günden sonra Ayaz'la yalın, duygusal anlamda suskun anlar yaşamamıştı ki hiç, yüzünün çekiciliğini fark etmeye fırsatı olsun. Şimdi de fark etmişti ama hepsi oydu. Korkunç bir çekiciliği olan ama Yasemin'in itici bulduğu bir erkekti işte Yasemin'in gözünde.

Burada ne işi vardı? Yoksa Gölge'yi şikayet etmeye mi karar vermişti?

"Sen de mi kursa kayıt olmaya geldin?" Aptalca bir soru sorduğunu biliyordu. Başka ne sorabilirdi ki? Acaba bilgisayarı için para mı isteyecekti? Yasemin o borcu yıllar sonra bile olsa mutlaka ödemeyi planlıyordu.

Ayaz başını hafifçe yukarı doğru kaldırdı. "Hayır. Sana bir şey söylemeye geldim."

Yaslandığı yerden doğrularak Yasemin'e doğru yaklaştı. Düşüncelerinin yoğunluğu yine bakışlarına yansımıştı. İlk defa bir kız ile konuşurken bu kadar hassas davranmak zorunda hissediyordu kendini. Yasemin'e de güvenmiyordu. Onu azarlayabilir, kovabilir ya da çok duygulanıp Ayaz'a sarılabilirdi. Ayaz bunların hiçbirini yapmasını istemiyordu. Tek istediği şey, Yasemin'in, onun hediyesini kabul etmesiydi.

"Ben bir şey öğrendim."

Yasemin birden irkildi. Az önce tartıştığı erkek Berkay ile ilgili olayları mı öğrenmişti acaba? Onu ilgilendirmezdi ama bu konu artık bir kamu meselesi olmuştu. Tüm kasaba biliyordu. O eksik kalmamış olmalıydı.

Nihayet sordu. Tedirginliği çok belliydi. "Ne öğrendin?"

Ayaz kızın tedirginliğini arttıran soğuk duruşunu bozmadı. "Bugün," dedi derin bir ses tonuyla. "Annenin doğum günüymüş." Boğazındaki pürüzden kurtularak bir ricada bulundu ki bu asla onun tarzı değildi. "Ona çiçek aldım. Benim için götürür müsün?"

Yasemin'in nefesi kesildi. Aniden ona doğru bir adım attı. Alt üst oldu. Dağıldı ama sıcacık bir rüzgârın etkisiyle oldu bu. Savruldu ama olduğu yere dönüp tekrar daha sıkı tutundu. Yasemin duygusuz değildi işte. Kim ne derse desin değildi. Onun da kalbinin en hassas köşelerinden bir tanesine dokunmayı bilen birileri vardı. O köşeyi bilmek başka bir şeydi, ona erişebilmek bambaşka. Ayaz şu anda oraya, en hassas

olduğu yere dokunmuştu. Sanki elinin izi kalmıştı orada. Yine de Ayaz'a hiçbir şey belli etmedi. "Neden?" Sesi titremeden edemedi.

Ayaz, nadir görülen tebessümlerinden birini verdi. "Sen benimkine almıştın." Sesi, Yasemin'e karşı ilk defa bu kadar sıcak çıktı.

Yasemin başını öne eğdi. Ne diyeceğini bilemedi. Yutkundu. Kolay kolay dolmayan gözleri dolu doluydu artık. Kırmızılaşmış kurşunilerini ona doğru çevirdiğinde Ayaz derin bir nefes aldı.

"Ben verebilir miyim?" diye sordu. "Sonuçta öyle bir şansım var. Bunun senin için bir sakıncası var mı?"

Günümüz

İstanbul

Çağırdı mı hiç rüzgar seni kendine?
Gittin mi onunla narin bir çiçek olduğun hâlde?
Bile bile...

Ölürdü Yasemin

Dayanmıştı işte. Yasemin'in arabada yaşadığı patlama yüzünden kendisiyle görüşmeyi kesen Ayaz'ın yokluğuna dayanmıştı. Oysa onunla ne kadar güzel bir gün daha geçirmişti. Beraber tost yemişler, sahilde yürümüşler, birbirlerini daha çok tanımışlardı. Ayaz'ı yaşamıştı.

Almanya'daki tıp fakültesine kabul edilmenin yaşattığı sevincin sonucu olan yolculuk, kayıt, sınav, daha doğrusu bütün yaz Almanca kursuna gidip de geçemediği sınav derken günler su gibi akmıştı. Gerçi o kursa, ön hazırlık yapmak amacıyla gitmişti. Elbette üç aylık bir kursta öğrendiği Almanca ile o dilde tıp fakültesi okuyamayacağını bilecek kadar zekiydi.

Bir gece önce İstanbul'a, oradaki fuarı ziyarete gelen Gölge, Almanya'daki kayıt ve sınav işlerini bitirip İstanbul'a gelen Yasemin'i havaalanında karşılamış, onu Leyla'nın evine bırakmış, hiç yukarı çıkmadan oteline dönmüştü.

Bu gece ise kızları almaya gelecekti. Üzerine nadir olarak giydiği beyaz gömleklerinden bir tanesini giymiş, altına koyu renkli bir kot pantolon geçirmişti. Otelden taksiye bineceği yolu yürüdüğü süre boyunca, birçok kızın hayranlık dolu bakışlarına maruz kalmıştı. Hatta onunla yabancı dilde konuşan esnaflar bile olmuştu. Sapsarı saçları, güçlü kasları, uzun boyu, masmavi gözleriyle gerçekten sıra dışı bir fiziği vardı.

Yasemin ve Leyla, büyük bir sitenin içindeki küçük daireden aşağıya indi. Beraberce hoş, müzikli bir yerlerde yemek yiyeceklerdi. Yasemin'in üzerinde siyah bir kot pantolon ve turkuaz mavisi ince bir kazak vardı. Saçlarını makineyle saatlerce uğraşarak düzleştirmiş, başının tepesinde sımsıkı bir topuz yapmıştı. Zaten iri olan gözlerinin üzerine koyu bir kalem çekmiş, onları çok daha belirgin hâle getirmişti. Bu gece haddinden fazla dikkat çekiciydi. İnce, kalem gibi fiziğiyle ve şık görüntüsüyle başkaydı.

Leyla ise bordo renkli diz altı, onu kızıl saçlarıyla çok sevimli gösteren bir elbise giymişti. Bu gece, çilli yüzündeki yanakları her zamankinden biraz daha kırmızıydı. Kızıl saçlarıysa yine kendi hâlindeydi.

Gölge kızları gördüğü anda ellerini iki yana açarak yüzüne çok yakışan bir gülümse takındı. Islık çalabilseydi mutlaka çalardı. Onun yerine eli ile tüm parmaklarını birleştirerek bir işaret yaptı.

"Teşekkür ederiz abiciğim," dedi Yasemin. Nasıl mutluydu bu aralar. Mutsuzluğu, başka başka mutluluklarla atlatmış ol-

manın mutluluğuydu. Onu, daha çok büyümeden bastırabilmiş olmanın mutluluğuydu.

Mesela şu anda Ayaz'ın İstanbul'da olduğunu bildiği hâlde, eğer onu görecek olursa, sevinçten pırıl pırıl parıldayacak o gözleri Ayaz'ı aramıyordu. Böyle bir yerdeydi işte. Bastırdığı hislerinin üzerinde yürüyor, buzun en ince olduğu tabakadan için için uzaklaşıyordu. Fakat kendisiyle gurur duyuyordu; iradesine hakim olmuş, Ayaz'ı aramamıştı.

Hep beraber taksi durağına kadar yürüdükten sonra taksiye binerek gidecekleri yere ulaştılar. Hava henüz kararmak üzereydi. Ilık akşam esintisinin sarmaladığı İstanbul'un caddelerinden bir tanesinde yürüdükten sonra, Leyla'nın rezervasyon yaptırdığı şık bir mekâna girdiler. Hem yemek yiyecekler hem de hafif hafif çalan müziği dinleyeceklerdi.

Öyle de oldu. Saatlerce keyifli vakit geçirdiler. Yasemin ve Gölge işaret diliyle anlaşarak her zamanki gibi Leyla'nın sohbete dahil olmasına olanak sağladılar. Zaten Leyla da Yasemin gibi Gölge'nin tepkilerini su gibi ezberlemişti. Onunla şu anda Yasemin kadar yakın değildi ama anlıyordu işte. Anlıyordu çünkü Gölge hiçbir zaman kendini ifade edememek gibi bir sorun yaşamıyordu. Yasemin çalmakta olan parçayı duyduğu anda ellerini çırparak heyecanlandı.

"Senin şarkın Gölge."

Gölge gözlerini kocaman açarak Yasemin'e döndü. Yine nasıl bir eziyet edecekti?

"Bu şarkıda dans etmek istediğini biliyorum. Bir keresinde bana yazmıştın."

Onunla bazen işaret dili ile konuşur bazen de telefonuna, duygularını tam olarak ifade edebilmek için ya da küs olduğunu daha iyi belli etmek adına yazardı.

Gölge hayır anlamında başını salladığı hâlde hem Yasemin'in amacını hem de ondan kurtuluş olmadığını anlamıştı. Yasemin abisinin bileğini tuttu. "Hadi dans edelim." Ayağa kalkarak onu da zorladı. Bu arada Leyla, Yasemin'in şımarık hareketlerinin sebebini anlamaya çalışıyordu.

Olamazdı değil mi?

Yasemin, Leyla'nın saklamak için her şeyi yaptığı hâlde, cin gibi bir kız olan kuzeninden kaçmadığını bildiği o gerçeği kurcalıyor olamazdı değil mi? Leyla kadar hislerini derinden yaşayan başka bir insan var mıydı yeryüzünde bilinmez ama Yasemin elbette biliyordu.

Gölge gözlerini kısarak ayağa kalktığında etraftaki kimi kadınların başları ona döndü. Yasemin'in dikkatinden kaçmayan bu durum suratını asmasına sebep oldu. Kadınların ona olan ilgisini çok kıskanıyordu. Çünkü onu bir tek Leyla'ya layık görüyordu. Kalbinin en özel sevdikleri bir arada olmalıydı.

Beraberce piste doğru yürüdükleri esnada Yasemin güya bileğini burktu. "Leyla," diye inlediğinde Leyla koşarak onun yanına geldi. Bu arada bir eliyle Gölge'den destek alıyordu. Diğer eliyle Leyla'nınkini tuttu ve onları birleştirdi. "Siz devam edin ben hemen geliyorum. Şarkı bitmesin. Gölge çok üzülür." Sonra Gölge'ye döndü. "O eli bırakırsan..." dedi gözlerini onu tehdit eder gibi kıstı, sonra çok büyük bir sevgiyle

tebessüm etti. "Canımı yakarsın," dedi Gölge'yi can evinden vuracak bir söz söyleyerek.

Utancından kıpkırmızı kesilen Leyla, Yasemin'in peşinden gideceği anda Gölge kızın elini sıktı ve parmaklarını tekrar gevşetti. Anlamı "Dans etmek istiyorum," demekti. "Eğer sen de istiyorsan..."

Bu hareketin etkisiyle nefesi duracak gibi olan Leyla başını öne doğru eğerek Gölge'nin karşısına geçti. Ve ilk defa, yıllardır içlerinde kök salan aşklarının eşliğinde dans ettiler. Zaman, eteklerinde uçuşan bir rüzgâr gibi aktı gitti. İki şarkı nasıl da geçti, bitti. Sessizce masaya dönerek yine aynı kolay yolu seçerek oturmaya devam ettiler.

Danslarını henüz bitiren ikiliden biri olan Leyla, utancından ne yapacağını bilemediği için sürekli eteğini düzeltmeye başladı. Gölge ise suskunluğunun zırhına bürünmüştü.

"İyi oldu," dedi Yasemin. "Bir değişiklik oldu. İkiniz çocukluk arkadaşısınız. Ben de mezuniyet gecesinde Ufuk'la dans etmiştim. Güzel bir hatıra oluyor."

Bu sözleri, kendisine kızıp bağırıp çağıramayacak olan Leyla'nın içini rahatlatmak için söylüyordu. Bağıracak ve rahatlayacak olsa asla söylemez, o şekilde rahatlamasını isterdi.

"Neyse ben bir lavaboya gideyim."

Leyla'ya gelip gelmek istemediğini sormadan lavabo yerine mekânın dışına yöneldi. Hem onları yalnız bırakmak hem de biraz hava almak istiyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak elleriyle onları sıvazladı. Bir süre, ne kadar sürdüğünü bilmediği bir süre boyunca arabaları, gelip geçen in-

sanları, caddenin renkli ışıklarını izledi. Öylece orada, Ayaz'ı düşünmemek için çırpınarak dikildi ve sonunda birisinin dikkatini diğerlerininkinden daha fazla çekti.

Genç adam Yasemin'in yanına gelerek "Tanışalım mı?" dediği anda, Yasemin'i kendi hâline bırakmış olan ancak uzaktan ona göz kulak olan Gölge, ikilinin yanına doğru hareketlendi. Yasemin adamın sorusuna, sırf, bir yerlerden çıkma ihtimali çok yüksek olan Gölge'yi öfkelendirmemek adına cevap vermedi. Arkasına döneceği anda adam Yasemin'in bileğini tuttu. "Bir dakika dinlesen ne olur? Amacım kötü değil."

Artık hiç şansı yoktu çünkü Gölge'nin durmasının imkânı ihtimali yoktu. Kimse onun kız kardeşine dokunamaz, onu bir şeylere zorlayamazdı.

Adamı kolundan tuttuğu gibi kendisine bakmasını sağladı ve yüzüne, ne onun ne de kendi sonunu düşünmeden sert bir yumruk attı. Canı ölesiye yanan adamın burnundan kanlar boşaldı. Yasemin Gölge'nin kolundan tutarak "Yapma," diye bağırdı. "Hadi gidelim. Bırak şu baş belasını." Çok üzgündü. Gölge'nin hırçın, dur durak bilmez saldırgan tavırları kızı tüketiyordu.

Yine her şey rayından çıkmıştı. Bu sefer karşısında yalvarıp, Gölge'yi şikâyet etmesini engelleyebileceği bir Ayaz yoktu. Hüngür hüngür ağlıyor, kalbi korkuyla küt küt atıyordu. Hapse girmemeliydi. Leyla bu olayı görmemeliydi. Bunların hiçbiri böyle güzel bir gecede yaşanmamalıydı.

Ama yaşanmıştı. Yaklaşık iki saattir, karakolda oturmuş, olacakları bekleyen Yasemin ağlamaktan şişmiş göz kapakla-

rıyla beton zemini izliyordu. Gölge nezarethanede, Leyla ise Yasemin'in yanındaydı. "O hiç değişmeyecek," dedi Leyla. "Bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa bir başka gün bu mutlaka olacaktı." Çok inandığı bir gerçeği söyledi. "Onun bir gün konuşacağına inancım sonsuz ama bu hâllerini bırakacağına asla."

Yasemin'in en büyük korkularından bir tanesi bu gece başına gelmişti. Leyla olaya şahit olmuştu çünkü Gölge'yi Leyla'nın karşısına çıkma konusunda durduran olay buydu. Gölge'nin hırçınlığı ve gözü karalığı, Leyla'nın ondan uzak durmasının ve o büyük aşkı içinde yaşamasının en büyük nedenleriydi.

Leyla Gölge'nin gözü pek, sonunu umursamayan tavırlarından çok korkuyor, içindeki aşkı saklayarak bu konuda Gölge'yi hep Yasemin'e şikâyet ediyordu.

Yasemin de biliyor, Gölge bu huyunu zapt etmeyi öğrenirse belki Leyla ona karşı bir adım atar diye düşünüyordu. Hâlbuki Gölge'ye deliler gibi âşık olan Leyla'nın katı tutumu bu gece iyice netleşmişti.

Leyla'nın bu konuda Gölge'ye nasıl kızdığını çok iyi bilen Yasemin ruhen darmadağındı. Gözlerini kapatarak başını arkaya yasladı ve derin bir nefes aldıktan sonra, az önce yaptığı işi tekrar yapmaya gitti. Karakolun dışına çıkarak kendisine laf atan gencin takım elbiseli abisinin yanına yaklaştı.

"Kardeşiniz benim kolum tuttu. Abim de çok sinirlendi."

Genç adam nazik birisiydi. "Abiniz benim kardeşimin burnunu kırabilirdi. Boşuna aynı şeyi söyleyip durmayın. Hasta-

neden geldiği anda şikayetçi olacağız. Birazdan evrakları imzalamak için burada olacak."

"Lütfen vazgeçin. Bırakın da gidelim. Abim hapishanede ne yapar?"

"Islah olur," dedi genç adam ve siyah lüks Mercedes marka arabaya doğru yürüdü. Yasemin onun peşinden giderek ısrar etti. "Bir daha düşünün. Vazgeçerseniz hiçbir işlem yapmadan onu bırakacaklarmış. Bu öyle bir durummuş."

Adam onu dinlemeden kapıyı kapatarak telefonunu eline aldı. Arabanın arkasında bir ileri bir geri giden Yasemin bir an durdu ve plakayı okudu. Gözlerini kıstı. "Ben pes etmem," dedi kendi kendine. Aklına bir fikir gelmişti.

Yaklaşık on dakika sonra arabanın kime ait olduğunu daha doğrusu konuştuğu adamın kim olduğunu öğrenmişti çünkü adam ısrarla onunla muhatap olmamak için direniyordu.

Kozmetikçi Sevinç ablasını aramış, ona başka yalanlar uydurmuş ve kasabanın karakolundaki bayan polisten plakanın sahibini öğrenmesini istemişti.

Elindeki ismi tekrar mırıldanarak Esat Yücesoylu'yu aradı. Onun gibi nüfuzlu bir adam, böyle süper lüks bir aracın zengin sahibini tanımıyor olsa bile tanıyan birilerini mutlaka bulurdu. Esat amcasını tam üç defa ısrarla aradı ancak yanıt alamadı. Hayal kırıklığıyla dizlerinin üzerine çökeceği anda cesaretini toplayarak Ayaz'ı aradı. Belki dedesine ulaşırdı.

Onun sesini duyacağı ana kendisini hazır hissetmediği için elini yakınlarındaki bir duvara yaslayarak telefonu açmasını

bekledi. Açarsa ondan yardım isteyecekti. Kendisiyle bir daha görüşmek istemeyen Ayaz eğer açarsa.

"Efendim."

"Ayaz," dedi Yasemin'in içinde bulunduğu duruma rağmen tüm ruhunu saran bir özlemi bir sözüyle gideren insana. "Yardıma ihtiyacım var. Ben İstanbul'dayım."

O anda bilgisayar ekranına hissiz bir yüz ifadesiyle bakan Ayaz gözlerini yumdu ve bedenini bir soğukluk kapladı. "Bana iyi olduğunu söyle."

Kızı dinledikten sonra yeni aldığı siyah BMW marka arabasına atlayarak yola koyuldu. O da Yasemin gibi dedesine ulaşamadı ancak başkalarına ulaştı ve olayı daha yoldayken hâlletti. Evi, Yasemin'in ve diğerlerinin bulunduğu karakola biraz uzak mesafedeydi. Ancak bir saat sonra onların yanına varabilmişti.

Karakola girdiği anda adamlar şikayetlerini geri almış dışarıya çıkıyorlardı. Ayaz, siyah arabanın plakasını Yasemin'den öğrendiği için adamların kim olduğunu hemen anladı. Yasemin'in konuştuğu genç adamın yanına giderek elini ona uzattı. "Ben Ayaz Hekimoğlu."

Genç adam ona karşılık vererek elini uzattı. "Ben Erdem. Tarık Bey'in şoförüyüm."

Ayaz'ın dedesinin yurt dışı görevlerinde bulunduğu sırada tanıştığı bir iş adamı olan Tarık Soydere, şoförüyle hemen konuşmuştu. Şoförünün kardeşinin yaptığı hareketin karşılığında uğradığı saldırı hakkında şikayetçi olmamasını istemişti ondan. Bir de şoförünü azarlamış, kardeşine sahip çıkmasını

söylemişti. Kibar bir adam olan Tarık Bey, onun bu hareketi hak ettiğini bile söylemişti. Ayrıca şoförünün kardeşinin zaten uygunsuz olan bu hareketi yaptığı insan, çok sevdiği bir büyükelçi dostunun kızı gibi sevdiği bir genç kızdı. Adam şoförünün kardeşinin yaptıklarından dolayı büyük bir mahcubiyet hissediyordu. Durumu kendisine Esat Yücesoylu değil de onun torununun hocası olan Selçuk Karmacı adlı yakın profesör dostu iletmişti. Selçuk Bey'in tasarladığı teknolojik ürünleri şirketi adına satın alıyordu.

"Kapıyı aç," diye emretti Ayaz ve arabanın diğer tarafına geçti. Şoför koltuğunun yanında oturan adamın yanına yaklaştığı anda eğilmesine gerek kalmadan adam dışarı çıktı. Burun deliklerinde tamponlar vardı ama iyi görünüyordu.

"Hangi elin?" diye sordu Ayaz.

Adam birden afallayarak arabanın kapısını tuttu. "Anlamadım abi."

O sırada, gerçek abisi koşup onların yanlarına gelmişti. Ayaz'ın soğuk bir öfkeyle dolmaya başlayan ruh hâlini hemen anladı. "Biz çok özür dileriz."

Ayaz adama dönmedi bile. "Ona hangi elinle dokundun?"

Sorusuna yanıt gelmeyince adamın ellerinden bir tanesini tutarak tersine doğru haddinden fazla bir şiddet uygulayarak kıvırdı. Abisi tam Ayaz'ı kollarından tutup geriye çekeceği anda karakolun dışına çıkan Gölge onlara doğru sokuldu.

Dışarıdan çok sakin görünen dörtlü, polislerin dikkatini çekmeyecek bir şekilde konuşuyor gibi görünüyorlardı. Gölge şoförle Ayaz'ın arasına girerek Ayaz'ın yaptığı hareketi perde-

ledi. Korkusundan sesini çıkaramayan genç adam "Özür dilerim abi," dedi zar zor. Alnından terler boşalıyordu. "Dileme," dedi Ayaz sertçe. "Elini kırmadığım için dua et." Birden adamın elini bırakarak onlardan uzaklaştı ve gözleri Yasemin'i aradı.

Kendisini izlemekte olan, geriye toplanmış saçları sayesinde yüzü ilk defa tam olarak açıkta kalan Yasemin'i gördü. Ona doğru yaklaşarak derin bir nefes aldı. Yasemin de aynı uzun nefesi çekti içine. Günlerdir nefessiz kalmış, nefesine şimdi kavuşmuş gibiydi.

Buraya kadardı. Esmemekte, dalında durmakta işte buraya kadardı. Sonunu bile bile toza dumana teslim olmak varsa serde olunacaktı.

Sevdiğini günler sonra görebilmenin reddedilmesi zor bir özgürlük olduğunu, en iyi bilenler özleme tutsak olanlardı.

"Seni sonra bırakırım," dedi Ayaz. Onu nasıl özlemişti. "Benimle gel."

Narin bir yasemin çiçeğini dalından kıpırdatmadan esmek isteyen bir rüzgâr misali, kızı yanına çağırdı. Dünyasını tersine döndüren bir çiçekti o. Onda gördüğü ve bildiği her şeyi alt üst eden, hassas kalpli, kırılgan bir yasemindi. İhtiyaç duyduğu ama yanına alamadığı...

Ayaz'la gitmek... Ölürdü Yasemin. Hem bu sözlere hem de eğer onu reddederse. Her iki durumda da ölürdü.

"Beni bir tek sanki sen anlıyormuşsun gibi geliyor bana. Bir şeylere, çok özlediğim bir ülkeye kavuşmuşum gibiyim. Daha önce hiç almadığım ama ölesiye ihtiyaç duyduğum bir nefesi içime çekmişim gibi hissediyorum seninle. Ruhumun diğer yarısı mı deniyor buna?"

Ait Olmak

Karakolun içindeki anlar mı daha ıstırap doluydu yoksa dışındakiler mi? Ayaz'ın onu, gecenin bu saatinde bir yerlere davet etmesi umurunda bile değildi. Umurunda olan tek şey, eğer gitmezse ölecek gibi hissetmesiydi.

Yasemin arabaya biner binmez, bu gece yaşadığı stresi bedeninden atmak istercesine başını arkaya yasladı. O kadar bitkindi ki, Ayaz'ı bu kadar özlemiş olmasa değil bir saat, bir dakikalığına bile onunla bir yere gitmez, eve gider kendisini yatağa atardı. Sinirleri de hâlâ yatışmış değildi. Susmayı ve olanları düşünmemeyi yeğledi. Gölge ve Leyla'nın karşı çıkmaları bile umurunda değildi.

Ayaz ise ona karşı hem özlem yüklüydü hem kıza, görüşmeyi kesmek konusunda haksızlık yaptığını düşünüyordu.

Yasemin'in kararlarına saygı duymalıydı. Bu dünyada en son istediği şey kırgın bir Yasemin'di. Kendisine çok kırıldığının ve görüşmeme talebi yüzünden onu suçladığının farkındaydı. Ancak Yasemin'in şöyle, çok sevdiği bir huyu da vardı; hemen parlar, hemen söner ve çok çabuk unuturdu. Şu anki özlem dolu ruh hâli de bunun ispatıydı. Ayaz'a kızgın değildi.

Canı ne hissetmek istiyorsa onu hisseden kinin ve öfkenin esiri olmayan bir kızdı.

Ayaz, kırmızı ışıkta yavaşlayan arabanın içindeki havayı içine çekti. Her yer portakal çiçeği gibi kokuyordu. "Baharı getirmişsin."

Yasemin gözlerini yumdu. Mest olmuş bir ruh hâlindeydi. "Bana bunu yapma Ayaz."

Ayaz'ın sözlerini yadırgayan ruh hâli, sözlerinin sahibini bir açıklama yapmaya mecbur etti. "Baharın geldiğini söylemek ne zaman suç oldu?"

Suç olurdu tabii. O bahar eğer bir tek sana gelmek istiyorsa o zaman suç olur, suçun hem en cezasız olanı hem de cezalara doymayanı olurdu.

Kırmızı ışık bin saat yanacak olsa Ayaz bin saat izleyecekmiş gibi seyretti kızın yüzünü. "Sabah bir haftalığına yurt dışında gideceğim. Sen de evine döneceksin, kısa bir süre sonraysa çok uzaklara gideceksin," diye fısıldadı. "Belki bir daha seninle beraber oraya gitme şansımız olmaz."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Yasemin.

"Sabret."

Işık tekrar yeşile döndüğünde Yasemin Ayaz'ın elini tutma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Parmaklarını kıpırdattı. Onun elini tutup, içindeki ateşi dindirmek için fiziken o güce fazlasıyla sahip olduğu hâlde, bu sefer ruhen cesareti yoktu. Hem kendisine hem de Ayaz'a karşı yoktu.

Daha fazlasını duymayı deliler gibi arzuladığı hâlde sessiz kaldı. Nereye gittiklerini bir daha sormadı. Her neresiyse gittiği ve olduğu yer Ayaz'ın yanıydı.

Bir daha görüşme şansımız olmayabilir, diyen Ayaz'a karşı yine kalbini frenleme ihtiyacı hissetmiyordu? Günlerce dayanmış ama onu gördüğü anda yine aşkı çağlamıştı.

Yaklaşık on beş dakika sonra büyük bir caddeden, ara bir yola saptılar. Oradan da karanlık bir yere girdiler ve ağaçlarla kaplı bir mezarlığın yanında arabadan indiler. Gecenin sessizliğini yırtan ses, Yasemin'in göğsünün ortasında çırpınan kuştu. Yine kanatlanmış, deliler gibi kanat çırpıyor ama sesini duyuramıyordu.

Adımlarını mezarlığa yönlendiren genç adamı takip eden Yasemin, bir süre sonra onun birkaç adım gerisinde durdu. Yasemin Hekimoğlu yazılı mezar taşının başında duran Ayaz'ın yanına daha çok yaklaşarak hüzünlü yüzünü diğerine çevirdi. Orada da Aytuğ Hekimoğlu yazıyordu.

Mezarlığın başında bir süre hiç konuşmadan zaman geçirdikten sonra diğer mezarların arasından geçerek, Ayaz'ın ailesinin mezarlarını göremedikleri hâlde, mezarlığı çevreleyen alçak duvarın üzerine oturdular. Hiç konuşmadan, üzerlerine vuran ay ışığının altında otururarak kendi kalplerinin çarpıntısını dinlediler.

"Bir yerlere ait olmaya duyduğun ihtiyaç," dedi Yasemin'e. "Onun zedelenmesine dahi tahammül edemediğini ve annenin Gölge'ye karşı olan ilgisinin bu duygunu çok zedelediğini itiraf etmiştin." Bakışları karanlıkta kalmış ağaçların üzerindeydi. "Bir yerlere ait olma isteğimin ne kadar güçlü olduğunu ve bana nasıl kararlar aldırdığını anlatma sırası bende."

Ayaz'ın yüreğindeki sızı Yasemin'in yüreğindeydi o anda. Onun ailesinin mezarlarının bulunduğu yerde, Ayaz'ın yanına oturmak, hissettiği duygusal yoğunluğun altında kalmak ve tek kelime etmese dahi onun ne hissettiğini bilmekti bu. Söyleyeceklerini zaten kendisi söylemiş gibi, Ayaz'ın hangi duygunun etkisiyle söylediğini herkesten iyi bilecekti. Orada, tam Ayaz'ın yanında düşündükleri bunlardı.

Ayaz burnundan derin bir nefes aldıktan sonra onu ağır ağır verdi. "Bir yerlere ait olmaya ihtiyaç duyuyorum. Bu yüzden Fethiye'de yaşamaya karar verip orada otel işletmeyi planladım çünkü oradan oraya savrulmaktan bıktım."

Bu planı ne zaman yaptığı gün gibi ortadaydı. O an Yasemin'in boğazında oluşan düğümden habersizce sözlerini sürdürdü. "Lise birinci sınıfın yazında, aslen oralı olan Levent'in ailesiyle Fethiye'ye gitmiştik. Sonra bir yaz daha gittik ve bir kere daha. Ve ben kendimi, orada yaşamak için geri dönmeyi asla düşünmediğim planlar yaparken buldum. Orayı seçtim," dedi. "Planlarımı ve hayallerimi orada yaşamak üzerine kurdum. Benim kesin kararlarımı bilen dedemin, benim için aldığı o evde yaşamak istiyorum. Çünkü artık ait olmak isti-

yorum." Derin bir nefes aldı. "Belirli bir yerim olmasını, özleyeceğim bir evim olmasını istiyorum."

Yasemin, ellerini duvara yaslamış Ayaz'ın ailesinin mezarını izliyordu. Yanaklarından damla damla süzülen yaşları ellerinin tersiyle sildikçe yenileri yağmur gibi yağıyordu. Yağıyordu çünkü Ayaz'ı öyle iyi anlıyordu ki. Kendi hayalleri de vardı. Farklı bir başlangıçla kurulmaya başlamış olsa bile Ayaz'ın hayallerine çok uzak, en az onlar kadar sağlam, yıkılmaz hayalleri vardı.

"O yüzden," dedi kıza. "Ait olma isteği sana ne yapıyorsa bana da bu geri dönülemez kararları aldırıyor."

Ayaz'ın, daha önce yaptığı bu açıklamaları şu anda Yasemin kendisini daha iyi anlasın diye yapmadığını bildiği hâlde, onları yeni duymuş gibi ağlıyordu. Neden bir arada olamayacaklarını zaten söylemişti Ayaz ona. Bu planlarından Yasemin'e bahsetmişti.

Bu sefer kızın kalbine dokunan şey, Ayaz'a damla damla değil, çağlayarak gidiyor oluşuydu. Gidiyordu çünkü Ayaz'ı yaşamak istiyor, onun derinliklerini kendisininkine katmaya muhtaç hissediyordu. Öyle kuvvetli öyle çok istiyordu ki bunu, ne o kuvvetin ne de Ayaz'ın derinliklerini kendisininkiler ile kavuşturmanın işe yaramayacağını biliyordu. Ama o derinleri koparamıyordu da bir türlü.

Kopmasınlar istiyordu.

Başını öne eğerek aşağıya doğru sarkan bacaklarını seyretmeye başladı. Sonra başını tekrar kaldırıp Ayaz'ın omzuna yaslamak istedi. Olanca gücüyle kendisine yine hakim oldu. Ayaz'a karşı hissettiği hislerin çağlamasına engel olamasa da

ucu bucağı belirsiz bir özgürlük tanımamıştı onlara. Kenarlarına sınırlar çizmiş fakat gökyüzüne kadar uzanan bir açıklık bırakmıştı. Sınırın öbür tarafında kalan Ayaz'ın omzuna başını yaslamadı. Hislerini gökyüzüne doğru bıraktı gitti. Böyleydi işte kalbinin içi; sınırları belli, sonsuzluğa kadar uzanabilme özgürlüğüne sahip dik, yükselen bir yoldu. Ayaz ise o yolun kenarındaydı.

Bakışlarını ailesinin mezarlarının olduğu karanlık noktaya sabitleyen Ayaz oturduğu duvardan indi. "Bırak annen Gölge'yi istediği gibi sevsin, istediği gibi ilgi göstersin ve canı ne yapmak istiyorsa onu yapsın."

Yasemin bir daha ağlamaya başladı çünkü Ayaz'ın sözleri, bir tek onun Gölge ile ilgili sözleri yüreğinin telini sızlatıyordu.

"Sen çok şanslısın, annen seni çok seviyor," diye fısıldadı bu konudaki her sözüne tüm ruhuyla teslim olabileceği insan.

Onları başka birisi söyleyecek olsa Yasemin ona tüm benliğiyle itiraz eder, daha fazlasını dinlemeden oradan çekip giderdi ki bu konuşma daha önce Leyla ve babası tarafından defalarca yapılmıştı. Ama şu sözleri daha önce Yasemin'e hiç kimse söylememişti. Ayaz onun karşısına geçerek parmaklarının ucuyla çenesini tuttu ve kendisine bakmasını sağladı. "Onu olduğu yerden uzaklaştırmak için çabalamayı bırak ve kendini onun yerine koy."

Herkese karşı empati yapmayı başarabilen bir kız olan Yasemin, bir tek bunu yapamıyordu. Kalbi, annesinin Gölge'ye olan düşkünlüğüyle o kadar meşguldü ki bütün enerjisini bu durumu kıskanmaya ve Gölge'yi suçlamaya harcıyordu.

Daha önce hiç bakmadığı ve bakmayı reddettiği bakış açısını kendisine gösteren Ayaz'ın gözlerinin içine baktı. Utanç doluydu. "Deneyeceğim ama yapabileceğimden emin değilim."

Duvarın üzerinden atlayarak mezarlığın kapısına doğru yürümeye başladığında Ayaz'ın söylediği sözlerin gerçekliği hücrelerine işliyordu. Arabada, yol boyunca ve Leyla'nın evinin önüne geldiklerinde sessizce hep kendisini Gölge'nin yerine koydu. Onun yalnızlığını ve sessizliğini düşündü.

Arabadan indikten sonra kapıyı kapattı ve sırtını arabanın kapalı kapısına yasladı. Ayaz'ın kendisine ne ifade ettiğine dair bir sorgu vardı şimdi de zihninde. Aşk yoktu sadece yüreğinde ona karşı. Ne çok şey öğreniyor, duyuyor, hayatı deneyimliyordu onunla. Mükemmel olma çabasının nafileliğini, korkuların gereksizliğine kadar Ayaz'dan duyduğu her söz, ruhunu sarmış ve onu yormaktan başka işe yaramayan kabuklarından sıyırıyordu Yasemin'i. Başı sıkıştığı anda yine onu aramıştı. Gölge hakkında söylediği sözler başından aşağıya kaynar sular dökmüş, belki de en doğru şekilde iyileştirmek için yakmıştı kızı.

Ayaz'ı hayatında istiyordu. Ona şimdiden ihtiyaç duymaya başlıyor, aşk olsun ya da olmasın Ayaz'ın kendisinin bir parçası olduğuna ve kendisinden parçalar taşıdığına inanıyordu.

Ayaz'ın da böyle hissettiğini bu gece anlamıştı. Yoksa oraya neden götürecekti ki kendisini? İçini iyice hissettirmek istemişti. Tam yerinde.

Yasemin omuzuna asılı çantasını bir eliyle sıkıca kavradı. Aralarındaki çekim onu yoruyordu. O çekime karşı koymak tüm ruhunu zorluyor, bedenini güçsüz bırakıyordu. Yine de

Ayaz gittiği anda bu mücadelenin biteceğini biliyordu. Diğer yandan ise, ona bir kere sarılmayı deliler gibi istiyordu. Bir kere sarılsa... Onda kendisinden bir şeyler bırakır, ondan kendisine daha çok şey taşır, onun yokluğunda ağırlaşırdı Yasemin. O yüzden sarılmadı.

"Bu gece beni oraya götürmen..." Sözlerini nasıl toparlayacağını bilmiyordu. Gözleri yine doldu. "Anla işte," dedi. Dudakları bir açıldı bir kapandı. Hangi sözcük anlatırdı orada hissettiklerini aktarmaya?

Ayaz ona biraz daha sokularak ellerini cebinden çıkardıktan sonra bir eliyle kızın omzuna dokundu. "Orada seninle olmaya ihtiyacım vardı," dedi, hafifçe yutkundu. "Çünkü beni anlamanı çok istedim Yasemin."

Ona hem ilk defa ismiyle seslendi hem de kahretti. Kahretti çünkü Ayaz'ı kimsenin anlamayacağı şekilde anlamak demek, hem çok mutlu olmak hem de olmayacağını bir defa daha kabul etmek demekti.

Geçmiş/Temmuz'un son günü
Günalan

"Soğuk bir taşın üzerinde saatlerce oturup
buz kezsen dahi üşümez bazen beden. Titremez cansız,
buz gibi taşın üzerindeki ellerin.
Isıtır onu yanında seninle beraber üşüyen insanın
içindeki sonsuz yangın."

Konuşacak Ne Çok Şey Vardı

Almanca kursunun kapısında, Yasemin'in annesinin doğum günü için ona çiçekler getiren Ayaz'ın teklifini hiç düşünmeden kabul etmişti. Nasıl reddederdi?

Her ikisi de alçak, beyaz renkli taş bir duvarın üzerinde oturup aynı noktayı izliyorlardı. Henüz tek bir sözcük dahi çıkmamıştı ikisinin ağzından. Yasemin, avuç içlerini oturdukları yere yaslamış, bacaklarını ileri geri sallıyordu. Ayaz da aynı şekilde oturmuştu ama bacaklarını sallamıyordu.

"Her sene buraya oturur, dakikalarca orayı izlerim," dedi Yasemin. "Belki de güneş batana kadar."

Ayaz başını ona doğru çevirdiğinde kızın sallanan bacakları birden durdu. Hafiften uçuşan dalgalı saçlarının gerisinde görünen yüzü, oradaki hüznü Ayaz'ın yüzüne vuruyordu.

Yasemin ona bakmadığı hâlde, Ayaz'ın bakışlarının, yüzünde hangi duygularla gezindiğini iyi biliyordu.

"Sen hiç yaptın mı?" diye sordu. "Böyle saatlerce oturup," Çenesiyle, üzerinde Ayaz'ın, annesinin doğum günü için bıraktığı beyaz papatyalarla dolu mezarını işaret etti. "Sen de annenin mezarını dakikalarca izledin mi?"

"Hayır," dedi Ayaz. "Ben genelde onun doğum günlerinde hep yurt dışında oluyordum. Diğer ziyaretlerim sırasında hiç böyle bir şey yapmadım."

Kasabanın mezarlığını çevreleyen duvarın üzerinden indi. "Sadece ölüm yıldönümlerinde o da İstanbul'da olursam onların mezarını ziyaret ediyorum."

Daha düne kadar konuşacak hiçbir şeyleri olmayan iki insan yan yanaydı. Konuşacak ne çok şeyleri vardı oysa...

Yasemin onun içindeki yangının bir benzerinin kendisinde de olduğundan dem vurdu. "Yanımda benim gibi bir insanla burada olmak çok ilginç. Rahatlatıcı ve sanki... Sanki daha önceden duymadığım bir ihtiyaçmış gibi. " Dudaklarını birbirine bastırarak iç çekti. "Leyla ile defalarca buraya geldik ama o hep beni teselli etti. Senin varlığın..."

Sözlerini tamamlayamadığı hâlde Ayaz onun yüreğinin içini okuyordu. "Biliyorum," dedi. "Bu bir teselli değil. Belki de ihtiyacın giderilmesi."

Yasemin ona hak verircesine iç çekti. "Anla işte. Eğer bir gün benim yaptığım gibi annenin mezarını soğuk bir taşın üzerinde oturup seyredersen..." Birden boğazı acıyla düğümlendi. "Ve ben de orada olursam tek kelime etmeyecek olsan

bile hissettiğin her şeyi sonuna kadar anlarım. Hayata nasıl baktığını, aldığın kararlarda o acının ve eksikliğin ne kadar etkili olduğunu... Hepsini anlarım çünkü ben de öyleyim. "

Genç adam izlediği yüzde bir şey gördü. Kendisinin yansıması, yankısı ya da parçası oradaydı. Kızın sesinde bile... Oysa daha önce kendisi gibi kayıplar yaşamış arkadaşları olmuştu ama Yasemin'de gördüğü gibi kendi yansımasını görememişti onlarda. Başka bir şeydi bu... Kız hakkında düşündüğü onca yanılgının ardından yüzüne tokat gibi çarpan ve Ayaz'ı kızın ayağına kadar götüren hisli, derin ve hassas bir şeydi. Çekiyordu Yasemin onu kendisine. Çektikçe Ayaz'ın yansıması da büyüyordu kızın yüzünde. Ancak bu çekim ortak acılarından kaynaklanmıyordu.

Ayaz'ın sessiz kalmasına biraz bozuldu. "Sanırım sen böyle bir şeye ihtiyaç duymazsın. Yani kimsenin seni anlamasına."

Yasemin de Ayaz'ın yaptığı gibi duvarın üzerinden indi. "Belki de beni hiç kimsenin anlamadığı şekilde anlıyor olmandan kaynaklanan bir histir bu."

Yasemin bunları anlattıkça, onu daha iyi tanıyan ve ona hissettirmediği hâlde minik kalbindeki büyük acıyı tüm ruhuyla hisseden Ayaz, kızdan bu sözleri duyduğu için hem üzülmüş hem de mutlu olmuştu. Hafiflediğini söylemesi, ona böyle, kendi acısıyla da olsa yardım edebilmek kötünün iyisiydi. Kalbi onun adına sızladı.

Yasemin, mezarlığın demir kapısına doğru yürümeden önce selvi ağaçlarının bir tanesinin gövdesinden ufak bir kabuk kırdı ve onunla oynamaya başladı. "Bir şeyleri basardı-

ğımda, kaybettiğimde, üzüldüğümde, doğum gününde hep ama hep buradayım."

Ayaz başını öne eğerek ellerini ceplerine koydu. Yasemin'in üvey annesini çok sevdiğini biliyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki, öz oğlu olan Gölge'yi ondan kıskanıyor, aralarındaki bağın kuvvetini kabul etmek yerine onu inceltmeye çalışıyordu. Dedesi ile arasında geçen konuşmadan sonra hem dedesinin fikirlerini dinlemiş hem de şahit oldukları yüzünden kendince çıkarımlar yapmıştı. Ona karşı ne kadar önyargılı davranmış, belki de yanılmış, kızın içindeki çaresizliği şımarıklık olarak görmüştü. Oysa bir çırpınıştı. Yasemin'in içinde bulunduğu sonsuz boşlukta tökezlemesi, tökezledikçe de hiç yapmaması gerektiği hâlde hıncını Gölge'den çıkarmasıydı. Bunları düşündükçe sarsılıyordu.

"Buradayım çünkü kalbim iki parça. Annemle, daha doğrusu Filiz annemle yaşadığım birçok duyguyu onunla da paylaşmak istiyorum." Ayaz'a doğru döndü. "Ben bir yaşındayken ölmüş. Onu tanımıyorum bile ama çok özlüyorum. İsmi Esma'ymış."

"Peki Filiz annen?" diye sordu Ayaz. "Onun harika bir insan olduğunu duydum."

Yasemin'in yüzüne yerleşen huzur sesine de yansıdı. "Harika kelimesi çok az kalır. O benim hayattaki en büyük şansım. Bana bir kere bile kendimi kötü hissettirmedi. Aksine ben onu üzdüm. Hem oğlu Gölge'yi hem de bu sebeple annemi çok üzdüm."

Yasemin'in yaptıklarının farkında olduğunu anlayan Ayaz kızın karşısına geçerek onu durdurdu. Güven verici ve rahat-

latıcı bir havası vardı. "Çok şanslısın. Annen seni çok seviyor. Sadece bunları gör ve gerisini kabul et."

Yasemin Ayaz'ı onaylamak için başını öne doğru eğdi. Suçluluk duygusu yine onu perişan etmek üzereydi. "Yapamam," dedi. "Onun, annemin öz oğlu olması, benim anneme ait olma hissimi zedeliyor." Sesi ağlamaklı bir hâl aldı. "Annem Gölge'ye yani Zafer abime normal bir ilgi gösterse bile, ben ait olmam gereken yerden annemden uzaklaşacakmışım gibi hissediyorum." Gözlerini Ayaz'a dikti. "Beni anlıyorsun değil mi?"

Ait olma hissi... Ayaz bu duyguyu öyle iyi biliyor ve özlüyordu ki Yasemin'in sergilediği tavırların, o hissi daha güzel ve en özel şekilde yaşamak istemesinden kaynaklandığını az çok tahmin ediyordu. Kendisi de sırf bir yerlere ait olabilmek için asla taviz vermediği planlar yapmış, onlara adım adım yürüyordu.

İkili arasındaki bağ, onların en derinlerinden, göğüslerinin ortasındaki sızıdan geliyordu.

"Neden konuşmuyor?" diye sordu Ayaz.

Yasemin'in yaşadığı hüzün katlandı. "Bizim eve geldiğinde henüz sekiz yaşında bir çocukmuş. Gelmeden önce çok büyük bir travma yaşamış." Adımlarını yine ağır ağır atmaya başladı. Bu konu Yasemin'i çok üzüyordu. "Gerçek babası onu bir gün duvara fırlatmış. O kadar korkmuş ki o günden beri konuşmuyormuş. Ama doktorlar bir gün mutlaka konuşacağını söylüyorlar."

Ayaz gerisini dedesinden zaten duymuştu. İngilizce öğretmeni olan Filiz Hanım'ın oğluyla birlikte, eşinden ayrıldıktan sonra Günalan'a tayin yoluyla geldiğini, burada Metin Bey ile

tanıştığını ve evlendiğini öğrenmişti. Yasemin'in o zaman üç yaşında olduğunu ve öz teyzesinin, onu kızı Leyla ile birlikte büyüttüğünü, babasının kızına çok düşkün olduğunu, bu sebepten dolayı laf olsun diye kimseyle evlenmek istemediğini de öğrenmişti. Yumuşacık ve özel bir kalbi olan Filiz Hanım'ı zamanla tanıdıktan sonra ikisinin de birbirlerine âşık olduğunu ve kadının Yasemin ile Zafer'i birbirinden hiç ayırmadan nasıl koruyup kolladığını duyduğunda ise hiç şaşırmamıştı çünkü Yasemin'in onun öz kızı olmadığını hiç anlamamıştı. Sonra da ikizler gelmişti dünyaya.

Yasemin omuz silkti. "Ona Gölge ismini ben taktım çünkü beni korumak için hep benim peşimde dolaşır, orada burada karşıma çıkar. Bana çok düşkün." Mezarlıktan çıkmak için demir kapıya uzandı. "Babam Gölge'yi neredeyse ülkenin her yerindeki doktorlara götürdü ama hâlâ konuşmuyor. Birkaç senedir, seninle ilk karşılaştığımız yerdeki evde yaşıyor."

"Kendisi mi istedi?"

Yasemin, Gölge'nin orada yaşamasının sebebinin kendisi olmadığını belli etmek için hemen Ayaz'a döndü. "Hayır. Benim yüzümden değil. Ona yaptıklarıma bakma, evin içinde hiçbir zaman onu dışlamadım. Babam buna asla müsaade etmez. Hatta ben gitmesine bile karşı çıktım."

Kızın paniği Ayaz'ı o kadar üzdü ki kederle gülümsedi. "Senin yüzünden olduğunu düşünmedim. Sadece sordum."

Yasemin'in yanlış anlaşılma korkusu yok olduğunda elini kalbinin üzerine koydu. Rahatlamıştı. "Kardeşlerim doğduğu zaman Gölge evdeki karmaşadan bir süre sonra sıkıldı. Sakin-

liği ve yalnızlığı sever. Annem durumu anlayınca babam Gölge'ye bahçeyi ve evi verdi."

Alnını kaşıyarak Gölge'nin çok sevdiği bir yönünü anımsadı. Abisine duyduğu sevgi o kadar belliydi ki. "Çiçeklere ve ağaçlara âşık neredeyse. Babam sayesinde onlarla tanıştı çünkü babam onu öz evlatlarından ayırmadan verebileceği her şeyi verdi ona. Büyük bir otelde bahçıvanlık yapıyor. Çok yeteneklidir."

Ayaz onu dinledikçe, dedesiyle konuştuktan sonra tersine dönmüş olan dünyası daha çok perçinleniyordu yeni hâline.

Yasemin, aklından geçenleri açıklama ihtiyacı hissederek sesini alçalttı. "Ben onu babamdan hiç kıskanmadım. Annemden, annemi de sadece ondan. Kardeşlerim için bu hislerim geçerli değil," dedi ve bir sürü sesiz kaldı. Kendi kendisine kızdı. Bunları neden anlatmıştı ki Ayaz'a?

Leyla'ya bin defa anlattığı şeylerin, henüz ona yabancı olan bir insana neden bir çırpıda anlatmış, bir kerede anlayacağını düşünmüştü. Ayaz'ın içinde kopmaya başlayan suskun fırtınalardan habersizdi o anlarda.

Yasemin birden Ayaz'a doğru döndü. Kendisini anlamasını çok istiyordu. "Senin kalbinde benimki gibi çarpıyor mu?" Ayaz'ın duygularını sır gibi saklayan yüz ifadesini dayanılmaz bularak gözlerini ondan kaçırdı. "Atarken, bazen onun attığını değil de çırpındığını hissettiğin oluyor mu? Göğsünün ortasında tutsak kalan bir kuş gibi kanatlarını çırpıyor mu? Onu özgürlüğüne kavuşturabilmek adına yapıyorum bu hataları belki de. Sen de o özgürlük için bir şeyler yaptın mı?"

Ayaz kıza doğru eğilerek, duygularını ele vermeyen yüz ifadesini hiç değiştirmeden "Yapma," dedi. "Bana bunları sorma."

Yasemin ansızın başını ona doğru çevirdiğinde kapı duvar misali bir bakışla karşı karşıya kaldı. "Neden? Seni yaralamak gibi bir amacım yoktu."

Ayaz göz kapaklarını bir kere kapatıp yine açtıktan sonra yürümeye devam etti. Onunla hiçbir şey paylaşmak istemiyor, sahip oldukları ortaklığı daha fazla düşünmekten kaçınıyor, kaçındıkça oraya saplandığını hissediyordu.

Yaptığının bir hata olduğunu düşünen Yasemin biraz mahcuptu. "Sanırım bugün biraz duygusallaştım. Bu konuları Leyla dışında kimseyle konuşmam. Bir de sen oldun."

Her ikisi de arabaya doğru yönelmişti. Ayaz direksiyonun başına geçtiğinde Yasemin çoktan binmişti. Yasemin, Ayaz'ın da gerçeğin kendisininkinden farksız olmadığını biliyordu. Buna rağmen, karşısındaki kıza fazla yorum yapmamıştı. Teselli beklemiyordu fakat başka bir şey de söylememişti. Ayrıca ortak bir kaderleri vardı ancak Ayaz, kendi annesi hakkında tek sözcük etmemişti. Belki de amacı hislerinin ortaklığını vurgulamaktan ziyade, kendisinin, Esat amcaya kızı için aldığı çiçeğin karşılığında yapabileceği bir hareket yapmaktı. Aynı değerde ama aynı derin hislerle değil. Belki de tüm o anlattıklarını Ayaz'a anlatmamalıydı.

Mezarlıktan epey uzaklaştıklarında Ayaz yol kenarındaki portakal ağaçlarını işaret etti. "Neden Almanya'ya gidiyorsun? Bu güzelliklerden daha çok mahrum kalacaksın."

Yasemin bu sefer, Ayaz'ın bildiği özel bilgiye şaşırmamıştı. "Yapabiliyorsam neden yapmayayım? Zor olanı yapmak çok hoşuma gider." Sohbetleri samimi bir hâl aldı. "Peki ya sen? Orayı seviyor muydun?"

"Severdim," dedi Ayaz tüm dürüstlüğüyle. "Eğer oraya kendimi mecbur hissetmeseydim."

Yasemin Ayaz'ın dürüstlüğünden etkilenerek kaşlarını havaya kaldırdı.

"Daha önce oraya gittin mi?"

Yasemin iç çekti. "Geçen yaz, on günlüğüne ve ondan önceki yaz on beş günlüğüne gittim. Orada öz annemin yaşlı, yalnız bir teyzesi var. Ben on yaşındayken vefat eden anneannemin ablası. Onun yanında yaşayacağım." Hayallerinden ve planlarından bahsederken heyecanı arttı.

Ayaz kızın heyecanını yok sayarak oldukça duygu yoksunu bir tonda iyi niyetlerini sundu. "Umarım orada keyfin yerinde olur."

Almanya'daki günlerini düşündü. O boğucu, karanlık ama mecburiyet yüklü günler kendi seçimiydi. Öyle olması gerekiyordu. Orada ya da başka bir yerde olmanın onun için fark etmediği bir noktada karar vermişti Almanya'da kalmaya. Dedesinin görev yerlerinden bir tanesiydi. Dedesinin tayini oradan Hindistan'a çıkmıştı. Ayaz artık daha fazla yeni yer, yeni insanlar ve yabancı bir hayat istemiyordu. Oraları gördükçe kendisine karşı yabancılaşmaya başlamıştı. Liseye kadar iyi olan o hayat, ondan sonra Ayaz'ın duygularını kalbinden söke söke almaya başlamıştı. Kendisinin ne olduğunu fark etmeye başladığı anda, o hâlinin ona verdiği güçle bir karar almış

Almanya'da kalmak istediğini söylemişti. Orada kalma tercihi bıkkınlık değildi, her yerin aynı olacağı duygusuydu. Nasıl olsa dedesinden başka özleyeceği hiç kimsesi yoktu. Babasının bir erkek kardeşi vardı ama yıllardır Avustralya'da yaşıyordu. Aralarındaki bağ pek de kuvvetli olmadığından varlığı Ayaz'ı çok ilgilendirmiyordu. Babaannesi ve diğer dedesi de onun yanındaydı ve onlarla da pek sıkı bir bağı yoktu.

"Umarım," dedi Yasemin. Biraz durgunlaşmıştı. Kursun kapısının önünde gördüğü Ayaz gitmiş, onun yerine yine mesafeli bir insan gelmişti. Anlaşılan ateşkesleri buraya kadardı.

"Beni babamın dükkanının önünde bırakır mısın? Motosikletim orada. Babamı alıp eve döneceğim."

"Tamam olur. Bu arada eğer istersen sana Almanya'da başın sıkıştığında iletişim kurabileceğin birkaç isim verebilirim."

"Olur," dedi Yasemin. "Önce kesin kaydımı bir yaptırayım, arkadaşların Berlin'de yaşıyorsa verirsin."

"Ben de Berlin'deydim," dedi Ayaz ancak başka bir şey söylemedi. "Kendine dikkat et oralarda."

Ayaz'ın düşünceli hâlleri karşısında, Ezgi meselesiyle ilgili olan ve suçluluk denilen duygu, bir ara Yasemin'in kalbine kadar vurdu. Dudaklarının ucunda dans etmeye başlayan itiraflar ve bir de özür vardı. Ayaz'ı yaşadıkça çıkmak için onu kıvrandırıyorlardı.

"Bana gördüğün yerlerden bahset," dedi Yasemin. Dudaklarının ucundaki sözcükleri başka başkalarıyla yer değiştirdi. "O berbat başlangıcımız olmasaydı sana gördüğün yerler hakkında sorular sormak istiyordum."

"Hangilerinden? Afrika, Asya, Amerika?"

"Afrika," dedi heyecanla. "Bana oradan bahset. Oradaki hayvanlardan mesela?"

Ayaz artık kasabanın tek caddesine girmek üzereydi. "Belgesellerde gördüğün o hayvanlar var işte. Çok garipler. Onları görmesen de olur."

Bu adamı hiçbir şey şaşırtmıyor muydu? Yasemin bir kahkaha patlattı. "Görmesem de olur mu? Bu nasıl bir yorum? Nasıl bir bakış açısı? Ve garipler ha?"

"Aynen öyleler. Ayrıca vahşiler," dedi Ayaz. Aslında şu anda ve az önce Yasemin'le dalga geçiyor, ancak bunu belli etmiyordu. "İnsanlara saldırıyorlar."

Yasemin'in gözleri irileşti. Elini boğazına götürerek "Hadi canım," dedi. "Onlar şehirlerde yaşamıyor."

Ayaz gözlerini kıstı. "Benim ağzımdan şehir kelimesi çıktı mı?"

Yasemin duraksadı. "Hayır."

"Dağlardaki insanları yiyorlar," dedi Ayaz. "Bir de güzel kızları."

Yasemin, onun son cümlesiyle dudaklarını içe kıvırarak başını öne eğdi. "Güzel kızları mı?"

"Hı hı," dedi Ayaz. "Güzel kızları. Seni yiyeceklerini sanmam."

Yasemin bir daha kahkaha atmaya başladı ve onun omzuna dokundu. "Senin benimle ne derdin var?" Hâlâ gülüyordu. "Böyle eğlenceli bir insan olduğunu neden daha önce söylemedin?"

Yasemin daha fazla gülmemek için yanaklarını ısırıyordu. "Bunu neden yaptın?"

Ayaz'ın birkaç defa kırpılan bakışları kızın yüzündeydi. "Neyi?"

"Beni neden güldürdün? Kız arkadaşlarına da bu iğrenç espriyi yaptın mı?"

Ayaz gayet kendinden emin bir şekilde "Hayır," dedi. "İlk defa yaptım. Daha önce bu espriyi düşünmemiştim bile."

"Ha yani, beni görünce aklına geldi."

Ayaz bilmiyorum dercesine dudaklarını kıvırdı. Yasemin'in bakışları o an genç adamın dudaklarına takıldı ve başını hemen başka yöne çevirdi.

"Kız arkadaşlarıma karşı pek esprili değilim sanırım."

"Neden? Onların gülmeye hakkı yok mu?"

Ayaz oralı olmadan üstünkörü ama dürüst bir cevap verdi. "Bilmem, içimden gelmiyor olabilir. Bunu da hiç düşünmedim."

"Belki de aşk, ilişki yaşamak senin ruhuna aykırı bir şeydir."

Belki de gerçek aşkı bulamamıştı. Belki de kızların onun yanında değişmesinden nefret ediyordu. Onların yanında sıkılıyor, Ayaz'ı kaybetmemek için yaptıkları her harekette Ayaz'ın onlardan uzaklaştığını fark edemiyorlardı. Elbette hayatına giren her kız böyle değildi. Değişmeyip, onun tavizsiz karakteri karşısında dik durmaya çalışanlar da olmuştu. Yine de olmamıştı. Uyuşamadıkları her konuda onları bağlayan ipler bir şekilde kopmuş, Ayaz yine onları hayatından çıkarmıştı. En son Funda'da yaşamıştı. Kız, iki üç gün içinde kendisini

Ayaz'a o kadar çok kaptırmıştı ki Ayaz ondaki bu değişimden rahatsız olarak Funda'dan uzaklaşma ihtiyacı hissetmişti. Olmamıştı işte. Arkadaşlarının yanında hissettiği o sihri yakalayamıyordu. Belki de Yasemin haklıydı. Kim bilir, aşk ilişkisi yaşamak ona göre değildi.

Belki de tüm bunlar bahaneydi ve en derinlerde, kendi ruhunu, kalbini hiçbir yere ait hissedemiyordu. Geçmiş hayatının ona yaşattığı özgürlüğü kanıksayan zihni, ruhunu başka bir ruha duyacağı bağlılığı istemiyor, kabul etmiyordu.

"Babama bana verdiğin hediyeyi anlatacağım," dedi Yasemin. "Her şey için teşekkür ederim. Özellikle son anlarımız için."

İnmeye hazırlanmak adına arabanın kapısının kolunu tutan Yasemin ona bir cümle etti.

"Bu benim ve içimde yaşadığım berbat bir duyguyla ilgili," dedi Yasemin. "Seninle konuşmam gerekli."

Bu arada, Yasemin'in babasının dükkanının önüne gelmişlerdi. Ayaz cebinden telefonunu çıkartarak "Telefon numaranı söyle çünkü sana, seni bir daha görmeme ihtimalime karşın Almanya'dan birkaç adres atacağım," dedi. "O konuyu da kapat çünkü konuşmak istemiyorum."

Kız numarayı hızla söyledi. Numarayı kaydeden Ayaz Yasemin'in inmesini bekledi. Dükkâna girişini seyretti. Sonra da zihnindeki iki Yasemin'i düşündü.

Onun gözünde iki Yasemin vardı, bir tanesi haddini bilmez, yanlış tanıdığı, hareketlerinin ardını arkasını çözemediği pervasız Yasemin'di. Diğeriyse, dedesinin ona anlattığı, kendisinin de sonradan tanıyıp bildiği Yasemin'di. Gerçek Yasemin.

Gerçekliğiyle Ayaz'ı derinden derinden kendisine sürükleyen ve Ayaz'a sürüklenen Yasemin... Elinde beyaz güllerle karşısında dikildikten sonra fikirlerini değiştiren, az önce ise içinde fırtınalar başlatan, kalbinin hasarını bildiği güzel gözlü Yasemindi o.

Yasemin, sırtındaki bakışları hissetmiş gibi baştan ayağa ürperdi. Ayaz'ın keskin, boğucu yeşil bakışlarının varlığı, Yasemin'in varlığını kontrol ediyordu sanki. Başını arkaya çevirerek Ayaz'la göz göze geldi. Koyu, içinde ne olduğunu avucunun içi gibi bildiği, bilmesine rağmen oraya oraya çekildiği bir şey vardı onda. Kendisine gidiyormuş gibi hissettirdiği, kendisi gibi bir şey.

Aramadı Ayaz o günden sonra. Hem de hiç.

Günümüz/ Ekim
İstanbul

"Bir fetih var kalbinde.
Sen onu fethettikçe ondan sana gelen,
dokunduğu her yeri yakıp yıktığı hâlde bir tek seni iyileştiren.
Seni savurmadığı için seni de fetheden bir fetih var kalbinde."

Ta Şuramda Hissederim

İki gün önce Ayaz'ın ailesinin mezarlığında yaşanılan hüzünlü, ortak ve aydınlatıcı anlar Yasemin'in hâlâ aklındaydı.

Ona "*Yasemin*," diye seslenmişti, daha önce kendisine bir defa bile ismiyle hitap etmeyen insan.

Henüz bunun mutluluğu ruhuna yayılmamışken diğer sözlerinin gerçekliği Yasemin'i hem kahretmiş hem de sarsmıştı. Ayaz'ı öyle iyi anlıyordu ki, öyle iyi okuyordu ki onun yüreğinin içini. Kimse Ayaz'ın bir yerlere ait olma isteğinin hangi duygunun etkisiyle bu kadar sağlam kök saldığını, ona geri dönüşü çok zor planlar yaptırdığını anlayamazdı. Çünkü her ikisini de iflah olmayan bir acı motive ediyordu. Mesele sadece uzak ilişki değildi. Çok daha fazlasıydı. Yasemin'in, Ayaz'ı tanıdığı kadarıyla tahmin ettiği bir gerçek vardı; Ayaz

onu ailesinin mezarına, neden bir arada olamayacaklarını ima etmeye değil, Yasemin tarafından anlaşılmaya duyduğu ihtiyaçtan dolayı götürmüştü. Çünkü Ayaz, Yasemin'in, en özel bir şekilde anlayacağını öyle iyi biliyordu ki.

Yasemin'in Gölge'ye karşı yaşadığı kıskançlık krizlerinin de Ayaz'ın hayatını en ince detayına kadar plânlayıp hiç kimse için plânlarından vazgeçmeyip bir yerlere ait olmak istemesinin de kökleri aynıydı; kalplerindeki yaranın acısını bastırmak, onu yok saymak, onun yüzünden sızlayan ruhlarına daha fazlasına izin vermemek.

O yüzden anlıyordu Ayaz Yasemin'i. Ona Gölge konusunda diğerleri gibi kızmıyor, acımıyor, ders vermeye çalışmıyor, kendisini Gölge gibi hissetmesini istiyordu. O yüzden anlıyordu Yasemin Ayaz'ı. Ona, diğerleri gibi, sahip olacağı diğer muhteşem geleceğe sırtını dönmesini söylemiyor, senin hayallerin benimkine ters, bir orta yolu bulalım demiyordu. Özellikle dün geceden sonra...

Gölge hakkında Ayaz'ın söylediklerinden sonra durup düşünmüştü. Ayaz söylemişti. Kendisini en iyi anlayabilecek, kendisini Yasemin'in yerine koyup fikrini ona göre açıklayabilecek Ayaz. Kalbini yavaş yavaş ele geçiren insan, bir de onun kalbinin yarasına sahipse, nasıl inanmazdı o sözlerin gerçekliğine.

Hayatı boyunca Gölge'nin yerinde olmak için çabalayan Yasemin, ilk defa kendisini onun yerine koymayı denemişti. Onun konumunu ele geçirmeye değil de bir ziyaretçi gibi orayı ziyaret etmişti; onu olduğu yerden uzaklaştırmak için

gözünün nasıl karardığını, içindeki acıyı bastırabilmek, annesine daha çok ait olabilmek için nasıl çaresizce çırpındığını görmüştü. Dünya yıkılsa bile kazanamayacağı, anlamsız bir savaşa girdiği gerçeğini nihayet görebilmişti. Onu yerinden etme fikrini, bir an olsun bırakmanın huzurunu yaşamıştı. Yasemin, ait olması gerektiği kadar annesine aitti.

Annesi Yasemin'i çok seviyordu. Gölge'yi ve diğer kardeşlerini de öyle. Bunu defalarca duyduğu ve bildiği hâlde ilk defa bu gerçek Yasemin'in yüreğini ferahlattı. İlk defa. Ve öyle kalmayı diledi.

Leyla'nın evindeki küçük mutfakta öğlen yemeği için bir şeyler hazırladığı sırada Leyla mutfağa girdi. Hâlâ Yasemin'e, karakolun önünde onları bırakıp Ayaz'la çekip gittiği için bozuk çalıyordu. Ayrıca Gölge'nin yaptığı yüzünden morali çok bozuktu. Yasemin, kendisi adına onun gönlünü alabilmek için çabaladı. "Akşama sana ne yemek yapmamı istersin?"

Leyla'nın küskünlüğü bile ılımlıydı. "Fark etmez."

"Benim için fark eder. Söyle çabuk. Ya da aklındakileri dök önüme ve rahatla."

Düşünmeden konuşmayı hiç sevmeyen Leyla bakışlarını kuzeninden bilerek kaçırdı. Söylemeyecekti.

"Ne?" diye çıkıştı Yasemin. "Bana bunu yapma." Ellerini iki yana açarak Leyla'nın suskunluğu ile tartışmaya başladı. "Evet," dedi. "Tam da düşündüğün gibi. Ona çok aşığım."

Daha fazlasını vermek istediği hâlde içindeki hisleri tarif edemiyordu. Leyla'nın gözleri kıpkırmızı oldu. Kuzeninin kalbinin kırıldığını görmeye katlanamazdı. "Konuş!" diye bağırdı

Yasemin. Sesinde çıkmaz yolların eşiğinde olduğuna dair bir çaresizlik vardı.

"Ne olacak Yasemin? Diye sor bana. Sana gelmeyecek, gelecek olsa bile sen gideceksin, gittiğin hâlde, onun arkasında bıraktığı ağlayan kızlardan bir tanesi olacaksın, diye her şeyi yüzüme vur." Onları bir arada tutamayacak sebepler sadece bunlar değildi. Yasemin de biliyordu ama Leyla'nın gördükleri bunlardı.

Leyla kuzenine doğru yaklaşarak kollarını onun boynuna doladı. Aralarında üç yaş fark olmasına rağmen, zaten yaşından büyük bir olgunluğa sahip olan Leyla onun küçük annesiydi. Teyzesinin emanetinin saçlarını kokladı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yasemin'in titreyen sesinden, öfkesini dizginlemek isterken daha çok öfkelenmesinden onu kitap gibi okuyordu.

Yaşlar sicim gibi yağmaya başladı. Yasemin, onun gözünde kanadı kırık bir kuştu. Üç yaşına kadar Leyla'nın ve teyzesinin yanında kalmış, teyzesine çocuk aklıyla *anne* demişti. Sonra da ona, annesinin Filiz Hanım olduğu söylenmişti. Dokuz yaşındaysa gerçeği öğrenmiş ama hiç ağlayamamıştı. Böyleydi Yasemin'in hayatı, kanadı kırık bir kuş, ne kadar uzağa uçarsa, ne kadar kanat çırparsa o kadar değil, ondan daha fazla kanatlanan ama kanadı kırık...

Leyla burnunu çekmeye başladı. "Anlat. Seni dinleyeceğim. Ben sadece senin bu işin sonunda mutsuz olmandan korkuyorum."

Ayaz'ı bu sefer tüm kalbiyle savundu. "Hiç kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyorum onu. Beni bilerek üzmez. Biz

aynıyız Leyla. İsteklerimiz, acılarımız, hayallerimize olan tutkunluğumuz, ruhumuz ve kalbimiz hepsi aynı. Beni asla kırmaz çünkü bunu yaparsa bana ne olacağını bilir." Bir an durdu ve gerçekten tüm kalbiyle hissettiğini söyledi. "Benim için en doğrusu neyse Ayaz onu yapar."

Yasemin'in başının arkasını okşayan Leyla iç çekti. "Sen akıllı bir kızsın. Duracağın yeri hepimizden iyi bilirsin," dediği anda Yasemin'in telefonu çaldı. Masanın üzerindeki telefonu almak için Leyla geriye doğru çekildi ve ekranda yazan ismi okuyarak öksürdü.

"Ayaz!" diye çığlık attı Yasemin. "O arıyor."

Telefonu eline aldığı gibi Leyla'nın odasına koştu. Bu görüntü bile yeterdi Leyla'nın düşüncelerini tasdik etmeye. Yasemin'in cıvıl cıvıl kahkahalarını duymaya başladı. Bildiği bir şey varsa Ezgi'nin Ayaz'la konuşurken hiçbir zaman böyle gülmediğiydi.

Yatağın üzerine yüz üstü uzanmış, bacaklarının dizlerinden aşağısını yukarı kıvırmış bir hâlde onları bir ileri bir geri sallayan Yasemin, bir kahkaha daha attı. Az önce Ayaz'ın Profesör Selçuk Karmacı ile yapacağı yurt dışı ziyaretinin, konferans tarihinin son anda değişmesiyle iptal olduğunu öğrenmişti. Planlarının alt üst olmasından hoşlanmayan Ayaz'ın sesi sıkkın gelmiyordu. Yasemin yine de onu rahatlatmak için espri yapmaya başlamıştı. Aslında bu arada çok eğleniyor, Ayaz'ın yüzünü buruşturmuş olmasının -onu göremediği hâlde neredeyse emindi- keyfini çıkarıyordu. "Bak bir tane daha. En komiği bu."

"Hayır Yasemin. Sus artık." Ayaz çok ciddiydi. Yasemin onu dinlemeden bir kahkaha daha attı. "Adamın birisi güneşte yanmış, ayda düz." Esprinin iğrençliğine bir kahkaha daha atan Yasemin Ayaz'ın bu sefer hayır demeye dahi gerek duymadan sustuğunu fark etti. "Hey. Telefonu yüzüme mi kapatmayı düşünüyorsun?"

Sessizlik onu endişelendirdiği için hızla ayağa kalktı. Bu sefer Ayaz'ı ciddi anlamda sinirlendirmiş olmalıydı. "Orada mısın?" Biraz paniklemişti. Ayaz'ın sesini duyduğu anda rahatladı. "Kusmak için kova gibi bir şey arıyordum." Sesi daha ciddi bir hâl aldı. "Yeter artık Yasemin."

"Peki. Öyle olsun."

Ayaz'ın sözleriyle gözlerinde alıngan bir ifade belirdi. "Müzik ve espri yeteneğin gerçekten sıfır."

"Biliyorum ama sıfırın da kendisine has bir etkisi vardır."

"Başında bir sayı olduğu zaman," dedi Ayaz altta kalmayarak.

"O sayıların hepsiyle çarpıldığı zaman ne olacak? Etkisini inkâr etme."

"Kendin söyledin, etkisi olması için yine karşısına bir sayı lazım. Yoksa sıfır."

"Offff," diye bağırdı Yasemin. "Neden seninle baş edemiyorum ben? Hep aklımla alay ediyorsun." Yasemin bu tür karşılıklara pek alışkın değildi. Küçük kasabasının en zeki kızı hep pohpohlanmaya alışkındı.

"Etmiyorum, sana cevap veriyorum."

Ayaz onu zorluyordu. Her anlamda. Ama bu durum Yasemin'in çok hoşuna gidiyor, hücrelerinin canlandığını, heyecanlandığını daha fazlasını istediğini hissettiriyordu.

"Aklımı kurcalamayı bırak artık."

"O zaman benimle akşam yemeğine gel, esprilerini de evde bırak," dedi Ayaz Yasemin'in bacaklarını bile titreten bir teklifi ona sunarak.

"Bana yemek programındaki şu adamın İstanbul'da gittiği yerler hakkında aldığın notu gönder." Yasemin'in keşfetmeye müdavim yapısını, Fethiye'de tost yedikleri günden sonra yaptıkları sahil gezisinde en ince detayına kadar öğrenmişti. Ve artık öğrendiği için onu mutlu etmek istemişti.

Yasemin'in gözleri heyecanla ışıldadığı hâlde ıstırap dolu bir sesle onu reddetti. "Bu akşam olmaz."

Ayaz tek kelimelik sorusunu vurgulayarak sordu. "Neden?"

"Müzisyen arkadaşım Ufuk'u hatırlıyor musun, bilmiyorum. Kendisiyle bu akşam özel bir program yaptık. O da İstanbul'daymış. Beni dans falan edebileceğimiz bir yere götürecek."

Ayaz'ın kaşlarının havaya kalktığından habersizce "Yarın," dedi. "Beni akşam yedide alırsın oldu mu? Listeyi sana gönderirim. Sen istediğini seç. Bana da sürpriz olsun."

Ayaz'ı reddeden Yasemin ona ne yaptığının bilincinde değildi.

"Müzik dinlemeyi sevmeyen birisi için dans etmek çok ilginç bir durum olsa gerek."

Yine kafasını karıştırmıştı kızın. Yasemin ona cevap vermeden olduğu yere oturdu. Tekrar kalktığında artık cevabı hazırdı. "Ama ettim. Lisenin mezuniyet gecesinde bir tek onunla ettim."

Ayaz'ın derin bir nefes aldığını duydu. "Sen onun dans olduğunu zannetmiş olabilirsin."

Nasıl da sakin ve soğukkanlı bir tavırla, altta kalma endişesi yaşamadığını belli edercesine söylemişti. Sanki bilimsel bir gerçek ya da Yasemin'in kendisini sorgulamasını istemesine olanak sağlayacak tarafsız bir eleştiri gibi. Onun kendisine bu kadar hakim olması Yasemin'i kendisine hayran bıraktırıyordu. Hırslı yapısının esiri olan Yasemin'i... "Hayır danstı. Bu akşam da edeceğim. İstersen gel ve seyret."

Bir ayağıyla ritim tutarak kendisini ispat etme çabasının sonucunu beklemeye başladı.

"Sana gittiğimiz yerin konumunu atacağım ve sen oraya gelip beni izleyeceksin Ayaz Hekimoğlu."

"Bunu düşüneceğim ama yine söylüyorum, ben senin onunla dans edemeyeceğinden çok eminim çünkü müzik ile dans birbirine bağlıdır," diyen Ayaz telefonu kapattı. Sesi az önceki anlardaki kadar sıcak değildi. Hatta Yasemin'in soğuk esprilerine itiraz ettiği anlardakiler kadar bile.

Akşam olduğunda Ufuk, bir arkadaşının arabasıyla Yasemin'i almaya gelmiş ve onu boğaz kenarındaki çok özel bir kulübe götürmüştü. İkisi bir arada olduğu zaman eğlenmek onlar için çok kolay oluyordu. Yol boyunca, Yasemin'in üzerine çok yakışan gri parlak mini elbisenin şıklığına hiç uygun

olmayan deli deli kahkahalar attırmıştı kıza.

"Deli etme Ufuk beni. Sen dünyanın en iyi müzisyenlerinden bir tanesisin."

"Ufuk Yasemin'in kulağına doğru fısıldadı. "Bunu, senin gibi müzik yeteneği fakiri biri söyleyince bir motive oldum bir motive oldum ki sorma."

Yasemin başını onun omzuna yasladı. "Ben sana güveniyorum." Ona karşı hem inanç dolu hem de şefkatliydi. "Sen harikasın."

Ufuk, müzik konusunda asla kendisini yeterli bulmazdı ancak üstelemedi. Başını iki yana sallayarak önündeki içeceği kafasına dikti. "Hah şöyle. Bana moral ver. Bu gece dans edip benim keyfimi yerine getirecektik." Kız arkadaşından uzakta olan Ufuk'un canı çok sıkkındı. Diğer tarafındaki arkadaşlarına dönerek onlarla sohbet etmeye başladı. Yaklaşık on kişilik bir arkadaş grubuyla yaptıkları plana Yasemin'i de dahil etmiş, onu hepsiyle tek tek tanıştırmıştı.

Kulübe ilk girdiği anda Ayaz'a konum bilgisi atan Yasemin tırnaklarını yemeye başladı. Ayaz'ın gelmesini istiyordu. Tamam, telefon görüşmeleri esnasında aralarında minik bir didişme yaşanmıştı ama sonrasında şunu anlamıştı; bu gece onun da burada olmasını istediği için konum bilgisi atmıştı ona. Yoksa dans dediğin nedir ki? Lise mezuniyetin de yaptığı gibi ederdi işte.

Yasemin o gece tüm benliğiyle Berkay'ın sözlerini haksız çıkarmak, duygusuz ve odun gibi bir kız olmadığını herkese gösterme fırsatı yakalamak için birisiyle dans etmeyi çok

istemişti. Okulda, dersten başka bir şey düşünmeyen, aşk ve gönül ilişkilerinden anlamayan, kendisini hayır işlerine adamış kız görüntüsünden sıyrılmak istemişti. Onun da kalbinde gençlere özgü yaşanılası durumlara yer olduğunu kanıtlamak istemiş ve birisinin davetini beklemişti.

Odun gibi bir kız olmadığını gösterme fırsatını, donuk bir çekiciliği olan Yasemin'in yanına yaklaşamayan erkeklerin içinde ona sadece Ufuk sunmuştu. Elini ona uzatıp şöyle demişti. "*Hadi gel. Canım bu gece bir odunla dans etmek istiyor. Buradaki tek odun da sen olduğuna göre kurtulma şansın yok.*"

Yasemin Berkay'ın sözlerine o kadar çok takmıştı ki Ufuk artık bu konuyla dalga geçer hâline gelmişti çünkü Yasemin'in kalbinin kırılganlığını çok iyi biliyor, kafasına bunları takmamasını istiyordu. Çünkü onun kırılgan kalbini saklama çabaları, Yasemin'in kalbini un ufak ediyordu. Leyla, Ufuk ve Gölge bu çelişkinin Yasemin'i çok yıprattığını biliyordu. Davranışlarının sonuçlarını böyle yorumluyorlardı.

Ayaz ise onunla beraber yaşıyordu. Yorumlamıyordu. Hissediyordu. Onu, Yasemin'i ve kalbindeki her şeyi... Çünkü ateş, düştüğü yeri yakıyordu. Çünkü ateşte yananı ancak diğer yanan bilirdi.

Sahnedeki müzisyenlerin çaldığı parçalar ağırlaşmaya başladığında birkaç çift dansa kalktı. Kulübü dolduran insanların bazıları yemek yiyor, bazıları da bir şeyler içerek sohbet ediyorlardı. Yasemin'in bakışları sürekli kapıdaydı. Masadaki sohbet koyulaşmış, keyifli anların tadı iyice insanları sarmıştı.

Yasemin, kendisi gibi müzik camiasında olan arkadaşlarıy-

la Yasemin'in anlamadığı müzik terimlerini kullanarak sohbet eden Ufuk'un omzuna dokundu. Ufuk arkadaşına bir dakika işareti yaparak kıza döndü. "Söyle fıstık."

Her an dönüp, arkadaşlarıyla sohbet etmeye devam edecek gibi bir havası vardı. Yasemin dudaklarını büzdü. "Ben dans edebiliyor muyum?"

Ufuk, onun yine duygusal bir dalgalanma yaşadığının farkındaydı. Yasemin'in iç dünyasındaki kendine güvensizlikler kızı çok yoruyordu.

"Teknik olarak evet," dedi dürüstçe. "Ama senin ruhun..." Tüm bedeniyle ona dönerek iç çekti. "Sanata, dansa, müziğe, resme ne bileyim Yasemin, bu işlere pek yatkın değil." Kızın alındığını anlayarak "Bana bak," dedi. "Sen daha çok keşfetmeyi, öğrenmeyi, gezmeyi, özgürlüğü seven bir kızsın. Onlara çok açsın. İsteklisin. İnsanlarla kurduğun bağların çok kuvvetli."

Yasemin omuz silkerek ellerini birbirine kavuşturdu ve masaya doğru döndü. Ufuk şu anda onun yüzünü, meşhur kabarık saçları yüzünden göremiyordu. Onlara rağmen kızın kulağına doğru eğildi. "Sen mantık abidesisin. Sanat ihtiras, tutku, yetenek ister. Senin tutkularının yönü belli; insanlık," dedi ve ekledi. "Sana teknik bir açıklama yapmış olmam içinden geldiği gibi davranmayacağın anlamına gelmez çünkü sen, yapamadığı şeyleri mutlu olmak için yapan bir kızsın."

Yasemin parıldayan gözlerle ona doğru döndüğünde Ufuk kıza göz kırptı. "Dansa yeteneğini katmak başka şey, aldığın keyfi beceriksiz hareketlerinle insanlara hissettirmek apayrı ve inan bu durumun doğallığını bir şeye değişmem."

Yasemin kolunu Ufuk'un boynuna dolayarak yanağına şap diye bir öpücük kondurmadan önce "Espri, müzik ve dans... Ben bunları iyi yapamasam da kimsenin eğlenemediği kadar eğleniyorum. Birazdan dans edelim, tamam mı?" dedi ve ismi gibi ona her daim yeni ufuklar açan dostunu yanağından öptü.

Gerçekten dans etmek ve o anların keyfi içinde kaybolmak istiyordu. "Bana sulanma. Seninle işim olmaz," diyen Ufuk'u sinir etmek için çocuğun boynunu daha çok sıktı. *Asıl benim seninle işim olmaz pislik,* diyecekti. Sözcükler dilinin ucunda asılı kaldı.

Ayaz'ı gördü orada. Siyah gömleği, aynı renk pantolonu, geniş omuzlarına rağmen erkeksi bir incelikle, uzun boyuyla, oradaydı. Onu ilk defa tişört dışında bir kıyafetle görüp ondan farklı bir etkilendiği anda Yasemin'in kolları usul usul gevşedi ve onları Ufuk'tan uzaklaştırdı. Ayaz da onu görmüş, görmemezlikten gelerek arkadaşlarıyla beraber kulübün iki basamak üstteki bölümüne konulmuş masalara doğru hareketlenmişti.

Yasemin yutkunarak Ayaz'a ve yanındaki siyah saçlı kıza baktı. Yanlarında iki tane de erkek vardı. Kızın dişi ve çekici havası Ayaz'ın önceki kız arkadaşları Ezgi ve Funda'da asla yoktu. Kendisinde varsa henüz bunu bilmiyordu. Ona sırtını dönerek önündeki içecek bardağını sımsıkı kavradı. Yüzü düşmüş, keyfi kaçmıştı.

Dirseğini masaya yaslayarak önündeki peçeteyle oynamaya başladı. Söylenmekte olan şarkıları dinliyor, sırtındaki bakışların yoğunluğu yüzünden arkasını bile dönemiyordu. Ufuk yine kendi dünyasına dönmüştü. Bir süre sonra Yasemin ayağa

kalkarak lavaboya doğru yöneldi. Gri, uzun kollu, ince kumaşıyla vücudunu saran, diz üstü parlak elbisesiyle tüm kulübün dikkatlerini üzerine çektiği gün gibi ortadaydı. Bir de üzerine kabarık, beline kadar uzanan ortadan ikiye ayrılmış iri bukleleri ve çekici kurşuni gözleri eklenince geride bıraktığı her masada bir de kendisine doğru çevrilmiş başlar bırakıyordu. Güzel bir kız değildi ama haddinden fazla çekiciydi. İnce yüzündeki iri gözlerinin verdiği tezatlık katıyordu ona bu havayı. Hayran olunası ve nefret edilesi bir ışığı vardı. Ayaz da arkasına yaslanmış, ona çevrilen başları fark ediyor, duygu yoksunu bakışlarıyla Yasemin'i seyrediyordu.

"Neyin var?" diye sordu Selen. Telefonuna, işle ilgili uzun bir mesaj yazdıktan sonra onu Ayaz'a göstermek için genç adama dönmüş ve Ayaz'ın nereye baktığına gerek duymadan sormuştu. "Bu hâlini biliyorum. Yelda'yı çileden çıkaran bu soğuk görüntün sırasında içinden fırtınalar kopar hep." Selen onun çalıştığı üniversiteden, başka bir profesör ile çalışan araştırma görevlisi arkadaşıydı. Yelda ise Ayaz'ın en nefret ettiği insanlardan bir tanesiydi.

"Bir şey yok," dedi Ayaz ve önündeki masaya doğru uzanarak bardağı eline aldı. Gömleğinin bir düğmesini daha açarak arkasına iyice yaslandı. Selen, onun her durumda bu kadar güçlü ve rahat göründüğünü bilirdi. Aynı zamanda da yakışıklı.

"Sen öyle diyorsan öyledir," dedi ve o da eline bardağını aldı. O sırada Yasemin tekrar masasına dönüyordu. Ayaz istifini hiç bozmadan keskin ve etkili bakışlarını kıza sabitledi. Öyle ki, Ya-

semin attığı her adımda onları tüm ruhunda hissetti. Gözlerini kısarak Ufuk'a doğru eğildi. "Canım dans etmek istiyor."

Ufuk onu ikiletmeden ayağa kalktı. "Tamam. Hadi piste."

Orkestra Mazhar Fuat Özkan'a ait *Güllerin İçinden* adlı şarkıyı söylüyordu. Beraberce piste doğru yürüdükleri sırada Yasemin gayet kendisinden emindi. Kolunu Ufuk'un omzuna koydu. Çok iyi yapamıyor olsa da gerçekten keyif alarak dans ettiğini Ayaz'a göstermek istiyordu. Çocukça bir didişmeden ziyade onu iten başka bir güç vardı aslında içinde. O hissi bastırmak için "Dans ettiğimi zannediyormuşum," diye mırıldandı ve delici kurşuni bakışlarını Ayaz'a doğru dikmek için omzunun üzerinden ona baktı. Meydan okuyordu çünkü yeteneği olmasa da canının istediğini yapardı.

Ayaz'la göz göze geldikleri anda genç adam ayağa kalktı. Elindeki bardağı masaya bıraktı ve onları birkaç saniye izledikten sonra dışarı çıkmak için adım atmaya hazırlandı. Öyle bir baktı ki, o bakışlar öyle ağır, öyle anlamlıydı ki Yasemin'in varlığını ele geçirdi adeta. Hatta kızın içini deldi geçti.

Ufuk'un omzundan kolunu çekerek "Boş ver," dedi. "Birazdan ederiz. Birisini aramam gerekiyor. Unutmuşum."

Ufuk'u orada bırakarak tekrar masaya döndü. Telefonu eline aldı ve bir süre hırsından onunla oynadı. Ufuk yanına geldiğinde ona doğru eğildi. "Az önce sana söylediklerimi kafaya taktıysan bir daha sana karşı bu kadar dürüst olmam."

"Hayır. Seni takmıyorum ki söylediklerini takayım." Yasemin hem şaka yapıyor, hem de gerçekten o sözleri dert etmediğini ima ediyordu.

"Hah şöyle," dedi Ufuk yerine otururak. Rahatlamıştı. Aralarındaki sohbet eski hâline döndükten bir süre sonra Yasemin tırnaklarını yemeye başladı ve sonunda hızla yerinden kalkarak Ayaz'ın olduğu masaya yöneldi. Basamakları çıktı. Bakışları gerisinde bıraktı. Biraz daha yürüdü ve geldi tam Ayaz'ın karşısında, masadaki diğer insanların şaşkın bakışları arasında ayakta durmaya başladı. O sırada Selen lavaboya gitmişti.

Ayaz, dediğinin çıkmış olmasının zaferini yüzüne yansıtan yarım bir gülümsemeyle kızı izliyordu. Bir elini arkasındaki deri koltuğa yaslamış, diğer elinde bardak tutuyordu. "Açıkla," dedi Yasemin. "Neden böyle oldu?" İçindeki karmaşanın sebebi sarsılan özgüveni miydi? Bilmiyordu. Ayaz, dalga geçeceği için mi dans edememişti?

Ayaz hafifçe öne doğru uzandıktan sonra bardağı masaya bıraktı ve eliyle yanındaki boş yere dokundu. "Yanıma otur."

Yasemin Ayaz'ın yanına otururak dizleriyle beraber bedenini ona doğru çevirdi. İçindeki arayış sesindeydi. "Sen bilirsin, benden beş yaş daha büyüksün. Daha çok şey biliyorsun. Neden böyle oldu?"

Ayaz'ın kendisine en doğru cevapları vereceğine onu tanıdıkça, doğruları ondan duydukça daha çok güvenir olmuştu. Sanki Ayaz onun güvenli limanları, çıkmazların çıkar yoluydu. Sanki her şeyi o çözer, Yasemin'in tıkandığı yerlerde ona yeni yollar gösterirdi. Böyle hissediyordu ona karşı. Ondan çok şey öğreniyor, öğrendikçe kendisini ona daha çok bırakıyordu.

Öfkesi dinmiş, çözümsüz kalmış olmanın yorgunluğu ba-

kışlarını teslim almıştı. "Sen bana öyle bakınca olmadı," dedi Yasemin. "Neden olmadı?"

Kızın, duygusal dünyasını saklamaması Ayaz'ın çok hoşuna gitti.

"Yasemin," diye fısıldadı. Fısıltısı bile cevaptan nasıl emin olduğunu kıza hissettirip daha şimdiden rahatlamasını sağladı. "Kendine kızma, ben neden buraya geldiysem sen de o yüzden dans edemedim."

Yasemin, açık yüreklilikle ve gerçeklerden kaçmadan söylenmiş bu sözlerden sonra cevabı bildiği hâlde sordu. "Neden geldin?"

"Sen burada olduğun için," dedi Ayaz. "Ve ben burada olduğum için sen de dans edemedin."

Yasemin kollarını sıvazlayarak yaşaması gereken mutluluğun sonunun onu üşüteceğini düşünerek ürperdi. Durması gerekiyordu ama durmak istemiyordu. Onları birbirlerine yakınlaştıran, aralarındaki tohumları atan şey kalplerindeki ortak ateşti ama gerisi Ayaz'dı gerisi Yasemin'di. Gerisi Yasemin'in ışığı, Ayaz'ın aydınlığıydı. İkisi de birbirlerinin gözlerini çoktan kamaştırmaya başlamış ve birbirlerine yansıttıkları ışığı arzuluyorlardı.

Fakat bir şey vardı; "Mahvoluyoruz," dedi Yasemin.

Ayaz onun, kırılgan, narin bir yasemin gibi görünen dış görünüşünü başını hafifçe yana eğerek bir süre izledi. Kollarını sıvazlıyor, korkusunu saklamak için başını öne eğmiş öylece oturuyordu. Yine de bu hâliyle Ayaz'ın yanında olmaya cesaret ediyordu.

"Seni," dedi Ayaz ona doğru yaklaşarak, "Mahveder miyim hiç?"

Yasemin başını ansızın ona doğru döndürdüğünde koyu yeşil bakışlardaki güven ve sıcaklık duyduğu şu sözlerle desteklendi. "Sana ne yaparsam..." Durdu elini kendi kalbinin üzerine bastırdı. "Aynısını ta şuramda ben de hissederim." Yasemin'in bir söylemesine fırsat vermeden ekledi. "Ya ben mahvolurum ya da ikimize de bir şey olmaz."

Geçmiş/Ağustos

Günalan

"Aşka rağmen uzak kalmak,
çoğalmaktır bazen aralardaki mesafeler boyunca."

Mahvolmaya Bir Adım Kala

Ağustos ayı bitip tükenmek üzereydi. Onunla arkadaş olabileceklerini düşünmekle hata yapmıştı. Neyse ki canı yanmıyordu. Hayır, biraz yanıyordu. Arkadaş olduklarını sanmıştı. Annesinin mezarına gelmişti Ayaz. Gelip de Yasemin'in en özel sırlarını duymuştu kendisinden. Sonra da onu güldürmüş ve hiçbir şey olmamış gibi aramamıştı. Yine de ondan kalan bir sıcaklık vardı ruhunda. O sıcaklığın kaynağında ise kaynayan bir kazan.

Oysa bir araya her geldiklerinde birbirlerini bile görmeyecek kadar etrafı saran o yoğunluk, hava gibi solunuyordu hep. Kızın dalgalı saçının bir teline, Ayaz'ın derin ormanlarına, diğerinin kurşuni ateşlerine kuş gibi konup ezberinde kalıyordu bir diğerinin. Her ikisi de zihinlerinde kalan izlere kafa yormuyor, olağan karşılıyorlardı her şeyi; meselâ Yasemin, Ayaz'ın yüzüne çok yakışan kumral saçlarını çok beğendiğini görmezden geliyor, uzak hâllerine sarılıp aklına öyle yazıyordu

onu. İnkâr hiç bu kadar tat verici olmamıştı.

Ağustos ayının son günlerine dek, Ayaz'dan sonrasında her şey yolundaydı. Yasemin ve Leyla Günalan'ın meşhur, sokakta yapılan kına gecelerinden bir tanesinde vakit geçirmişlerdi. Orkestra artık son şarkılarını söylüyordu. "Ben gidiyorum Leyla. Gözümden uyku akıyor."

Leyla'nın yanağına bıraktığı öpücüğün ardından ayağa kalktı ve Ayaz'ı gördü. Orada, sokağın köşesinde, Levent ile yan yana durmuş kendisini izliyordu. Tekrar yerine oturdu. Birden tüm vücudu ürpermişti. Onunla yaşadığı son gün başlayan arkadaşlıklarına inanmakla hata yaptığını düşünüyordu. Ona kızgındı.

"Ne oldu?"

"Ayaz orada," dedi Leyla'ya. "Ne işi var sence?"

Leyla arkasına hiç bakmadı. "Levent'in annesi buradaydı. Sana onun burada olduğunu söylemeye gerek duymamıştım. Muhtemelen onu almaya geldiler. Ayaz da onlarla dönecektir."

"İyi," dedi Yasemin omuz silkerek. Hızla ayağa kalktı ve motosikletine gidebilmek için sokağın diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Sırf Ayaz ile yüz yüze gelmemek için yolunu uzatmıştı. Daha doğrusu o öyle zannediyordu. Ta ki karanlık, arka sokakta, gecenin köründe Ayaz karşısına çıkana kadar.

Sokağın başında Yasemin'i beklediği o kadar barizdi ki. Yasemin yine arkasını döndü ve ters istikamete doğru yürümeye başladı. Bunu neden yapıyordu o da bilmiyordu. Ayaz'ın kendisini aramaması neden o kadar sinirine dokunmuştu? Abartıyordu belki de.

"Neden benden kaçıyorsun? Seni görmüşken sana merhaba demek istedim."

Ayaz'ın Yasemin'in tüylerini ürperten seslenişi kızın adımlarını o an durdurdu. Ayaz ona doğru yürüdü, yaklaştı ve omzunun üzerinden, beyaz elbisesiyle peri kızı gibi görünen kıza fısıldadı. "Arkadaşlar birbirinden kaçmaz değil mi? Neden benden korkuyorsun?"

Yasemin usulca ona doğru döndü. Karanlıkta ışıldayan koyu bakışlarını çevreleyen o yeşillikler yine oradaydı. Ayaz'ın bakışlarında. Onun bakışları... Koyu kahveye bile çalan, kahveden yeşile uzanan çekici bir karanlıktı.

"Saçma, senden neden korkayım?"

"Öyleyse neden benden kaçıyorsun?"

Yakıcı bir ateş bastı Yasemin'in bedenini. Oysa az önce üşüyordu. Ayaz'ın yanında, onun tam karşısında iradesi dışında bazı duygular yırtıyordu tenini. Baş edemediği duyguları dizginlemek için bağırdı. "Anlamıyor musun beni sen? Ezgi konusunda suçluluk hissediyorum. Beni konuşturmuyorsun."

Aslında kızgınlığı sadece bu meseledeki tavrı değildi. Neydi? Yasemin de tam olarak bilmiyordu. Çok yakınlaşmıştı onunla, birden aralarına giren mesafe kızı sarsmıştı belki de.

"Hissetme," dedi kızın konuşmanın hepsini bilmeyen Ayaz. "Hataydı sonuçta."

"Bu öyle bir şey değil. Ezgi'ye söylediklerim beni kahrediyor."

Ayaz istifini hiç bozmadan derin bir nefes aldı. Onun bu

sarsılmaz duruşu, hislerini saklama gücü, eğer isterse Yasemin'den sakınmayışları kızı çileden çıkarıyordu. Eğer isterse onu güldürüyor, isterse gözlerini dolduruyor, isterse çıldırtıyordu. Buna karşın o, canı ne isterse öyle hissediyordu.

Ayaz gözlerini yumdu ve onları kararlılıkla geri açtı. "Bana ya da ilişkime ne yaptığın ya da yapmadığın zerre kadar umurumda bile değil ki senin yaptığın bir şey yok. Bir daha bu konuyu sakın açma."

Arkasını dönüp gideceği anda Yasemin onun bileğine parmaklarını sardı. Bu tutuş güçlü bir tutuş değildi ama Ayaz olduğu yerde, kendi iradesiyle kaldı. "O zaman neden bana toprak yolda o kız için o kadar bağırdın?"

Ayaz kıza doğru dönerek onun parmaklarını incitmeden bileğinden ayırdı. "Çünkü beni çileden çıkarmıştın." Yasemin'in bu meseleye neden bu kadar takıldığını çözemiyordu. Yasemin daha fazla uzatmak istemedi. "Lütfen beni ara. Numaranı öğrenmek istiyorum çünkü en azından bu konuda sana bir mesaj yazmayı düşünüyorum." Elini havaya kaldırdı. Sakinleşmişti. Hatta saçmalamaya bile başladı.

"Neyse sana iyi geceler. Yarın bütün gün evde kışlık domates hazırlayacağız. Bir an önce yatmalıyım."

Ayaz gülmemek için kaşlarını kendisini zor tuttu. "Size kolay gelsin." Daha önce hiçbir kızla böyle bir diyaloğun ortasında kalmamıştı.

Ama ikisi de gitmek için hareketlenmedi.

Onlar ne söylerse söylesinler, isterse hava sıcak bir akşamı göstersin, isterse araya dağlar, yollar girmeye hazır olsun... O

çekim var ya o çekim, bırakmıyordu yakalarını. O çekim var ya o çekim, değiştiriyordu yaşadıkları mevsimin havasını.

Gözle görülür inkârların, pamuk ipliği inceliğindeki çekimden ağır bastığı zamanı yaşayan ikilinin yolları orada ayrıldı. Mezarlıktaki günden sonra belki arkadaş olurdu onunla ancak artık onu da istemiyordu. Almanca kursuna gittiği binanın kapısında onu gördüğü, bilgisayarının parasını dert etmediği, zorla da olsa hastaneye götürdüğü, arabada şakalar yaptığı, mezarlığa çiçeği bıraktığı anlardaki, oradan dönerken kendisini kahkahalara boğduğu... Anlar hep yalandı zaten. Etkilenmemişti ondan. Şimdilik iyi gidiyordu. Pamuk ipliği gücündeki çekim varsın kopsundu.

Bir süre sonra Ayaz'ın arkasından o da yürümeye başladı. Motosikletinin anahtarını yerine taktığı sırada koluna yumuşacık bir el dokundu. Öz annesinin neredeyse bire bir kopyası olan, kızıl saçlı, çilli, güzel yüzlü Leyla "Yasemin," diye seslendi. Yasemin'in öz annesine olan benzerliği sadece fiziken değildi. Ona benzer yumuşak huyu ve şefkati de aynıydı. "Yapma. Ondan uzak dur. Kimse sizi bir arada görmesin."

Onları konuşurken görmüş, bu sefer yanlarına gitmemişti. Yasemin gayet kendinden emin bir şekilde motoru çalıştırdı. "Korkma. Onunla aramda hiçbir şey olamaz."

Leyla, aşkı da Ayaz'ı da bilmeyen kuzenine "Bana bak," dedi. Çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi fısıldadı. "Funda, Ayaz'ın senin yüzünden onu terk ettiğini söyledi bana. Bir kanıtı da yok. Sadece sana çamur atıyor. İnsanların ağzına laf verme. Kız zaten çok üzgün."

Ayaz ve Funda'nın ayrıldığını daha önceden duyan Yasemin Leyla'ya çıkıştı. "Benim yüzümden mi? Funda sana böyle mi söyledi?" İsyan ediyordu artık. Kendisini durduk yere uğursuz, ilişki bozan bir tip olarak görmeye başlamıştı.

"Ben Funda'yla senin adına konuştum, aranızda hiçbir şey olmadığını da söyledim."

"Tabii ki olmadı." Onunla sadece bir kere mezarlığa gitmişti ve o zaman Ayaz ve Funda zaten ayrılmıştı.

Leyla sıkıntıyla Yasemin'in ellerinden bir tanesini tuttu. Kıza karşı takındığı korumacı tutum onu bir yerlere götürmüştü. "Dayanamayıp sonunda Ayaz'la da konuştum."

Leyla'nın Ayaz'la konuştuğunu duyan Yasemin'in bedeni buz gibi terlere teslim oldu. "Sana ne söyledi?"

Leyla'nın kısa süreli suskunluğu kıza bir asır gibi geldi. "Sana bir soru sordum Leyla. Ayaz sana benim hakkımda ne söyledi?"

Dilinin ucundakileri, biricik kuzenine söylememek için elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen, artık buna kendisini mecbur hisseden Leyla yavaş yavaş ve güçlükle konuşmaya başladı. Yasemin'i incitmekten çekiniyordu. "Ona Funda'nın söylediklerini aynen aktardım. Kıza nasıl böyle bir şey düşündürdüğünü sordum."

Aldığı cevap kendisini memnun etmesine rağmen Yasemin'i incitecek türden bir şeydi. O yüzden, kuzeninin hislerini göz önüne alarak başını öne eğdi.

"Bunun Funda'nın koskoca bir yalanı olduğunu, Funda ile ilişkilerinin bitme sebebinin kesinlikle sen olmadığını söyle-

di." Leyla ikna olmadığını Ayaz'a aktarmış, Yasemin'den uzak durup durmayacağına dair onan bir şeyler duymak istemişti. "Seninle beraber olmamak için bana bir sürü sebep sıralayabileceğini, daha önce hiçbir kıza karşı bu kadar çok sebebi olmadığını söyledi."

Leyla'nın sesi gitgide alçaldı. "Kendisinin bu konuda Funda'yı uyaracağını söyledi. Yine de onunla görülmemen gerekiyor Yasemin. Funda birkaç kişiye bu ayrılığın sebebinin sen olduğunu söylemiş bile. Anladığım kadarıyla seni çok kıskanıyor. Kasabada senin hakkında böyle konuşulması beni de ailelerimizi de çok üzer."

Leyla'nın uyarıları Yasemin'in kulağını değil, havayı dolduruyordu. "Peki, sana bu sebepleri söyledi mi?"

Yasemin, o anlarda kendisini bir boşluğa düşmüş, salına salına süzülen kuru bir yaprağın ağacı gibi hissediyordu.

Leyla kuzenine cevap vermeyince Yasemin söylenmeye başladı. "Benimle beraber olmamak için sebepleri mi varmış? Sanki ben onu istiyorum da! Aşağılık, ukala ve bencil şey."

Öfkesini kabartan duyguyu anlayamıyordu bir türlü.

Mezarlıktaki ve ondan sonrasında yaşadıkları özel anları hatırladı. "Sahtekâr!" Hırsından ellerini alnından saçlarına doğru kaydırdı. Onları tutam tutam söküp, Ayaz'ın kendisini aşağılamış olmasının hıncını çıkarmak istiyordu.

Leyla kuzenine sımsıkı sarıldı. Sakinleşmeye ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Onun sırtını sıvazlayarak tüm sevgisini kıza aktarmaya çalıştı. Yasemin'in bedeni haddinden fazla gergin ve katıydı. "Bana o sebepleri söyle Leyla," dedi kuru sesiyle. "Korkma kırılmam."

Leyla'nın yutkunuşu, sebeplerin pek de yenilir yutulur şeyler olmadığını gösteriyordu. Ama her neyse Leyla'yı ikna etmiş olmalıydılar. Çünkü Ayaz'dan yana bir korkusu kalmamış, Yasemin'in adına ancak başka mevzular için kaygı duyuyordu.

Leyla geriye doğru çekildi. "Söyleyemem, bana lütfen bunu bir daha sorma."

Yasemin, Leyla'nın ağzı sıkılığını bildiği için üstelemeyecekti ancak bir kozu vardı. "Söylemezsen gider ona sorarım." Yapmayacağı hâlde yapacakmış gibi fevri bir tavırla sordu.

Motosikletin üzerinden inerek bir ileri bir geri gitmeye başladı. "Bilmeye hakkım yok mu sence? Ondan hoşlanmıyor olabilirim. Ancak Leyla," dedi işaret parmağını kuzenine sallayarak. "Burada benim hakkımda konuşulan iğrenç şeyler var."

Leyla onun asabi, bir anda patlayan, durdurulamaz yapısını dikkate alarak bir karar verdi. Gözleri kör bir noktayı boş boş izliyordu.

"Senin hiçbir şeyinden hoşlanmadığını söyledi. Saçlarından, karakterinden ama en çok da hayallerinden."

Ayaz'ın Yasemin hakkında söyledikleri Leyla'yı çok üzmüştü. Bunun daha da beteri varsa Leyla'nın bunları Yasemin'e söylemek zorunda kalmasıydı. Onun iyiliği için, Ayaz'ın ondan hoşlanmadığını içi yana yana dile getirmişti.

Yasemin'in onuru zedelenmişti. Bu sözleri sarf eden kişinin Ayaz olması mühim değildi. Kimden duyarsa duysun aynı hissederdi. Ellerinden bir tanesini dalgalı, gür saçlarına dokundurdu. Onlardan hoşlanmadığını bile söylemişti laf arasında. Genç bir kızın onuruyla oynamak değil miydi bu? Birisinden

Leyla hakkında bu tarz cümleler duyacak olsa kendisi paramparça olurdu.

Eve gider gitmez kendisini yatağa attı. Ağlayamadı bile. Bir süre tavanı boş boş seyretti. Kendisini savunmasız hissettiği anlar olmuştu olmasına, fakat bu daha farklıydı. Neden Ayaz'ın bu alçak sözlerini bu kadar çok önemsiyordu? Abartıyor muydu acaba? Hayır, abartmıyordu. Saçlar ve karakter... Bunlar inciticiydi. Hayalleri ona ters gelebilirdi. Bunu kabul ediyordu.

Leyla'ya, kendisiyle olmayacağına dair teminat verirken bu sözleri rahatlıkla nasıl söyleyebilmişti? Belki bir saat, belki de daha uzun bir süre gökyüzünü izler gibi kendi içindeki kırgınlığı izledi, gözlerinin üzerindeki tavanda.

O sırada telefonundan bir mesaj sesi duyuldu. Bilmediği bir numaraya aitti. Mesajda Almanca yazılmış birkaç adres, şahıs isimleri ve Şimdiden iyi yolculuklar dileğine ek olarak şu yazı eklenmişti:

'Bir problemin olursa onları mutlaka ara. Hepsi benim çok samimi arkadaşlarım. Senin hakkında onlara bilgi verdim. Yardımcı olacaklardır.'

Mesajın Ayaz'dan geldiğini anladığı hâlde yaklaşık beş defa okudu. Söylediği gibi, Almanya'da birkaç kişinin adresini vermeyi unutmamıştı. Yasemin cevap hanesine dokunarak dişlerini sıktı ve yazdı.

'İğrenç bir insansın. Arkadaşlarının da öyle olabileceği ihtimaline inandığım için yazdıklarını sileceğim. Leyla'ya, benim hakkımda söylediklerini öğrendim. Bana "Ne oluyor?" diye tekrar mesaj yazmaman için tavrımın sebebini de yazdım sana. Bir daha asla yoluma çıkma, mesaj da yazma.'

Mesaj Ayaz'a ulaşır ulaşmaz Yasemin'e cevap geldi.

'Leyla sana ne söyledi?'

Yasemin bir süre, Leyla'nın söylediklerini yazıp yazmamayı düşündü. Onunla daha fazla mesajlaşmak istemiyordu. Gözlerini kısarak yatağına oturdu. En iyisi hepsini Ayaz'ın suratına çarpmak, ayıbını onun yüzüne vurmaktı. Duyduklarını tüm detaylarına kadar bir bir yazdı ve beklemeye başladı. Elbette Leyla'yı yalancılıkla suçlayamazdı. Ve mesaj sesi tekrar duyuldu.

'Leyla'ya, senin ismini seslenmeyi sevmediğimi söylemeyi unutmuşum.'

Eli ayağı buz kesen Yasemin, ondan en azından bir özür beklerken daha beterlerini yaşıyordu. Ayaz'ın kendisine hiç ismiyle seslenmediğini o da fark etmişti. Ama gardı düşmüştü artık. Daha fazla incinmek istemiyordu. Tartışmayacaktı çünkü o zaman Yasemin'in ne kadar kırıldığını anlayamazdı. İlk defa bir insana karşı bu kadar açık sözlü oldu. Nasıl yaralandığını ona biraz da olsa göstererek sürdürdü bu sefer savaşı.

'Bu kadar ileri gitme. O ismi bana annem koymuş çünkü yasemin çiçeklerini çok severmiş.'

Sonunda boşaldı ve sessiz sessiz ağlamaya başladı. Birisi gelip onu can evinden vurmuştu. Oysa aynı kişi, o eve papatyalar bırakıp orada çiçekler açtırmamış mıydı haftalar önce?

Sonra telefon çaldı ama Yasemin onu meşgule düşürdü. Bir daha çaldı, yine aynı şeyi yaptı. Ayaz bu sefer aramak yerine mesaj yazdı.

'Söylemeyi sevmiyorum dedim. İsmini değil. Bana göre dünyanın en güzel ismi çünkü annem de aynı ismi taşıyordu.'

Ne düşüneceğini, nasıl duygulara teslim olacağını bilemeyen Yasemin, kendi ismini mırıldandı ve Ayaz'ı aradı. Telefon bir kere çaldıktan sonra hemen açıldı. "Ayaz," dedi. "Ben bilmiyordum." Sesi telaşlıydı. "Esat Amca'ya bu konuda hiçbir şey soramadım çünkü ben de sorulmasından hoşlanmam. O da hiç bahsetmedi. Galiba senin bana neden öyle seslenmek istemediğini tahmin ettim."

"Hişşşt," dedi genç adam. "Sakin ol. Bilmediğini tahmin ettim. Sorun değil."

"Öyleyse neden bana onu yazdın? Tahmin ediyorum ama sen yine de söyle."

Ayaz derin bir nefes verdi. Onunla yüz yüze konuşmalıydı bu mevzuyu. "Sabah konuşalım mı? Paşa'nın sana saldırdığı yere gelir misin?"

"Neyi konuşacağız?"

"Leyla'nın sana anlattıklarını ona neden söylediğimi."

Yasemin'in göğsünün ortasında bir kuş kanat çırptı. "Yalan mıydı onlar?"

Ayaz, kızı hayal kırıklığına uğratacağını bile bile yanıtladı. "Hayır. Hepsi doğru."

Telefon, Yasemin'in elinden ha düştü ha düşecekti. "Bu gerçeklere rağmen yarın sabah senin yanına geleceğimi mi sanıyorsun sen?"

"Evet," dedi Ayaz. "Çünkü onlara rağmen ben hiç tereddüt etmeden geleceğim ve senin de gelmeni çok istiyorum."

Günümüz/ Ekim
İstanbul/Leyla'nın evi

"Onun ruhunu prangalarla bağlayıp tutsak ettiysen sensizliğe, itirafları yığ istediğin kadar önüne...
Gidemez sensizlikten bir adım öteye.

Heyecanlı Anlar

"Seni mahveder miyim hiç? Ya ben mahvolurum ya da ikimize de bir şey olmaz."

Yasemin'in onun varlığından etkilenerek Ufuk ile dans edememesi bir yana Ayaz da oraya, Yasemin'den etkilendiği için geldiğini itiraf etmişti.

Bu itiraf, yüzündeki kederli gülümsemenin kederini arttırmaktan başka bir işe yaramadı. Çünkü itiraflar asla yeterli değildi. Etkilenmiş olmak hiçbir şeyi değiştirmezdi çünkü Ayaz, her şeyi Yasemin'e en başından dürüstçe açıklamıştı. Yine de ondan etkilendiğini saklamaya ihtiyaç duymuyordu. Belki de önemsemekti bu ama asla aşk değildi. Zaten olmamalıydı. Belki de tüm bunların dışında, Ayaz kendisine ve Yasemin'e artık bir şeylerin rayından çıkmaya başladığını hatırlatmıştı. Ancak Ayaz'a güveniyordu. Aşk başka bir şeydi ve Ayaz ona âşık değildi. Olsa bile gelmezdi... Belki de söylemezdi çünkü

söylese bile hiçbir şey değişmezdi. Yine de kendisini önemsediğini ve etkilendiğini söylemesi kızın çok hoşuna gitmişti.

Dün gece kulüpte ondan duyduğu itirafın ardından bir süre ikisi de hiç konuşmadan orada oturmuşlar Ayaz, önce arkadaşlarıyla sonra da Yasemin ile vedalaşmıştı. Orayı terk etmeden önce kızı Ufuk'un yanına bırakmış ve Yasemin'e tüm samimiyetiyle iyi eğlenceler dilemişti.

Hala Leyla'nın yatağında uzanmakta olan Yasemin yine tırnaklarını yemeye başladı. Kendisiyle cebelleştiği veya kendisine engel olmak istediği durumlarda bunu yapardı. Kafası karmakarışıktı; Ayaz'ın onu üzmeyecek olmasının anlamı neydi? Etkilendiği hâlde Yasemin'e âşık olmaması mı?

Yasemin iç çekerek beynini yormaya başlayan düşüncelerine bir çıkar yol aradı. Yolları ayrılacak diye, gelecekte başka başka hayatlara savrulacaklar diye ondan kaçmayacaktı. Daha on gün boyunca İstanbul'daydı ve Ayaz orada değilmiş gibi davranmayacaktı. Asıl işkence, asıl üzüntü buydu.

Bu, ona âşık olduğunu kabullenip yenilmekti.

Bu, sonunda bir arada olamayacaklarını bildiği ve Yasemin'e söylediği hâlde, Yasemin'den etkilendiğini itiraf eden Ayaz kadar güçlü olamamaktı.

Bu, aşkı çoğaltacak olsa da Yasemin duygularının esiri olmayacaktı. Bir kere görüşmemişlerdi ve gayet iyi dayanmıştı. En büyük güvencesi yaşadığı kısa uzaklık deneyimiydi artık.

Hızla yataktan fırladı. Pencerenin kenarına giderek gözlerini yumdu ve elini göğüs kafesinin üzerine koydu. Aşk tam oradaydı. Öyle ki, birden açılmış baraj kapakları gibi Yase-

min'in üzerine su gibi aşk yağıyordu. Baş edebileceğine yürekten inandığı aşktı bu. âşık olmamak için çırpınırken, ona âşık olmamasını gerektiğini iyi bildiği hâlde her an, her saniye, her gördüğünde ona daha çok oluyordu. Ayaz ona her anlamda çok iyi geliyordu. İçini ısıtan o tatlı sıcaklığa engel olabileceğini, büyük bir yangına dönüşmeden durabileceğine hâlâ inanıyordu.

Üzerini değiştirerek mutfağa geçti. Ayaz'ı ziyaret edecekti. Keşfetmeye tutkun yapısı, onda Ayaz'a dair keşfedilmedik hiçbir şey bırakmak istemiyordu. Yasemin için aşkı daha önceden tatmamış olmanın belki de en güzel yanı buydu; gözü pek, cesur, sonunu istediği gibi noktalayabileceğine olan koskoca bir inançla, o insanı doya doya yaşamaktan çekinmiyordu. Bunun yanında bir de mantığını ve zekasını her yerde kullanabileceğine olan inancıydı.

Az sonra Leyla ile karşılıklı oturmuş bir şeyler yiyorlardı. "Bugün ne yapacaksın Yasemin? İstersen okuldan sonra sana katılırım."

"Hazırladığım listeye göre bugün Topkapı Sarayı'na, Ayasofya'ya ve bölgedeki diğer yerleri görmeye gideceğim. Akşam da Ayaz beni yemeğe götürecek." Ama hepsinin öncesinde Ayaz'ın çalıştığı üniversiteye uğramayı planladığını ona söylemedi. Çünkü oraya gitmeye dair duyduğu isteğe kendisi bile anlam veremiyordu.

Buna rağmen Ayaz ile akşam yemeğe gideceğini söylerken gayet rahattı. Hatta bu rahatlığı Leyla'nın öksürmesine sebep oldu.

"Biliyorsun, İstanbul'a daha önce sadece iki defa o da Almanya'ya uçmak için havaalanına geldim. Bu sefer hiç şansın yok İstanbul," dedi ve Leyla'ya doğru eğilerek yüzüne sahte bir hırs takındı. "Seni yeneceğim İstanbul."

İkisi birden kıkırdamaya başladıklarında Leyla onun saçlarını çekti. "*Seni yaşayacağım İstanbul,* demek istedin herhalde."

Kuzeninin gezme, tozma, bir yerleri keşfetme arzusunu çok seviyordu.

Yasemin bu konuşmadan yaklaşık iki saat sonra Araştırma Görevlisi Ayaz Hekimoğlu yazan tabelanın önünde duruyordu. Buraya neden gelmişti? Bir süre orada bekledi. Zaten koridor, hocalarını kapıda bekleyen öğrencilerle doluydu. Sahi neden buradaydı? Bahanesi, Ayaz'a dair her şeyi keşfetmekti. Peki, Ayaz'a bu kadar rahat gitmesinin sebebi neydi?

Ona ruhen çok ihtiyaç duymaya başlamıştı. Ayaz'ın, onun hayatına kattığı anlamı çok seviyordu.

"Gel canım," dedi kapının kolunu kavrayan uzun ve bakımlı parmakların sahibi. Selen, Yasemin'i, kapıda bekleyen Ayaz'ın içeride olduğunu bilmeyen bir öğrenci zannetmişti.

"Ayaz içeride."

Dün gece kulüpte, Ayaz'ın yanındaki kızdı bu. Yasemin kızın kim olduğunu anladığı hâlde Selen, onunla, uzun süren telefon görüşmesi yüzünden kulüpte karşılaşamamış, Ayaz'ın yanında oturduğu kısa anlara şahit olmamıştı. Zaten tam içeri döneceği sırada Ayaz'ı kapıda görmüştü.

Selen kapıyı açtığı anda Yasemin Ayaz'ı gördü ve bir an cesareti kayboldu. Hemen onun görüş alanından çekilerek ka-

pının yanındaki duvara yaslandı. Az önce, bir saniyeliğine gördüğü Ayaz çok gergin görünüyordu. Bu ruh hâli içindeyken Yasemin'in habersiz ziyareti onu daha çok sinirlendirebilirdi.

Kapıyı ona açan siyah saçlı genç bayan içeri girmekten vazgeçerek Ayaz'a bir şeyler söyledi. "Birazdan geliyorum. Odamda bir şey unutmuşum."

Hem kapıyı kapatmayı unuttu hem de Yasemin'in içeri girmediğini fark etmedi. Kapının açık kalmasına aldırmayan Ayaz Yelda'yı dinliyordu.

"Yalvarırım yardım et," diyordu kızcağız. "Selçuk Hoca bunu yapamadığımı görürse beni bitirir."

Yasemin, başını gizli bir ajan gibi hafifçe eğerek göz ucuyla odanın içine baktı. Ayaz parmaklarının arasında lacivert bir kalem çeviriyor, kızı olabilecek en soğuk ve küçük düşürücü bakışlarıyla dinliyordu. Bu sefer üzerinde, ona çarpıcı bir hava veren açık mavi bir gömlek vardı. Gözlerinin yeşilini tuhaf bir biçimde daha koyu görünmesini sağlıyordu sanki. Bir de daha katı ve soğuk. Acaba öğrencilere böyle mi davranıyordu? Yasemin onun gerçek yüzüyle tanıştığını düşünerek başını tekrar geri çekti. Bu sefer onun sesini duydu.

"Beni ilgilendirmez," dedi sakin bir tavırla Ayaz kıza. Sanki *yürü, dikkat et, yanıma gel, burada ol,* der gibi gayet rahatça söylemişti. "Bu senin sorunun."

Nasıl ilgisiz ve acımasızdı. Yasemin başını yine hafifçe öne doğru eğdiğinde Ayaz'ın ayaktaki kıza baktığını ancak başka birisiyle daha konuştuğunu fark etti. "Saçların o kadar kabarık ki omzunun üzerine düşen kısmın hepsini buradan görüyorum."

Yasemin'in yanakları al al yanmaya başladığında bir elini hemen omzunun üzerinden sarkan saçlarına bastırdı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Rezil olmuştu. Sonunda mecburen, bir suçlu gibi kendisini gösterdi. İçeri girmediği hâlde kapıda dikilmeye devam etti ve ismini bilmediği kızın meraklı bakışlarına maruz kaldı. Ayaz o kıza bakarak ayağa kalktı.

"Müsaadenle Yelda."

"Tabii," dedi kız ve hemen odayı terk etti. "Sonra konuşuruz."

Ayaz ve Yasemin hâlâ göz göze gelememişti. Ayaz'a şu anda çok sinirli olan Yasemin, gözlerini ondan kaçırıyordu. Yasemin'i baştan ayağa süzerek kapıya doğru yaklaşan Ayaz, tam odanın kapısını kapatacağı sırada içeri Selen girdi.

"Of ya çok acıktım. Hadi beni yemeğe götür," dedikten sonra kendisini krem renkli koltuğa bıraktı. Onun, diğer kıza ve Ezgi'ye göre daha dişi, daha özgüvenli birisi olduğunu ikinci defa anlayan Yasemin arkasını dönerek odadan çıkacağı anda kız Yasemin'i fark etti. Siyah düz saçlarının uçlarıyla onayarak ayağa kalktı. "Aaa meşgul müydün? Sen öğrencinle ilgilen canım, ben birazdan gelirim."

Canım... Bu sözcük o an Yasemin'in canına kastetti adeta. Ayaz'ı tanıdığından beri onun etrafında gördüğü kızlar, Ayaz'ın yerine Yasemin'in başını döndürüyordu artık.

Yasemin'in ve Selen'in aynı anda dışarı çıkmak üzere olduğunu gören Ayaz, Yasemin'in kolunu tutarak kıza engel oldu. Bu hareket üzerine Selen de duraksadı. Yasemin kolunu hafifçe geri çektiği hâlde Ayaz bırakmadı ve kayıtsız bir tebessümle, Selen'e aldırmadan Yasemin'in önüne geçti. Sözleri Selen'eydi. "Yasemin Selçuk Hoca'nın öğrencisi değil."

Büyüleyici ama kayıtsız gülümsemesi odanın her yerinde, hatta gözlerini hırsından kapatan Yasemin'in göz kapaklarının bile altındaydı sanki. Selen kaşlarını havaya kaldırdı. Aslında sormazdı ama sormak istedi. "Peki kim?"

"Yasemin," dedi Ayaz. Başka da bir şey söylemedi.

Selen dudaklarını birbirine bastırarak odadan çıktı ve kapıyı kapattığı anda Yasemin kolunu sertçe geri çekti. "Bırak beni."

Neden onun yanında, etrafında pervane gibi dönen kızlar görüyordu hep? Acaba kendisi de o durumdaydı da bu acı gerçeği yadsıyor muydu? Kendisini onların arasında görmek canını çok sıkmıştı.

"Yasemin öyle mi? Sadece Yasemin. Arkadaşın değil, kız arkadaşın hiç değil, başka bir şey değil Yasemin. Bence, Salak Yasemin. Keşke beni öyle tanıtsaydın."

Sözlerini bitirir bitirmez hareketlendiği anda Ayaz, avuç içini kapıya yasladı ve kapının üzerine sakince baskı uyguladı. "Neyin var senin?"

"Bilmiyorum," diye çıkıştı Yasemin. Birden tüm gardı düştü. "Çok gerginim. Beni neden arkadaşın olarak tanıtmadın?"

Yine o büyüleyici ve kayıtsız gülümseme çok sevdiği o dudaklarda belirdi. "Öyle tanıtsaydım sevinir miydin?"

Yasemin ellerini hırsından yumruk hâline getirdi. Nasıl da biliyordu Ayaz, Yasemin'in buna da sevinmeyeceğini. Burnundan derin bir nefes veren Ayaz masasının yanına geçerek bilgisayarının önünde durdu. Bir eli cebinde diğer eli klavyenin üzerindeydi. "Bir şey içer misin?"

Yasemin'in denizleri hâlâ durulmuş olsa da Ayaz'a sakince sitem etmeyi ihmal etmedi. "Hayır sağol. Neden az önceki kıza öyle söyledin? Hocası onu bitirecekmiş duymadın mı?"

Ayaz'ın gözleri bilgisayarın ekranındaydı. "İki dakika otur şuraya. Şu e- postayı attıktan sonra işim bitiyor. Dışarı çıkarız istersen. Ve evet söyledim çünkü ona bir kere yardım ettim ve benim projemle Selçuk Hoca'nın asistanı oldu." Gayet olağan bir şeyden bahsediyormuş gibi bir rahatlığı vardı.

Yasemin'in ağzı hayretle aralandı. "Neden hocana söylemedin?"

"Çünkü işsiz kalmasına ben sebep olmak istemiyorum. Nasıl olsa yakında bana ağlaya ağlaya anlattığı gibi ona da kendisi anlatacak."

Ayaz'ın merhameti bile insanı yaralayan türdendi. "Sana anlattı mı?"

"Evet," dedi Ayaz. O sırada bilgisayarını kapatıyordu. "Ben onu Selçuk Hoca'ya durumu anlatmakla tehdit edince, bunu Ezgi için yaptığını kendisinin kötü bir niyeti olmadığını söyledi."

"Şaka yapıyorsun. Buna hırsızlık denir. Senin öğreneceğini bilmiyor muydu?"

"Bana karşı, ona yardımı dokunması için yolladığım ve üstüne eklemeler yaparak sunduğu benim projemi çıkardı. Selçuk Hoca onunla çalışırsa bunu hiç öğrenemeyeceğimi sandı ama Selçuk hoca, ikimizin de beklemediği bir şekilde bir değil iki projeyi birden kabul edince ben gerçeği öğrenmiş oldum. Böylece onun planları gün yüzüne çıktı." Anahtarlarını cebine koyarak ayağa kalktı.

Yasemin elini ağzına kapatarak Ayaz'a doğru yaklaştı. "Ezgi mi?" Birden panikledi. "Aman Allah'ım. Ben ona senin prob-

lemini anlattığım anlarda zaten biliyordu. Yelda'yı Selçuk Hoca'ya o projeyi sunma konusunda, seni de Yelda'ya yardım etme konusunda yönlendirdi öyleyse. Hoş, Yelda'nın da işine gelmiş anlaşılan."

Ayaz daha fazla konuşmak istemediği için kapıya doğru yaklaştı ve Yasemin'in önden çıkmasını bekleyerek açtığı kapının gerisinde bekledi.

Sırf Ayaz, dayısıyla çalışıp planlarını gerçekleştirmesin, İstanbul'da onunla kalsın isteyen Ezgi'nin ihtiraslı iç dünyasını kendisine sakladı. Çünkü Ayaz'ın Fethiye'ye yerleşmesini istemiyor, yaşamak istediği hayatı kendisine oluşturana kadar ilişkilerini ciddi bir boyuta taşımayacağına inanıyordu. Ayaz'ı, kafasında başka bir hedef olmadan İstanbul'da kendisiyle beraber istiyor, kendisini de oralarda asla düşünemiyordu. Ayaz, onu planlarını bozmaya kalktığı için değil, ettiği ihanet yüzünden affetmiyordu. Hata değil, planlı, üzerinde uğraşılmış bir ihanetti.

Beraberce koridorda yürürken Selen'in odasının önünden geçtiler. "Aranızda bir şey mi var?"

Yasemin bu soruyu sorma cesaretini çok kolay bulmuştu kendinde. *Canım* kelimesinin harflerinden oluşan bir hançer hâlâ kanında seyrediyordu. "Hayır. İyi bir arkadaş o kadar."

"Epey samimisiniz," dedikten sonra Ayaz'a döndü. "Canım," dedi Ayaz'a ve ona sahte bir gülümseme verdi. Yasemin'in kıskançlıkla kabaran duygularını dindirmek adına tek kelime etmeyen Ayaz, arabasının kapısını açtı. Buna rağmen kızın içindeki bu duyguyu çok net anladı. "Nereye gidelim?"

Ayaz'a, elinde olmadan kıskançlığını belli eden Yasemin ise onun kendisine ters bir şey söylememesine şaşırdı.

"Beni aslanların önüne at," dediğinde Ayaz ona hemen karşılık verdi. "Olur, seve seve."

Bu sözü söyledikten sonra Ayaz'la bir daha hiç konuşmadı. Şu anda uysal bir kedi gibi görünüyordu. Nereye gittiklerini de sormadı çünkü Yasemin'in derdi onunla eğlenmek ya da oralarda buralarda gezmek değildi. Bugün için planladığı turistik gezilerinden Ayaz'a bahsetmedi. Bahsetmedi çünkü onunla bu konuda ortak bir bakış açıları olmadığını biliyordu. Gezilerini erteleyebilirdi, nasıl olsa başka bir gün oraları görme şansı vardı. Şu anda Ayaz'ın yanında olmak istiyordu. Yanı başında. Çünkü kısa süre sonra, onunla birlikte geçirdiği anlar, avucunun içinden kayan sabun gibi yok olup, kayıp gidecekti.

"Nereye gittiğimizi sormuyorsun?"

"Akşam yedide yemeğe gideceğimizi hatırlıyorum."

"Akşam yediye kadar ne yapacağız? Hem planımıza göre ben seni evden alacaktım ama sen benim odamı bastın."

Yasemin birden ona dönme ihtiyacı duydu çünkü Ayaz bu sözleri o kadar ciddi söylemişti ki Yasemin bir hata yaptığını düşünmüştü bir an. "Bu kadar planlı olmak zorunda mısın sen? Beş dakika yanına uğramak istedim."

"İyi yaptın ve çok planlı birisi değilim," dedi Ayaz. "Açıkçası, daha düne kadar seninle plan yapmak da planımda yoktu." Yasemin'e kısa bir an baktı. "Gördüğün gibi o kadar planlı değilim."

Deli oluyordu Yasemin. Onunla bir türlü âşık atamıyordu ki, Ayaz aslında çok konuşmuyordu. En fazla ikinci ya da üçüncü cümlede ağır bir yenilgi hissi yaşatıyordu ve bunun Yasemin için en sinir bozucu olan tarafı ise cevap verirken yenilgi hissi yaşatmak gibi bir amaç gütmediğini hissettiriyordu kıza. Tamamen kendisi gibi davranıyordu.

Ona verecek cevabı olmadığı için yine telefonuyla oynamaya başladı. "Az önce sana öyle davrandığım için özür dilerim. Hem habersiz gelmiş olmamın utancı vardı üzerimde hem de seni o kıza ters davranırken gördüğümde gerildim. Sonra başka bir kıza beni arkadaşın olarak bile tanıtmadın." Bir yandan gözü ekrandayken sakince sordu. "Daha sayayım mı?"

Ayaz bir süre sessizliğini koruduktan sonra "Yasemin," diye seslendi, içindeki karmaşayı ve yaşadığı arada kalmışlık hissini, gördüğü ve yaşadığı olaylar üzerinden kendisine yansıtan kıza. "Benimle vakit geçirmek dengeni mi bozuyor?"

"Hayır," diye itiraz etti Yasemin. İtirazı öyle şiddetli bir duygu seliyle çıkmıştı ki içinden, Ayaz başını bir an ona doğru çevirip kızın yüzüne bakmaktan kendisini alamadı.

Yasemin neredeyse içindeki korkuyu yine ifşa edecekti.

"Benden yana bir endişen olmasın. Bana bir daha böyle bir şey sorma." O kadar naif, kırılgan ve açık bir ruh hâliyle söylemişti ki, yanındaki genç adam ona kayıtsız kalamadı. "Peki," dedi. "Sen nasıl istiyorsan öyle olsun." Yasemin aldığı cevabın hoşnutluğuyla gülümsedi.

"Zaten on gün sonra Günalan'a döneceğim. Ocak'tan sonra da Almanya'dayım. Yaz boyu belki hiç gelemeyeceğim.

Belki Ocak'a kadar birkaç defa daha görüşme şansımız olur. Hepsinden de öte," dedi Ayaz'a doğru dönerek. "Ben seni hayatımda istiyorum. Sevgilim olmak zorunda değilsin, arkadaşım da ol demiyorum ama ayrı ayrı hayatlar kuracak olsak bile telefonun öbür ucunda olduğunu bilmek... Sanırım bu yeterli. "

"Ben de," dedi Ayaz. "Hiçbir şeyim olmak zorunda değilsin. Ama hayatımda olman hoşuma gidiyor."

Onsuz kendisini iyi hissetmiyordu. Yasemin'in kendisininkine benzeyen yaralı iç dünyasına, aklına, zeki ve çekici bakışlarına, cesaretine, kırılgan dünyasını örtme çabasına, kendine olan güvensizliklerine, yeteneksizliklerine rağmen şarkı söyleyip dans etmesine, saçma sapan esprilerine, hırslarına, karakterine laf söyletmeme çabasına, bunu yaparken incinip kırılmasına ve hatta çekici yüzünü örttüğü için hoşlanmadığı muhteşem, iri, karamel rengi buklelerine bayılıyordu. Ama en çok da onu sarsması... Ayaz'ın farkında olmadan ona doğru esmeye başladığı an o olsa da asıl fırtınalar, Yasemin'in annesinin mezarında kopmaya başlamıştı. Ne onu ne de kendisini durdurmuyordu artık. Çünkü ona bir sözü vardı; onu asla üzmeyecekti. Ne şimdi ne de sonra.

Görüşmeyecek olurlarsa, kızın çok üzüleceğini az önceki sözlerinin arkasındaki korkudan çok iyi anlamıştı.

Elbette Ayaz'ın sadece hayatında olması Yasemin için yeterli değildi. Bu, Yasemin'in razı olduğu, kendisini avuttuğuydu. Ayaz'a duyduğu ihtiyaç, onu tanıdıkça hayatına katılan yeni renkler ve anlamları seviyordu. Aşkın bile önünde olan

bu durum, Ayaz'ı Yasemin için yavaş yavaş vazgeçilmez kılıyordu. Ve vazgeçeceği anın eşiğine taşıyordu.

Az sonra Ayaz, dakikalardır süren araba yolculuğunu bitirmek için frene bastı. Yasemin etrafı incelemek için meraklı gözlerini şöyle bir orada burada gezdirdi. "Şaka yapıyorsun."

Ayaz arabadan inerek onun kapısını açtı. "Bugün senin için yarım gün çalıştım. Öyleyse senin hoşuna gidecek bir şeyler yapalım."

Geldikleri yer konusunda Yasemin'in yaşadığı şaşkınlık had safhadaydı çünkü burayı ziyaret etmeyi listesine eklememişti. Fakat burada olmak daha şimdiden onu heyecanlandırmıştı. Onu böyle heyecanlandırabilecek bir yeri kendisi bile düşünemediği için listesine bile ekleyememişti. Nasıl da tamamlıyordu onu Ayaz. Duyacağı heyecanları bile tamamlıyor, eksik bırakmıyordu.

"Hoşuna gitti mi?"

"Soruyor musun?"

Ayaz'ın fiziki varlığını gerisinde bıraksa da ruhuna onu daha çok doldurarak ondan uzaklaştı. Doldurdu çünkü o, onu nasıl mutlu edeceğini biliyordu. Kendisine nasıl âşık edeceğini de... Amacı şu anda her ne kadar bu olmasa da.

Günümüz/ Ekim

İstanbul

Şaka Gibisin Ama Gerçeksin

Ayaz'ın sürprizi Yasemin'i çok heyecanlandırmıştı. Böyle yerlere hiç ilgi duymamasına rağmen Ayaz, Yasemin'i hayvanat bahçesine getirmişti.

Hayvanat bahçesinin girişine doğru yürümeye başladıkları esnada Yasemin'in içi kıpır kıpırdı. Bir gün dünyanın değişik yerlerine ait hayvanları yerli yerinde görmeyi zaten istiyordu. Ama bu da çok güzeldi. Bir an Ayaz'ı yine bu sefer değişik bir sebeple kıskandı.

"Sen onların özgür hâllerini gördün. Anlatsana hadi."

Yasemin'in doymak bilmez bilgi açlığına karşılık verebilmek için epey sabırlı bir insan olmak gerekiyordu. Ayaz'da da bu özellik fazlasıyla vardı ki hiç sözünü etmek istemediği zamanlardı onlardı. Ailesini daha yenice kaybedip, hiçbir şeyin onu mutlu etmediği zamanlar.

"Yolda yürürken maymunun biri, birden sırtına atlıyor işte," dedi. "Burada kelebek ya da sineğin omzuna konması gibi düşün."

"Yuh!" Ayaz'ın benzetmesine karşın gözlerini devirdi. "Benim bir sürü arkadaşım böcekten sinekten korkar. Onları oralarda düşünemiyorum."

"Ya sen?"

"Asla. Bir yerde davetsiz bir böcek varsa herkes "*Yasemin at şunu,*" diye bağırır ki etrafta bir iki tane erkek mutlaka vardır."

Ayaz başını sağa sola doğru sallayarak eğlenceli bir tebessüm yaydı yüzüne. "Şaka gibisin ama gerçeksin."

Yasemin'in gücüne ilk defa, Gölge'nin dirseğini yanlışlıkla da olsa kaşının üzerine çarptığı gün şahit olmuştu. Sanki yüzü gözü kan içinde kalmamış, kaşına sert bir darbe almamış gibi elinin tersiyle kanları silmiş, Gölge'yi korumaya devam etmişti. Kaşındaki yara için hiç sızlanmamış olması da ayrı bir meseleydi.

Düşüncelerinden sıyrılan Ayaz birden durdu. Kaşlarını havaya kaldırdı ve kendi kendine mırıldandı. "Sen gerçeksin şaka değilsin."

Tırnağı kırılsa inim inim inleyen kızları o kadar çok görmüştü ki Yasemin ona başka bir dünyadan gelmiş gibi geliyordu zaman zaman. Ama tüm bunlara rağmen, yüreği çok hassastı. Ondaki bu zıtlıklar Ayaz'a neler yapıyordu, Yasemin bunlardan habersizdi.

Yasemin, Ayaz'ın asıl düşüncelerinden habersiz bir şekilde "Aslında," dedi adımlarını ağırlaştırarak. Şu anda hayvanat bahçesinden kopmuş, hayvanlar alemine dalmıştı. "Burada olmalarına ben de üzülüyorum. Düşünce yapıma ters ama onlara duyduğum aşk çok daha ağır bastığı için burada olmak beni

sevinçten çıldırttı." Ayaz'a doğru döndü. "Ne kadar bencil ve ikiyüzlüyüm değil mi?"

Ayaz'a hayranlık dolu bir bakış verdi. "Mükemmel değiliz. Sadece insanız. Bunu sen söylemiştin." Ardından eli ile öylesine bir yeri işaret etti. "Fakat şurada, onların özgürce yaşayabilecekleri bir yer olduğunu bilsem, hiç tereddüt etmeden kilitlerini açar, alacağım cezaları peşinen kabul ederdim."

"Ona şüphem yok," dedi Ayaz. "Aslında ben de seni buraya getirirken tereddüt ettim. Tepkin olumlu olmasaydı hemen dönerdik."

Yasemin ona samimiyetle cevap verdi. "İnan bana çok sevindim."

Nihayet koca bir aslanın önünde duruyorlardı. Aralarında sadece cam bir bölme vardı. Yasemin cama dokunarak "Gel buraya," dedi. "Hadi beni ye. Ayaz utansın. Sadece güzel kızları yemediğini görsün."

Yasemin, ormanların kralının heybetli görüntüsünü büyük bir hayranlıkla izlerken Ayaz da onu izliyordu. Sevdiklerinin yanında bir de sevmediği her şey vardı onda. Her bir şey.

Mesela, onun gibi asabi kızlardan hoşlanmazdı. Mesela onun gibi, kadınlığının farkında olmayan kızlarla ilgilenmezdi. Şimdiye kadar beraber olduğu kızların hemen hemen hepsi, büyük dünyaları olan kızlardı ama hayalleri çok sıradandı. Yasemin'in ise minik kasabasında küçücük bir dünyası vardı ama kimsenin âşık atamayacağı hayaller kurmuş, onları gerçekleştirebilmek adına inanılmaz bir gayret sarf etmişti. En çok da onun hayallerini sevmiyordu.

Ayaz Yasemin'i onlarla neden kıyasladığını bile bilmiyordu şu anda çünkü daha önce hiçbir kız arkadaşını bir diğeriyle kıyaslamamıştı. Çünkü onların hiçbir tanesi, sevmediği birçok özelliğe sahip olan Yasemin'in kendisinin üzerinde bıraktığı etkiyi bırakmamıştı onun üzerinde.

Bir göktaşı gibi Ayaz'ın hayatına çarpmıştı.

Yasemin hâlâ bir elini cama yaslamış aslanı izliyordu.

"Öğrenebilir miyim?" diye sordu Ayaz'a. "Sen nelerden hoşlanırsın? Belki ben de sana bir sürpriz yaparım. Yani genel bir kanım var ama sen yine de bana net bir liste ver."

Yasemin'in isteği Ayaz'ı önce derin düşüncelerin içine çekti sonra da kıza, başka bir soruyla karşılık vermesine sebep oldu. "Nelerden mi?" Cevabı o kadar basit ve birçok insana göre sıradandı ki. "Ev yemekleri," dedi Ayaz. "Pasta börek kokularıyla dolu olan sabahlar, sonra her sabah aynı manzarayı seyretmek, kendi seçtiğim bir yerde yaşamak ve sıradan, basit ama mutlu bir hayat. Aslanlar ve filler umurumda bile değil."

Değildi çünkü bıkmıştı. Birçok insan için normal bir yaşam biçimi olan bu saydıklarına karşı büyük bir özlem vardı içinde. Kendisini, yaşadığı hayata bırakmamış, onu kanıksamamış, dünyanın birçok yerini görmüş ve oralarda yaşamış olmanın etkileyici yönünü çoktan bir kenara bırakmıştı. Geçmiş onun için bir övünç kaynağı değildi. Acı da çekmiyordu. Sadece ne istediğini öğrenmesini sağlamıştı. Mutlu, basit, sıradan bir hayat istiyordu.

"Dışarıdan hiç böyle görünmediğini biliyorsun değil mi?" Yasemin yüzünü buruşturdu. "Yani çapkın ve güvenilmez bir

havan yok ama kalp kıran bir erkek olduğun kesin. Ne istediğini bilmiyor gibi görünmene rağmen bence eski kız arkadaşlarını en çok yıpratan yönün, senin ne istediğini çok iyi bilmen." Sesi oldukça samimiydi. "Seni değiştirmeye çalışıyorlar ya da sana ayak uyduramıyorlar. Biraz da bu yüzden onlardan soğuyorsun. Onların senle çatışmalarına bile müsaade etmiyorsun." Ezgi ile Leylaların pansiyonunda yaptığı konuşmaları, Ayaz'ı tanıdıktan sonra onun hakkında edindiği fikirlerle birleştirip bir çıkarım yapmıştı.

Ayaz dudaklarını aşağıya doğru, bilmiyorum dercesine kıvırdı. "Açıkçası onlar hakkında bu kadar uzun düşünmedim. Ama bir şeylerin eksik olduğunu, herhangi bir kızla bir ilişkiye başladıktan sonra keşfettiğim doğru."

"Mesela?" diye sordu Yasemin.

Ayaz kaşlarını hafifçe çatarak bir süre düşündü. "Bana böyle şeyler sorma Yasemin."

Derin mevzulara ancak istediği zaman girdiğini yine Yasemin'e belli etse de şu vardı; Yasemin'e kendisini özel hissettiriyordu.

Buna rağmen Yasemin, Ayaz ile arasındaki uçurumların onu tanıdıkça her geçen saniye hem daha çok açıldığını hem de kendisinin uçurumun kenarına doğru daha çok itildiğinin hissiyle yüzleşiyordu. Düşmesine ramak kala onu tutan olmadığı gibi o da kendisini durduramayacaktı. Kendisini ona bırakır mıydı? Hayır. Bırakırsa kendisini değil, Ayaz'ı kaybederdi.

Aslan artık Yasemin'in varlığını fark edip kıza doğru yaklaşarak ön ayaklarını cama yapıştırdığında "Hişşşt," dedi Yase-

min. "Beni korkutamazsın. Daha seni gerçek vatanında göreceğim."

Kızın içindeki arzuyu gün gibi bir defa daha gören Ayaz onun kulağına doğru eğildi. "Sonra ne olacak?"

Öyle derin ve anlamlı bir ses tonuyla sormuştu ki Yasemin şaşkınlıkla Ayaz'ın yüzüne baktı. Ayaz, bu sorunun cevabını alamayacağından o kadar emin görünüyordu ki. Aklından geçenler ise farklıydı. Yine o şaşkın ifadeyi görme şansını yakalamış, gözlerindeki o ani ışığa seve seve maruz kalmıştı.

Kendisini sorgulamadan edemedi. "Sonra ne mi olacak?"

Ayaz kaşlarını hafifçe çattı. "Evet, çok merak ettim. Sonra ne olacak?"

Yasemin omuz silkti. "Ben zaten o sırada Sınır Tanımayan Doktorlar'a üye olacağım. Oralarda bir yerlerde çalışacağım. Yıllardır orada çalışan bir doktorla sürekli görüşüyorum."

Oradaki yeri neredeyse kesindi ve bu işi çok ciddiye alıyordu. Yine de tam olarak verecek bir cevabı olmaması onu sinirlendirmek üzereydi ki "Keşfetmek," dedi. "Sanırım ruhumun ait olduğu yer bu. Onu ait olduğu yere götürmüş olmanın huzurunu yaşayacağım."

Yine boyundan büyük, içindeki büyük tutkudan beslenen bir laf etmişti ki Ayaz aslana şöyle bir baktı. "İnsan hayatı boyunca keşfedemez. Bu eylem bir şeyleri bulmak için yapılır. Bulduğun anda da durursun."

"Öyle mi?" diye sordu Yasemin. "O zaman ben ne zaman duracağım sence?"

"Gördüğün yeni yerler ve hayvanlar artık sana değişik gelmeye başlamadığında o an neyi istiyor olursan bulduğun şey o olacak."

Yasemin kaşlarını havaya kaldırarak gözlerini bir süre kıstı. Ayaz'ın sözlerini tam olarak kabul etmemişti ama reddetmesi de mümkün değildi. Çünkü Ayaz ondan ve birçok insandan daha sezgileri yüksek, bakış açısı çok daha derin ve birçok yer görmüş bir insandı kıza göre. Deneyimlerken hep aklının bir kenarında onları tutacaktı.

Hayvanat bahçesini biraz daha gezdikten sonra beraberce Ayaz'ın rezervasyon yaptırdığı küçük, köhne bir pideciye gittiler. Burası Yasemin'in listesinde olan enfes pideleri olan eski, ünlü bir dükkandı.

Ertesi gün Ayaz onu yine yemeğe götürdü. Yemekten sonra şehrin caddelerinde gezdiler. Küçük kafelerden bir tanesinde müzik dinlediler. Sonrası hafta sonuydu. Ayaz ile beraber gece yarılarına kadar dışarıdaydı. Sonra Pazar kahvaltısına gittiler. Günlerce onunla aynen Leyla'ya söylediği gibi İstanbul'u yaşadı.

Hayır, aslında İstanbul'da Ayaz'ı yaşadı.

Kalması gereken süreden çok daha fazla kaldı İstanbul'da. Ailesi de zaten bir süre sonra başka diyarlara uçacak olan ve gezmeyi çok seven kızlarına müsaade etti.

Yasemin, haftalarca Ayaz'ın yanında olduğu hâlde ona doyacağını sandı ama Ayaz'a duyduğu aşk katlandı. Vakit daraldı, günler tükendi. Özlem şimdiden çoğaldı ve ona, bir kere bile dokunmadı, sarılmadı. Öyle ki Ayaz'la bir yerlerde buluştuklarında ya da Ayaz onu almaya geldiğinde bir kere bile

kollarını onun boynuna sarmadı. Sarmadı çünkü sahte olsun istemedi. Çünkü kendisini tutamayacağından, yüreğinden taşmakta olan aşkı ona hissettirmekten çok korktu. Korktu çünkü Ayaz'ın onu, kendisini anlamayan bir insan olarak düşünmesini istemedi. Özellikle ailesinin mezarlığında anlattıklarından sonra...

Nihayet bu sefer Ayaz'la beraber bir tiyatro oyunu izlemiş, salonun dışına çıkıyorlardı. Bir günleri daha kalmıştı. Ayaz'ın arkadaşlarıyla günler önce yaptığı plana Yasemin de bu sebepten dahil olmuştu. Beş kişilik arkadaş grubunun içinde Selen de vardı. Onu, kulüp ve Ayaz'ın odası dışında beşinci görüşüydü. Diğer seferlerinde o ve Ayaz'ın diğer birkaç arkadaşıyla beraber yemek sonrası buluşmuşlar, oturup uzun uzun sohbet etmişlerdi.

Selen'in Ayaz'ın yüksek lisans zamanından arkadaşı olduğunu, şu anda başka bir profesör ile çalıştığını öğrenmişti. O da Ayaz gibi endüstri mühendisiydi. Ezgi'den daha güzel, Funda'dan daha dişi olmasının yanı sıra, inanılmaz arkadaş canlısı ve samimi bir kızdı.

Yasemin'e göre, Selen Ayaz'dan hoşlanıyor ancak karakterinin ön planında olan dostane tavırlarının arkasına Ayaz'a duyduğu hisleri gizlemeyi ustaca beceriyordu. Hatta o kadar iyi gizliyordu ki Yasemin bazen yanıldığını düşünerek bu tespitinden şüphe ediyordu. Bu fikrini Ayaz'a hiç belirtmemişti ama Ayaz'ın Selen hakkında böyle düşünmediğini düşünüyordu. Zaten en zeki ve aklı başında erkeklerin bile bazen aşkı görememe gibi kör bir tarafları vardı. Bu aşk her kimden gelirse gelsin...

Tiyatronun çıkış kapısına gelmeden önce ayaküstü sohbet etmeye başladılar. Selen siyah saçlarının bir tutamından kestirdiği hoş kaküllerini şöyle bir düzeltti. "Canım yarın sana dosyanın son hâlini atarım. Sen incelemeden asla içime sinmez."

Bir de bu vardı Yasemin'e göre. Hazırladığı her dosyayı Ayaz'a göstermeden içinin rahat etmediğini söylemişti Yasemin'e. Aklı sıra Ayaz'ın egosunu şişiriyordu. Oysa Selen çok zeki bir kızdı. Ayaz'a bu kadar çok ihtiyaç duyacağı bir durum yoktu. Bu durum Yasemin'in dikkatinden kaçmamıştı. Gerçi Ayaz'ın da şişen bir egosu yoktu ama aralarında farklı bir bağ oluştuğu aşikardı.

"Olur," dedi Ayaz. "Bakarım fakat bir şey çıkacağını sanmıyorum."

Yasemin, ekim havasına uygun olarak giydiği, ince uçuk mavi ceketinin cebinden telefonunu çıkarttı. Onların arasındaki sohbetten sıyrılma ihtiyacıyla doluydu. Onun sesini açtı ve gelen çağrıları incelemeye başladı. Birkaç mesaja döndükten sonra başını kaldırdığı anda Selen'in Ayaz'ın koluna girmiş, ona doğru dönmüş olduğunu gördü. Ayaz, Yasemin'in kendilerini gördüğünü fark etmediği hâlde kolunu geri çekerek ondan uzaklaştı. Zaten Yasemin'e ve diğer kızlara öyle bir hava yayıyordu; kendisine dokunulmasından pek hoşlanmıyor gibi.

Selen Ayaz'ın hareketini görmezden gelerek ona gülümsedi. "Altı aydır vals dersi alıyorum ve yarın bir gösterimiz var. Tıpkı anaokulu zamanındaki gibi heyecanlıyım. Yapabilir miyim sence?"

"Yaparsın," dedi Ayaz ama amacı onu motive etmek değildi.

"Gerçekten berbat bir dansçıyım Ayaz. Yalan söyleme."

Kurstaki hocalarının ve arkadaşlarının defalarca övgüsünü alan o değilmiş gibi davranıyordu. Selen Yasemin'e döndü. "Yarın akşamki gösteriye sen de gelirsen çok sevinirim."

Ayaz, Yasemin'in cevabını beklemek için bakışlarını ona kayırdığında kızın hâlindeki durgunluğun sebebini hemen anladı; gitmek istemiyordu.

"Bilmem," dedi Yasemin. "Ertesi sabah erkenden eve döneceğim. Belki gelirim." Zaten bir şeyleri hep kendisinden daha iyi yapan birileri mutlaka olurdu.

Selen, bu sefer diğer arkadaşlarına dönerek onlarla sohbet etmeye başladı.

Sohbetin gerisi bir uğultu hâlinde Yasemin'in başını döndürmeye başladı. Neden böyle oluyordu? Neden karşısındaki görüntü bu derece ağırına gidiyordu?

Ayaz'ın koyu yeşil gözlerinin Selen'in gözlerine odaklanmış olduğunu gördü. Kızı dinlediği hâlde Yasemin'in kendisine baktığını anlayarak o bakışları kıza çevirdi. Selen'e baktığı gibi mesafeli bakmadı kıza. Bakışları birden sıcaklaştığı hâlde Yasemin'den aynı karşılığı alamadı. Şu anda canı yanmakta olan bir kişi nasıl hiçbir şey yokmuş gibi sıcak bakabilirdi? Ancak içindeki acının yangını yansırdı o gözlerden.

Yasemin Ayaz'a zoraki gülümseyerek telefonu kulağına götürdü. "Leyla'yı arayacağım," dedikten sonra gruptan uzaklaştı.

Karnının ortasında bir sızı vardı. Dokunamadığı insana bir başkası dokunmuştu. Günlerce gülüp eğlendiği, karşısında

defalarca değişik sebeplerden sevinçler yaşadığı hâlde kendisine engel olmaktan bir türlü boynuna bile sarılamadığı, sevinçlerini öylece paylaşamadığı insana, bir başkası dokunmuştu ve belki, kendisi Almanya'ya gittiğinde yine bir başkası olacaktı. Sonra başkası, sonra yine birisi...

Ayaz asla kendisine ait olmayacaktı. Bu gerçek, uçları tırtıklı bir bıçak misali kalbinin tam ortasına saplandı. Yara değil, bir sürü yaralar açtı oraya.

Yasemin'e dans edemediğini söyleyen insan bir başkasına iyi olduğunu söylüyordu. Bu gayet normaldi ama Yasemin'in canını yakıyordu bu tavrı.

Neden tahammül edemiyordu? Birden gözlerine hücum eden yaşlar, artık taşıyamadığı aşkın kalbindeki denizleri taşırdığının alametiydi. Selen de, onun sarılışı da, yaşlar da bahaneydi. Vakit ayrılık vaktiydi...

Vakit âşık olduğun insan bu dünyada hiç yokmuş, o aşk hiç yaşanmamış gibi yaşama, hayata bir de öyle devam edip kabullenme vaktiydi.

Kalabalığın arasından sıyrılarak caddeye çıktı. Arkasına dönüp bir defa bile bakmak istemiyordu. Kalbi göğsüne fazla, ruhu bedenine ağır geliyordu. Üşüyordu ılık ekim akşamında. Ve paramparçaydı en ufak zerresine kadar. Toparlanmaya ihtiyacı vardı. Bardağı taşıran damla olan görüntüyle bir daha karşılaşmak istemedi.

Bir taksi çevirip ona hızlıca Leyla'nın evinin adresini söyledi. Yasemin'in her gün Ayaz'la vakit geçirmesine sesini çıkarmayan Leyla artık Yasemin'deki aşkı görüyor, kuzeninin

ona nasıl tutulduğuna, kızın yaşadığı en ufak bir dalgınlıkta, ekranında Ayaz yazan bir telefon çağrısından sonra alınan heyecanlı bir nefeste, duyduğu neşeli telefon görüşmelerinde anlıyordu.

Ayaz'a hızla mesaj yazdı: '*Ben çıkmak zorunda kaldım. Acil bir işim çıktı. Şu anda taksideyim. Merak etme.*'

Telefon hemen çalmaya başladığında Yasemin onu açıp açmamakta tereddüt etti. Konuşabilecek durumda değildi fakat Ayaz onun sesinin iyi olduğunu duymaz ise endişelenebilirdi. "Efendim."

Yaşanılan tersliği hemen fark etmişti. "Neler oluyor Yasemin?"

Morali o kadar bozuktu ki kızın sahte de olsa iyiymiş gibi rol yapamadı. "Bir şey yok. Ben bu gece Ufuk'la bir program yaptığımızı unutmuşum. Çok ayıp oldu. Geç de olsa aklıma geldiği için..." Sözlerini tamamlamasına fırsat vermeyen Ayaz sertçe fısıldadı. "Yasemin."

O kadar sert ve gerçeği arayan bir fısıltıydı ki Yasemin birden irkildi ve ağlamaya başladı. "Bir şey yok tamam mı? Canım sana açıklama yapmak istemiyor çünkü mecbur değilim. Benimle bana hesap sorar gibi konuşma," dedi ve telefonu Ayaz'ın yüzüne kapattı.

Sessizce yanaklarından süzülen gözyaşları Ayaz'la, kendi annesinin mezarında gittiği günden beri kendisini nasıl kandırdığının ispatıydı. Bu düşüncesine karşı çıktı. "Hayır, kandırmadım. Dayanabileceğime, canımın bu kadar yanmayacağına inandım."

Göz ucuyla avucunun içindeki telefona baktı. Hiç çalmamıştı. Ayaz'ı çok sinirlendirdiğini bilecek kadar onu çözmüştü artık. Bir de soğukkanlılığını gayet rahat koruyup Yasemin'i en azından bu gece aramayacağına, öfkesini dizginleyeceğine çok emindi Yasemin.

Taksi, onu Leyla'nın evine getirene kadar yanaklarından yaşlar süzüldü. Taksici, direksiyonu Leyla'nın evinin bulunduğu sokağa kırdığında yaşları hızlı hızlı sildi, çantasından para çıkarttı ve adama kiremit rengi binalardan yapılmış sitenin önünde durmasını söyledi. Ödemeyi yaptıktan sonra taksiden indiğinde Ayaz'ı sitenin giriş kapısının önünde gördü. Nasıl da biliyordu Yasemin'in kendisinden kaçtığını ve ona Ufuk'u bahane edip yalan söylediğini.

Taksiden inen Yasemin olduğu yerde öylece kaldı. Ayaz da arabasına yaslanmış, kıza doğru hareketlenmemişti. Atmadıkları adımlar ve aralarındaki uzaklık bulunduğu ruh hâllerini yansıtan bir aynaydı tam tamına.

Yasemin ona neden geldiğini sormadı, Ayaz da ona neden kaçtığını. Ayaz usulca doğrularak kıza doğru yürüdü. Oradan kaçıp Ayaz'ı çılgına çevirmiş olsa da içindeki öfkeyi yansıtmayacak kadar kontrolü onunlaydı.

Yasemin, şu anda onun içinde öfkeyi bilerek yansıtmadığını, buna rağmen kendisine karşı öyle bir his duyduğunu biliyordu. Hatta öyle ki birden elinde olmadan ürperdi.

"Senin derdin ne? Ne yapmaya çalışıyorsun?" İşaret parmağını sokağın boş bir tarafına yöneltti. "Sana bu özgürlüğü kim verdi Yasemin?" diye sordu sakin ve gerçekten sorgulayıcı bir ses tonuyla.

Yasemin beklemediği bu soru yüzünden karnına bir yumruk yemiş gibi hissederek bir adım geri çekilme ihtiyacı duydu. Ayaz'ın bakışları ilk defa bu kadar şiddetle yakıyordu.

"Benim yanımdan öylece çekip gidebilme cesaretini kendinde nasıl buldun?"

Ayaz'ın karakterini biliyordu. Sonunda bir arada olup olmamaları onun için mühim olmasa bile Ayaz, saygısızlığa tahammül edemiyordu. Yasemin'in dudakları zaten mühürlüydü. Cevabını veremediği bu sorular yüzünden iyice mühürlendi.

"Ben sana hesap sormuyorum," dedi Ayaz. "Yaptığın saygısızlığa çok geçerli bir gerekçe bekliyorum çünkü aramızda bir ilişki olmaması beni yok sayabileceğin, benim yanımdan öylece çekip gidebileceğin anlamına gelmez."

Sözleri Yasemin'in göğsünün ortasını delip geçiyordu. Nasıl anlatacaktı ona? Ona deliler gibi âşık olduğunu, ondan vazgeçmek zorunda olmanın kendisini nasıl bocalattığını nasıl açıklayacaktı?

"Görmüyor musun?" diye sorarken kendi sesindeki savunmasızlık kızı mahvetti. "Tek yapabileceğim bu." Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. "Gidiyorum Ayaz," dedi. "Ben gerçekten gidiyorum." Elini kendi kalbinin üzerine koydu. "Hani şuramdakini sen de hissederdin?" Sesi boğuklaştı. Savunmasızlığı iyice arttığında gerçeklere teslim oldu. "Neden hissetmiyorsun?" diye isyan etti. "Bana neden bunları soruyorsun?"

Karşısındaki insanın üzerine gelmesi kızın çok ağırına gitmişti ama Ayaz böyleydi. Onun yanında istediğin gibi davranma şansın yoktu. Olayları, o istemediği sürece kafasına göre

şekillendirmeye kalktığı zaman Yasemin'den ya mantıklı bir açıklama beklemiş ya da ona engel olmuştu. Gölge'yi şikâyet edeceği gece, Ayaz'ın ikna olmayan, zor karakteri kızı tüketmişti. Hükmedilmek, yanında kafasına göre davranılmasına izin vermek ona göre değildi. Hatta ona âşık olmak bile...

Yasemin'in gözyaşları bile Ayaz'ın yüzüne, kıza sorduğu sorular yüzünden en ufacık bir pişmanlık ifadesi yerleştirmedi. Yasemin'in kollarını tutmak için kıza doğru yaklaştığında Yasemin başını sağa sola sallayarak bir adım geriye kaçtı.

"Hisset," diye haykırdı. "Bana ne olduğunu, ne hâle geldiğimi hisset ve beni sana saygısızlık yapmakla suçlamayı bir kenara bırak," diyerek kaçacağı anda Ayaz kızın bileğini yakaladı ve gitmesine engel oldu.

Yasemin bakışlarını ona doğru çevirdiğinde aslında onu durduran şeyin Ayaz'ın parmakları değil de bakışlarındaki içini eriten yoğunluk olduğunu anladı. Cılız bir çakmak ateşinin etkisiyle bile eriyen bir naylon parçasından farksızdı şu an. Ona karşı o kadar savunmasızdı.

Ayaz'ın parmaklarından tenine akan sıcaklık onu dağıtıyordu. Etraflarını saran çekim onu hem boğuyor hem tüketiyor hem de hava gibi besliyordu. Ayaz'ın yüzüne her baktığında, çok sevdiği sesini duyduğunda, bir defa bile dokunamadığı açık kumral saçlarının bilmediği yumuşaklığında kayboluyor, kayboluyor ve bir defa daha kayboluyordu. Kaybolduğu yerden çıkabilmek için elini bir defa tutsa Ayaz'ın deniz kokusunu doya doya içine çekse yetecekti. Ama yapamıyordu. Yaparsa daha çok dağılır, yaparsa daha sonsuz âşık olurdu.

Ayaz, aynı yoğunluktaki bakışlarını kızın yüzünde dolaştırdı. "Benden ne istiyorsun Yasemin?" diye sordu. "Seni mahvetmemi mi?" Kızın bileğine sardığı parmaklarını gevşetti.

Yasemin ağır ağır başını salladı. "Ayaz," dedi kan çanağı gibi bakan gözleriyle. "Benim sana olduğum gibi sen de bana âşık oldun mu?"

Öyle büyük bir ihtiyaçla söylemişti ki bu sözleri. Nasıl arzuluyordu bu sarsıcı gerçeği duymayı. Ve eğer Ayaz, böyle bir şey hissediyorsa onu neden söylemeyeceğini, nasıl iyi biliyordu. "Sadece söyle," dedi Ayaz'a. "O aşkı bana yaşatmayacak olsan da söyle."

Ayaz, kızın içinde bulunduğu ruh hâlinin ona ne yaptığının bilincindeydi. "Sana âşık olmam ya da olduysam bile söylemem... Bu neyi değiştirecek Yasemin?"

Ayaz başını hayır anlamında sallayarak arabasına doğru yürüdü. Bu hayır, o aşkı söylemeyeceğine dair mi yoksa olmadığına dair bir cevap mıydı? Yasemin bu ikilemin arasında kalmanın ağırlığıyla Ayaz'ın arkasında öylece kaldı. Kaldı çünkü Ayaz Yasemin'in çok iyi bildiği o gerçeği vurmuştu kızın yüzüne. Ayaz'ın ona âşık olması Yasemin'in acısını daha çok arttırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Kendisi orada, sokağın tam ortasında, Ayaz arabasının içindeydi. Fakat onlardan biri belki de ikisi şunu iyi biliyordu. Asıl bulundukları yer, âşık olmanın anlamlarından bir tanesinin, bir de insanın kendisine ihanet olup olmadığını ölçüp biçtikleri belki de onunla yüzleştikleri yerdi. Çok çetin bir yerdi orası. Sırtını dönsen aşk çarpıyordu bedenine, yüzünü dönsen

kendi hayatın, plânladıkların, kendine çizdiğin yolda verdiğin emeklerin ve hayatına anlam katan insanı güzel bir ilişki yaşamak uğruna kaybedebileceğin gerçeği.

Bir şeylerden illa ki vazgeçmen gerektiği yerdi burası.

"Aşklar var örüle örüle yaşanır.
Aşklar var düğümlerin üzerine, düğüm ata ata yaşanır."

Kaçış

Tiyatro salonundan kaçarcasına çıkıp Ayaz'a daha çok tutulduğu gecenin üzerinden tam bir hafta geçmişti. Yasemin, onu İstanbul'da son defa o gece görmüştü. Günlerdir birbirleriyle hiçbir şekilde iletişim kurmamışlardı. Bu durum Yasemin'i kahretse de içindeki fırtınaları dindirmiş, aklını başına almasını sağlamıştı.

Çok özlüyordu onu. Özlem, göğsünü yarmaya çalışan bir davul tokmağı gibi sürekli aynı yere vurup vurup duruyordu. Her gece gözlerini kapattığında, onunla İstanbul'da yaşadığı anların yanında, bir buçuk sene önce onu ilk gördüğü günden beri Ayaz ile yaşadığı iyi kötü her şey gözünün önünden geçiyordu.

Tebessümleri, içine içine çeken etkili bakışları, hiddeti, soğukkanlılığı, tavizsiz yanları, kendisini şaşırttığı anlar ve belki de çok daha fazlası koynuna sokulan bir yılan gibi usul usul ruhuna sızıyor, oradan da boğazını sıkıyordu.

O aşktı. O ayazdı. Gelmiş, esmiş ve Yasemin'i incitmemeye çalıştığı hâlde arkasında darmadağınık bir kalp bırakmıştı. Nasıl unutacaktı onu? Nasıl vazgeçecekti ondan? Özlemi öyle ağır bastı ki sesini duymazsa boğulacağını hissetti.

Gecenin bir yarısı telefonu eline alarak Ayaz'ı aradı. Açıp açmayacağından emin değildi ama korkusu yersiz çıktı.

"Efendim." O sesi o kadar çok özlemişti ki içinde yine kopmaya başlayacak olan fırtınalara söz geçirmek için elini göğüs kafesinin üzerine bastırdı. "Nasılsın Ayaz?"

"İyi, ya sen?" Sesinde kırgınlık ya da aşırı bir soğukluk yoktu ama sıcak da değildi. Yasemin öksürerek olmayan sıcaklığın, kendisi üzerinde meydana getirdiği dağılma hissinden sıyrılmaya çalıştı. "Ben senden çok özür dilerim. Beni biliyorsun. Bir anda parlar, kendi öfkemde boğulur sonra da hatamı fark ederim."

"Özür dilemene gerek yok. Yaptığın hata değildi zaten."

"Öyleyse neden beni hiç aramadın?"

Ayaz'ın ürkütücü sessizliği Yasemin'in avuç içlerini terletti. "Bilmiyorum Yasemin," dedi telefonun karşısındaki ses.

Kızı yıkan bu cevap, onun bir kere daha gerçeklerle yüzleşmesine sebep oldu. Ayaz'a âşık olmak ne kadar kolaysa onunla olmak da bir o kadar zordu. Yasemin, Ayaz'ın kız arkadaşı olmadığı hâlde bir şekilde yıpranıyor, onun sınırlarının keskinliğinden payına düşeni alıyordu. Ayaz'la olmanın bir tarafı gerçekten uçsuz bucaksız mutluluk vadeden yemyeşil diyarlarsa diğer tarafı sonsuz bir uçurumdu.

Yasemin, Ayaz'ın geçit vermeyen katı karakterini aralamaya çalıştı. "O gece bir hataydı. Söyledim sana, sen benim için çok önemlisin. O geceyi unutup hayatımıza devam edelim." Sesi alçaldı. "Benim de senin için önemli olduğumu biliyorum. Ben gitmeden Günalan'a gelirsen beni ara. Böyle kırgın ayrılmayalım."

İstanbul'da yaşadıkları günler, özgürce gezip dolaştıkları, kolayca bir araya geldikleri günlerdi. Onların bitmesi kıza çok dokunmuştu. Sonrası uzun yıllar boyunca belki yüz yüze görüşememek, görüşecek olsalar bile bu büyülü anları yaşayamamaktı. Gerçi ona bile razıydı.

Onu kaybetmekten o kadar çok korkuyordu ki... Kim hayatına anlam katan ve kalbinin en ücralarına dokunmayı başarabilen bir insanı ufak bir kıskançlık krizi yüzünden kaybetmeyi göze alırdı ki?

Ayaz'ın sessizliğinin sebebi onun yalanla haşır neşir olamayan bünyesinden kaynaklanıyordu. Şu anda Günalan'daydı ve Yasemin'e bunu söylemek istemiyordu fakat Yasemin onu öyle iyi çözmüştü ki. Sessizliği dikkatini çekti.

"Ayaz?" İç çektiğini duydu.

"Buradasın," dedi sevinçle Yasemin. "Geldin ve beni aramadın."

Kaç haftadır dedesini görmeye gelmeyen Ayaz, dedesinin isteğiyle onu ziyaret etmeye gelmişti. "Evet. Pazar akşamı döneceğim."

"Öyleyse yarın sabah görüşelim. Olur mu?"

Ayaz'ın isteksizliğine aldırmadı. "Beni Gölge'nin evinin oradan alır mısın?"

"Alırım," dedi Ayaz çünkü o da Yasemin ile arasının kötü veya belirsiz olmasını istemiyordu. Her ne kadar o gece hislerinin esiri olarak yaptığı saygısızlığı hâlâ kabul edemese de en azından eskisi gibi olmalıydılar. Yasemin'di o...

Ertesi sabah Yasemin evden çıkmak için hazırlanıyordu. Annesi mutfakta sabah kahvaltısı için mis gibi kokan tostlar hazırlamış, mutfak masasının yanındaki sandalyelerden bir tanesine oturmuştu. Gölge de bir diğer sandalyede oturuyor, ikizlerin tabletinden bazı çiçeklerin resimlerine bakıyordu. Tostu gördüğü anda annesine bakarak pek kimseye bahşetmediği sıcak tebessümünü gösterdi ona. Önceden olsa Yasemin'in gördüğü bu manzara kalbini bin defa parçalar, annesinin ortalarda görünmediği ilk fırsatta Gölge'ye kızacak bir bahane bulurdu kendine.

Yasemin onlara doğru yaklaşarak Gölge'nin karşısında oturdu. Karakolda yaşanan geceden sonra Yasemin Gölge'yi hiç suçlamamış, tutamadığı öfkesini yüzüne vurmamıştı. Aslında annesi Filiz Hanım Yasemin'in çok değiştiğini gözlemliyordu. Durgunlaşmış, Temmuz ayından beri geçen beş aylık süreçte daha da olgunlaşmıştı. Belki de artık kendi kanatlarıyla uçacak olmasından kaynaklanan bir ruh hâliydi bu.

"Anne," dedi Filiz Hanım'a dönerek. "Yakında gideceğim ve ben gitmeden önce size bir şey söylemek istiyorum."

Gölge, tam kalkmaya ve onları yalnız bırakmaya hazırlandığı anda kız kardeşinin sesindeki hüzünle beyninden vurulmuşa döndü.

"Ben ikinizden de çok özür dilerim," dedi pat diye. Annesi

hemen onu susturmak için kolunu Yasemin'in omzuna attı. "Asla bunu yapma. Sen özür dileyecek bir şey yapmadım."

Yasemin annesinin kalbinin güzelliğine dayanamıyordu. "Yaptım," dedi. "Küçükken senin gözünün önünde, büyüdüğüm zamanlarda ise senin üzülmeni istemediğim için senin göremeyeceğin yerlerde Gölge'yi hep hırpaladım."

Filiz Hanım Yasemin'in öfkelerinin bir çırpınış olduğunu bilerek "Hayır annem, asla böyle konuşma," dedi sert bir tonda. "Kendine gel. Sen hiç bir şey yapmadın. Zafer senin hareketlerine dayanabilecek güçte bir insan, o senin abin," dedi ve oğlunun elini tuttu. Oğlunun asıl üzüntüsünün Yasemin'in davranışlarını değil de onun kendisini yalnız hissetmesi olduğunu kızına aktarmadı.

Gölge de annesini onaylamak için başını salladı. Bu sefer Yasemin hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayarak "Anne," dedi çaresizliğine kadının çare olmasını ister gibi. "Anne ben sizden yine de çok özür dilerim. Senin beni çok sevdiğini bildiğim hâlde yaptım çünkü seni ondan çok kıskandım."

Filiz Hanım onu göğsüne bastırarak saçlarını kokladı. Eline geldiğinde henüz üç yaşında zeki bakışları olan koca gözlü bir kızdı. Ona ilk anne dediği gün, Filiz Hanım başka türlü bir anne olmuştu sanki o an. Kanadı kırık bir kuşa nasıl anne olunursa öyle olmalıydı o seferki anneliği. Hiç incitmeden sevmeyi öğrenmiş, severken yaraları sarmayı Yasemin ile deneyimlemişti. Filiz Hanım'ın gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

Ona daha sıkı sarılarak kokusunu içine çekti. "Ya babam başkasıyla evlenseydi? Ben ne yapardım?"

Filiz Hanım kızına daha sıkı sarıldı. "Meleğim... Sen beni bir defa bile üzmedin. Saygısızlık yapmadın. Karşı gelmedin. Bir dediğimi iki etmedin. Ben sensiz ne yapardım asıl?"

Onu o kadar çok seviyordu ki öz evlatları bir yana Yasemin bir yanaydı. "Bana en çok benzeyen çocuğum sensin biliyorsun değil mi?"

Yasemin, diğer kardeşleri için başka insanlardan bu sözleri duyduğu zaman odasında hep için için ağlardı.

"Evet, beni sen yetiştirdin. Bana hayaller kurmayı ve onlara inanmayı öğrettin." İyice duygusallaşmıştı ama inandığı gerçekleri dile getiriyordu. "Bana, insanları sevmeyi, kendinden olmayanın bile normalinden fazla sevilebileceğini sen öğrettin bana. Babama ve bana çok iyi baktın. Bana üç tane harika kardeş verdin."

Kızının saçlarının üzerine bir öpücük konduran Filiz Hanım şefkatle gülümsedi. "Nasıl dayanacağım senin hasretine ben?"

Yasemin hem ağlıyor hem tebessüm ediyordu. Burnunu çekerek omuz silkti. "Böyle söyleme şimdi. Sana bu fikri ilk açtığımda çok zor kabullenmiştin zaten. Caydığını düşündürtme bana."

Annesi onun elini tutarak "Hala gitmeni istediğimden emin değilim," dedi. Kızının huylarını avucunun içi gibi bildiğini gösterircesine sıcacık bir tebessüm verdi. "Ama hayatının sonuna kadar hep bir yerleri gezeceğine ve olduğun yerde pek fazla kalamayacağına çok eminim."

Gözyaşlarını silerek ayağa kalkan Yasemin "Ben çıkıyorum," dedi. "Ayaz gelmiş. Onunla buluşacağım."

Annesi kaşlarını havaya kaldırdı. Yasemin ona Ayaz'a karşı beslediği hislerden bahsetmiş ama bunların kuvvetinden söz etmemişti. "Kendine dikkat et. Ve geç kalma."

Koşarak motosikletine atladı ve kasım havasının motosiklet kullanırken daha çok üşüten soğuğuna aldırmadan Gölge'nin evine doğru sürdü. Motosikletini park ettikten sonra siyah deri ceketinin fermuarını açtı ve kaskını çıkararak onu yerine koydu.

Bahçeye doğru hareketleneceği anda ağaçların arasında Ayaz'ı gördü. Kalbi yerinden sökülecek gibi atmaya başladı. Gözlerinin içi daha önce hiç hissetmediği bir sevinçle parladı. Ona doğru koşarak tam bir adım karşısında durdu. "Bu sensin. Evet gelmişsin."

Ayaz'ın soğuk duruşu bir duvar gibi yüzüne çarptığında eli ile öylesine bir yeri işaret etti ve kederli bir gülümseme verdi. "Bu da senin soğukluğun," dedi, Ayaz'a karşı yaptığı o hareketin sonuçlarıyla yüzleşerek.

Ayaz, kızın üzüntüsüne rağmen duruşunu bozmadı. "Nasıl olursam olayım buradayım ama beni artık olduğum gibi kabul et."

"Ediyorum," dedi Yasemin, meyveleri yavaş yavaş toplanmaya başlanmış portakal ağaçlarının arasından geçerken. "Eğer senin kız arkadaşın olsaydım şu anda bana daha çok kızmıştın. Sen o tür hareketlere taviz vermezsin." Sonra ona doğru döndü. "Her ne kadar benim o gece senin yanından hangi ruh hâliyle kaçtığımı çok iyi biliyor olsan da."

Bilmez miydi? Hem de nasıl biliyordu. Buna rağmen kendisine söz geçirme gereği duymuyor, karakterinden ödün ver-

miyordu. "Bu yüzden uzak ilişkileri sevmiyorum," dedi Ayaz. "O gece Selen'den çok rahatsız olduğunun ve içindeki tüm o duyguları Selen'in hareketlerinin tetiklediğinin farkındayım."

Arkadaşlarından başka gidecek hiçbir yeri olmayan Ayaz'ı çok iyi anlıyordu. Hayatına giren kızın, kendisini onlardan kıskanması veya onlarla görüşmeyi engellemeye kalkması Ayaz'ı sıkmaktan başka bir işe yaramazdı.

Yasemin Ayaz'ın ciddi yüz ifadesine baktı. Orada, kendi kararlarından ödün vermeyen biçimli ve çekici bir yüzden başka çok şey görüyordu. Kimsenin göremediği onlarca gerçek Yasemin'in yüzüne vurdukça Yasemin ve Ayaz diye bir gerçek olamayacağını son demine kadar idrak ediyordu. Prangalar bir tane değildi ki.

"O geceyi unutalım," dedi Ayaz'a ve ilk defa onun kız arkadaşı olmadığı için şükretti.

"Unuttuğum için buradayım." Arabanın kapısını açan genç adam Yasemin'i baştan ayağa süzdü. "Bazı durumlar değişti. Önümüzdeki üç hafta sonu daha geleceğim çünkü ondan sonra dört aylığına geçici bir durum için hocayla beraber Kanada'daki üniversitede çalışmaya gidiyorum. Dedemi ve seni görmek için son şanslarım. Sonra sen de Almanya'da olacaksın." Son cümleyi sarf ederken Ayaz'ın yüzünde nahoş bir ifade belirdi. Yasemin'i görmek için asla oraya gitmeyeceğini anlatır gibi bir ifade. Almanya...

İşte yolun sonu yaklaşmıştı. Ayaz ve Yasemin'in sihirli dünyası artık yıkılıyordu.

Arabaya binerken yine de Yasemin'in yüreği heyecan-

la çarptı. Ayaz gerçekten onun saygısızlığını göz ardı etmişti çünkü Yasemin Ayaz'ın kız arkadaşı değildi. En azından ara sıra karşılaştıklarında birbirlerini ne kadar önemsediklerini bileceklerdi. Kötünün iyisi bu durumu kabullenerek arabaya bindi ve Levent ile vakit geçirmek için onların oteline gittiler.

Yaklaşık bir saat sonra Levent ile beraber kapalı kasım havasının altında otelin bahçesinde oturuyorlardı. Ayaz'ın içinde beyaz bir tişört üstünde de ince siyah bir mont vardı. Yasemin'in üzerinde ise deri montunun altına giydiği yeşil kazak ve onun altındaki siyah tayt. Yasemin'in bacakları hafiften titremeye başladığında Ayaz'a çıkıştı. "Sen hiç üşümez misin?"

"Asla," dedi Levent. "Kendisi gömlek giyme zorunluluğu taşımadıkça kısa kollu tişört ve üzerine mont geçirir."

Ayaz oralı olmadan denizin dalgalarını izlemeye başladı. Bugün hava rüzgârlıydı ve rüzgârı ilk defa bu kadar çok sevmişti. Göz ucuyla, denizi izlemekte olan Yasemin'e baktı. Saçları deliler gibi uçuşuyor, yüzü ortaya çıkıyordu. Bir de yüzündeki garip hüzün.

Levent ortamdaki sessizliğe isyan etti. "Neyiniz var?"

Ayaz bakışlarını Yasemin'den kopardı. "Hiç, anlat bakalım nasıl gidiyor?"

Levent kış sezonunda azalan yoğunluktan açtı ağzını yumdu gözünü. Bu arada bahçenin önündeki kaldırımdan geçmekte olan genç bir adam Yasemin'i gördü.

"Yasemin," diye seslendi şaşkınlığını kıza yansıtarak. Yasemin'i dalgın bakışlarından sıyıran bu sesleniş kızın hiç olmadığı kadar şaşırmasına sebep oldu. Gözlerinde yine o ışık

yandı ve bu sefer başka birisine karşıydı. Ayaz Levent ile ettiği muhabbete devam etse de kaşlarının belli belirsiz çatılmasına engel olamadı.

Yasemin olduğu yerden fırlayarak kaldırama çıktı ve kollarını siyah saçlı, uzun boylu yirmi üç yirmi dört yaşlarındaki yakışıklı genç adamın boynuna doladı. Genç adam onun beline sarılarak kızı sağa sola salladı. "Çok büyümüşsün cadı."

Yasemin Tuna'dan uzaklaşarak ona şöyle bir baktı. "İki senen kaldı değil mi?" O da Yasemin gibi bir doktor adayıydı. Aynı lisede okumuş olmalarına rağmen Yasemin birinci sınıfa başladığında Tuna son sınıftaydı ve Günalan'da değil Fethiye'de yaşıyordu.

"Evet. İzmir çok güzel bir yer hiç bitmese de olur." Yasemin'e göz kırparak kızın elini avuçlarının arasına aldı. "Senin hakkında çok güzel şeyler duydum. Ufuk söyledi. Sen de hep bir ışık vardı zaten."

Tuna'nın son cümlesini duyan Ayaz bir an duraksadı ve Levent'le konuşmasını yarıda kesip bir süre masanın boş bir noktasını izledi.

Bu konuşmaların devamını da duyan Ayaz, sadece birkaç saniyeliğine alçak bahçe duvarının diğer tarafındaki ikiliye odaklandı. Bir süre sonra vedalaştılar. Yasemin'in yüzündeki mutluluk Ayaz'la göz göze geldiği anda birden soldu. Öylece durmuş, Yasemin'in aklının karışacağını bildiği hâlde, Yasemin bir suç işlemiş gibi onu izliyordu.

Levent de Ayaz'ın bu tavrına anlam veremiyordu çünkü o, kız arkadaşlarını bile kimseden kıskanmazdı. Zaten kızlar ken-

dilerini asla o pozisyona düşüremezlerdi onun yanında. Ayaz, burnundan derin bir nefes alarak Levent'e döndü. "Neden bahsediyordun?"

Levent'in tüm keyfi kaçmıştı. Aklını kurcalayan görüntüden rahatsız olmasına rağmen Ayaz'ı yanıtladı. "Deden Hindistan'dan Tayland'a gitmişti. Onu ziyarete gittiğimiz zaman yediğimiz o iğrenç şeyin aynısını geçenlerde yine yediğimi anlatıyordum."

"Yedin mi?" diye sordu Ayaz. Yüzünde tiksinç bir ifade vardı. "Bile bile o böceği yediğine inanmıyorum."

"Sen niye yedin?" diye sordun Yasemin. Şaşkındı.

Ayaz kızın yüzüne bile bakmadan "Böcek olduğunu bilmiyordum çünkü Levent bana iğrenç bir şaka yaparak onları başka bir şey diye önüme getirmişti," dedi. Şu anda kızın yanında oturduğu hâlde ona çok uzaktı.

Yasemin, Ayaz'ın bu tavırlarını kız arkadaşlarına karşı sergilediğini biliyordu. İçini kaplayan kaygının sebebi buydu; Ayaz artık onun yanında olmaktan keyif almıyordu. Tiyatro olayı Ayaz'ın gözünde Yasemin'in yerini değiştirmişti belki de. Böyle düşündü kız.

"İşte," dedi Levent Yasemin'e. "Bu adam için ailem buraya kesin dönüş yaptığı hâlde Almanya'da kalmaya devam ettim ve onun gittiği üniversiteye girdim. Ama Türkiye'de yüksek lisans yapma kararına uyamadım çünkü ben İstanbul'da sadece eğlendim. Yine de benim için yediği böceği başıma kalkıyor." Kendisiyle alay eden genç adam yüksek sesli bir kahkaha attı. Kendisi konuşuyor kendisi dinliyordu. Onun dışında masadaki hiç kimse konuşmuyordu.

"Benim iki dakika içeri girmem gerekiyor," diyerek onların yanından ayrıldığında Yasemin dayanamadı. "Senin derdin ne?"

Ayaz, bu ani çıkışın etkisiyle kaşlarını çattı ve Yasemin'e ters ama beklenti yüklü bir bakış attı. Sanki o soruyu, tekrar sormasını ister gibi bir hâli vardı. *Tabii cesaretin varsa* der gibiydi.

Yasemin ayağa kalkarak sandalyesini geri çekti. "Ben kasabaya dönüyorum. Sana iyi eğlenceler ve iyi yolculuklar."

Ayaz, kızın bu ani dönüşlerinden rahatsız olmaya başlamıştı. "Sen hiç değişmeyeceksin," dedi ve arkasına yaslanarak denizi izlemeye başladı. Çıldırtıcı bir rahatlığı vardı. Yasemin ellerini iki yana açarak, onunla vakit geçirmeye başladığı günden beri içi içini yediği hâlde bir türlü dile getiremediği o kaygısını haykırdı.

"Bana, Ezgi'ye ya da Funda'ya ya da başka kızlara davrandığın gibi davranamazsın. Bana, bu masada ben yokmuşum gibi yüzüme bakmadan konuşamazsın. Çünkü ben onlar gibi sana âşık değilim."

Eğildi. Ayaz'ın gözlerinin içine bakarak sonunda itiraf etti.

"Ben kendime kördüğüm ata ata sana âşık oldum."

Geçmiş/Ağustos

Günalan

"Gerçekleri öğrendiğin an durur zaman.
Günün, ayın, yılın, yazın yarısı geçmiş, yarısı gelecek olur.
Gerçektir artık bir yarın, onu bilemediğin hâlinse diğer yarın."

Zaman İkiye Bölündü

Sabah güneşi Esat Bey'in yıkık dökük bir viraneden saraya çevirdiği evine yeni yeni vurmaya başlamıştı. Yeşil sarmaşıklarla kaplı duvarın yanından uzaklaşmakta olan dede ve toruna, Ayaz'ın Paşa adındaki köpeği eşlik ediyordu.

Yıllar önce mimar Alman bir çiftin, kendileri için tasarladığı çok farklı detaylara sahip bir evdi. Evi çizen ve özenle inşa ettiren çift, bu muhteşem evde ancak beş sene yaşamış, bazı özel sebepler nedeniyle Almanya'ya dönmüştü. Yıllarca uğramadıkları evi ne satmışlar ne de bakımını yaptırmışlardı. Levent'in annesinin yakın arkadaşı olan ev sahibesi, evi sonunda satmaya karar verdiğinde o bölgeden ev satın almayı plânlayan Esat Yücesoylu'ya duyurmuşlardı bu durumu.

Feryal Hanım kimsenin duymasına fırsat vermeden Esat Bey'e, tadilat istediği hâlde çok fazla alıcıya sahip olabilecek potansiyeldeki evi önermişti. Esat Bey, taş ve ahşap karışımı

evin fotoğraflarını gördüğü anda ona hayran kalmıştı. Aslında daha mütevazı ve yeni bir ev alabilecekken bunu istemişti; orada torunu yaşayacaktı. Mütevazı ve yeni bir evin fiyatıyla fotoğraftaki kelepir hemen hemen aynı fiyatta olmasına rağmen Esat Bey, yıllarca biriktirdiği parayı seve seve bu eve vermişti.

"Hala aynı teklifimde ısrarcıyım. Bir kredi daha çekebilirim Oğulcan."

Ayaz elindeki mavi renkli topu fazla uzağa fırlatmadı. Paşa çalıların arasına giden topun arkasından koştururken dedesine döndü. "Gerek yok. Evin tadilatı beklediğinden daha masraflı olduğu için zaten bir tane çektin."

Esat Bey ısrarcıydı. "Bütün arkadaşlarının arabası var. Burada benimkini kullanıyor, İstanbul'da sıkıntı yaşıyorsun."

"Gerek olmadığını söyledim. Şirketteki ekiple beraber, İstanbul'dan ve Dubai'den iki şirkete üç tane proje hazırladık. Şu an değerlendirme aşamasındalar. Anlaştığımız anda araba konusunda ihtiyacım olan para hazır gibi olacak."

Yarı zamanlı olarak çalıştığı şirketteki arkadaşlarıyla beraber hazırladığı endüstriyel tasarımlarından bahsediyordu. Aslında araba alma konusunda biraz daha gecikmesinin sebebi yeni bir bilgisayar almasıydı. Yasemin yüzünden kırılan bilgisayarının yerine... Biriktirdiği paradan harcamak zorunda kalmıştı.

Esat Bey başını sağa sola salladı. "Aynı annen gibisin. O da senin gibi aklına en çok yatan, özelliklerini en çok beğendiği şey ne ise onu ister, sabırla bekler, hayatındaki her ayrıntıyı en ince detayına kadar planlardı. Fazlan var azın yok ondan."

Ayaz, annesinden bahseden dedesinin yüzüne, içi sızladığı hâlde bakmıyor, sohbete karşı çok ilgili davranmıyordu. "Acele etmeye gerek yok."

Aslında almak istediği modele karşı özel bir sevdası yoktu. Onun için hiçbir şey vazgeçilmez ya da alternatifsiz değildi. Planladığı hayat dışında. Kafasında belirlediği, nitelikleri hoşuna giden iyi bir modelde karar kılmıştı. Elbette seçtiği modelde detaycı yapısının ve farklı ve özel şeylere karşı ilgisi yüksek yapısının etkisi çok fazlaydı. Ayrıca, dedesinin kendisine maddi anlamda destek olmasını istemiyordu.

"Alırsın," dedi dedesi. Biraz sitemkârdı. "Sendeki bu inat ve *kimseye ihtiyacım yok,* tavırları olduktan sonra elbette alırsın Oğulcan. Hiçbir açıdan kolay bir insan değilsin sen evlat."

Esat Bey, torunu için elinden gelenin en iyisini yapmak istiyordu. Ayaz, dedesinin bu isteğini bildiği için onunla yaşamaya başladığı ilk zamanlardan beri hep yaptığı gibi, kendi yapabileceği her şeyi geç de olsa kendisi yapmak istiyordu. Dedesi zaten onunla ilgili haddinden fazla sorumluluk almıştı.

Ayaz dedesinin sitemini anlayarak bakışlarını ona çevirdi. "Kızını ve damadını kaybettiğin gün sekiz yaşındaki bir çocukla kaldın. Sonra anneannemi kaybettik ve torununla kaldın. Ben," dedi. Sitemi kendisineydi. "Sana üzüntülerini yaşama fırsatı bile vermedim çünkü o süreçlerde hep benimle ilgilenmek zorundaydın."

Aralarında bu tür konuşmalar çok nadir de olsa geçerdi. Esat Bey sert ve prensipli bir adamdı. Bazı insanlar onun katı duruşundan o kadar çekinirdi ki onunla konuşacağı zaman

elini kolunu nereye koyacaklarını bilemezlerdi. Ancak o da bir insandı. İçini dökmeye ihtiyacı vardı ve Ayaz sırf dedesi biraz olsun içinden geçenleri anlatarak rahatlasın diye ara sıra onunla bu tür konuşmalar yapardı. Kendisi ise ailesiyle ve yaşantısıyla ilgili iç dünyasını kimseye açmaktan hoşlanmazdı.

"Sen benim yaşama kaynağımsın Oğulcan," dedi gür sesiyle. Konuştuğu zaman kızıyormuş gibi bir hava yayan Esat Bey'den Ayaz'ın arkadaşları da çok çekinirdi. "Baksana, senin bana söylemen gerekenleri ben sana söylüyor, araba alman için neredeyse yalvarıyorum." Ayaz rahatlatıcı bir söz verdi dedesine. "Alacağım merak etme ve büyüdüğümü kabullen artık."

Hayattaki yegâne gayesi, tek çocuğundan ona kalan, canı ve kanı olan Ayaz'ın mutluluğuydu. Ayaz'ın sırtını sıvazladı. "Hadi sen dön. Ben kasabaya ineceğim. Öğleden önce dönerim." Bu saydıkları Esat Bey'in rutiniydi.

Dedesini uğurladıktan sonra evin beyaz duvarına yaslanarak yere oturan Ayaz Yasemin'i beklemeye başladı.

Gelecek miydi? Bunu bilmiyordu. Kızı dün geceden sonra bir daha aramamıştı. Aramayacaktı da. Bugünkü buluşmayı oluruna bırakmıştı. Yasemin'in gelmediği takdirde bunu dert etmeyecek bir ruh hâliyle kızı bekliyordu.

Elindeki kuru dalı eğip kırdıktan sonra ayağa kalktı. Saat neredeyse dokuza geldiği için içeri girmeye hazırlandı. İstanbul'daki Profesör Selçuk Karmacı ile çalışmaya başlamadan önce neredeyse tüm yazını geçirdiği Günalan'a veda edecekti artık. Fethiye'ye gitmek için hazırlanacak, son gününü orada arkadaşlarıyla geçirecekti. Derken yeşilliklerin arasında moto-

sikletin alçak hızına rağmen saçları ve üzerindeki çok açık yeşil tişörtü uçuşan Yasemin'i gördü. Altına açık renkli bir kot pantolon giymişti. Onu ilk defa kot pantolon ile görüyordu. Onu her gördüğünde üzerinde ne olduğunu öyle iyi hatırlıyordu ki.

Esat Bey'in evinin kapısının önünde motorundan indikten sonra kollarını göğsünde kavuşturan Yasemin bir ayağı ile ritim tutmaya başladı. Hesap sormaya meyilli ruh hâlini ve kollarını kavuşturduğu için ona ukalâ bir hava katan görüntüsünü görmezden gelen Ayaz kıza "Hoş geldin," dedi.

Yasemin'in uzun biçimli tek kaşı havaya kalktı. Ardından patladı. "Saçlarımı neden karıştırıyorsun? Sevmediğin her şeyimi en ince detayına kadar Leyla'ya söylemek zorunda mı hissettin kendini?"

Sesinde öfkeden ziyade, derinlerden kopup gelen bir alınganlık vardı. Ayaz kızın saçlarını bakışlarıyla taradı. Kalın telli, iri dalgalı ve karamel rengiydi. "Sevmediğimi söylemedim. Hoşlanmadığımı söyledim."

"Onu da söylemeyecektin," diye çıkıştı Yasemin. "*Ben Yasemin'e ilgi duymuyorum*, demen yeterliydi bence."

Leyla'dan duydukları nasıl incitmişti onu? Çok fazla incitmişti. Hiç ummadığı kadar ve normal duygulara sahip bir insanı incitmemesi kadar incitip dökmüştü.

Ellerini beline koydu. "*Aynı, Yasemin'in bana ilgi duymadığı gibi* kısmını da ekleyebilirdin aslında. Fena olmazdı."

Kendisine cevap vermeyen Ayaz'a bıkkın bir nefes verdi. "Bari pişman olduğunu söyle ve özür dile benden. Ben de onca yolu boşu boşuna gelmemiş olayım."

Leyla ile arasında geçen konuşmanın havasını anımsayan Ayaz, Leyla'ya onları söylemekten hiç çekinmemişti. Yasemin'e pek de beklemediği bir şekilde karşılık verdi.

"Ben özür dileyecek bir şey yapmadım. Leyla'nın sorduklarını sen de bana sorsaydın aynı cevapları verirdim." Eli ile bahçeyi işaret etti. "İçeride konuşabilir miyiz? Sabahın altısından beri dışarıda sayılırım. Sıkıldım."

Yasemin sağına soluna şöyle bir göz attıktan sonra motorunu yüksek bahçe duvarının diğer tarafına, yoldan görünmeyecek şekilde park etti. Kimsenin onun evin içinde olduğunu bilmesine lüzum yoktu.

İçeri girerek çardağın altındaki sandalyelerden bir tanesine kendisini bıraktı. Öfkesi dinmişti. Saman alevi gibi yaşadığı kötü duygularından bir tanesi yerini başka bir duyguya bıraktı. İçerlemiş ruh hâli dik duruşlu tavrının arkasında kaldı.

"Benim karakterim, hayallerim ve tipim sana ne yaptı? Bir şeyler yapmış olsa bile neden beni kuzenime karşı küçük düşürüyorsun?" Uzun kirpikleri gözlerine örtüldü. "Bana söyleseydin bu kadar uzatmazdım ama kuzenim de olsa başkasına söyleyerek..."

Yasemin'in dizlerinin dibinde ayakta dikilen Ayaz onun tam karşısında bir sandalye çekerek oturdu. Onun bu hareketi nedeniyle Yasemin sözlerine ara vermişti.

Ayaz onun sözlerini tamamlamasına fırsat vermedi. "Beni dinle."

Ellerini birbirine kenetleyerek kıza doğru eğildi. "Leyla'ya yaptığım açıklamaların hepsi gerçekti." Önemli bir izahat verir gibi açıklayıcı bir o kadar sıcaktı sesi. Bu sıcaklığı garipseyen

Yasemin başını başka tarafa çevirerek onu dinlemeyi sürdürdü. Yüzüne bakmak istemiyordu. İstediği zaman çok ikna edici oluyordu sanki.

"Leyla'ya bilmesi gerekenleri söyledim, bir de bana kalanlar var." Aldatıcı bir yumuşaklık kattı fısıltısına. "Onları duymak ister misin?

Yasemin, ne duyarsa duysun ikna olmayacağını belli edercesine omuz silktiği hâlde duymak istiyordu.

Bakışları kızın dalgalı ve kabarık saçlarında dolanmaya başlayan Ayaz onlar hakkındaki düşüncelerini es geçti. Aynı koyu bakışlar bu sefer kızın gözlerine kaydı.

"Karakterinden hoşlanmadığımı söyledim. Çünkü girdiğin her ortama bir şekilde belirgin, güçlü bir ışık saçmayı beceriyorsun ve ben..." dedi sesini alçaltarak. "Eğer seninle olsaydım bu ışığın beni kıskançlıktan deli ederdi."

Daha önce hiçbir kız arkadaşını kıskanmadığı hâlde, onun kız arkadaşı bile olmayan Yasemin'i daha şimdiden kıskanıyordu. "Göz kamaştırıyorsun," diye fısıldadı. "Bu sadece dış görünüşünle ilgili değil."

Yasemin hâlâ yüzünü çevirmemişti ama Ayaz'ın dudaklarından dökülenler onu darmadağın ediyordu. "Bu, diğer kızlarda olan bir şey değil. Sana özgü; dış görünüşün ile içinin birleşimi ve hemen fark ediliyor ki senin hakkında hiç olumlu şeyler düşünmediğim zaman bile o ışık dikkatimi çekmişti." Kafede şarkı söylediği anlarda onun saçtığı enerjinin etkisinden çıkabilmek için orayı terk etmişti. O ışık Ayaz'ın içinde, hiç alışık olmadığı duyguları körüklüyordu.

Yasemin nasıl nefes alınacağını hatırlamıyordu şu anda. Tuttu. Bıraktı. Tekrar aldı. Yanaklarına alevler bastı ve daha bir sürü şey oldu. Önceden hiç olmayan ve yaşamadığı bir sürü garip duygu...

Ayaz'ın etkileyici sesi hâlâ kulaklarına akmaya devam ediyordu. "Onu sadece ben görmek isterim. Böyle özel bir ışığın başkalarının gözlerini kamaştırmasına tahammül edemem." Sesini alçalttığında samimiyeti daha da arttı. "Uzak ilişkileri sevmeyen bana göre bir durum değil bu."

Yasemin'in, dudakları istemsizce aralanmış, nefes aldığının bile hâlâ farkında değildi. Yererken öven, kızı hiç beklemediği sözlerin güzelliğine gömen ama boğmayan Ayaz'ı dinlemeye devam etti.

"Nefret ettiğim bir ülkeye, Almanya'ya gideceksin. Sonra oradan kim bilir nereye?" Ayaz başını öne eğerek konuşmasını sürdürdü. "Aslında muhteşem olduklarını düşündüğüm hayallerinden hoşlanmıyorum çünkü bana göre değiller."

"Neden?" diye sordu Yasemin. Bunu bile neden sorduğunu bilmiyordu.

Ayaz, Yasemin'i bu hayallerine ulaşmak için muazzam bir gücü olduğuna inanıyordu. "Benimkiler seninkilerin tam tersi," dedi. "Artık bir yere ait olmakla ilgili. Seninkiler gibi oraya buraya gitmekle ilgili değil. Ben burada, dedemin benim için aldığı bu evde yaşamak istiyorum." Eli ile bahçenin toprak zeminini işaret etti. "Burada. Hep aynı yerde."

Başını kıza doğru kaldırdığı hâlde Yasemin'in zar zor yandan görünen yüzü ona dönmedi. Sesi tek düze kuru bir hâl

aldı. "Eğer seninle olmak isteseydim bunlar yüzünden sana ve bana ne olurdu?" Yutkunduktan sonra bir süre kızı ve karamel rengi saçlarına vuran ağustos güneşinin ışıltılarını izledi. Gözleri, saçları, karakteri... Her şeyi ışıldıyordu.

Yasemin'in, Ayaz'ın karşısındaki rahatlamış görüntüsüne karşın, işittiği sözlerin etkisi kalbini deliler gibi çarptırıyordu. Eğer onu seviyor olsaydı şu anda kahrından paramparça olurdu. Aldığı derin nefesin sebebi buydu. İyi ki değildi. İyi ki ona âşık değildi.

Bunları bilerek onlara âşık olmaya kalkarsa hâli ne olurdu?

Ama canı neden yanıyordu?

Çok yanıyordu.

Sanki dumanlara boğup söndürmeye çalıştığı bir kıvılcım, bu sözlerle daha çabuk sönmesi gerektiği hâlde tutuşmuş, almış başını ateşe sürüyordu her şeyi.

Şu anda yaşadığı duygulara, sızlayan kalbine, kaybetmişlik hissine ki ne kaybettiğine dair bir fikri yoktu anlam veremiyordu. Sanki Ayaz'ın yüzüne bakarsa ne kaybettiğini, neden kalbinin sızladığını ve duygularının adını bilecekti. Sanki her şeyin üzerinde bir set vardı ve duydukları o seti yerle bir etmişti.

Ayaz'ın tavrı kendisinden beklenilmeyecek kadar samimiydi. "Yeterli mi yoksa her şeyi duymak ister misin?"

"Umurumda değil," dedi az önceki hislerinin üzerini sevinçle örterek. Ayaz'ın karşısındaki bakışları pırıl pırıl parlıyordu. "Bir kız arkadaş olarak sana uygun olup olmamam

gerçekten umurumda değil. Benim üzüntümün asıl sebebi, bir insan olarak benden hoşlanmamış olmandı," dedi çünkü tüm gece boyunca yaşadığı büyük üzüntüsünün sebebini buna bağlamıştı. Belki söylerse onun gerçek olduğuna inanırdı ki zaten böyle bir huyu vardı. Hiç kimsenin kendisi hakkında kötü düşünmesini istemezdi. "Ne senin ne bir başkasının benim hakkımda böyle düşünmesini istemem."

Yaptığı çıkarım gülümsemesini genişletti. "O yüzden bu kadar üzüldüm." Birazı doğru birazı yalandı. Yalanın en kötüsü de ona kendini de inandırmandı. Avuç içlerini küçük suçlu bir çocuk gibi açtı. "Leyla'ya, benimle kavgalar ettiğin, bilgisayarını kırdığım, seni bahçeden kovduğum ya da ilişkine burnumu soktuğum için benden hoşlanmadığını söyleseydin anlardım. Bunlar beni sana karşı sergilediğim berbat davranışlar ve hatalarımdı. Sözlerin, genel karakterime ve hayallerime uzandığı için çok üzüldüm."

Birden susarak Ayaz'ın gözlerinin içine birkaç saniye bakma ihtiyacı hissetti. İçine düştüğü anlamsız beklenti damağını kuruttu. "Biz birbirimize göre değiliz. Hayallerimiz ve isteklerimiz apayrı. Zaten bir arada olamayız değil mi?"

Ayaz'ın, Yasemin'in son sözlerini onaylamaması kızı bir süre daha susturdu. Kurumuş damağını yutkunarak ıslatmaya çalıştı.

Kızın heyecanı Ayaz'ın tebessüm etmesine sebep oldu. Aylar önce karşılaştığı, hırçın, ilişkisine burnunu sokma cüretini gösterecek kadar pervasız, kendisini her gördüğünde tırnaklarını çıkaran o saldırgan kızın içinde böyle hassas, alıngan, duyarlı bir kız olduğunu bir süre önce anlamıştı.

Bugün daha fazlasını görüyordu onda. Ve Yasemin'in iç dünyasını saklama gibi bir çabası yoktu. Gücendiğini ve üzüldüğünü belli etmekten çekinmiyordu.

Yine de dışarıdan çok belli olmayan hassas yapısı, onun yolunu çizmişti. Dedesinden duyduğuna göre, Yasemin Sınırlar Ötesi Doktorlar Örgütü'ne katılmak istiyordu. Ayaz'ın gördüğü kadarıyla, bunu laf olsun diye değil, bütün ruhuyla istiyordu. Hassas iç dünyasına kalkan yaptığı azmi, zekâsı ve çalışkanlığı onu oralara taşırdı. Dirençli kişiliği ve aşırı duyarlı iç dünyasına uygun bir hayat seçmişti kendisine.

Ayaz, Yasemin'e hâlâ gülümsüyordu.

"Sakin ol. O hareketlerini unuttuğumu söylemiştim hatırlıyorsan. Hatta Gölge'ye karşı takındığın tutum konusunda da senin kalbini kırdım." Hepsine yeni yeni anlamlar yüklemişti artık. "O konuda senden çok özür dilerim."

"Önemli değil," dedi Yasemin. "Önemli olan şu anki düşüncelerin." Birden ayağa kalkarak havuzun etrafında yürümeye başladı."Üzüldüm çünkü bir de şu var..." Ayaz'a doğru döndü. "Seninle yaşadığımız gerginlikler sırasında ne kadar inkâr etsem de aslında ben seninle arkadaş olacağımızı düşünmüştüm. Dedenden senin hayatınla ilgili duyduğum parça parça bilgileri kafamda birleştirip arkadaş olmaktan hoşlanacağım bir Ayaz oluşturmuştum içimde."

Ona doğru yaklaştı. Biraz utanıyordu. "Anla işte. Bu kasabada sahip olabileceğin en değişik arkadaş müzisyen Ufuk. Ben, özel zevkleri olan, farklı hayatlar yaşayan, sıra dışı insanlara ayrı bir ilgi duyarım ve onlarla arkadaş olmak isterim

çünkü..." dedi. "Babam benim de öyle bir insan olduğumu söyler. Bence değilim, orası da ayrı tabii."

Ayaz sandalyesinden kalkarak kızın yanına yaklaştı. "Öylesin." Sonra kızla alay etti. "Hiç şarkı bilmediğin hâlde iyi bir müzisyenle bayağı samimîsin. "

Yüzüne vuran güneş ışığının altında kahkahalar atmaya başlayan Yasemin çok utanmıştı. "Saçmalama bir tane biliyorum."

Kıkırdıyordu ancak birden sustu. Sanki, onun kendisinden hoşlanmama gerekçelerini öğrendiğinden beri zaman, başka bir zamanı doğruyordu. Kesintiye uğruyor, kızı susturuyordu.

Hayır, bir zamanlar yaşadığı hayat Yasemin gibi öyle bir hayata ilgi duyan bir kızın ilgisini çekmiyor, Ayaz'la arkadaş olma isteğine sebep olamıyordu. Hayır, Ayaz'ın kumral belli belirsiz dalgaları olan saçlarına ilgi duymuyordu. Hayır, bir kızınkilerden bile daha güzel görünen kırmızı dudakları Yasemin'in gözlerine takılmıyordu. Hayır, biçimli yüz hatları, ona ciddi bir hava veren güzel kaşları, yüzüne çok yakışan düz burnu ve ele geçirici yeşil keskin gözleri umurunda değildi. Hayır, alnının güzel biçimli yapısı bile dikkatini çekmemişti. İnsan arkadaşına veya arkadaş olmak istediği kişiye böyle bakmazdı. Yasemin şu an bakmıştı ama birazdan, daha sonra, ondan sonraki sonra bakmayacaktı. Ve hatta hayır, elindeki papatyaları Yasemin'in annesinin mezarına değil de oradaki dipsiz acıya bırakan Ayaz'a âşık değildi. O papatyalar aşkı başlatmamıştı.

Ve Ayaz... Hayır, Yasemin ona yasaktı. Dedesi ile yaptığı konuşmadan sonra bu yasağı kendisi koymuştu kendine.

"O," demişti dedesi. *"Hayalleri ve karakteri, ne bu kasabaya*

ne kendi kalbine ne de bu ülkeye sığmayan bir kız. Kendisinden taşan bir insan varsa o da Yasemin'dir. Onunla olmaz Oğulcan. Olursa eğer sen çok üzülürsün çünkü Yasemin, günün birinde eninde sonunda bir yerlere gitme isteğiyle dolacak bir kız. Eğer sen, onu bu hâliyle, kızın içindeki keşfetme isteğiyle kabul ediyorsan ol. Ama seni uyarıyorum Oğulcan. Yasemin'den uzak dur. Onu çok seviyorum ama senin hayatında olmasını istemiyorum. Senin hayatın gece ise onunki gündüz. Zıt olan ne varsa onlar kadar zıtsınız ve sen, bütün hayatını hep aynı şeyi plânlayarak yaşadın. O da aynısını yapmış. Bu ne demek biliyor musun Oğulcan? Bu, kim neden vazgeçerse ötekinin yıkımı demek.

Ayaz'a şimdiye kadar hiç böyle bir konuşma yapmayan Esat Bey de Yasemin'in etkileyici kişiliğini görmüş, torununun onunla yakınlaşabilme olasılığını çok güçlü bir şekilde hissetmişti. Olur da böyle bir ihtimal doğacak olursa diye şimdiden gerekli uyarıyı yapmış ve şunu da eklemişti. "*Sakın Oğulcan, o kızla gezmeye tozmaya, geçici bir gönül ilişkisi de yaşamaya kalkma. Babası benim burada bulduğum iyi bir ahbap. Ve onun kalbi kırılmamalı çünkü çok yaralı.*" Sonrasında ise Yasemin'in hayatını anlatmıştı ona.

Kim ne derse desin, güneş hep güneşti. Sıcak da dense, yakar da dense, sıcaklığını seven, ona çekilen ve çarpılmayı göze alan çok olurdu.

Ve binlerce defa hayır, birbirine zıt hayaller ne kadar onları koparmaya çalışsa da karakterlerindeki zıtlıklardan oluşan ahenk ikisinin de umurunda bile değildi. Biri zor bir insan, diğer ona keza hemen barışandı. Biri tecrübesiz diğer onu tec-

rübelerini aktarandı ve her ikisi de yolunu bulan su misali bu anlardan zevk alıyordu. Biri keşfetmeyi seviyor, diğeri son keşfedeceği noktaya vardığı hissediyordu. Ama hayırdı... Olmazdı. Bir çarkın dişlileri gibi birbirlerini tamamlayan ve özleri aynı olan ruh hâllerine rağmen olmazdı.

Yasemin ve Ayaz hâlâ birbirlerini izliyor, daha şimdiden inkâr denizinde yüzüyorlardı.

Aralarındaki sorunları halletmiş olmanın huzuru her ikisinin de yüzüne yansımıştı. Yasemin yineledi. "Gerçekten seni tanımayı, seninle arkadaş olmayı çok istiyordum." Onunla vakit geçirmeyi arzular hâlini daha çok belli etti ama şu anda bu arzusunun kaynağını inkar ediyordu. Esat amcasından dinlediği Ayaz'la zaten arkadaş olmak istiyordu fakat araya berbat olaylar girmişti. Şimdi o olaylar hallolmuştu ama bu sefer Yasemin'in Ayaz'ı tanıma isteğinin rengi başkaydı. "Aramızdaki sorunları hallettiysek ve geçmişi unuttuysak neden olmasın?" Mezarlıktan sonra onunla geçirdiği tatlı anların tadı hâlâ damağındaydı.

Ayaz kıza daha fazla kayıtsız kalamadı.

"Yarın gidiyorum biliyorsun. Gitmeden önce arkadaşlarla son bir plan yaptık. Deniz kenarında biraz vakit geçireceğiz. İstersen bize katılabilirsin."

Sonuçta kimseye Yasemin'den uzak duracağına dair bir söz vermemişti. Zaten vermezdi. Kimsenin lafıyla hareket edecek bir insan değildi. Dedesini sadece dinlemiş, Leyla'ya da ondan hoşlanmadığını söylemişti. Ondan değil, onun sahip olduğu özelliklerden hoşlanmadığını... Onunla olmasını engelleyen

Yasemin'e ait parçalardan hoşlanmıyordu. Engellenmekten nefret ediyordu. Sebep ne olursa olsun.

Yasemin'in şaşkınlığı yüzünün her zerresini aydınlattı. "Gerçekten mi? Beni arkadaşlarının yanına mı davet ediyorsun?"

Öyle içten ve savunmasız görünüyordu ki. Ayaz, karşısındaki kızı bu yüz ifadesiyle görebileceğini aklının ucundan bile geçirmişti. Şaşırmasını sevmişti. Hem de çok.

Ayaz başını hayır anlamında sallayarak gülümsedi. "Annenle bugün, komşularla beraber kışlık domates yapacağınızı unutmuşum sanırım."

"Gelirim," dedi Yasemin. Heyecanı sesini titretti. "Gerçekten seni daha çok tanımayı ve sana bir sürü soru sormayı çok isterim. Eğer buluşmak istersen beni, seninle ilk karşılaştığımız bahçeden alabilirsin. Tam bir saat sonra." Ardından zar zor yutkundu. Ağızdan çıkacak ve doğruluğuna emin olmadığın sözcükler boğazı neden tıkıyordu? "Sakın," dedi sonra. "Sana âşık olduğumu falan düşünüp yanlış anlama."

Ayaz'ın tepkisiz yüz ifadesi, kızın yüzüne zoraki bir tebessüm yerleştirdi. Yine olgun ve olayları çok iyi kavrayan tarafı açığa çıkmıştı. Bir süre Ayaz'ın yüzünü ondan hiç çekinmeden seyretti. Kızın aklından neler geçtiğini anlayamayan Ayaz sabırla onun konuşmasını bekledi.

Yasemin, az önce aralarında geçen konuşmayı, kendisinin ve Ayaz'ın hem çok benzer hem de çok ayrı dünyaların insanları olduklarını çok iyi anladığını belli etmek için şunları söyledi ona. Korku, tespit, öngörü... Yasemin'in ağzından dö-

külenlere, kim ne derse desin kızın iliklerine kadar hissettiği bir gerçekti bu sanki. Gerçekti çünkü hayallerine tutkuyla bağlı iki insanın tutkuları kıyasıya karışırken kalpler hiç karışır mıydı? Karışsa bile bu aşk yaşanır mıydı?

"Ayaz," dedi, bir ihtimal ki yaşanırsa durumun onlara ne yapacağının üzüntüsünü şimdiden hisseder gibi. "Birbirimize âşık olursak mahvoluruz biz değil mi?"

Ayaz ona, hislerini ve düşüncelerini hiç belli etmeyerek bir süre baktı ve sorusuna cevap vermedi. Yasemin başını ağır ağır salladı.

"Muhtemelen öyle oluruz çünkü tek taraflı olursa birimizin aklı hâlâ yerinde olur. Diğerini durdurur."

Oysa daha şimdiden başlamıştı her şey. Zaman ikiye bölündü orada.

Bir saat öncesi geçmiş, bundan sonrası gelecekti. Geçmiş dendi mahvolma ihtimalinden öncesine... Gelecek denecekti o ihtimale dair yaşanacak her şeye.

Kapıya doğru yürümeden önce Yasemin Ayaz'a biraz daha yaklaştı. Bir ufacık korktu sarstı bedenini ve onayladı aklından geçenleri. "Evet," diyerek yüksek sesli düşündü. Âşık oldukları takdirde kim neden vazgeçecekti?

"Birbirimize âşık olursak mahvoluruz biz Ayaz... Bu aşk birbirimizin hayallerini yıkmaya kalkar."

Günümüz

"Senin yüreğinde sızlayan yer ona acı,
kanayan köşe onda paramparça, darmadağın
hâlin ise onun felâketi."

Mahvolduğunu hissediyordu ki âşık olan, ona göre sadece kendisiydi. Bu bile yetmişti o eylemin altında kalıp mum gibi erimeye ama en azından karşısındaki insan hâlâ dirayetliydi.

Kendi elleriyle kendisine kördüğüm atarak Ayaz'a âşık olmak... Kördüğüm atmıştı çünkü Ayaz ona her şeyi dürüstçe söylemişti aylar önce. Diğer kızlar gibi, bir gün Ayaz'ı değiştireceğine inanarak değil, Ayaz'ı anlayarak âşık olmuştu. Sevdiğini anlamış, onun olmazlarını anladıkça kendisine bir tane daha düğüm atmıştı.

Bahçeyi hızla terk ederek kaldırıma çıktı. Ağlaya ağlaya sahil tarafına geçtiğinde Ayaz da onun arkasından gitmiş ve yanında durmuştu.

"Git yanımdan," dedi Yasemin. "Beni yalnız bırak." Sonra ağlaması arttı. "Beni sensiz bırak, benimle olma ama bana öyle davranma."

Ayaz'a duyduğu aşkı, kendisine hâkim olamayıp itiraf ettiği için çok pişmandı. Onun, Funda'ya ve Ezgi'ye davrandığı gibi, onun varlığını yok sayarak yüzüne bakmadan konuşması çok ağırına gitmişti.

Yasemin'in hıçkırıkları Ayaz'ın kalbini acıtıyordu çünkü Yasemin'in kalbi sızlıyordu şu anda.

"Özür dilerim," dedi Ayaz. "Onlara öyle davrandığımın bile farkında değildim. Onların yanında içimden geldiği gibi davranıyordum sadece."

Yasemin'in yüzü fiziki acı çeker gibi bir hâl aldı. "Az önce de mi farkında değildin? Ben de mi onlarla aynıyım senin gözünde." Elini göğsüne bastırdı. "Ben Ayaz. Yasemin. Senin için sadece Yasemin olan kız."

Gerçekten öyleydi Ayaz için. Ne sevgili, ne arkadaş ne de dosttu. Hem hiçbiri hem de hepsinden çok daha fazla olan Sadece Yasemin'di... Kırılgan, dokunmaya kıyamadığı, bu hâliyle bile onu, bir uçtan diğer uca taşıyabilen bir başka varlıktı. Kendisiydi, öbür yarısıydı, parçasıydı ve elinde olmadan mahvettiğiydi.

Ayaz bu soruyu duyduğu anda "Hayır," dedi tüm şefkatiyle. "Bilerek yaptım çünkü o çocuğa, sana ve kendime çok sinirliydim." Gözlerini yumdu. Yasemin'in kendini onların yerine koyabileceğini asla tahmin edememişti. "Sadece bir tepkiydi. Işığın," dediğinde Yasemin daha çok ağlamaya başladı... Ağladı çünkü Ayaz'ın o ışıktan hem çok hoşlandığını hem de hiç hoşlanmadığını biliyordu. Ayaz kıskanmıştı.

Buna rağmen ona sarılmayı o kadar çok istiyordu ki. Hatta şu anda arkasından esen, kış rüzgârı bile Yasemin'in narin

ince bedenini Ayaz'a doğru ittiriyor, Yasemin hem rüzgâra hem de kendisine direniyordu. Yüzünün gözünün önünde uçuşan saçları onu Ayaz'dan saklıyor, Ayaz'ın karşısından esmekte olan rüzgâr Ayaz'ın açık kumral saçlarını arkaya doğru savuruyordu.

Kıyılara çarpan dalgalar, Yasemin'in içine içine vuruyor, her dalgadan geriye sırılsıklam aşk dolu bir kalp kalıyordu. Aynı dalgaların savurduğu dalgalar her ikisinin de bacaklarını ıslatmaya başladığında Ayaz parmak uçlarını Yasemin'inkilere dokundurdu.

Kor gibiydi parmakları. Kızın içini dağlayan ama acıtmayan bir kor. Oradan ruhuna akan ateşi ruhunda hissetti. İnsan ateşe özlem duyar mıydı? Onu bile arzular hâle gelecek kadar mahvolur muydu?

Gözlerini yumarak, göz pınarlarından süzülen yaşları engellemeye çalıştı. Serin sular üstünü başını ıslattığı hâlde küçücük bir dokunuş onun mevsimini değiştirmişti. Ayaz kızın parmaklarının gerisine kendininkileri belli belirsiz dokundurmuşken, tam onun elini tam tutacağı anda bunu yapmaktan vazgeçti. "Hadi, gidelim artık. Üşüteceksin."

Ayaz'ın parmaklarını geri çekmesiyle kaybolan sıcaklık, Yasemin'in teninde birden yerini buz gibi bir havaya, olduğu yerden düştüğü bir boşluğa bıraktı. Onun yanında yürümeye başlayarak düştüğü boşluktan biraz da olsa çıktı. Ona sarılabilmek için yanıp tutuştuğu hâlde içindeki yangını bastırdı ve Ayaz'la konuşmaya başladı.

Sesinde ne heyecan ne de can vardı. Ayaz'ın kendisinden uzaklaşmaması adına artık o kadar alışmıştı ki âşık değilmiş

gibi davranmaya. Küsemiyordu bile ona. "Üç hafta sonra, son görüşmemiz için senin için bir sürpriz planlamıştım ama artık yapabileceğimi sanmıyorum."

Yasemin ümitsizlik yüklüydü. "Neden?"

"Az önce söylediklerim senin canını sıkmış olabilir. Belki benden uzaklaşmak istersin," dediğinde Ayaz onun sözünü kesti. "Son ana kadar senin yanında olacağım Yasemin."

Ayaz'ın, kendisini dışlamayıp görüşmeyi kesmemesi Yasemin'in içine buruk bir sevinç saçtı. "Benim iyiliğim için benden uzaklaşırsın sanmıştım."

Ah, onun iyiliği için ondan uzaklaşmak mı? Ayaz, bu durumun Yasemin'i daha çok kahredeceğini bilmez miydi?

"Sürprizinden bahset," dedi Ayaz ama onun da sesinde, az önceki fırtınalı anların yorgunluğu vardı.

"Hep benim hoşlandığın şeyleri yaptık, bu sefer senin istediğin olacak." Ayaz başını geriye doğru çekerek kızın yüzüne baktı. Daha önce onun böyle şaşırdığını görmeyen Yasemin esrarlı ama kırgın bir gülümseme verdi ona.

"Ne yapmaktan hoşlanıyor muşum ben?" diye sordu Ayaz.

Yasemin Levent'in karşısında oturmuş Ayaz için planladığı sürpriz konusunda ondan bir cevap bekliyordu. Levent'in otelinde Ayaz'ın kendisine karşı davranışından dolayı gerildikleri o günden sonra Ayaz ile iki muhteşem hafta sonu daha geçirmişlerdi. O kadar çabuk affediyordu ki onu.

Yasemin, onun geleceği günleri iple çekmiş, uykular uyuyamamıştı. Almanya'ya gitmesine sadece bir hafta vardı ve hayatının en mutlu dönemi, yüreğinde koca bir mutsuzlukla başlıyordu.

Ayaz'dan gidiyordu.

Sürpriz konusunda kıza yardım etmeye gönüllü olmayan Levent'e, Ayaz'la arasında geçen tüm konuşmayı mecburen anlatmıştı. "Gördüğün gibi sadece arkadaşız. Eğer onun kız arkadaşı olsaydım özeline girdiğim için sana ve bana kızabilirdi ama ortada farklı bir durum var." Ayaz'ın kız arkadaşlarıyla arasına koyduğu mesafeleri bildiğini ima ediyordu. "Lütfen bana yardım et ve ona hiçbir şeyden bahsetme."

Levent, zaten Yasemin ile Ayaz arasındaki arkadaşlığın son günlerinin yaşandığını biliyordu. Levent'in aklında az önce Yasemin'in onu ikna etmek ve Ayaz adına endişe etmemesi için anlattıkları vardı çünkü Levent yardım konusunda epey bir tereddüt etmişti.

Yasemin'in Ayaz'a duyduğu aşktan haberi yoktu. Onun da Ayaz'ın kızdan etkilendiği gibi Ayaz'dan etkilendiğini düşünüyordu. Kızlar hep zaten ona bayılırdı. Bu da onlardan birisi ama biraz daha farklısıydı Levent'in gözünde. Neden? Çünkü Ayaz'ın kıza karşı boş olmadığını biliyor fakat ilk defa ondan, karşısındaki kızdan etkilendiğine ya da hoşlandığına dair bir yorum alamıyordu. Ancak Ayaz'ın daha fazlasını hissetmeyeceğine neredeyse emindi. Kızları aşksızlıkla tüketme amacı gütmeyen arkadaşı, onlara kötü davranmasa da aşk konusunda çok ketumdu. İş aşka gelince, Ayaz'ın hiçbir kıza deli divane, hatta âşık olduğunu görmemişti.

Onun hayatı önce okul, sonra arkadaşları şimdi de iş ve arkadaşlarıydı. Hedefi belliydi. O hedefe ilerlerken asla kızlarla uzun vadeli planlar yapmıyordu ki zaten Ayaz uzaklığı sevmez, kimsenin yanına gitmekle gelmekle, onun uzaktan yapacağı kaprislerle uğraşmazdı. Sınırları vardı ve hiçbir zaman onların dışına çıkmaya lüzum görmezdi.

"Gördüğün gibi," dedi Yasemin tüm kibarlığıyla. "Sadece ona veda amaçlı bir sürpriz yapacağım. Sana onun nelerden hoşlandığını anlattım ki zaten sen de biliyorsun. Tamamen arkadaşça. "

Şimdi Levent'i boğacaktı. Kendisini zor tutuyordu. Ne arkadaşı? Ayaz'a kör kütük âşıktı âşık!

Dudaklarını birbirine bastırarak bir süre düşünen Levent, "Dedesine yakalanma," dedi ve özellikle bilinçli olarak ekledi. Ekledi çünkü karşısındaki kızın, kardeşi gibi sevdiği Ayaz'ın aklını azıcık da olsa karıştırmasını istemiyordu. "Çünkü dedesi Ayaz'ı seninle olmaması konusunda onu uyardı."

Gözleri üzüntü ve şok arası bir duyguyla daha da kocaman olan Yasemin boğazının tıkandığını hissetti. Oturduğu yerde bile sarsıldı. "Ne?" Eli ayağı titriyordu.

"Yanlış anlama, Esat amca seni seviyor ama adam o evi, kararları çok kesin olan Ayaz ve onun gelecekte kuracağı aile için aldı. Sense oradan çekip gitmeye çok heveslisin. Adam torununun nasıl mutlu olacağını da nasıl mutsuz olacağını da biliyor."

Ayağa kalkarak kıza, her daim onda duran evin yedek anahtarını uzattı. Yasemin, Ayaz'dan Levent'in, yeri geldiğinde ne

kadar ciddi bir insan olduğunu duymuştu. Kırıcı ve patavatsız yönünü eklemeyi unutmuştu ama.

Duyduklarının şokunu yaşayan Yasemin'in avucuna anahtarı bıraktı. "Sen hayallerinden onun için vazgeçmeye kalkacak olursan, annen ya da baban ne düşünür sence?" Levent zoraki gülümsedi. "O yüzden dedesine hak ver. Yarın Ayaz'ın yanında olursan görüşürüz."

Hayaller büyüdükçe, onlara katkı sağlayan da onlarla mutlu olan da çoğalırdı. Öyleyse yıkıldığı zaman altında ezilen de bir tek sen olmuyordun.

Yasemin anahtarı avucunun içinde sıkarak Levent'e teşekkür etti. Günlerden Cuma'ydı ve Ayaz ertesi sabah orada olacaktı ama Yasemin sürprizini Pazar günü yapacaktı.

Cumartesi günü öğleden sonra yine Fethiye'den dönmüşler, Gölge'nin evinin bulunduğu portakal bahçesinin önünde vedalaşıyorlardı. "Yarın son," dedi Yasemin. "Sonrası ayrılık mı?"

Cevaptan çok ayrılığın aksini arzulayan gülümsemesinin arkasında çok büyük bir hüzün vardı. Ayaz'a son bir defa baktı. Aralık ayının son günlerindeki soğuğa aldırmayan hâllerinden biriyle yine kızın karşısındaydı. Siyah uzun kollu ince bir tişört, koyu renk bir kot ve siyah deri ceket giymişti. Koyu renk ona çok yakışıyordu. Açık kumral ten rengi ve yeşil bakışları daha bir belirgin hâle geliyordu. Geniş omuzlarının hatları daha net ortaya çıkıyor, uzun ve kaba kaslardan oluşmayan fiziği muhteşem görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Yasemin'e kızın hiç beklemediği bir biçimde. Aralık soğuğunda yaprak gibi titreyen bir

yasemin vardı karşısında. Yasemin, dallardaki portakallardan bir tanesini koparark kokusunu içine çekti. "Bilmem."

Bilmez miydi hiç? Ayaz'ın aşkını istiyordu. Ona çıkar bir yol sunmasını diliyordu. Uzaklıkları, Almanya'yı, plânlarının dışına çıkmayı sevmeyen Ayaz'ın ona âşık olmuş olmasını istiyordu. Tüm benliğiyle... Bedeninin her zerresiyle... Ruhunun en ücra köşelerine kadar hem de. Ve de olmayacağını bildi hâlde...

Demir parmaklıkların altından gökyüzünü izler gibi izliyordu dokunamadığı mutluluğu.

Ayaz'a duyduğu sevginin altında paramparça değilmiş gibi avucundaki portakalın kokusunu ciğerlerinin en köşesine kadar içine çekti.

Sorusuna net bir yanıt alamayan Ayaz üstelemedi. "Yarın nerede buluşuyoruz?"

Ayaz'ın sorusu Yasemin'in omuz silkmesine sebep oldu. "Ben seni ararım. Sabırlı ol."

"Peki."

Ayaz'ın ısrarcı olmaması kızın hoşuna gitti. Tam ağaçtan bir tane daha portakal koparıp Ayaz'a döneceği sırada birden Ayaz'ın göğüs kafesine çarparak orada kaldı. Geriye çekilme gereği duymadı. Deniz kokusu onu bırakmadı. Nefesi hızlandı ve ellerindeki portakallar istemsizce yere düştü. Yüreği deliler gibi çarpıyordu ve de aynı yüreği hiç olmadığı kadar sızlıyordu. Sonunda sızısını harflere sararak döktü dudaklarından.

"Ölüyorum," dedi Ayaz'a. "Bunu da kalbinde hissediyor musun?"

Birden bütün neşesi yok olmuştu. Ayaz kızın kollarını tutarak biraz geriye doğru çekildi ve alnını onun alnına yasladı.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadı Ayaz. "Kendine attığın kördüğümleri nasıl çözebileceğimi açıkla."

Öyle vadediciydi ki sesi, öyle sıcak öyle yakıcıydı ki Yasemin alnını geriye doğru çekerek ondan kopma ihtiyacı hissetti. "Bilmiyorum." İçi içine sığmıyordu ama heyecandan değil, sıkıntıdan, çıkarsız kalmaktan, yolsuzluktan sığmıyordu. Ona, bir çıkar yol istediğini söyleyecek, onu nefret ettiği Almanya'ya kendisini görmeye çağıracak, tamamen zıt olan hayallerini esnetmesini isteyecek cesareti yoktu kendinde. Zaten kendisinde o hakkı da görmüyordu.

Ayaz kızın içine düştüğü çıkmazın çaresizliğini tüm ruhunda hissetti. Onu bu hâlde görmek kanına dokunuyordu. "İyi olacaksın," dedi kıza. "İstediğin zaman beni arayabilirsin."

Yasemin'in gözleri doldu. Ayaz'ın kendisinden etkilendiğinin farkındaydı ama bu yetmezdi. Bu aşk değildi. Ayaz, bu duyguyla Yasemin'i çabucak unuturdu. Onu başkalarıyla eğlenirken, kendisini hiç öpmediği hâlde başka bir kızı öperken düşündükçe çıldırıyordu. Şimdi Ayaz'ı başka bir mutluluğa mı bırakıp gidecekti? Bir başkasına...

Eğer, eğer onun kendisine âşık olduğunu bilseydi, ikisi için bir çıkar yol bulmasını ister miydi? O yol hakkında hiçbir fikri yoktu ama var olmasını bütün kalbiyle isterdi. Ayaz, onu

daldığı düşüncelerden çıkarmak adına kızın kollarını hafifçe sıktığında Yasemin'in içi titredi.

"Yasemin," dedi. "Böyle olmamalıydı. Sen bana âşık olmamalıydın."

Yasemin ona hak verircesine başını salladı. Ama onu hem tüketen hem de yaşamına anlan katan aşkının arkasında durdu. "Bir kere bile pişman olup olmadığımı sor bana. Bedeli çok ağır olsa da asla."

"Sen bundan pişman olacak bir kız değilsin. Hayatımda gördüğüm en güçlü en özel kızsın."

Bunlar yetmiyordu ama Yasemin'e. O, Ayaz'ın aşkını istiyordu. Müptelası olmaya başladığı, aylar önce kapıldığı ruhun kendisini arzuladığını bilmek istiyordu. Hayatına anlam katan insan için kendisinin de farklı bir anlamı olmasını istiyordu.

Ayaz kızın kollarını bırakarak ondan uzaklaştı. Ondan uzaklaşmak... Artık o kadar tanıdık bir his olmaya başlamıştı ki, aylardır Yasemin'den bir şekilde uzaklaşıyordu.

"Bu gece," dedi kıza. "Son gece Yasemin." Onun yanağına ilk defa dudaklarını dokundurduğunda çok sevdiği dudakların sıcaklığı Yasemin'i yaktı. Yakıp da geçti... Ayaz'ın gidişini yok olan kokusundan anladı çünkü gözlerini açamıyordu.

Ertesi sabah tam saat beşte kalkmıştı. Annesi ve babası onun mutfakta yaptığı tıkırtılar uyanarak Yasemin'e seslendi. Yasemin'in cevabı hazırdı. "Çobana yemek götüreceğim," dedi ki yalan değildi.

Annesi kızının yanında gelerek yaptığı yemeklere baktı. "Bu saat biraz erken değil mi?"

"Sonra da Ayaz ile buluşacağız," diye fısıldadı annesine. "Bu son günümüz."

"Hmm," dedi Filiz Hanım. "Peki öyle olsun."

Yasemin'e fazlasıyla güveniyordu. Enteresan işler yaptığı olurdu ama asla kendine ya da bir başkasına zarar vermezdi. Yasemin işlerini bitirdiği gibi motosikletine atlayarak Ayaz'ın evinin önüne gitti. Kimseye görünmemek için çok çaba sarf etmişti. Neyse ki Esat Bey yine rutinini bozmamıştı. Torunu geldiği zaman onunla beraber önce bahçede kahvaltı yapar, sonra ikisi beraber dolaşmaya çıkar, oradan da Esat Bey kasabaya inerdi.

Tek sorun şu saldırgan köpekti. Levent'ten zar zor aldığı anahtarla bir kaçak gibi önce bahçeye sonra evin içine girdi. Mutfak masasının üzerine hâlâ mis gibi kokmakta olan kurabiyeleri, börekleri, sarmaları doldurdu. Bir kısmını da içine sinmediği için çobana ayırdı ki annesine onun için yaptığını söylemişti.

Masayı hazırlarken kendisini Esat amcasına ihanet ediyormuş gibi hissetti. Hem onun evine gizlice girmişti hem de torunu için hazırlamıştı tüm bunları. Kendisini istemeyen Esat Bey...

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirmesine rağmen adama hak veriyordu. Tam bir bardak su içeceği sırada Paşa çılgınlar gibi havlamaya başladı ve evin kapısının önünde durdu. Onun içeri dalarak kendisinin üzerine atlama ihtimaline karşın kendince bir tedbir aldı. Sürprizi bozacak olan aptal köpekten nefret ediyordu. Büyük bir ihtimalle yeryüzünde sevmediği tek hayvan, âşık olduğu adamın köpeğiydi. Kendince saçma

bir teselli buldu; iyi ki evlenmeye falan kalkmıyorlardı çünkü Ayaz o köpekten asla vazgeçmezdi. Mutfak tezgahının üzerine çıkarak beklemeye başladı.

Ayaz kapıyı açtığı anda Paşa hızla içeri daldı ve direk mutfak tarafına koştu. Havlamaları arttığı hâlde Yasemin ellerini beline koyarak tek kaşını havaya kaldırdı ve kendisine ulaşamayan köpeği korkusuzca izlemeye başladı. İyi ki oraya çıkmıştı. Başka bir odaya saklanacak olsa Ayaz o odanın kapısını açacak, köpek Yasemin'in direk üstüne atlayacaktı. Şimdi üstünlük ondaydı.

Ayaz mutfağa girmeden evi buram buram saran portakal çiçeği kokusunu ve ona eşlik eden hamur kokularını aldı. Merakına Paşa'nın havlamaları eşlik etti. Mutfakta gördüğü manzara durup şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırmasına sebep oldu. Kırmızı kazaklı güzel bir kız, siyah mutfak tezgahının üzerinde durmuş onu bekliyor, kendisine hırlayan köpeği küçümseyen bir yüz ifadesiyle korkusuzca izliyordu. Öyle mi?

Hiç oralı olmadan siyah montunu çıkardı ve beyaz tişörtüyle kalarak, aklını başından alan masaya doğru ilerledi. Bir elini saçlarının arasından geçirerek kaşlarını hoşnutlukla havaya kaldırdı. Gözü masadaki yemeklerin üzerindeydi.

Yasemin "Hey!" diye bağırdı. "Ben burada mutfak süsü değilim. Şunu dışarı çıkarırsan aşağıya ineceğim."

"Sürprizine o kadar bayıldım ki senin orada olduğunu fark edememişim."

Bu sözler üzerine Yasemin ona kızamadı. Köpek artık neredeyse çıldırmak üzereydi. Ayaz köpeğin tasmasından tutarak

önce onu sakinleştirmeye çalıştı, sonra da arka bahçeye götürerek bağladı. Ardından ellerini yıkadıktan sonra mutfağa geçti.

Yasemin masanın yanında onu bekliyordu. "Paşa her şeyi mahvetmeseydi sen şok, ben mutlu olacaktım. En sevdiklerin değil mi?" diye sordu. "Bu evde uyanmak, bu evi saran yemek ve hamur kokuları, köpeğin ve işte..." dedi fakat gerisini toparlayamadı. "Umarım gerçekten sürpriz olmuştur."

Ayaz onun tutuk hâllerini izledikten sonra bakışlarını masanın üzerine çevirdi. "Oldu," dedi. "Anneannem öldüğünden beri hiç kendi evimde böyle bir sabah yaşamadım."

Yasemin'in içi sızladı. Onlar için çok sıradan olan basit mutluluklar Ayaz için ne kadar önemliydi. Ayaz, sanki çok hüzünlü bir laf etmemiş gibi sandalyesini çekti. "Hadi, otur bakalım ne kadar beceriklisin."

İstediği, asla bıkmayacağı hayat işte buydu. Buram buram sevdiği kokular ile dolu, asla terk etmek zorunda olmayacağı bir ev. Orada sevdiği kadını hiç hayal etmemişti. Sıra ona hiç gelmemişti.

Yasemin'in yüzüne bakmadan önce ağzına bir tane kurabiye attı. Onun ne kadar becerikli olduğunu az çok tahmin ediyordu ama bu kadar enfes cevizli kurabiye yapabileceğini açıkçası ummuyordu. "Eline sağlık. Aynı senin gibi çok tatlı."

Yasemin birden öksürmeye başladığında Ayaz onun sırtına vurdu. Yasemin hayretle Ayaz'a doğru döndü. "Beni beğenmediğini sanıyordum. Aslanların bile yemeye tenezzül etmeyeceği bir kız değil miydim ben?"

"Ben de senin bu espriye alındığını bilmiyordum."

"Alınmadım," diye itiraz etti Yasemin. "Sadece, güzel diye kime denir iyi biliyorum."

Ayaz onun yüzüne alıcı gözle şöyle bir baktı. Evet, çok güzel bir kız değildi ama bin tane güzel kızın arasından dikkati çeken o ışığının yanı sıra ölümcül bir çekiciliği vardı. Gözleri... İnsanı dağıtacak bir güce sahipti. Ayaz'ın bakmaya doyamadığı gözlerdi onlar.

"Bana," dedi Ayaz ve kıza karşı konulmaz, sıcacık bir tebessüm verdi. "Çekici ne demek diye sorsalar herkese seni gösteririm."

Yasemin hoşnutlukla omuz silkti. "Benimle tanıştıktan sonra da itici ne demekmiş onu öğrenirler." Sonra kıkırdamaya başladı. "Bu Ufuk'un lafı benim değil. Beni sinirlendirmek için söyler hep."

Dirseğini masaya yaslayarak elini çenesinin altına koydu ve düşünmeye başladı.

"Gerçekten mutlu oldun mu? Bir hırsız gibi içeri girdim. Sabahın beşinde kalkıp aileme biraz yalan söyledim. Paşa'nın havlamaların maruz kaldım. Değmiş olmasını diliyorum."

Ayaz lokmasını yuttuktan sonra kalktı. Kurabiyenin tadına vardığını belli etmeye ihtiyaç duymadı. Öyle abartılı hareketleri sevmezdi. "Beni nasıl mutlu edeceğini biliyorsun."

Yasemin'in içinden bir parça daha koptu. Ayaz da onu nasıl mutlu edeceğini biliyordu. İstanbul'daki o günleri ve aylardır Ayaz'ın kendisine yaşattığı mutlulukları hayatı boyunca unutamazdı.

Eşsiz anların tadını çıkarmak için masadaki yiyeceklere ve başka konulara odaklandılar. Birbirlerinin hayatlarında olacak

olsalar dahi değişecekler ve bugünlerde oldukları gibi ruhen çok yakın olamayacaklardı belki de. Senede belki de iki senede bir görüşeceklerdi ve bu bile yetiyordu Yasemin'e. Onun orada bir yerlerde olduğunu ve Yasemin'e asla sırtını dönmeyeceğini bilmenin verdiği sıcacık güven.

Zaman aşkı içti, ayrılığı yazdı. Yasemin saatine baktı. Birazdan dedesi gelirdi. Ayaz öğleden sonra gidecekti zaten. Ondan sonra da Yasemin başka bir hayata uçacaktı. Bu düşünceler kızın içini tırmalamaya başladı. Aylardır yaşadıkları sahici mutlulukların hiç yaşanmamış birer yalana dönüşeceği anlar başlıyordu.

Biraz daha sohbet edip aslında sustular. Özgürce gülüp kahkaha atsalar da aslında tutsaklığa doğru ilk adıma hazırlandılar. Yasemin bir daha saatine baktı. Geçen her dakika boğazındaki düğümü büyütüyordu.

"Ayaz," dedi sonunda. Ellerini yüzüne kapattı. "Orada bir devlet okulunda okuyacağım ama yine de buraya sık sık gidip gelmek çok masraflı olur ailem için. Sanırım çok fazla görüşme şansımız yok artık. Ben geldiğim zaman da sen bir yerlerde olabilirsin."

Oflayarak ayağa kalktı. Kızın yüreği mengenenin arasında kalmış, vakitsizlik zindanında boğulmaya başlamıştı. Yine zaman ikiye bölünüyor, yeni bir gelecek yazılıyordu. Bu sefer Yasemin'in kalbinin yarısı da gidiyordu.

"Gitmek ne kadar zormuş," dedi ve mutfağın dışına çıktı. Sağ tarafı salon önü yukarı çıkan merdivenler, sol tarafı ise bahçeye açılan kapıydı. Onun arkasından ayağa kalkan Ayaz

kızın arkasında durdu. Omuzlarına dokunarak kızı kendisine çevirdi.

"Bunları söyleme. Sana hep yanında olacağımı söyledim." Yeter miydi aşkından öldüğün insandan bunlar duymak? Ruhunda ve kalbinde olan insandan daha fazlasını istiyordu. Fakat kim, sevdiğine kıyabilirdi? Onun hayatı besbelliydi.

Yasemin dudaklarının ucunda dans eden sözcükleri orada zar zor tuttu. *Ona sarılmak, bir çıkar yol duymak, kalbinde bir aşk olduğunu bilmek...*

Bunlara yakın başka bir şey seçti. "Bana sarıl, vedalaşalım."

Ayaz kızın omuzlarını usulca kavradığında Yasemin kendisini o parmakların arasında değil de özgürlüğün diyarlarında buldu. Kızı yavaşça kendisine doğru çekti ve onu göğsüne usulca bastırdı.

Yasemin'i eriten, sıcaklığıyla dağıtan, kokusuyla mahveden bir sarılıştı bu. Onunla ne yaşasa mahvoluyordu.

Yasemin kollarını ona dolayacak gücü kendisinde bulamadan gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. "Sana sarılmak çok güzel bir duyguymuş," dedi çok istediği bir gerçeğe kavuşmuş, onu sessizce ve sabırla beklemiş masum bir çocuk gibi.

Ondan kopacağı anı düşündü ve başını Ayaz'ın göğsüne yasladı. "Aynı zamanda kahredici." Sonra bir itiraf söküldü yüreğinden. "Mahvoldum ben Ayaz." Gözyaşları ruh hâlinin somut birer kanıtı gibi süzüldü yanaklarından boğazına. "Sen de oldun mu?"

Boğazındaki düğüm büyüdükçe gözyaşları dindi. Sesindeki teslimiyet Ayaz'ı esir aldı. "Öyle mahvoldum ki..." Cümleyi

tamamlayacak bir gücü bile yoktu. Yanağı hâlâ Ayaz'ın göğsünde yaslıyken, bir elini onun kalbinin üzerine koydu. "Burada hep kalsınlar," dedi. "Seninle mutlu olduğumuz, olamadığımız, bana kızdığın anları orada tut." Burnunu çekiyordu. "Sakın onları kalbinden başka bir yerde tutma."

Ayaz ona daha sıkı sarılarak bir süre sessiz kaldı. Tükenmiş bir kızı tutuyordu kollarının arasında. "Hayır," dedi güçlü bir fısıltıyla. "Seni mahvetmeyeceğime söz verdim ben."

Yasemin'in yaşadığı acının bin misli aslında şu anda ona çarpıp dağlıyor, bünyesinde vız geliyordu. "Söyle. Benden ne istiyorsun?"

Ayrılık yağmuru Yasemin'i seline katıp götürmek üzereyken daha fazla dayanamadı. Bir çare aradı. "Sevdiğini bilmek," diye mırıldandı. "Bunu çok isterdim."

Başka ne isteyebilirdi ki? Bilmiyordu. Aklı da gücü de daha fazlasına yetmiyor, Ayaz'dan daha fazlasını istemeye hakkı olmadığını düşünüyordu.

"Bana âşık olmadığını biliyorum," diyerek zor da olsa ondan uzaklaştı. Burnunu çekiyor, düştüğü kırgın ve dağınık ruh hâli konusunda Ayaz'ı suçlamıyordu. "Bilirsin ben içimden geçeni söylerim. Özür dilerim." O kadar istekli ve ihtiyaç doluydu ki söylemeden edemedi. "Ama içinde bana karşı bir aşk olsaydı, bunu duymayı deliler gibi isterdim. Belki kalbimdeki sızı hafiflerdi."

"Gerçekten böyle olacağına mı inanıyorsun?"

Yasemin büyük bir ihtiyaçla ve çaresizce iç çekti. "Hem de nasıl? Benim için neysen ben de senin için o olmak istiyorum."

"Benim için çok kıymetlisin Yasemin."

"Öyle değil," diye isyan etti kız. "Bunu biliyorum ama yetmiyor. Artık bana hiçbir şey yetmiyor." Tükenmişti ve Ayaz'ın aşkına sahip olmanın ona güç vereceğine inanıyordu. Her ne kadar aylar önce aksini iddia etse de şu anda farklı düşünüyordu. Korkudan, *birbirimize âşık olursak mahvoluruz* diyen kız, aşkın dünyasına dalmış ve şimdi aşksızlıktan o hâle gelmişti.

Ayaz kızın elini tutarak onu kendisine doğru çekti. Ona söz vermişti; Yasemin'i mahvetmeyecekti. Gözlerini yumarak kızın kendisinden arzuladığı şeyin ona iyi gelip gelmeyeceğini düşündü. "Seni çok seviyorum Ayaz," dediğinde Ayaz derin bir nefes aldı.

Susması gerekiyorsa susar, duymak istiyorsa...

"Ben sana âşık değilim Yasemin." Kızın her hücresini ele geçiren bir fısıltısı Yasemin'i yerden yere çarptı.

"Ben..." dedi tüm varlığını ona hissettirmek istercesine. "Sana ölüyorum."

"İstediğin kadar git, en dönülmeyecek diyarlara eriş.
Gitmedin aslında çünkü iki parçasın,
biri bedenin diğeri bıraktığın yerdeki kalbin."

Kalbim Söküldü

Yasemin çok beklediği hâlde hazırlıksız yakalandığı bu itiraf karşısında tutuldu kaldı. Sanki başıboş, serseri bir mermi onu kalbinden vurdu, deli bir rüzgâr çarpıp geçti tenine. Denizler taştı ama hiçbir su onu boğamadı. Yangınlar çevreledi kalbini ama o onlara sarıldı. Öyle yaslandı en olmaz duygulara, öyle yaşadı hepsini aynı anda.

"Ne dedin?" diye sorduğu hâlde Ayaz tekrar etmedi. Kollarının arasında Yasemin değil de bir bahar vardı sanki. Solmaya yüz tutmuş bir bahar. Kızın narin bedeninin varlığını hissetmek, daha önce hiç yaşamadığı bir mutluluktu. Birazdan onu bırakmak zorunda kalacaktı. "Duydun," dedi Ayaz. "İyi hissedeceksen söyledim işte ama mahvolma. Hep iyi ol."

Yasemin'in ağzını bıçak açmıyor, bu aşkı asla saklamayacak olan Ayaz'ın susma sebebini sorguluyordu.

Ayaz iç çekerek kızın saçlarının üzerine bir öpücük kondurdu. Onun aklından neler geçtiğini az çok tahmin ediyordu. "Gideceksin. Sana söylememek düne kadar çok doğruydu ama bugün duymak istedin ve söyledim. Senin için en iyisi neyse ben onu yapacağımı söylemiştim sana."

Ayaz kızı bırakarak onu omuzlarından tutup kendisine bakmasını sağladı. Yasemin, duymak istememiş olsa sonsuza kadar susacaktı. Hem kendi gerekçeleri hem de onun iyiliği içindi bu suskunluk.

"Biz birbirimize âşık olduğumuz takdirde mahvolacaktık değil mi? Bunu sen söylemiştin bana." Ona sözlerinin devamını hatırlattı. "Sen bana ya da ben sana olduğumda değil." Vurguladı. "Aynı anda Yasemin."

Yasemin başını öne eğerek "Evet," diye mırıldandı. "Böyle olacağını bilmiyordum."

Zaten hep hiç ummadığı gerçekler çarpmıştı yüzüne. Sonunu bile bile girdiği bu yolda âşık olmaz sanmış ama olmuştu, kolayca gidebilir sanmış, ayakları da yüreği gibi ağırlaşmıştı, unutur sanıyordu ama unutamayacağını bu sefer biliyordu. Yine de Ayaz'ın kendisine âşık olduğunu bilmek yüreğini hafifleştirmişti. Ona keza aynı yürekteki yangının seyri değişmiş ve büyümüştü. Daha büyüğüne katlanır hâlde gelmişti çünkü aynı yangın onun yüreğinde de vardı. Ayaz kendisini hep anlamıştı, şimdi de anlıyordu. Bunu bilmek, Yasemin'in gözünde Ayaz'ı bir defa daha vazgeçilmez kıldı.

"Ne zaman başladı?" diye sordu genç adama.

Ayaz bir an bile düşünmediği hâlde burnundan derin bir nefes aldı. "Boş ver. Bunun bir önemi yok."

Ayaz'ın ona duyduğu aşkını öğrenmesine rağmen hiç ümidi yoktu. Ayaz'ı tanıdıkça aşkı nasıl çoğaldıysa ümitleri de o kadar azalmış, özellikle bugünkü sürprizinden sonra onda gördüğü mutluluktan sonra iyice tükenmişti. Ayaz'ın istediği hayat onda yoktu. Ama Ayaz... Bu sabah evde gördüğü manzara, hayatının sonuna kadar görmek istediği manzaraydı ve onun içindeki en önemli figür Yasemin'di.

"Hayatımda ilk defa ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Ayaz. "Gideceksin Yasemin ve dönmeyeceksin."

Yasemin Ayaz'ın içinde bulunduğu çıkmazın duvarlarının baskısı altında kaldı. Gözyaşlarına ha boğuldu ha boğulacaktı. Kendini avutmanın tek yolu çekip şu anda gitmek gibi geldi ona.

Bahçeye açılan kapıyı açarak dışarı çıktı. Masanın üzerinde kalan kaplar da yemekler de Esat Bey'in onları görecek olması da umurunda bile değildi. Hiçbir şey umurunda değildi. Yaşamıyordu ki şu anda onlardan utansın, nefes almıyordu ki onları alıp gitmeye gücü olsun.

Bahçe kapısına doğru yürüdükten sonra kapıyı açtı. Ayaz'ın varlığı da arkasında, güçlü bir gölge gibi oradaydı. Çok aşina olmuştu ona ve kendisine yaşattıklarına. Ona doğru döndüğünde aşkı gördü bakışlarda. Saf, yalın ama daha önce Yasemin'in iyiliği için gizlenmiş bir aşktı.

Ayaz kızın elini tutarak onu dudaklarına götürdü. Bir kere daha öpmüştü o eli. O zaman yarasını öpmüş, şefkatini sunmuştu. Ama bu sefer değil yarayı sarmak, onu kasıp kavuran bir yangın bırakıyordu kızın bileğine.

Bütün iradesini onun uzaklara gidişine katlanabilme gücünü kendisinde bulabilmek için harcıyordu. Ondaki ışığı başkaları görecekti. Ayaz'a ait olması gereken o kalp belki de bir süre sonra bir başkası için çarpacaktı. Dokunmaya kıyamadığı o ipeksi tene belki de bir başkası dokunacaktı. Bakışlarını bilinçli bir şekilde kızın dudaklarından uzaklaştırdı. Onları başka birisinin öpme ihtimali bedenini kaskatı yaptı. "İyi yolculuklar," dedi kıza. Sesi kuru, soğuk ve uzaktı. "Kendine çok iyi bak ve mutlu ol."

Ayrılığın acısına dair yüzündeki tek emare yarım ve kederli tebessümüydü. Yasemin'den daha çok âşıktı ama daha güçlüydü. Onun sahip olduğu güç kızın canını acıttı. Belli ki hislerini dizginleyecek sonunda kendisini unutacaktı. Çaresizlik Ayaz'a göre değildi. Alnına düşen bir tutam açık kumral saça aralık ayının yakmayan güneşi vurduğunda Yasemin oraya baktı. Gözlerini kamaştıran o ışıltının üzerinden aynı bakışları Ayaz'ın yüzüne kaydırdı ve onu yanağından öptükten sonra motosikletine koştu.

Bitmişti işte...

Hem yaşananlar hem Yasemin bitmişti.

Gece yarısını geçtiğinde artık Ayaz çoktan İstanbul'da olmalı diye düşündü. Onu aramadı ya da mesaj atmadı. Telefonu eline almaya ne cesareti ne de gücü yoktu. Gözlerini karanlığa teslim etmek istediği hâlde aydınlık ilk defa canını acıttı. Uykusu da Ayaz gibi onu terk etmişti.

Yatağına uzanmış, boş bakışlarla tavanı izlediği sırada önce yaşlar yanağından, fırtınayı haber veren sessizlik gibi ardı ardına kaydı. Sonra o yaşlarla yatağı ıslattı, en son olarak da

bedenini yakmaya başlayan yokluk. Ayaz'ın yokluğu, bir daha hayatına hiç böyle girmeyecek olmasının acı gerçeği kavurdu. Doğrulup elini karnına bastırdıktan sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sessiz kalmaya çalıştıkça, ruhunda patlamaya can atan volkanlar etinden et kopardı. Sonunda tükenerek "Anne!" diye haykırdı.

Yüreğinde, karnında, zihninde, kalbinde her zerresinde dindiremeyeceği hoyrat bir acı vardı. Annesi onun sesini duyduğu anda birden yerinden fırladı.

"Ölüyorum anne," diye haykırdı Yasemin. "Nasıl dayanacağım?"

Annesi babasını hemen yatıştırdı. "Tamam, bir şeyi yok. Karnı ağrıyordu bugün. Panik yapma sakın hayatım. Geçer şimdi."

Annesi çoktan kızının perişan hâlinin sebebini anlamış, iki büklüm olan kızını sımsıkı sarmalamıştı. "Sanki" dedi Yasemin kesik kesik konuşuyor, bu vedaya tüm kalbiyle isyan ediyordu. "Birisi kalbimin diğer yarısını zorla söktü benden." Beyaz çarşafları sımsıkı ama bilinçsizce kavradı. "Hayır! Ben söktüm onu oradan."

Kalbinin diğer yarısı... Ayaz'ın kalbiydi. Kendisini hiç kimsenin anlamadığı kadar anlayan, ona yol gösteren, gösterdiği her yoldan sonra Ayaz'a duyduğu ihtiyacı arttıran bir kalpti o. Onun hayatında olmak ya da bu şekilde kalmak artık yetmiyordu.

"Ya başkasını severse?" diye sordu onu korkutan geleceğe.

Günümüz

"Evet ile hayır denilen sözcüklerin arasında kalmaya yer yok aşkta. Ya boğulursun kendini bıraktığın, o sütliman gibi görünen ama aslında çok çetin bir yer olan arafta ya da aşk seni boğar gösteremediğin cesaretin, olmayan bir damla suyunda..."

Son Sözün

"*Gerçek bir erkek sevdiği kadını asla bırakmaz. Her şeyi bırakır ama onu bırakmaz Yasemin,*" demişti babası annesine ve onun yanağına sevgiyle bir öpücük kondurmuş, oğlunun sarı saçlarını okşamıştı. Bu sözlerden bir süre sonra gerçekten öyle bir insan olduğunu ispat etmişti.

Kullandığı araba uçurumdan denize uçtuğunda, hemen oğlunu kurtarmış, kendisi de kurtulduğu hâlde eşini kurtarmak için tekrar suya girmiş, onun hayatını teslim etmek üzere olduğunu bilmeden karısının bedenini arabadan güç bela çıkarmış ama gücü tükendiği için kendisi tekrar çıkamamıştı. Ve her ikisi de orada can vermişti. O anlar Ayaz'ın hayatı boyunca hep uykularında gezen kâbuslar olmuştu.

Saatlerdir Yasemin'le tam olarak ilk tanıştıkları yerde, Paşa'nın

ona saldırdıktan sonra köpeğini bağladığı portakal ağacının altında oturuyordu. Bu sefer ağaca bağlı olan bir köpek yoktu ama Yasemin yine ağlıyordu. Bunu düşündükçe deliye dönüyordu.

Birkaç saat önce dedesiyle hayatında ilk defa bu kadar büyük bir tartışma yaşamış, ardından en yakın dostu, kardeşi bildiği insan olan Levent'le kavga etmişti. O da ilkti çünkü Ayaz'ı durdurmak isteyen Levent onu ittirmişti. Bunun üzerine Ayaz da onun yüzüne sert bir yumruk atmıştı. Yasemin gittiğinden beri sanki uzun bir yola girmiş ve orada kalmıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra Yasemin'in evinin bulunduğu portakal bahçesinin hemen yanındaydı. Sabah altıda İstanbul'a giden uçağa binecekti ve şu anda saat neredeyse ikiydi.

Evin alçak ahşap çitlerle çevrili asıl bahçesinin birkaç adım gerisinde durmuş, çitin diğer tarafından kendisine havlayan iri yarı dört tane köpeği, sanki onlar kendisi için hiçbir tehlike arz etmiyormuş gibi sakince izliyordu. Köpeklerin havlamaları gecenin sessizliğini parçalayıp yırtarken içinde zerre kadar korku yoktu.

Eline telefonu alarak Yasemin'i aradı. Ağlamaktan tükenmiş ve henüz uykuya dalmış olan kız gözlerini aralayarak önce ekrana baktı. Ayaz'ın gecenin bir yarısı araması onu hem heyecanlandırdı hem de endişelendirdi. Telefonu açtığı anda bahçeden gelen köpek havlamalarını hattın diğer ucunda duydu. Önce anlayamadı sonra emin olmak için açıkta kalan kulağını tıkadı ve kalbi yerinden söküldü. Bu bir rüya olmamalıydı.

"Ayaz," dedi. "Orada olan sen misin? Köpekler sana mı havlıyor?"

Daha şimdiden deliler gibi özlediği ses onu dağıttı. "Evet."

Genç kız odasının penceresinin perdesini hafifçe araladıktan sonra yüzüne düşen bir tutam asi, dalgalı saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. Kalbi panikle güm güm atıyordu çünkü babası ve onun kolundan tutan annesi çoktan tüfeğini almış bahçeye çıkmıştı.

"Gel," diye fısıldadı Ayaz telefonda. "Seni ağaçların bittiği yerde bekliyorum."

Ayaz oradan uzaklaştıktan sonra ortalığın iyice sakinleşmesini bekleyen Yasemin, soğuk aralık akşamında daha fazla üşümemek için beyaz pijamalarının üzerine kırmızı, dizlerinin altına kadar uzanan şişme montunu giydi. Odasının kapısını usulca kilitledi, pencereyi açtı ve oradan bahçeye inerek ayağa dikilen köpeklerin şaşkın bakışları arasında bahçe kapısına doğru ilerledi. Etrafını saran dört adet köpeği sırayla okşadı. "Kont, Çakır, Duman... Hey Kara," diye fısıldadı ve işaret parmağını kendi dudağına bastırdı. "Hişşt. Babamı tekrar ayağa kaldırmayın."

Babası ve annesi, yolunu kaybetmiş bir yabancının oralardan geçtiğini düşünmüşler, yabancı uzaklaşmamış olsa asla sakinleşmeyecek köpeklerine güvenerek, çocuklarını kontrol ettikten sonra tekrar odalarına çekilmişlerdi.

Bahçeden çıktığı gibi yaklaşık iki yüz elli üç yüz metrelik mesafeyi tüm gücüyle karanlık ağaçların arasından koşmaya başladı. Nihayet kendisini bekleyen Ayaz'ı, dedesinin arabasının ön kısmına yaslanmış bir hâlde buldu.

Sanki bu buluşma çok olağanmış gibi, sanki çoktan İstan-

bul'a uçması gereken o değilmiş gibi, sanki vedaları koskoca bir yalanmış gibi bekliyordu. Üzgün ya da mutlu görünmüyordu. Daha çok umursamaz ve ona rağmen hüzünlü bir havası vardı.

Kız onun bir adım karşısında durduğunda nefes nefeseydi. O isim döküldü dudaklarından.

"Ayaz."

Nefesi hâlâ düzenli değildi. Soluklanmak için biraz öne doğru eğildi ve elini göğsüne bastırdı. "Bahçeye kadar neden geldin?"

"O kadar deli ve gürültücü köpekleriniz olduğunu bilmiyordum. Seninle, seninkileri uyandırmadan bahçenizin önünde konuşmayı düşündüm." Kızı, şu an bulundukları yere kadar çağırmak istememişti aslında.

Yasemin duyduklarına inanamıyordu. Neden bu kadar gözü kara ve başına buyruk davranıyordu? Aslında bunlar tam Ayaz'ın yapacağı hareketlerdi. Yine de gecenin bir yarısı bahçeye konuşmaya gelmek! Telefon diye bir şey vardı fakat Ayaz'ın aklından geçenleri ve onları kendisiyle yüz yüze konuşmak mecburiyetinde olduğunu bilmiyordu. Bir daha yüz yüze gelme şansları bile yoktu. Biri yakında İstanbul'dan Kanada'ya diğeri Almanya'ya uçacaktı artık. Sanki aşk, vakitsizlik ve mesafeler arasında sıkışıp kalmıştı.

Ama kendisi de gecenin bu saatinde evine kadar gelme cesareti gösteren Ayaz'dan farksız değildi. Yayından fırlamış ok gibi ona koşmuştu.

Kızın kalbi korkuya bulanmış düzensiz ve endişeli ritimlere teslim oldu. "Ne oldu?"

"Bir şeyim yok. Sadece seninle konuşmak istiyordum." Doğruldu ve arabanın kapısını açarak içeri girdi. "Hadi bin yoksa hasta olacaksın."

Ayaz arkasını döndüğü anda Yasemin, arabanın farlarından saçılan ışık sayesinde, onun beyaz tişörtünün üzerindeki kanı gördü. Kızın kendisini bulabilmesi için farları açık bırakan Ayaz onları söndürdüğü sırada, Yasemin panikle arabanın diğer tarafına doğru hareketlendi ve hızla yan koltuğa geçti. "Sırtına ne oldu? Kanamış."

Ayaz'ın dalgalanan zihninin sebebi ne söyleyeceğini bilmiyor olması değildi. Yasemin'in zarif ama korkutucu varlığı bulandırmıştı orayı.

Korkutucu... Çünkü Ayaz'ın hayatının altını üstüne getirmişti.

Yasemin'in aklı Ayaz'ın sırtındaki kanın sebebinin ne olduğundaydı.

"Sana ne oldu Ayaz?"

Ayaz öksürerek boğazını temizledi. Aklını toparlamalıydı. Yalan söylemek ona göre bir şey olmadığı için geçiştirdi. "Boş ver."

Zaten önemli de değildi. Dedesiyle ve kardeşi bildiği insanla onun için tartışmış ve kavga etmiş olduğunu kıza söylemeye gerek duymadı. Her şeye rağmen Yasemin'e gelmişti. Levent'in nefret ettiği, Ayaz'ın planlarını bozduğuna inandığı, dedesinin *onunla olamazsınız* dediği Yasemin'e. En çok da kendisine rağmen, Yasemin'in o son hâline kıyamayarak gelmişti.

Yasemin ısrarın faydasız olduğunu iyi biliyordu. Eli Ayaz'ın tişörtünün ucuna gitti. "Sırtına bakacağım."

Ayaz oralı olmadı. Tam eliyle hafifçe sıyrılmış tişörtünü düzelteceği anda Yasemin "Lütfen," diye fısıldadı sertçe. Sinir aklından geçenlere olduğu hâlde, Ayaz'ın sırtındaki yarayı görmek istiyordu. "Bir defa bile olsa canın istemediği hâlde benim istediğimi yap."

Ayaz bu sözler üzerine kızın yüzüne anlamlı bir bakış attı ve oturduğu yerde hafifçe yan dönerek onun, sırtına bakmasına izin verdi. Bu arada arabanın içindeki ışığı yaktı. Tişörtü kaldırdığı anda Yasemin'in yüzüne Ayaz'ın teninden saçılan deniz kokusu çarptı. Hatta öyle ki bir an gözlerini yumdu ve onları tekrar açtığında Ayaz'ın kürek kemiğinin üzerindeki yarayı gördü. "Sanki bir yere sürtmüşsün gibi. Çok fena yarılmış."

Montunun cebinde kalan ıslak mendillerden bir tanesini çıkardı onu hızlıca yırttı ve dikkatlice yarayı temizledi. Hatta kolonya ile ıslatılmış mendil Ayaz'ın canını acıtmasın diye oraya üfledi. Nefesini değdirdi onun tenine.

Ayaz'ın canı asıl o an yandı.

"Teşekkür ederim," diyerek tişörtünü düzelten genç adam ona doğru döndü. Yasemin'in uykudan olmadığını düşündüğü aşırı şişmiş göz kapakları dikkatini çektiğinde bakışlarını kızın yüzünde başka bir noktaya kaydırdı.

"Neden gitmedin?" diye fısıldadı Yasemin. Onun bir delilik yapmasından ölesiye korkuyordu.

Yasemin'in yumuşacık sesi Ayaz'ın ruhunda yankılandı. Çatılan kaşlarının altından bakan yeşil gözleriyle, "Senin için, bunu bilmiyormuş gibi sorma."

Yasemin birden sevindi, panikledi, daha çok çıkmaza girdi

ama en çok gerildiğini hissetti. Zaten Ayaz'ın böyle bir havası vardı. İnsanı, sessizliğiyle ya da ettiği bir cümleyle anında geriyordu. Ya da Yasemin'i.

Sesi titredi. "Benim için mi?"

Ayaz kıza cevap vermedi.

Onu izliyordu...

Sessizce ama kızın içini titreten yoğun bir enerji yayan derin bakışlarıyla onu izliyordu. Sanki biraz hüzün, çokça mesafe ve bir o kadar yangınlar saklıyordu zihninde.

"Buradayım çünkü seni çok istiyorum Yasemin."

"Beni mi istiyorsun?" Buz gibi hava tüm ruhunu sönmeyecek bir ateşte kavurdu adeta. Sevinmek bile canını acıtıyordu şu anda. "Ben de seni istiyorum ama nasıl olacak?"

Ayaz yine bilinçli bir şekilde sessiz kaldı ve başını geriye doğru yaslayarak, tüm bu olanlara kayıtsızca, göz kapakları yarılanmış bir hâlde arabanın önündeki ince yolu izlemeye başladı. Dolunay ışıklarının yansıdığı gecenin aydınlığı orayı pırıl pırıl aydınlatmıştı.

Yasemin Ayaz'ın profilden görünen yüzünü, ondan ve uzak duruşundan hiç çekinmeden izlemeye başladı. Ardından asi ruhuna dem vuran alnına dökülmüş saçlarına, burnuna, çenesine baktı ama gördüğü tek şey tedirgin edici rahatlığıydı.

Az önce onu kaybetmiş olmanın kendisine yaşattığı dipsiz uçurumlarda inim inim inlemiş, sesini kendisine bile duyuramamıştı. Uykuya daldığı anda Yasemin'in elinde kalan son teselli Ayaz'ın hayatında bir şekilde kalacak olmasıydı.

Genç adamın beyaz teninde hâlâ dolanan bakışları, ondan işittiği sıra dışı sözlerin heyecanı ile baş edebildiğini gösterircesine dingindi.

"Benimle ol Yasemin," dedi Ayaz, bilinçli bir şekilde uzaklara sabitlediği bakışlarını oradan hiç ayırmadan. "Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi yolumuza devam etme saçmalığına sen de benim gibi son ver." Dudağının kenarında kayıtsız, hiçbir gerçeğin onu sarsmadığının alameti olan anlamlı bir tebessüm belirdi. "Kabul et çünkü ben ettim."

Ona doğru döndü ve başını yana doğru eğerek Yasemin'in cevabını beklemeye başladı. Ona iyice odaklanmış, genç kızın üzerindeki o güçlü, sersemletici etkisini arttırmıştı. "Sonunun güzel olacağına benim gibi sen de inan."

Yasemin birden sersemledi. Bu da öyle bir an mıydı? Onunla bazen sonu gelmeyecek diyalogların içinde bulurdu kendini. Hep Ayaz'ın kazandığı diyaloglardı bunlar. Ya Ayaz tarafından tuhaf bir soru çemberine çekilir ya onun tarafından alaycı sözlere maruz kalır ya da aklı karışırdı. Aralarındaki iletişim zaman zaman böyleydi ve bu durum Yasemin bilmese de Ayaz'ın çok hoşuna giderdi.

Yasemin Ayaz'ın ne kadar ciddi olduğunu anladığı an nefesi kendisini tüketti. Ona nasıl hayır derdi? Peki ya, ona nasıl evet derdi? Olmayacak sebepler dağlar kadarken içindeki aşk da bir o kadardı. Dağların dağları yıkıp devirdiği nerede görülmüştü?

Yasemin'e belki de ilk önce sorması gereken soruyu es geçmişti. Güçlü bir beklentiyle sordu. "Sen benimle olmak istiyor musun? Önce bana bunun cevabını ver."

Yasemin bir an bile düşünmeden tüm sevgisini sundu. "Bunu tahmin bile edemezsin."

"Öyleyse neden susuyorsun?"

Sorduğu soru kızın içine ok gibi saplandı. "Nasıl olacak?" diye sordu, olmasını istediği ve Ayaz'ın tüm kalbiyle inandığını düşündüğü çözümleri çoktan kabul ettiğini gösterircesine. Yine de Ayaz'ın iyi bildiği gerçekleri dile getirdi.

"Birimizin hayalleri yıkılmadan nasıl bir arada olacağız. Sen de ben de o hayatları laf olsun diye arzulamadık. Planladık. Onlar için çalıştık. Kendimizi tükettik. Başkalarına benzemiyoruz biz." Başını öne eğerek, kararlılıkla hem onu hem de kendisini düşündüğünü vurgulamak için bir lütuf sunuyormuş gibi söyledi. "Ne ben vazgeçerim ne de senin vazgeçmene izin veririm."

Niyeti karşı koymak değildi. Kendini de onu da korumaktı zaten karşı koyacak olursa Ayaz'ı sinirlendireceğini biliyordu.

Ayaz, kızın bu niyetini anlayarak endişesini gidermek adına ona, çıkarsızlığa nasıl boyun eğmediğini gösterdi. "Vazgeçme," dedi. "Ama sana bir söz verdim ben. Mahvolmak yok. Hayallerden de vazgeçmek de yok. Sadece onları senin için erteleyeceğim."

Elinden geldiği kadar kızı mutlu etmek istiyordu çünkü aksini bünyesi kabul etmiyordu. Bir geceliğine bile olsa ayrılık yangını Yasemin'i kavurmuştu. Yangının izleri yüzünün her zerresindeydi. Ayaz daha fazlasına izin vermek istemiyordu.

Sevdiği kadını bu hâlde bırakmak... Ayaz'a göre değildi.

"Nasıl erteleyeceksin? Benim için nefret ettiğin bir ülkeye beni görmeye mi geleceksin?"

Ayaz başını kıza doğru eğdi. Kızın genzi onun teninin muhteşem kokusuyla yandı. İşaret parmağını Yasemin'in saçlarındaki dalgaların bir tanesine daldırdı. Beklenmedik bir hareketti bu. Beklenmedik ama olması gereken gibi...

"Sadece senin için geleceğim. Sadece sen. O yüzden bize bir şans ver," diye fısıldadıktan sonra, Yasemin'i ikna etmek adına düşüncelerini açıkladı. Bir başkası için asla değiştirmeye kalkmadığı kararları daha Yasemin evden çıkmadan yenilemişti. Yasemin için bunları duymanın iyi olup olmayacağına karar veremediği için bu saate kadar beklemişti.

"Planlarımı erteleyeceğim. Senin okulunu bitirmeni bekleyeceğim ve bu arada belki sen beni, ben seni daha çok değiştireceğiz ki şimdiden değişmeye başladık. İşte o zamana kadar ayakta kalırsak bir daha hiç yıkılmayacağız."

Yasemin'in tereddütleri onun dudaklarını titretiyor ancak Ayaz'ı dağıtmamak, aldığı bu kararlara layık olmadığını düşündürmemek için susuyordu. Bir yandan da kontrol edemediği bir mutluluk, ruhunu baştan ayağa yumuşacık tatlı düşlerin renklerine boyuyordu.

Onu çok seviyor, ondan vazgeçemiyordu. Başlayacağı yeni hayata kalbinde Ayaz'ı götürmek, onu beklemek sorun değildi ama bir de bunun ondan sonrası vardı. "Buna emin misin? Peki ya sonrası?"

Yasemin'in haklı olarak sarf ettiği her sorgulayıcı kelimeye Ayaz, sapasağlam duruşuyla hazırdı. "Ben ne istediğimi çok iyi

biliyorum," dedi. "Vazgeçtiğim hiçbir şey yok. Planlarıma seni katmamıştım ve şimdi sen varsın. Onları seninle yeniden şekillendiriyorum. Senin fikrini almaya geldim. Ve onları tekrar şekillendirmeme sebep olacak yeryüzündeki tek insan sensin."

Bakışları kızdan uzaklaştığı hâlde hâlâ göz gözeydiler. "Yasemin," dedi. "Selçuk Hoca'nın teklifini kabul ederek geçici bir süre için İsviçre'ye yerleşirim. Seni sık sık görmeye gelirim. Sonra sen okulu bitirirsin ondan sonra..." Biraz duraksadı, kendi yaptığı fedakârlıklara karşın ondan sadece bir fedakârlık istedi.

"Hayatın boyunca Sınırlar Ötesi Doktorlar Örgütü'nde çalışma fikrini gözden geçirmen yeterli. Yine gidersin, hatta sivillerin gelebileceği yerlere ben de seninle gelirim. Sadece... " dedi. "Bir gün geri döneceğimize ve sürekli olarak bir yerde yaşayacağımıza söz ver." Yasemin'in suskunluğu bozulmadı.

"Senin en büyük hayalin doktor olmak," dedi Ayaz. "Vazgeçilmezin bu."

Yasemin evet anlamında başını öne eğdi. Bulanan ve karmaşıklaşan düşüncelerinin etkisiyle ne kadar olduğunu bilmediği bir süre sessiz kaldı. "Bu süre," dedi. "Ben vazgeçinceye kadar mı olacak?" Sınırlar Ötesi'nde çalışabilmek için yıllarca hayal kurmuş, çok ciddi bağlantılar sağlamıştı. Ayaz da bunların farkındaydı.

"Evet," dedi Ayaz. O sürenin, bu geceden sonra çok uzun olmayacağına inanıyordu artık. Karşısındaki Yasemin tamamen eski Yasemin değildi. Uçurumun kenarındaydı. Hayallerini dokuduğu güvenli ve aşksız kalbi artık onunla değildi.

Aynı kendisi gibiydi. "Bana sadece, buraya ya da ikimizin her sabah aynı manzaraya uyanabileceği bir yere bir gün eninde sonunda döneceğimize söz ver."

Kızın keşfetmeye tutkun yapısını göz ardı etmediği hâlde biraz dizginlemesini arzuluyordu. "Seni istediğin her yere götürürüm. Sadece bize, bir yere ait olacağımızı söyle."

İçlerindeki aşk böyle büyümese, her an her saniye çığırından çıkmamış olsa, bu talepleri Ayaz ne ondan isterdi ne de kendisi kız için bu kadar fedakârlık yapmaya kalkardı. İkisinin hayalleri de gerçek olacaktı ama vazgeçmeleri gereken kısımları vardı. Bugüne kadar ne ertelemeyi ne de durdurmayı düşündükleri ve asla tamamıyla vazgeçemeyecekleri hayallerdi onlar çünkü onlar sayesinde Ayaz *Ayaz*, Yasemin *Yasemin*'di. Bugünse her ikisi birbirine âşık Ayaz ve Yasemin'di.

Yasemin yutkunarak kollarını sıvazladı. "Asla Günalan'a dönmem. Başka bir yer. Yine otelini açarsın ama başka, benim için yeni bir yer olsun."

"Bunu sonra tekrar konuşuruz," dedi Ayaz. "Önemli olan sürekli olarak bir yerde olmamız. "

"Buna emin misin?"

Ayaz onun nasıl korktuğunu görebiliyordu. Bu hâli hem canını sıkıyor hem de içinde o korkuyu Yasemin'den söküp alma isteği uyandırıyordu. Bu konuşmaya hazırlıksız yakalanan Yasemin'in aklı, Ayaz'ın, hayallerini erteleme fikrini bir türlü almıyor, inanamıyor, kendisini bir türlü ikna edemiyordu.

Yasemin sakince mırıldandı. "Bana söylediklerinin aksini yapıyorsun."

Dağılıyordu aslında. Deliler gibi âşık olduğu insanı bilmeden dağıtırken kendisine de aynısını yapıyor ayaktaymış gibi davranmaya çalışıyordu.

"Sen bana ne yaptığını hâlâ görmüyor musun? Üzerimde nasıl bir gücün olduğunun farkında değil misin?" O gücün kaynağı karmakarışık bir mozaikti. Yasemin'in yaralı kalbi, ona duyduğu aşk, aklı, zekâsı, onda hayranlık duyduğu her şey ve aralarındaki muhteşem ruh uyumuydu. Kalbinin diğer yarısıydı o, her ne kadar yürüdüğü yol başka olsa da. Sesi yükseldi.

"Sana verdiğim söze inanmıyor musun? Şu anda bile onu tutabilmek için uğraşıyorum."

Kirpiklerinin altından kendisine bakan kıza öfkesi yükselse de kendisine hakim olarak sertçe fısıldadı. "Senin uğruna ertelediğim ve yapacağım her şeyin benim için anlamını en iyi sen biliyorsun."

Mezarlıkta kıza yaptığı konuşmayı kastediyordu. Yapacağı fedakarlığın, kıza vadettiği geleceğe dair kararı almanın kolay bir şey olmadığını ama Yasemin'in eninde sonunda ona bunu yaptırdığını anlatmaya çalışıyordu. "Eğer sana bu konuşmayı yapmak ve bu kararları almak benim için çok basit olsaydı şimdiye kadar binlerce defa yapmıştım ama dün senin o hâlini görmek..." dedi kaşları yoğun bir acıyı bertaraf etmek amacıyla çatıldı. "Benim istediğim bu değil. Sana o gün dedemin bahçesinde anlattıklarım... Onların beni durdurmaya şu anda gücü yetmez. Benim önceliğim şu anda senin mutluluğun ve sana verdiğim söz."

Yasemin Ayaz'a aldırdığı kararın ne kadar güç alınacağının da ona duyduğu büyük aşkında bilincindeydi. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı ki aslında kalbi bas bas bu sözcükleri bağırıyordu. "Benim yanımda mutsuz olmandan, istemediğin bir hayata bir süre daha katlanacak olmandan korkuyorum." Boğazı düğümlendi. "Biz hem çok aynı hem de çok farklıyız."

Ayaz bir yere, Yasemin çok yere ait olmak istiyordu.

"Biliyorum," dedi genç adam. "Ama bir şekilde ortak yolu bulmak zorundayız. Yoksa mahvolacağız Yasemin. Belki de istediğimiz her şeyi elde ettikten sonra pişmanlık bizi yiyip bitirecek ve biz neden hiç fedakârlık yapmadık diye ölene kadar kendimize bu soruyu soracağız."

Yasemin onun sözlerini çok mantıklı bulduğunu ve kabullendiğini gösterircesine derin bir nefes aldı. Aylardır ona âşıktı ama bir çıkar yol bulamamıştı. Ayaz da ondan farksız değildi ama dün her ikisi için de bıçak kemiğe dayanmadan, soğuk metalin derin ve benzersiz acısını hissetmeden yollarına dosdoğru devam etmek fikirlerinden caymamışlardı.

Çıkmazların içindeki arayışları bırakıp, duvarlara yüzünü gözünü çarpmadan çıkılmadığını anlamışlardı. Yara bere almadan, bir şeylerden vazgeçmeden, geçitsiz yollar açılmıyordu. Ve bunun böyle olduğunu aldığın ilk yaradan sonra anlıyordun. Ayrılığın ya da kaybetmenin eşiğindeyken ya da aşk, içini delip geçtikten sonra.

Kızın durgun ruh hâli, Ayaz'ın onun omuzlarına dokunup kendisine doğru çekmesiyle yerini bir dinginliğe bıraktı. Gözlerini yumarak başını Ayaz'ın göğsüne yasladığı ve deniz

kokusunun sıcaklığında kaybolduğu anda kendisini ilk defa Ayaz'a bu kadar yakın, ona böyle ait ve onun yanında hissetti. Aylardır kendisini o kadar engellemişti ki şu anda Ayaz'ın sevgilisi olma gerçeğiyle ilk defa yüzleşiyordu.

Ona duyduğu aşk kanına karışıyor, karıştıkça korkuları dizginlenemez bir hâl alıyordu. Şimdi oluyordu tüm bunlar. Yüzleşme denilen eylemin sularında yüzerken. "Uzaklık," dedi. "Sen uzaklığı sevmezsin."

Ayaz'a hâlâ evet dememiş olmanın rahatlığıyla bir teminat istiyordu. "Bana beni oralarda hiç üzmeyeceğini söyle."

"Asla," dedi Ayaz onun sırtına avucunu bastırarak. "Seni üzmem ve ağlatmam."

Bu aydınlık, ferahlatıcı sözler bir anda Yasemin'in zihnini kara bulutlarla sarıp sarmaladı oysa mutlu olması gerekiyordu. Aylardır Ayaz'la olmaz diye diye kendini engellerken, alttan alttan büyüyen, asıl engelin ardında pusan, o raddeye hiç gelmeyeceğini düşündüğü için aldırmadığı asıl korkusu o bulutlarla beraber zihninden kalbine çöktü.

Onu ilk tanıdığında Ezgi için de bu sözlerin bir benzerini ağzından duymuştu. *Onu asla başka bir kız için ağlatmam.* Evet başka bir kız için ağlatmamıştı ama onun kalbini defalarca nasıl kırıp parçaladığını kabul etmişti. Hem onu hem Funda'yı da geri dönülmez bir şekilde başka başka sebeplerden terk etmişti. Kim bilir başka hangi kızları?

İşte Ayaz buydu. Söz verdiği konuda asla üzmüyor ama bir şekilde bir yerde onun güçlü ve baskın karakterinin altında boğuyordu hayatındaki kızları. Ayaz'ı yaşarken edindiği en büyük tecrübelerden biri buydu.

Ellerini onun göğsüne bastırarak Ayaz'dan uzaklaştı. Titremesi artmıştı çünkü baş edemediği bir his yüzünden onun yanında eski güvenli yerini aramaya başlamıştı.

"Ayaz," dedi panik dalgalarının altında boğulmamak için direnen sesiyle. "Benim için yapacağın fedakarlıklara ve bunları seve seve yapacağına sonsuz güvenirim ama..." dedi. Nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. "Benim üzmeyeceğine asla!"

Onun kendisini anlamasını istercesine "Ben gidiyorum Ayaz," dedi yine. "Ve sen uzak ilişkileri sevmezsin." İçine düştükleri fırtınadan hem onu hem de kendisini kurtarmaya çalıştı. Hayır anlamında başını salladı. Ayaz'sız kalma duygusu onu her hücresinden ayrı ayrı vurdu.

"Olmadığı zaman seni kaybetmekten çok korkarım." Sesi bunu teyit edercesine yükseldi. Ayaz'ın sözleriyle meydana gelen çağrışım, onu baş edemeyeceği bir korkunun tutsağı hâline getirmişti.

"Bu gece neler yaşadım ben haberin var mı? Seni her zaman hayatımda istiyorum. Tek tesellim buydu. Şu anda eski kız arkadaşlarının yüzüne bakmıyorsun." Yasemin kendisini onlarla aynı konumda düşündükçe çıldırıyordu. "Ya bana da öyle yaparsan? Sensiz olmaz."

"Kahretsin," diye fısıldadı sertçe Ayaz. Yasemin'in kendi değerini bilmemesi ya da görmek istememesi onun kanını dondurmuştu. "Sana söz verdim ben."

Yasemin onu duymuyordu bile. "Seni çok seviyorum. Ben, kalbi benim gibi çarpan, beni iyileştiren ve beni seven seni çok seviyorum."

Ayaz'ı yoran bu hâli buna rağmen genç adamın sakinliğini korumasına engel olmadı. "Öyleyse neye direniyorsun?"

"Hayır," diye itiraz etti Yasemin. Yaşadığı korku Ayaz'ın sunduğu tüm olurlara ket vuruyor, onu, daha başlamadığı bir ilişki yüzünden peşinen yargılamasına sebep oluyordu.

Ayaz'ın o kızları nasıl üzdüğünü görmüş, aylarca kendisini onların yerine koymamak için direnmiş ancak iki kere onların yerinde bulmuştu. Ayaz'ın kız arkadaşı olmadığı hâlde, o gece biraz da Ayaz'ı kıskandığı için verdiği tepki yüzünden Ayaz onu bu duygu yüzünden pişman etmişti. Tam bir hafta boyunca onun sesini duymamış, buluşmaya bile zar zor ikna etmişti. Bunlar Yasemin'in canını çok yakmıştı. Oralarda bu üzüntülere nasıl katlanırdı?

Bir defasında da otelde aynı onlara davrandığı gibi Yasemin'e davranmış ve kızı kahretmişti.

Bunları göze alamıyordu şu anda çünkü ona göre, Ayaz mutlaka bir gün bir yerlerde Yasemin'i üzecek tavizsiz bir hareket yapacaktı. Böyle olacağına dair katıksız bir inancı vardı.

Bu, Ayaz'ın net karakterinin yadsınamaz bir parçasıydı. İşaret parmağını havaya kaldırdığında Ayaz'ın gözünün içine bakıyordu.

"Sadece bir kere sonumu düşünmeden hareket ettim ve felaketim oldun. İşte sana deliler gibi âşık oldum. Çok istediğim yere ayağımda prangalarla gidiyorum. Beni, sana uymayacak bir sebepten dolayı terk edersen... O zaman ne olacağım sence? Bu sefer aynısını yapmayacağım."

Başını ısrarla sağa sola sallıyor, burun buruna kaldığı bu

gerçeği reddediyordu. Öyle ki, ayrı gayrı tutkuyla inşa edilmiş hayallerin arasında kalmış bu gerçeğin, kendisini durduracak bir gücü olduğunu bile şu anda kavrıyordu.

Ayaz duyduklarına inanamıyordu, kapıyı açarak hızla dışarı çıktı ve kapıyı çarptı. Sakinleşmek ve kontrolünü sağlamak istiyordu. Buz gibi hava tenine çarpıp geçerken derin bir nefes çekti.

Kızın son ve keskin sözleri Ayaz'ın kalbini bir bıçak gibi kesti. Yasemin'in bu kadar kararlı ve net davranmasına kısmen hak veriyor, kısmen vermiyordu çünkü Yasemin, ondaki yerini göremiyordu. Aşktan ve kendisinden korkuyordu. Ayaz'ı kaybetmek düşüncesine tahammül dahi edemiyor, bunu yerine ondan uzak kalmayı seçiyordu.

Ayaz'ın yüzüne kapanan kapılara rağmen genç adam kendisini toparladı. Yasemin çoktan arabadan inmiş, Ayaz'ın yanına gelmişti çünkü onu sakinleştirmek istemişti.

Ayaz önce kızın boynunu açıkta bırakan montun fermuarını, üşümesin diye çenesinin altına kadar çekti ve her şeyi daha iyi idrak etmesi adına tane tane konuştu. "Seni üzmeyeceğime lütfen tüm kalbinle inan. Şu anda bile, senin ileride pişman olup kendini üzmene izin vermemek için uğraşıyorum. Fakat illa ki çatışacağız. Sonuçta bir ilişki yaşayacağız."

Yasemin'in gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. "Ayaz," dedi gözlerini ondan kaçırarak. "Senden uzak kalıp, ne yaptığını düşünerek kendimi tüketeceğim. Senin yaşadığın hayat beni yıpratır. Funda'yı gördükçe ona acıyorum. Ezgi'ye bile üzülüyorum." Neredeyse ona yalvaracaktı. "Biz bu hâlimizde kalalım."

Bu hâllerinin ne olduğunu bile tanımlayamıyor, eğer sevgili olurlarsa onu nasıl kıskanacağını, Ayaz'ın karakterinin altında dengesinin bozulacağını kastediyordu çünkü iki defa kendisi yaşamış ve şahit olmuştu. Ayaz'ın arkadaşlarına olan düşkünlüğü de cabasıydı. Daha şimdiden Selen'i bile kıskanıyordu ondan. "Sana oralardan nasıl söylerim? Yanında o kız olmasın, bu olmasın dediğim anda yüzüme telefonu kapatırsın sen."

Bir an kendisini, Ayaz'ın peşinde dolanan Ezgi gibi hissetti. Birden yüreği kalktı, midesi bulandı ama kıza şu anda hak veriyordu ki Ezgi'yi küçümsemişti o zamanlar. O da kendisini aynı konuma koymamak için yoğun çaba sarf ediyordu. Onlar gibi olmak istemiyordu. Asla! Asla! Olmayacağı ihtimaline bir türlü inanamıyordu.

"Kapatmam," dedi Ayaz. Onu son bir defa daha ikna etmeye çalıştı. "Artık bana ve aşkına teslim ol Yasemin."

Yasemin bir türlü ikna olmuyordu. Ayaz zaten zor bir insandı. Onunla olmak çok daha zordu. Böylesi güzeldi. Üzerine titriyor, bir dediğini iki etmiyor, yanında gülümsüyor, istediği her zaman ona ulaşabiliyordu. Ayaz'la olmak diye nitelendirdiği o yolun sonsuz mutluluk vadeden yeşil diyarlarına dalmıyordu belki ama diğer tarafı uçurum olan o yolun dipsiz boşluklarının kıyısına da yaklaşmıyordu. Ayaz şu anda o diyarları sunsa da bir an bir şekilde kendisini uçurumdan aşağı uçarken, Ayaz'sız kalmış bir hâlde bulabilirdi.

Bu ihtimal kalbini titretti.

Kendisini ikna etti. Böyle iyiydi. O yolda kalmalı ve kendisi için çok özel bir insan olan Ayaz'ın hayatında olmalıydı. Ayaz,

Yasemin için kaybetmeyi asla göze alamayacağı bir insandı. Her şeyin çok daha güzel olacağına hem bu sebepten hem de içindeki korku yüzünden inanamıyor, cesaret edemiyordu.

Ayaz son bir defa daha sordu. "Yanında olmama izin verecek misin?"

Yasemin, başını ağır ağır sağa sola salladığı hâlde içindeki panik dalgası yükseldi. Dizleri titriyor, yaşadığı öfke patlamalarından birisini daha yaşayarak bu sefer kendisini helak ediyordu.

"Biz bir arada olamayız. Sen bir erkek arkadaş olarak çok zor bir insansın."

Kendisinden aşkını duymak isteyen kız değildi sanki Ayaz'ın karşısındaki. Korku ve diğer kızlarla yaşadığı ilişkilere kısmen şahit olmak Yasemin'i ne hâle getirmişti. Bu gerçekle tam da şu anda yüzleşiyordu. Onu anlıyordu. Öyle iyi anlıyordu ki... "Sakin ol," dedi. "Ol ve bana güven Yasemin. Seni asla bırakmayacağım. Seni oralarda asla ağlatmayacağım."

Ayaz'ın kendisi için neleri neleri göze alacağına sonsuz bir inancı olan Yasemin bir tek buna inanmıyordu. "Hayır," dediğinde korkusunu dizginlemiş, sesi soğumuş, gücü de ona yansımıştı. "Yapamam. Seni kaybedemem. Senin çok zor, özgür, tavizsiz bir karakterin var. Bir gün bir yerde mutlaka çatışacağız ve sen beni ya kahredeceksin ya da terk edeceksin."

Gözünün önünden geçen kızlar arasından Ayaz'ın sevgilisi olmayan Yelda ve Ayaz'ın ona karşı sert duruşu bile vardı. "Ben sana yapmanı istemediğim bir şeyi bile söyleyemem Ayaz. Çünkü söyletmezsin."

Yasemin'in kapıları ardı ardına Ayaz'ın yüzüne kapatması Ayaz'a söyleyebilecek bir söz bırakmadı. Ayaz kendi hayalle-

rinden vazgeçmiyordu. Yasemin'in de vazgeçmesini istemiyordu. Ama Yasemin, Ayaz'ın geçmişini ve karakterini bahane ederek kapıları kapatıyordu.

Yine de Ayaz ondan, hiç ummadığı bir konuda bu kadar kesin bir tavır beklemediği için kendisini ona karşı yenilmiş hissetti. Göğüs kafesinin ortasına bir ağırlık indi.

"Bize bir şans vermeyeceksin." Kıza biraz daha sokularak gözlerini yumdu. Onun mis kokusunu duyumsayabiliyor, kendisini oraya ait hissediyordu. "Söyle," dedi kıza. "Ben bu baharı bir daha nerede bulacağım?" Kışın ortasında, tam karşısında portakal çiçeklerinin kokusunu saçan bir bahar duruyordu. "Benim baharımı benden alma."

Oraya aitti Ayaz. Ruhu, kalbi, her şeyi oradaydı artık.

Yasemin, "Yapamam," diye başını öne eğdiğinde Ayaz onun yanaklarını avucunun içine aldı. Ellerinde aşk, içinde ise aşktan sebep bir deprem vardı. "Son sözün bu mu?"

Karşılığı ağır bir sessizlik oldu. "Peki," dedi Ayaz kızın kulağına doğru eğilerek. Kabullenmişti artık. Yorulmuştu ve yenilmişti. Söylemesi çok zor o sözleri harflerin üzerine basa basa söyledi. "Seni asla affetmeyeceğim... Benim ki de bu. " Yıkıcı bir depremi, tatlı bir baş dönmesiymiş gibi aktardı kıza.

Sözleri aralarındaki her şeyi bu sözlerden öncesi ve sonrası olarak ikiye böldü. "Seni affetmemek için hayatım boyunca hep bir nedenim olacak." Yasemin'i tüketen sözleri bitmedi. "Bir gün birisini sevdiğinde, kalbin onun yüzünden kırıldığında, karşıma, bana karşı cesaret edemediğin bir şeyleri yapmış olarak çıktığında seni binlerce defa affetmeyeceğim."

"Hayır," dedi Yasemin. "Beni anla. Bütün derdim sensiz kalmamak."

Kızın sözlerine rağmen, az önce ateşe attığı kızın yanaklarını baş parmaklarıyla okşadı.

"Korkma," dedi. "İstediğin zaman yine senin yanında olacağım ama eskisi gibi değil. Buna rağmen benim olmadığın her gün seni affetmeyeceğim Yasemin çünkü yapamam."

Yasemin Ayaz'ın bileklerini tutarak ellerini kendi yüzünden çekmek istedi. Yıkılmıştı. Yakıyordu onlar da aynı sözleri gibi. Teni geçmiş kızın ruhunu bile dağlıyordu her bir sözcük.

Onları kendi teninden koparacak gücü bulamadı ne ruhunda ne de canında.

Ayaz bu... İncitmeden estiği görülmüş ki incitmeden sevsin. Doğasına, varlığına özüne aykırıydı. İstemese de mahvetti hem kızı hem de kendini.

"Hayır," dedi Yasemin. "Bunu bana yapamazsın." Birden gözlerinden yağmur gibi yaşlar yağmaya başladı. "Bu kadar zalim olamazsın sen. Bizi bitmeye mahkûm hâle getirme."

Ayaz sanki az önce kızın söylediği hiçbir şeyi duymamış gibi davranıyordu. Onu dinlemiyordu bile, göz göze oldukları hâlde. Kızın yüzündeki elleri aşkla dokunuyor, söyledikleri ise aynı aşkın yangınında kavuruyordu kızı.

Başını ona doğru biraz daha eğdi. "Bu saçlardan nefret ediyorum çünkü güzel yüzünü görmeme engel oluyorlar," dedi. Onları, ilk defa elleriyle geriye doğru çekti. Kıza doya doya baktı onsuz kalacak olmanın kıyılarında gezerken.

Affetmeyeceğine doğru daha da yaklaştı. Dudakları onunkilere ha değdi ha değecekti. Kalbinde ağırlık veren bir boşluk vardı Ayaz'ın şu anda. Sıcak nefesi kızın, elinde olmadan dudaklarını aralamasına sebep oldu. Az önce Ayaz'a ettiği ve ondan duyduğu insafsız sözlere rağmen içinde Ayaz'a duyduğu aşk insafa gelmedi ve bekledi Yasemin. O hâlde birkaç saniye duran Ayaz kendi dudaklarını onunkilere dokundurmasını ağlaya ağlaya bekledi. "Bunu yapma," diye fısıldadı Ayaz'a. "Beni affetmeyeceğini, seni böyle kaybettiğimi söyleme."

Kıza hiç cevap vermeyen Ayaz'ın parmaklarının, kızın boynuna uyguladığı belli belirsiz baskı kızın dünyasını durdurdu adeta. Tutkuyla sarmalanmış dudaklarının hafif temasından kaynaklanan dokunuş Yasemin'in her zerresine dolanan bir ateş oldu. Yaktı. Bir daha hiç sönmeyecekmiş gibi.

Ama bu tutkulu öpücük, yakıcı kahredici dokunuş o kadar kısa sürdü ki her ikisi de tutsak kaldı daha fazlasına.

Yasemin'in elleri Ayaz'ın bileklerini daha sıkı kavrayacağına bütün parmakları gevşedi. Kaybolmuştu çok sevdiği o dudaklarda. Kızın düzensizleşen soluklarını dinlemek için Ayaz ondan biraz uzaklaştı ve alnını kızın alnına yasladıktan sonra aynı dudakların kenarına, bu sefer bambaşka hislerle başka bir öpücük bıraktı.

Kendisine eziyet edeceğini bildiği hâlde o tenden bir hatıra alıp da gitti. Sevdiğiydi o. Hayır, bir başka sevdiğiydi. Bin yıl yaşasa, bin kere sevse dahi bir daha böyle sevemeyeceğiydi. Çok seviyordu Ayaz onu...

Elleri kızın saçlarının arasında, alnı kızın alnındayken gözlerini yumdu, dudakları hâlâ kızın bir nefes uzağındayken söyledi. Bir tek öpücükle bağımlısını olacağını zaten bildiği teni sözleriyle yaktı kavurdu. "Ne kaybettiğime o kadar eminim ki şu anda."

Günümüz

"Parmaklarımı yokluğunun boynuna doluyorum,
tırnaklarım avuç içlerime batıyor.
Yokluğunu öldürmeye çalışırken dön dolaş yine
benim canım acıyor."

Sonsuza Kadar

İnsan kaybettiği insanı neden affetmezdi? Neden ne kaybettiğini iyice bilmek için onu öpüp de daha çok arzulardı?

Onu ve ondan kalacak her parçayı çok seviyordu. Önce kendisininkine çok benzeyen kalbini çok sevdiği insanı, şimdi her şeyiyle çok seviyordu. Çok seviyordu Ayaz onu...

Gelmeyişiyle bile. Affetmeyecek olsa bile. Kendisini kaybetmemek için inim inim inleyen kızı hayatından eski yerini silip, onunla ilgili tüm beklentilerini bir çırpıda bitirecek kadar güçlü, tavizsiz, kendisini yansıtan bir sevgiydi. Hem vazgeçemeyeceği hem de ateşlerde yakıp kül edebileceği bir sevgiydi bu.

Yasemin'in başı sıkıştığında yine onunla olacağını söylediği hâlde bunu sadece ona verdiği sözü tutabilmek adına yaptı.

Ve Yasemin... Ayrılık acısı değildi bu? Hiç sevgili olmadığınla ayrı olunur muydu? Daha ağır, daha dayanılmaz bir şeydi? Unutamayacağını şimdiden bilmenin ağır, dayanılmaz sancısıyla geleceği şu anda yaşamanın eşsiz resmiydi

Ertesi sabah yine, o gece Ayaz'ın yanından döndüğünde yaptığı gibi verandadaki ahşap sandalyede otururken Yasemin tam olarak böyle bir ruh hâlindeydi. Kulağında, Ufuk'un kendisine doğum gününde hediye ettiği müzik çalardan duyulan şarkılar vardı. Onları bile, müzikten hiç anlamayan arkadaşı için Ufuk yüklemişti. Ve Yasemin ilk defa o müzikleri dinliyor, yine müzikten nefret ediyordu.

Bir zamanlar hiç hissedemediği müzik bu sefer içini delip geçiyordu.

Yoksun yanımda en zor anımda, olmuyor sabah o şafaklarda...

Ayaz ona neler yapmıştı böyle? Şu anda yüzüne vurup kesen soğuk rüzgarı hissedemez, onun yerine hiç bilmediği, daha önce bir kere bile dinlemediği şarkıların sözlerinde üşür olmuştu.

Yalnızlığım sabah ayazlarında sensizliğin ilk akşamında,

Acılarımla gözyaşlarımla haykırdım, sarıl bana...[1]

Gözyaşlarını silerek, kulağından beyaz kulaklığı çekip çıkardı. Sanki müzik susarsa eski hâline dönecekti. Sanki içeri girerse, içeride üşümeyecek, yatağına yatınca Ayaz'sız kalmak onu üşütmeyecekti.

Müziği susturduğu anda kulağına, bu sefer pişmanlığı fısıldamaya başladı. O fısıltının bağırtıya dönüşeceği korkusu

---

1 Tarkan/Sarıl Bana adlı şarkısı

ensesindeydi. Kalbinde, karşısında, sökmekte olan güneşin altındaki sessizlikleriyle Yasemin'e yalnızlığı bas bas bağıran yeşil ağaçların resminde, üşütmeyen sabah serinliğinde, kaskatı kesen bedeninde, içindeki yangının dondurucu ateşinde... Her yerden, yabani bir sarmaşık gibi sarmaktaydı pişmanlık. Ve arıyordu; kararının arkasında durabilecek gücü, içinde bir yerlerde büyük bir mücadeleyle arıyordu.

Verandada biraz daha oturduktan sonra kahvaltı hazırlamaya başladı. Az sonra ev halkı uyandığında artık herkes sofradaydı. Yaklaşık bir saat sonra annesi babasını arabayla dükkana bırakacaktı. Yasemin, babası gelmeden dükkanı tertemiz yapma alışkanlığını yine sürdürerek ayağa kalktı ve dükkana gitti.

Yaklaşık bir saat sonra babası da onun yanındaydı. Yasemin dükkanda biraz daha oyalandıktan sonra eve gitmek için ondan müsaade isteyeceği sırada, Metin Bey koltuğunun arkasındaki duvara doğru döndü. Orada asılı anahtarlığı eliyle duvarı yokladıktan sonra buldu. Ardından beşinci sıradaki anahtarı yerinden çıkararak Yasemin'e uzattı. Bu hareketler esnasında kızı ona hiç yardımcı olmadı çünkü çok güçlü bir babası vardı. Bunların hepsini kolaylıkla yapabilmiş, muhtemelen aradığı ve yerini iyi bildiği anahtarı bulabilmişti. O anahtar, Yasemin'in doğduğu, önce öz, sonra da üvey annesiyle yaşadığı küçük ahşap eve aitti. Metin Bey, tüm birikimlerini atadan kalma topraklarına toprak katmak için değerlendirdiği için kasabanın birçok yerinde parça parça, içinde küçük evler bulunan bahçeleri vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Yasemin. Anahtarı avucunun içine

alarak onu bir süre inceledi. Babasının orayı satmak istediğini biliyordu. "Müşteri mi çıktı?"

"Evet," dedi Metin Bey tekrar yerine otururken. Orayı, Almanya'da bir devlet üniversitesinde okuyacağı hâlde Yasemin'in daha rahat ve özgürce okuması için satacağını bilen kızının yüzüne bir gülümseme yayıldı. İçi biraz buruk olsa da asıl sevdiği ev şu anki eviydi. Onun varlığı hepsinden önemliydi.

"Sevindim. Seni sıkıntıya sokmak istemiyordum. Biliyorsun."

Dört evladı için, aralarında hiç hak geçirmeden elinde avucunda ne varsa onlara paylaştırmak için elinden gelen her şeyi yapan Metin Bey, masasının kenarlarını tutarak arkasına yaslandı. "Zafer abine o bahçeyi verdim, ikizlere de ayırdığım aynı büyüklükteki iki arsa var. Bu da senindi ve sana harcayacağım."

Öyle çok büyük bir getirisi olacak bir yer değildi ama en azından Yasemin'in uçak masraflarını karşılayacak, üstüne başına rahat rahat bir şeyler almasını sağlayacak, tatillerde istediği ülkede arkadaşlarıyla tatil yapmasına imkan sağlayacaktı. Üniversite hayatının kıt kanaat yaşanmaması için elinden geleni yapan Metin Bey çok zor şartlarda okumuş, hâlden anlayan ileri görüşlü bir adamdı. "Kimseden geri kalma yavrum. Satıştan elde edilecek gelir sana fazlasıyla yeter. Gölge zaten okumayacak, onun yeri de ona yeter." Alçak sesli bir kahkaha attı. "İkizlerin payının onlara yeteceğinden emin değilim çünkü Yağız iki kişilik bir çocuk."

Gülmeye pek mecali olmayan Yasemin elindeki anahtarı alarak iç çekti. "Sanırım evi göstermeye gidiyorum." Başını hızla salladı. "Müşteri orada mı yoksa buraya mı gelecek?"

"Orada," dedi Metin Bey. "Zaten alacak olan kişi Esat Bey."

Yasemin birden midesine yumruk yemiş gibi hissetti. "Neden? Zaten kasabanın en güzel evi ona ait."

"O evi torunu için almıştı o. Bunu da, torunu yakında evlenir diye kendisine düşünüyordu. Yerini ve evi çok seviyor. Satacağımı duyduğunda görmek istediğini söylemişti. Sabah aradı ve evi bir an önce görmek istediğini söyledi."

Metin Bey, Esat Bey ile yaptığı konuşmadan Yasemin'e bahsettiği sırada kızın yanağından süzülen gözyaşlarını göremiyordu.

Anlaşılan Ayaz'ın Yasemin'den hiçbir beklentisi kalmamış, dedesine Yasemin ile aralarında hiçbir bağ kalmadığından bahsetmişti. İsviçre'ye geçici süre için yerleşme fikrini ve hâliyle Yasemin'i kafasından tamamen silmişti. Esat Bey de eski planını uygulamaya yeniden koymuş olmalıydı.

"Evi kaçırmak istemiyor," dedi Metin Bey. "Onun kendisinde ev baktığını bilen torunu ödeyecekti zaten parayı." İç çekerek, "Şimdiki gençler nerede?" dedi. "Bir de o oğlan nerede? Dedesine bile borçlu kalmak istemiyormuş. Hatta kendisi bile ileride orada yaşayabilirmiş. Gerçi dedesinin nereyi beğendiğini bilmiyormuş ama Esat Bey, Ayaz'ın görmesine gerek olmadığını söyledi."

Bu, tam Ayaz'a göre bir hareketti. Kolay olan hiçbir şeyi sevmeyen Ayaz'a göre. Yasemin zar zor yutkundu. "Anahtarı neden sonra Gölge götürmüyor?"

Babası ayağa kalkarak "Gölge şu anda Fethiye'de yavrum. Esat Bey şehir dışından gelen dostlarına kasabayı gezdiriyor-

muş. Bizim o tarafa gitmişler ve arayıp benden acilen, eğer mümkünse anahtarı rica etti. Gitmişken evi görmek istedi herhalde."

Yasemin'in isteksizliğine bir anlam veremeyen Metin Bey, eliyle hadi der gibi bir işaret etti. "Çabuk ol. Motosikletinle on dakika bile sürmez. Esat Bey'in hatırı çok büyük bende. Hadi."

Yasemin içinde büyüyen acıyla beraber arkasını dönerek dükkandan çıktı. Az sonra, doğduğu evin önündeydi. İki gece önce, koltuğunda oturduğu sırada kasırgalara tutulduğu arabanın içinde koyu kumral saçlı Ayaz'ın yaşlarında, uçuk pembe kaşe kabanlı bir kız, arabanın yanında da biri kadın, Esat Bey dahil iki erkek vardı.

Yasemin anahtarı avucunun içinde sıkarak Esat Bey'e yaklaştığında Esat Bey Yasemin'e döndü. "Teşekkür ederim kızım."

Torununu reddeden kıza karşı ne hissedeceğini bilemiyordu. Üzülse bir türlü, sevinse başka bir türlüydü. Yine de kibarlığını ve Yasemin'e karşı takındığı sevgi dolu tutumuna bu hislerini karıştırmadı. "Rica ederim Esat amca. Anahtar sizde kalabilir. İstediğiniz zaman babama bırakırsınız."

"Peki kızım, zaten bundan sonra büyük ihtimal ile artık bizde kalacak," diyerek Yasemin'in göğsünü sıkıştıran bir açıklama yaptı. "Evi dışarıdan bile çok beğendim. Fiyatı da çok makul geldi." Ardından dostlarına döndüğü sırada arabanın içindeki kız dışarı çıktı. Zarif, kibar ve güzel bir kızdı. "Esat amca, ben de bayıldım. Hem kasabaya çok yakın hem de tam olarak içinde değil. Tam size göre. Diğer ev Ayaz'a çok daha uygun. Burada siz yaşamalısınız bence."

"Bakalım," dedi yaşlı adam. "Oğulcan ne isterse o olur. Buradan henüz haberi yok."

"Bence bayılır. Ayaz doğayı çok sever. Küçüklüğümüzde bile piknik diye tuttururdu."

Kızın annesi lafa karıştı. "Sen de ondan aşağı kalır değildin Begüm."

Esat Bey'in yüzüne yayılan hoşnut gülümseme Yasemin'e çok ağır geldi. Anlaşılan, aile dostlarının kızı olan Begüm ismindeki kıza özel bir yakınlık duyuyordu. Torunu adına elbette.

"Bahçesi için harika bir çalışma yaparım Esat amca," diyerek bahçenin kırık dökük ahşap kapısını açtı. "Siz almayacak olursanız bu evi biz alalım. Gerçekten çok güzel."

Yasemin arkasına dönmeden önce kız Yasemin'e döndü. "Buralarda yaşadığınız için ne kadar şanslı olduğunuzu biliyor musunuz?" Kızın, kasabaya olan ilgisi bile Yasemin'in onları Ayaz'la bir arada düşünmesi için yeterliydi.

Kaybetmek başkaydı, kaybettiğin insanın yaşayacağı muhtemel hayatın yüzüne sert bir tokat gibi çarpması bambaşkaydı. "Biliyorum," dedi Yasemin. Kendisini o kadar şanslı hissediyordu ki, geride bıraktığı bir şeylere hiç ummadığı insanların sahip olma ihtimalinin sancısını yaşıyordu şu anda. "Çok şanslıyız."

Başka da bir şey söylemeden herkese iyi günler dileyerek motosikletine atladı. Ancak bir kilometre gidebildi ve yolun kenarındaki küçük çeşmenin başına otururak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Çeşmeden akan gürü gürül suyun sesine karışan hıçkırıklarda; kıskançlığı, pişmanlığı, Ayaz'ın yaşayacağı

muhtemel hayatı peşinen kabul etmiş olmasının acısı ve onu kaybettiğinin resmi vardı. Asla görmek istemediği bir resim.

Bir an, içindeki acı doruklara tırmandı. Yasemin'in doğduğu ev onun ya da dedesinin olacaktı. Ayaz oraya bir başka kadınla gidip, mutlu, neşeli anlar yaşayacaktı.

Çok dokundu kanına. Az önce yaşadıkları sırasında pişmanlığı adeta eliyle tuttu. Senede bir defa bile onu bu hâlde görecek olsa, her şey başa saracaktı.

Asla tahammül edemezdi. Bunu tekrar sordu kendine. Tahammül? Sorarken bile kanına zehir gibi bir sızı karıştı, yaşadığı tahammülsüzlük sancısı iyice tetiklendi. Kaybetmişlik hissi boğazına urgan gibi dolandı.

Onu unutmak istedikçe, Ayaz'ı göreceği bir tek gün dahi olsa her şey başa saracaktı çünkü onu çok seviyordu. Dayanırım deyip de yokluğuna dayanamayacak kadar çok... O Ayaz'dı. Yasemin'in karakterini değil de dünyasını değiştiren, dokunduğu ve gördüğü bir çok şeye yeni anlamlar yükleyen ve bunları yaptıkça kızı kendisine âşık eden. Eğer Ayaz, sadece sevdiği insan olsaydı, onu unutacağına tüm benliğiyle inanırdı. O, her şeyiyle Yasemin için yeri doldurulamayacak bir insandı. Kalbinin aynasıydı. O yüzden unutamayacağını iyi bildiğiydi.

Sanki geleceği şu anda yaşıyordu.

Az önce gördüklerinin etkisiyle sanki geleceği şu anda yaşıyor, o zaman geldiğinde de bu hisler ile dolu olacağına emin oluyordu. O yüzden dayanamıyordu...

Ayrılık değildi şu an yaşadığı. Ayaz'la hiç sevgili olmamıştı

ki ayrılsın. Ayrılıktan daha acı ne diye sorsalar, korkaklığa boyun eğip mutluluğu eliyle itmek derdi Yasemin. Ayrılığın bin misli bir acıydı bu.

Gölge'nin evindeki eski koyu yeşil kanepeye uzanmıştı. Ayaz'ın gidişinin üzerinden dört gün geçmiş olduğu hâlde parmaklarını kendi dudaklarına dokundurdu. İyileşmeye ihtiyacı olan bir ten parçasıydı sanki parmaklarının altındaki yerler. Ayaz'ın yokluğu ise tuz basıyordu oralara.

Kirpikleri yüzüne örtüldüğünde sürdürdüğü iç hesaplaşmanın sonunda kendisini hem suçluyor hem de hak veriyordu. Ayaz'sız kaldıkça, kalacağına kendisini inandırmaya çalıştıkça kendisine verdiği haklar yok oluyordu. Ona, Ayaz'a hayır deme gücü veren her gerçek, Ayaz'ın yokluğunun kara deliğine kapılıyordu girdaba düşmüş bir can parçası misali.

Ayaz'ın yokluğu arttıkça sızısı artıyor, pişmanlığı büyüyor, panikle ona karşı sergilediği keskin tavrını düşündükçe deliye dönüyordu. Baş edemediği duygularla karşılaştığı zaman kendisini kaybettiği bir gerçekti. Yine aynısını yapmıştı.

Zaman bu sefer acıyı öğütmüyordu çünkü pişmanlığı doğuruyordu akıp geçtikçe.

Keşke ona verdiği cevabın arkasında durabilecek gücü olsaydı ama o da bir insandı. Hatalarıyla, günahlarıyla, aşkı yeni tatmış, gencecik yüreği korkunun esiri olmuş bir kızdı.

Dört gündür ağlıyordu. Üç gün sonra Almanya'ya gideceği hâlde mutlu olamıyordu. Almanya'ya gidecek olan kuzenini

uzun süre göremeyeceği için ziyarete gelen Leyla, karşısında oturmuş Yasemin'i izliyordu. Kaç gündür kaçıp kaçıp kendisini Gölge'nin evine kapatan Yasemin, kimsenin kendisini öyle görmesini istemediği için yine Gölge'ye sığınmıştı

Gölge durumları az çok bildiği hâlde Ayaz'a olan kini ve nefreti artmıştı. Kardeşi darmadağındı. Leyla da öğrenmişti her şeyi çünkü kuzeni artık ona anlatmıştı. Ayaz'a güvenmeyen Leyla bu sefer sus pus olmuştu. Onu tanıyordu artık. Yasemin'in bir hafta sonra gideceğini bile bile asla ona gidip bu konuşmayı yapmazdı. Demek ki değişmişti.

Leyla getirdiği limonlu pastadan bir dilim keserek Yasemin'e uzattı. "Hadi ye."

Yasemin cevap dahi vermeden ayağa kalktı. Dört gündür ağzına doğru düzgün yemek girmiyordu. Leyla onun bu hâline çok üzülüyordu. "Hadi pansiyona gidelim. Begonviller hâlâ çok canlı. Biraz için açılsın."

Yasemin Leyla'ya bakarak acıyla gülümsedi. "Beni avutmaya çalışma." Kanepeye uzanmak yerine bu sefer oturdu. "Geçmeyecek Leyla. Onun beni terk etmesinden, bundan sonra elimde kalan son Ayaz'ı da benden almasından çok korktum." Ellerini iki yana açarak iç çekti. "Birden panikledim. Ben çok güçsüzüm," diye ellerini yüzüne kapattı. "İncecik bir iplikle bağlı kalacak olsa bile, kalalım istedim."

"Sen ona gerçekleri söyledin." Kuzenini teselli etmek için kızın önüne diz çöktü. "Olmaz Yasemin," dedi onu ikna etmeye çalışarak. "O çok zor bir insan. Onun yaşadığı ilişkilere hem sen şahit oldun hem de ben sana anlattım. Karşısındaki

kızların hepsi mi hatalı? Hayır tabi ki. Ayaz bir şekilde onlardan uzaklaşıyor. Belki bahane üretmiyor ama uzaklaşıyor ve yaşadıkları ilişki boyunca kız arkadaşını çok yıpratıyor. Sen buna nasıl dayanacaktın? "

Yasemin ayağa kalkarak içine dolan bencillik hissiyle haykırdı. "Onlar bile benden daha cesur. Bana söz verdi Leyla. Üzmeyeceğini söyledi ki sırf ben üzülmeyeyim diye bana hislerini açtı ve beni istediğini söyledi. Bir de ikna etmek için uğraştı. Ve ben bunların hepsini elimin tersiyle ittim çünkü aylardır kendimi ona karşı o kadar engelledim ki korkumu yenecek gücü kendimde bulamadım. Oysa sadece yanımda olmak istedi." Yüzünde bir acı ifadesi belirdi. "Bize inandı. Benim yapmadığımı yaptı."

Yasemin'in kendisini suçlaması Leyla'nın içini parçaladı ve kendisinden hiç beklenmedik bir laf etti. "O zaman dene Yasemin."

Bu sözün üzerine Yasemin'in hâli umutsuzlukla durgunlaştı. "Bir kere aradım açmadı. Sonra da önemli bir şey olup olmadığını sormak için mesaj attı. Sırf ben üzülmeyeyim diye yaptı ama değişti işte. Ayaz'ı bilmiyorsun. Affetmeyeceğini söylediyse affetmez."

Birden Ayaz'ın dedesiyle tavla oynadıkları anları hatırladı. "Bana, beni kaybettiğini söyledi. Ayaz..." dedi zar zor yutkunarak. "Kaybettiği bir şeye karşı heyecanını da kaybediyor. Onu bilmiyorsun. Ona dönersem ve eğer kabul ederse belki affeder ama heyecanı çoktan bitti bence."

Ona gitmek, onu sarsmak, ona hayır dediğinden beri kendi-

sinin de nasıl sarsıldığını göstermek istiyordu. Almanya'ya gideceği anlar yaklaşıp zaman tükendikçe Yasemin kor gibi yanıyor, o koru Ayaz'dan başkasının söndüremeyeceğini biliyordu.

Sanki tenine kızgın bir demir değmiş, acısı ise sonradan misli misli çıkmıştı.

Zihninde beliren ani ve zor bir düşünceyle bir ileri bir geri gitmeye başladı. Onu görmeliydi. Heyecanını kaybedip kaybetmediğini gözleriyle görmeli, kendisini geri isteyip istemediğini belki de, sorabilecek cesareti kendisinde bulursa sormalıydı. En azından pişman olduğunu söylemeli, Ayaz ona dönmeyecek olsa bile, Yasemin'in bu duyguyu hissettiğini bilmeliydi. Bu da Yasemin'in fedakarlığı olacaktı; yaşadığı pişmanlığı ona söyleyecek ve kendisini Ayaz'ın kararına bırakacaktı.

Tam o anda masanın üzerinde bir davetiye gördü. Gölge'nin çalıştığı büyük otel, çalışanlarına özel bir gece düzenleyecekti. Sanki her şey, onun Ayaz'a gitmesini körükleyen bir ateşi tutuşturuyordu. Davetiyeyi aldığı gibi bahçede düzenleme işleriyle uğraşan Gölge'ye koştu.

"Böyle gecelere hiç gitmezsin ama bu sefer gideceksin, annemlere sana eşlik edeceğimi söyleyeceğim. Dönüşte de Fethiye'deki bir arkadaşımda kalmak için izin isteyeceğim," diyerek zarfı ona uzattı. O kadar emrediciydi ki Gölge meraklı bakışlarını ondan kaçırmak zorunda kaldı.

"Annemin arabasını alacaksın ve şimdi beni Dalaman'a havaalanına bırakacaksın. Gece döneceğim ve sen beni oradan alacaksın." Nefesiyle beraber son sözünü çıkardı içinden.

"İstanbul'a gideceğim."

Gölge'nin mavi gözleri dehşetle irileşti. Leyla da elini ağzına kapatmış kızı izliyordu. Gölge hayır anlamında başını sallayacağı anda Yasemin dişlerini sıkarak "Lütfen," diye inledi. "Lütfen başka şansım yok. Üç gün sonra gidiyorum."

Aniden aldığı bir karar olmasına rağmen beton kadar sertti. Sertti çünkü dört gündür Ayaz'ın yokluğuyla yoğrulan bir pişmanlık vardı içinde. Şimdi şu anda taşa kestirmişti kararını, betonun harcına katılan boğucu pişmanlık duygusu.

"Beni anla," dedi ve Leyla'nın duymaması adına fısıldamak zorunda kaldı. Artık ona bağırmayacaktı. Ayaz'dan öğrendiği ve uyguladığı zaman çözüm yollarına daha kolay ulaştığı yöntemler vardı. Sesi ikna ediciydi. "Kendini benim yerime koy. Sadece birkaç dakikalığına koy ve onu kaybedeceğini düşün." Avucunun içi açtı ve Gölge'den, Yasemin'den asla esirgemediği bir şey istedi. "Bana bilet alabilmem için kredi kartını ve biraz para ver."

Gölge kolunu sertçe çekerek sıkıntıyla yüzünü ovaladı. Bu, gidişine tamam demekti. Bu, Yasemin'in isteği onu çileden de çıkartacak olsa onun mutluluğu için yapamayacağı şey yok demekti.

Ve yaptı. Zar zor da olsa İstanbul'a giden bir uçak bularak Yasemin'e bilet aldı. Yasemin akşamın dokuzunda kendisini Ayaz'ın yaşadığı apartmanın önünde buldu. Ayaz ile arabayla gezerken, onun yaşadığı semtte bir yere yemek yemeye gitmişlerdi. O sırada evin bulunduğu sokaktan geçmişler ve Ayaz ona yaşadığı, dedesinden kalma evinin bulunduğu eski bir sitede bulunan apartmanı göstermişti.

Başını endişeyle yukarı kaldırarak cama baktı. Işık yanıyordu. Zaten Ayaz evde olmasaydı orada bekleyip, ona mesaj

atacaktı. Geleceğini önceden haber vermiş olsaydı Ayaz ona, evde olmayacağına dair bir bahane bulur ve Yasemin'i görmemek için o bahaneyi gerçeğe dönüştürebilirdi.

O kadar ümitsizdi Yasemin. O kadar iyi tanıyordu çünkü Ayaz'ı. Ve o sözler... Aklına dahi getirmek istemiyordu.

Tüm bunlara rağmen, içi, geç kalınmış bir pişmanlığı ona söyleyecek olmanın heyecanına teslim olmuş bir hâlde merdivenleri çıktı. Zili çaldıktan sonra siyah çantasının sapını daha sıkı kavradı. Tutunacak bir dal arıyordu adeta.

Karşısında, bir bakıştan ibaret sert bir kasırga ya da bir tebessümden ibaret durgun yeşil denizler bulabilirdi. Ama özleri aynı olurdu; Ayaz.

Kapı usulca açıldığında Ayaz'ın yüzünde ufacık bir şaşkınlık ifadesi belirmedi. Uçuk pembe rengi kazak giymiş kızı zaten kapının merceğinden görmüş ve gerçekliğini zar zor idrak etmişti.

Yasemin öne eğdiği başını hafifçe kaldırdığında karşısında beyaz tişörtlü, siyah şortlu Ayaz'ı gördü. Kumral saçları karmakarışıktı, elinde de birkaç parça beyaz kağıt vardı. Belli ki çalışıyordu.

"Hoş geldin," dedi tüm sakinliğiyle ve Yasemin'in içeri girmesi için kenara çekildi.

Ayaz'ın uzak duruşuyla, Yasemin'in etrafını birden zehir gibi bir ümitsizlik sardı.

Yasemin ince uzun koridora doğru ilk adımını attığında Ayaz onu oturma odasına yönlendirdi. Lacivert, yeni görünen köşe koltuk takımının üzerindeki bilgisayarı alarak onu

ve elindeki kağıtları masanın üzerine bıraktı. Ardından Yasemin'e yer gösterdi. Bekar bir erkeğe göre hiç de dağınık olmayan evin en dağınık köşesi kitaplarla ve projelerle dolu çalışma masasıydı. Onun yanında kapalı büyük bir televizyon vardı ve yer ise halısız açık renkli parke bir zeminden oluşuyordu.

Ayaz kızın elindeki kırmızı montu alarak onu masanın kenarındaki sandalyeye bıraktı. Biraz solgun ve daha zayıf görünen yüzüne daha fazla bakmamak adına sırtını Yasemin'e, yüzünü pencereye döndü. "Ne oldu?" diye sordu binlerce kilometreye bedel bir uzaklıkla. "Neden geldin?"

Onun uzak hâlleri bu sefer Yasemin'in parmaklarındaki canı çekti. Çantası elinden düşmesin diye onu gereksiz bir dikkatle masaya bıraktı. "Bilmiyormuş gibi sorma," dedi Ayaz'a kendi sözlerini hatırlatarak. "Senin için. Daha doğrusu bizim için."

Ayaz başını aniden ona doğru çevirdi. Bakışları kızın içini biçen bir keskinliğe ulaştı. Aslında onu ilk gördüğü anda gelişinin sebebini anlamıştı. Fakat şu anki hareketinin sebebi içinde parlayan öfkeydi. Öfkesini ona ilgisiz davranarak yansıttı kıza. Çünkü kızın söylediklerileyle ilgilenmiyordu. "Bir şey içer misin? Ya da karnın aç mı?"

Bu tavrı Yasemin'i kahretti. "Beni duymuyor musun sen?"

Ayaz ona doğru birkaç adım attı. Tam karşısında durarak başını yana doğru eğdi. "Duyuyorum. Hem de çok iyi."

Aşılmaz bir duvar vardı aralarında, bir nefes uzağında olduğu hâlde. Ayaz'ın affetmemek ile söylediği sözlerin yüzüne sert bir tokat gibi çarptığı esas an bu andı. Neredeyse olduğu yere yığılıp kalacaktı.

"Ben çok üzgünüm. O anda panikledim. Kaçtım. Korktum ama anladım," dedi sesini alçaltarak. "Sensiz olamayacağını öğrendim. En azından ne kadar pişman olduğumu söylememe izin..." dediği anda Ayaz onun sözünü kesti.

"Sus." Hiç bağırmadığı hâlde kızın ruhunda fırtınalar kopardı. Olağan bir şey soruyormuş gibi sordu ve kızın başına dünyaları yıktı. "Dönüş uçağın saat kaçta?"

Böyle bir soru nasıl mızrap gibi insanın ciğerine saplanırdı. "İki," dedi güçlükle. Ayaz'la konuşulmuyordu. İyi bildiği bu gerçek canını hiç bu kadar yakmamıştı. Değil affetmesini beklemek onunla konuşulmuyordu dahi.

"İyi. Ben çıkıyorum. Saat on ikide seni alır havaalanına bırakırım." İradesi Yasemin'i lime lime ettiği hâlde, "Hiç mi özlemedin?" diye haykırdı genç kız. İsyan da karışmıştı o haykırışa. "Bu kadar mı acımazsızsın sen?" Yanıtsız kalan haykırışlarının ardından "Çıktığın anda ben de bu evden çıkarım," diye onu tehdit etti.

Ayaz ona karşı gelmemek zorunda kaldı çünkü onu asla yalnız başına sokakta bırakmazdı. Yine de öfkelendi. "Niye geldin o zaman?" diye üzerine yürüdü. "Sana son sözü mü söyledim değil mi? Sen de bana söyledin." Yutkundu ve kızı bir kere daha darmadağın etti. "Başlamadan her şey bitti Yasemin. Bu senin kararındı."

Yasemin duyduklarını beklese de inanamıyordu. "Sen bana böyle davranmazdın."

Ayaz tekrar pencereye doğru hareketlendi. "Sana mı?" Bir elini saçlarının arasından öfkeyle geçirdi. "Annemin mezarına

gittiğimiz geceyi hatırlamayan sana mı? Orada sana söyledim," dedi sakin bir tavırla. "Benim için önemli olanın ne olduğunu sana söyledim ve sen beni dedemden, arkadaşlarımdan bile daha iyi anladın çünkü biz aynıyız."

"Zaten senden kopma ihtimallerine bile katlanamamamın sebebi bunlar. Seninle bir ilişki yaşamak dahi o ihtimali arttıracaksa o ilişkiyi bile yaşamamaya razıydım ben." Sesi alçaldı. "Sensiz olmaz Ayaz," dedi. "Olmuyor. Eksik kalıyorum." Gücünü toparlamak için derin bir nefes çekti ama bu nefese bedeninden ziyade ruhunun ihtiyacı vardı sanki. "Ben sana âşık olurken kendimi dinlemedim. Sana hayır derken de aynısını yaptım. İkisinde de amacım aynıydı; birazcık da olsa seni yaşayabilmek." Sesi boğuk bir hâl aldı. "Görmüyor musun?" diye sitem etti. "Senin için kalbime neler yaptım ben?"

Yasemin'in ayakta duracak gücü kalmamıştı. Kendisini lacivert koltuğu bıraktığında Ayaz arkasını pencereye dönerek onu izlemeye başladı.

Ayaz onu suçlamıyor, aksine Yasemin'in onu nasıl yaraladığını öğrenmesini istiyordu. "Senin için vazgeçmeye kalktıklarımın benim için önemini en iyi sen bildiğin hâlde bana sırtını yine sen döndün."

Hem kendi içini hem Yasemin'i tekrar yaktı. "Söyle," dedi. "Sana nasıl güveneyim ben? Söyle Yasemin!" diye kükredi. "Yarın aynı şeyi yapmayacağını nereden bileyim çünkü ben sana yapmazsın, benimle olursun, benim yanımda mutlu olursun diye geldim."

Hayattaki en yakın iki insanı, dedesi ve Levent'i Yasemin

için karşısına almış, her şeyi ertelemişti. Hayalleri konusunda ortak bir çözüme varamayacaklarını düşünürken, o konuyu aşıp hiç ummadığı bir gerekçe yüzünden hayır cevabı almıştı. Ayaz'ın ağırına giden ve kabul edemediği gerçek buydu. Yasemin'i mahvetmemeye söz veren Ayaz neleri neleri göze alıp ona gitmiş ama gittiği kız yüreğini başka bir sebeple ona kapatmıştı.

Yasemin'in o gece, denemeye dahi tenezzül etmeden Ayaz'ı reddetmiş olmasının sızısı hâlâ bedenindeydi genç adamın. Ona duyduğu tüm güven sarsılmıştı.

Yasemin olduğu yerde irkildikten sonra başını ellerinin arasına alarak dirseklerini dizlerine yasladı. "Hata yaptım işte. Sen hiç yapmadın mı?" Sustu ve sesi adalet aradığını belli edercesine duygu yoksunu bir hâl aldı.

"Biz mükemmel değildik değil mi?" Bakışları zeminde olduğu hâlde gördüğü tek şey Ayaz'ın varlığıydı sanki. "Bunu sen söylemiştin." Başını ona doğru kaldırarak ellerini iki yana açtı ve tüm savunmasızlığıyla "İşte," dedi. "Belki de en haklı olduğun an. Ben mükemmel değilim ve bir hata yaptım. Şimdi de karşındayım."

Ayaz'ın tavizsiz düşüncelerinin sesi olan nefes burnundan içeri girerek tüm göğsüne yayıldı. Yasemin'in yanına oturduğu hâlde onunla yüz yüze gelmedi. Nefesi, sessizliği, Yasemin'in yanına oturması, hatta ağzından çıkmayan sözcükler bile beklenti yüklü kızı tüketti.

"Ben de mükemmel değilim, o yüzden yaptığın hatayı kabul edemiyorum."

Kendisini eleştirirken kızın kalbini tuzla buz etti. "Ama sana söz verdim," dedi. Duvarlarının inceldiği yere vardı sanki sesi. "Sen kendini nasıl iyi hissedeceksen öyle olsun."

Kıza doğru dönerek onun çenesini tuttu ve kendisine bakmasını sağladı. Onu iyice anlamasını istercesine sesini alçalttı. Sesi alçaldıkça sözcükler daha bir berraklaştı. "Sen karar ver," dedi. "Mükemmel olmayan bir insanla beraber olabilecek misin?" Yaşamak istediği saf, tereddütsüz aşkın Yasemin tarafından bitirilmiş olmasının ona ne yaptığını söylemedi.

Yasemin'i kabul edişi bile kızın içini sızlatıyordu. Ona verdiği sözü belki de sonsuza kadar tutacaktı. Ve bir o kadar süre belki de bir o kadar süre kıza karşı eskisi gibi olmayacaktı çünkü Ayaz'ın da hata yaptığını bildiği hâlde kendisine söz geçiremediği anlar oluyordu.

Yasemin hiç kıpırdamadığı hâlde yıkıldı, dağıldı, bin parça oldu.

Yasemin'i artık eskisi gibi göremiyordu çünkü ondan hayallerinden vazgeçmesini dahi istememişti. Onun için, nefret ettiği bir ülkeye gidebildiği kadar gidecek, onun için uzak ilişkilere tahammülü olmayan fikrinden cayacak, onun için, her sabah yeşil yamaçlarına uyanmak istediği Günalan'da yaşama fikrinden belki vazgeçip onu erteleyecekti.

"Yasemin," diye fısıldadı. Ona inancının tükendiğini ima ettiğinde Yasemin'i sanki soğuk sulara savurdu, üşüttü kızı. "Sana dönmeyeceğimi hiçbir zaman söylemedim ben."

Ama yetmiyordu işte. Yasemin'in gözleri birden kıpkırmızı kesildi. Bir yokluktan çıkıp diğerine sürülmüştü. Solan ümit-

leri canlandı ama kırık dökük bir vazo gibi boştu. İçinde eskisi gibi rengarenk çiçekler yoktu.

Yasemin, Ayaz'ın bileğini tutarak elini yüzünden uzaklaştırdı. "Ayaz," dedi. Ayaz'ın uzaklığını bitireceğine dair cılız da olsa küçük bir ışık yandı içinde. Bu sefer inanma, tutunma ve cesaret etme sırası ondaydı. "Bu sefer korkmayacağım. Hiçbir şey yokluğunla yarışamıyor çünkü." Ruhu ona bağımlıydı artık.

Ayaz burnundan derin bir nefes aldı ve onu tekrar geri verdi. O anlarda kızın yüzünü seyrediyor, yaşadığı pişmanlığı açık seçik görüyordu. "Gel buraya," diyerek onu kendisine doğru çekti. "Bana beni affettiğini söyle," dedi ruhunun buna nasıl ihtiyaç duyduğunu gösterircesine.

"Yanımda olduğun zaman bu duygu asla benim olamaz Yasemin."

Yasemin'in yokluğuyla ancak o şekilde baş edebilir, ondan öyle uzak kalabilirdi. O duygu sayesinde bitirmişti tüm beklentilerini ki Ayaz kendisine göre haklıydı.

Kızı koltuğunun altına alarak ona sımsıkı sarıldı. Ona karşı inancını kaybetmek sevgisini kızdan esirgemek değildi Ayaz için. Başka bir şeydi. Kendisinin de henüz bilmediği ama iliklerine kadar hissettiği, içinden söküp atamadığı bir şey. Şu anda hissettiği ve kendisiyle beraber sonsuza dek yaşayacak olan adsız duygu ya ondan çok daha kolay ya da onun bin beter ağırı bir duyguydu.

Yasemin başını Ayaz'ın omzuna yaslayarak gözlerini yumdu. Sevdiği insandan yayılan deniz kokusu gözlerini kapattığı anda zihnini uyuşturdu, arttı, kızı ele geçirdi.

"Söz," dedi ağlayarak ve büyük bir istekle. Ayaz'ın kendisine sunduğu vaatleri anımsadı. Onları nasıl benimsediğini Ayaz'a açıklayarak onu nasıl sevdiğini haykırmak istedi.

"Dönerim. Önce beraber oralara gidelim. Sonra döneriz ve Günalan dışında senin ait olmak istediğin bir yerde yaşarız. Sadece o süre içinde dayanalım. Senin söylediğin gibi ayakta kalalım." Ayaz'ın, katlanılması zor güçlü kişiliğine nasıl dayanacağını da ima ediyordu.

Ayaz kızın saçlarını okşadıktan sonra, yaptığı hareketi sonlandırdı. Başını koltuğun sırtına doğru yaslayarak tavanı izlemeye başladı. Dürüstlüğü bir defa daha önce kora, sonra küle çevirdi kızı. İşte o Yasemin'di. Bir başkası olsa içeri dahi almayacağı ama uğruna her şeyi yakıp yıktığı Yasemin'di. Buna rağmen o da hâlâ Ayaz'dı.

"Ben o saydıklarımın hepsini, hiç tereddütsüz bir şekilde bana gelen kız için yapardım çünkü ben ona öyle gittim." Tekrar doğruldu ve Yasemin'i kahreden bir inancın izi bakışlarına yerleşti. "O kız yok artık Yasemin. Seni kandırmayacağım."

Çok ağır geldi bu sözler Yasemin'e. Kabul etmese de affetmiyordu işte. Belki de inanmıyordu kıza. Bir daha asla başka bir kız için yapmayacağı şeyleri, Yasemin'i çok sevdiği hâlde onun için tekrar yapmak bir yana, düşünmeye dahi tahammül edemiyordu. Ayaz'ın içinden eksilen parçalar yerine gelmiyordu çünkü Yasemin için yapacağı fedakarlıklar Ayaz'ın bir zamanlar imkan ihtimal dahi vermediği şeylerdi.

Çenesinin altından kendisini izleyen kurşuni bakışlardan sessiz yaşların aktığını gördü. Yasemin ağlıyordu. Yasemin...

Bir buçuk sene önce göğsüne çarparak orayı darmadağın eden kızdı o. Ayaz'a *birbirimize âşık olursak mahvoluruz*, dediği anlarda bile Ayaz'ın, hayatında ilk defa aşkı yaşadığı, buna rağmen önce Ayaz'ın güçlü gerekçeleri olduğu için sonrasında ise Yasemin'in iyiliği için susup aşkını anlatmayacağı, yaralı kalbine dokundukça kendi yarasının iyileştiğini gördüğü kızdı o. Beyaz güllerle aşkı kendisine getiren, getirdiği güllerin kokusuna karıştırdığı hassas kalbinin acısını bilmeden Ayaz'a taşımış bir kızdı o. O günden sonra Ayaz'ı alt üst edip, genç adamın içinde bir yangın başlatmış, Yasemin'in annesinin doğum gününden sonraysa Ayaz'a kendisini tanıttıkça her zerresini kendisine âşık etmişti. Işığı, hayalleri, saçları, kırık kanatları, deli cesaretiyle ama en çok da gelgitleriyle kendisine durmaksızın çağırmış, Ayaz'daki aşkı her geçen gün kat be kat arttırmıştı.

Şimdiyse her şeye rağmen deliler gibi sevdiğiydi.

O kız yok artık Yasemin... Bu sözleri duyduğu anda Yasemin'in ruhu da kalbi de Ayaz'da kaldı. Bitmişti. Onun, kendisini affetmeyeceğini düşündüğü hâlde bu kadarını beklemiyordu. Biliyordu, ertelemeye kalktıklarının Ayaz için kıymetinin derecesini en çok, bir tek Yasemin biliyordu. O yüzden Ayaz'a kahrolarak da olsa hak veriyordu. Yasemin için vereceği ödünleri vermemin zorluğunu Yasemin biliyor ve bildikçe ona verdiği hak da ümitsizlikte artıyordu.

Yasemin ayağa kalkarak "Ben gidiyorum," dediğinde Ayaz da onun arkasından kalktı. "Gitmeyeceksin. Seni ben bırakacağım."

Yasemin çileden çıkmak üzereydi. Ona doğru yaklaşarak dişlerinin arasından sertçe fısıldadı. "Bıraktın zaten. Beni eski ve yeni olarak ikiye böldün. "

Ayaz başını hayır anlamında sallayarak çok sevdiği saçlarından bir tutam yakaladı. Buklelerin arasında parmaklarını gezdirdi. "Bırakmam, saçının bir teline zarar gelme ihtimaline dahi katlanamam."

İnsan, darmadağın ettiği sevdiğinin her bir parçasını olduğu yerde bırakıp onu yine de sevmeye devam eder miydi? Yasemin'in ona yaşattığı hayal kırıklığını böyle yansıttı kıza. Bir kere, onun için kırdığı hiç kırılmaz denilen zincirlerini tamir edebilmek adına ikinci kere kırmadı. Ona güvenemiyordu. Yine de ondan kalben vazgeçmedi.

"Beni hâlâ seviyor musun gerçekten sen?" Yasemin'in, kendisine inanıp inanmaması Ayaz'ın umurunda bile değildi. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok."

O kadar içten söylemişti ki, o kadar büyük bir kavga ve vazgeçememezlik vardı ki sesinde Yasemin sonunda pes etti. "Öyleyse böyle konuşma. Bana sunduğun o gerçeklerden vazgeçerek beni ipin ucunda boşluğa sallandırır gibi benimle ilişki yaşama. "

Kızın bitmiş yüzüne bakmaya kıyamıyordu.

"Eskisi gibi olalım."

Ayaz hiç hareketsizce kızın yüzünü seyretti. İnanmadığı şeyi söylemedi. Ondan uzaklaşarak pencereye doğru tekrar yürüdü.

"Öyleyse her şeyin yine eskisi gibi olması için bize şans vereceğini söyle."

Ayaz "Seni çok seviyorum Yasemin," dediği hâlde aralarındaki mesafeler yolları yutup büyümeye doymadı. Şurada iki adım uzakta durdukları hâlde olmayan yollar uzadı.

"Deneyeceğim," dedi.

Yasemin, bir şeylerin dönüm noktasında olduğu gerçeğiyle yüzleşti. Yutkunarak, sırtı kendisine dönük genç adamın, ona yaşattığı ağır yenilgiye rağmen ayakta kalmaya çalıştı.

Dünyaları önüne sereceğini söyleyen Ayaz, yine yanında oluyordu ama... Sereceği bir dünya sunmuyordu.

Duruşundan, konuşmasından her şeyinden belliydi. Bir şeyler kopup gitmişti Ayaz'dan. Kendisinden eksilenlerin yerini güvensizlik duygusuyla doldurduğu o kadar belliydi ki, Yasemin onun bu hâliyle, ona duyduğu sevgi arasında sıkışıp kaldı. Sıra Yasemin'deydi. O güçlü bir kızdı. Ayaz artık ona inanmasa bile o hem kendisine hem Ayaz'a inanıyordu.

"Deneyeceksin," dedi Ayaz'a. "Bunu belirsizlik olarak görmeyeceğim çünkü beni sevdiğine inanıyorum. Sen deneyeceğini söylüyorsan gerçekten denersin."

Ayaz kıza doğru yürürken geniş omuzlarını daha da yükselten bir nefes soludu. Başını ağır ağır salladı. Kızın kollarına dokunarak "Hadi," dedi. "Dışarı çıkalım. Bir şeyler yiyelim. Ve evet, gerçekten deneyeceğim."

Bu, Ayaz'ın gerçekten bu ilişki için çabalayacağı, Yasemin'i kaybettikten sonra yok olan heyecanını tekrar yaşamaya ça-

lışacağı demekti. Kaldıkları yerden ağır aksak da olsa devam etmekti. Yasemin'in yüzünde güller açtıran teklifin sonrasında kız, birden boş bulundu.

Sesi neşeli değildi fakat aralarındaki eski büyüyü onarma çabasıyla doluydu. "Tamam. Yemek listemde senin evine yakın bir yer vardı hatırlıyorsan."

Her şey eskisi gibi olacak, Ayaz'ı yine onun mutluluğu için gözü kapalı hareket edecek sandı. Ayaz bir elini saçlarının arasından geçirdi. Sıcak değildi sesi de duruşu gibi. "Daha yakın bir yer var. Oraya gidelim."

İlk defa Yasemin'i kırdı ve eskisi gibi olup olmayacağı belli olmayan ilişkinin ilk harfi olmazdan yana oldu. Aslında içinden geldiği gibi davrandı. Eskinin canlı renklerinin değiştiğini haber verdi.

Yasemin zoraki bir tebessüm etti. Ayaz'ın nasıl ondan vazgeçmeye gücü yoksa onun da yoktu. Bu da aralarındaki güçlü sevginin en büyük ispatıydı. Eksildikleri hâlde, her şey daha zor bir hâle gelip de onları zorladığı hâlde bir arada kalmak... Şu anda birbirlerini sevmek dışında tutundukları birer dal daha vardı. Yasemin, Ayaz ile aralarının düzeleceğine inanıyordu. Ayaz ise ona verdiği sözü tutuyordu, ne kadar eksilirse eksilsin onu çok seviyordu. Ama o Ayaz'dı. Doğasına aykırı hareket edemiyordu. Kırıp döküyordu severken bile.

Yalandı, kaldığın yerden devam edilmiyordu. Yalandı. Devam ederken hem kaldığın yeri, hem kendini hem de sevdiğini tamir edecek bir gücü kendinde bulman gerekiyordu. O büyüyü bir kere bozduğun zaman hiçbir şey eskisi gibi olmuyor-

du. Öyle olduğunu iddia edenler veya olacağını düşünenler belki de yanılıyordu. Zaman akıp da sonunda sizi koparana ya da daha sıkı bağlayana dek hiçbir şey eskisi gibi olmuyordu.

Kendisini koltuğa bırakarak ellerini yüzüne kapattı. Kopmayacaktı ondan. Ayaz'ın nazarında telafisi bir güç hata yapmış olsa da direnecekti. Direnecekti çünkü Ayaz'ın kendisini çok sevdiğine emindi. Yoksa Ayaz asla dönmezdi.

Yasemin ertesi sabah eve geldiğinde annesinin, otelde düzenlenen geceyle ilgili sorularından kaçmak için tüm gün dükkânda vakit geçirdi. İki gün sonra artık başka diyarlara uçuyordu. Yanında da koskoca bir yangın götürüyordu. Bu, onu kahretse de Ayaz'ı seviyordu. En azından telefonla konuşuyorlardı. Ona, gelecekle ilgili planlarının değişip değişmediğini bir daha sormaya cesaret edemiyordu. Belki de Ayaz yine eskisi gibi planlar yapıyordu çünkü deneyeceğini söylemişti. Yasemin, sorup da yıkılma ihtimalini göze almak yerine yaşadıkça görmek istiyordu. Ayaz, Yasemin Almanya'ya gittiğinde, daha çok görüşebilmek adına geçici olarak İsviçre'ye yerleşecek miydi? Yasemin artık bundan emin değildi.

Ertesi gün annesiyle beraber alışverişe çıkmak için, annesinin babasını, Yasemin olmadığı zamanlarda iş yerine götürüp getirmek için kullandığı arabaya bindi. Fethiye'ye gidip birkaç eksik eşya alacaklardı. Büyük teyzesine götürmek için hazırladıkları kuru gıdaların arasında bazı eksikler vardı. Onları da tamamlayacaklardı. Baharatçı dükkanına girdiklerinde annesi

eline bir tutam mis gibi kokan dağ kekiği aldı. "Teyzene bundan da götür."

O sırada Ayaz ile telefonda konuştuğu hâlde başka insanları düşünmeyi hiç ihmal etmeyen annesine sarılarak onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Size iyi eğlenceler," dedi Ayaz'a. Akşam arkadaşlarıyla sinemaya gidecekti ve onların arasında Selen de vardı. Onun Ayaz'ın yanında olmasına tahammül edemediği hâlde sustu çünkü Ayaz Yasemin'in düşüncesini zaten biliyor, buna rağmen planını kıza söylüyordu.

Odasında oturmuş Yasemin'i havaalanına bıraktıktan sonra beraber çekildikleri fotoğrafı izleyen Ayaz, dudaklarını birbirine bastırarak arkasına yaslandı. Onu daha şimdiden çok özlemişti. "Teşekkür ederim."

"Keşke gitmeden önce seni görebilseydim," dedi Yasemin.

Ayaz ayağa kalktı. "Kapatmam gerekiyor. Seni sonra ararım. Bir aksilik çıkmazsa İstanbul'dan uçağa bineceğin zaman havaalanında olurum."

Bir aksilik olmazsa... İlgisi zoraki değildi ama kahrediyordu. Evet onu arıyordu. Onu ihmal etmiyordu ama derinlerinde kopan fırtınalarında Yasemin'i savurmayı da ihmal etmiyordu. "Olur. Akşam konuşuruz."

Yasemin önündeki kuru kayısılardan bir tanesini ağzına atarak hızlı hızlı yemeye başladı. Sinirlenmişti yine.

O sırada, annesi Filiz Hanım, kekikleri bıraktıktan sonra kendi evi için almayı düşündüğü baharatların bulunduğu

yere ilerledi. "Gitmeden önce sana bu akşam sürpriz bir yemeğim var."

"Neymiş o?" diye heyecanla annesine dönen Yasemin onun bir anda yere yığıldığını eline aldığı kavanozun yere düşüp paramparça olduğunu çıkardığı sesten duydu.

"Anne!" diyerek panikle ve korkuyla yerde yatan annesinin başını tuttu. Onu dizlerinin üzerine alarak "Ambulansı ara!" diye bağırdı zaten telefonu eline alan dükkân sahibine.

Ve sadece bir saat sonra kaybetti onu. Sonsuza kadar...

"Sert, dondurucu rüzgârları bilir misin? Esip geçtiği zaman baharın renkleri değişir. Senin hayatında esmeye başladığı anda ise kaderinde yazılı yol ayrımlarına sürüklendiğini haber verir. Şiddeti artar oralarda, yakıcılığı da. Çalar senin renklerini de bahardan çiçekleri kopardığı gibi. Ayaz denir buna, bir deli ayaz... Yazgındaki dönemeçleri haber verip senin hükmünü yok eder..."

İki Kere Kaybetmek

Koluna yapılan sakinleştiricinin etkisiyle yatağına uzanmış, ağlamaktan şişmiş bakışlarıyla kendi karanlığını izliyordu aydınlık odanın içinde. Dışarısı bir sürü insan dolu olduğu hâlde içerideki yatakta sadece o ve sağında solunda uyuyup kalan ikiz kardeşleri vardı.

Bilinçsizce bir Çınar'ın bir Yağız'ın saçlarını okşuyor, onlara şefkatini yansıttıkça kendisinin düştüğü yalnızlık daha çok büyüyordu. Leyla da oradaydı ama Yasemin onun varlığından haberdar bile değildi.

Kopmuştu bu dünyadan.

Filiz Hanım'ın beynine bir pıhtı atmış ve o küçücük parça annesiz bırakmıştı Yasemin'i bir kere daha. Dün hayatını

kaybetmiş bugün ise defnedilmişti. Evin dışı hâlâ, eve ziyarete gelen, onları yalnız bırakmak istemeyen insanlarla doluydu. Ayaz ve dedesi de oradaydı.

Ayaz oturduğu sandalyeden kalkarak Gölge'nin yanına yaklaştı. Onun omzuna dokunarak bir defa daha baş sağlığı diledikten sonra evin içine girdi. Kimin ne düşüneceği umurunda bile değildi. Sevdiği kızın yanında olmak istiyordu.

Yasemin'in odası olduğunu tahmin ettiği, kapısı kapalı bir odanın önünde durdu. Kapıyı bir kere tıklattıktan sonra bir süre bekledi. Leyla kapıyı usulca açarak başını öne doğru eğdi ve Ayaz'ın içeri girmesine izin vererek kendisi dışarı çıktı.

Yasemin, gözlerini ona doğru zor da olsa çevirdi. Kardeşlerinin arasında bitik bir hâlde uzanan kızı gördüğü anda üzüntüsü içini parçalayan genç adam, Yasemin'in yanına oturdu. Söyleyecek bir tek söz bulamıyordu. Yasemin de öyleydi çünkü mecali yoktu.

Bir süre hiç konuşmadan göz göze bakıştılar. Sonunda Ayaz, bir elini onun alnına dokundurdu ve usul usul elini saçlarına doğru kaydırdı. "Çok üzgünüm," dedi. Yasemin'in yanaklarından tekrar süzülmeye başlayan sessiz gözyaşlarını şefkatle sildi. "Her zaman yanındayım. Sonsuza kadar. Sakın kendini yalnız hissetme."

Yasemin burnunu çekerek gözlerini yumdu. "Söyle," dedi Ayaz'a. "Yeryüzündeki hangi insan iki defa anne acısı yaşar ki?"

Oysa en sevdiklerin iki kere kaybedilmezdi. Enler bir tane olmaz mıydı? Ama hayat bu, bazen sana iki tane verir ve ikisini de senden alırdı.

Neredeyse dört ay geçmişti. Esat Bey'in okul için aldığı raporun süresi bitmişti. Leyla yoktu çünkü İstanbul'da okulundaydı. Ayaz yoktu çünkü Kanada'daydı. Bir geleceği yoktu çünkü babasını ve kardeşlerini geride bırakarak gidememişti. Ve annesi yoktu çünkü onu sonsuzluğa uğurlamıştı. Çırılçıplak olmak dedikleri bu olsa gerekti. Yazgıya mahkûmiyet, yapacakları ne kadar plânlasan da yapamamak bunun ta kendisiydi. Çok özlüyordu annesini. Kalbinin içinde açılan bir yara bir özlem daha vardı artık. Birini iyileştirse diğeri kanıyordu. Birini tıkasa diğerinden kan sızıyordu.

Bir deli ayaz değmişti hayatına.

Savurmuş onu, annesiz bırakmış, hayallerini çalmış, dağıtmıştı.

Bir deli, hoyrat ayaz değerdi işte böyle kimi hayatlara.

Yasemin'in hayatı da ters yüz olmuş, altı üstüne gelmiş, parçalanıp toplanmaya başlamıştı.

Hafta sonu olduğu için ikizler de dükkânda onun yanında ders yapıyorlardı. Yasemin onları sabırla dinliyor, sordukları her soruya özenle cevap veriyordu. Yağız artık Yasemin ile didişmiyor, Çınar eskisi gibi çok ağlamıyordu. Annelerinin yokluğu onları değiştirmişti. Bu değişiklikler iyi yönde bile olsa Yasemin'i kahrediyordu.

"Birazdan babamı getireceğim. Bugün tatil. İsterseniz buralarda oynayabilirsiniz."

Çınar kollarını ablasının boynuna doladığında Yasemin onun yumuşacık saçlarını okşadı. Annesinin emanetiydi onlar. Annesi, kendisine nasıl baktıysa o da onlara öyle bakacaktı.

Yağız Yasemin'e bir şey söyleyecekmiş gibi karşısında durdu. Sonra bu fikrinden vazgeçerek ablasından kaçmaya kalktığı anda Yasemin onun bileğini yakaladı. "Ne istiyorsun? Daha yaz gelmedi ama dondurma mı yoksa?"

Yağız omuz silkerek başını öne eğdi. O, kolay kolay başını eğmez ve susmazdı. Söyleyemiyordu. Yasemin onu kucağına oturttu. "Hadi. Ben senin ablanım. Bana söylemezsen kime söyleyeceksin?"

"Ablalar," dedi Yağız. "Kardeşlerini gönderir mi?"

Yasemin bu soruya anlam veremedi. "Ne göndermesi?"

Yağız küskün bakışlarını ablasına dikti. "Babamla enişte konuşurken duydum. Ben teyzemde kalacakmışım- Yasemin'in üvey teyzesinden bahsediyordu- onunla İzmir'de yaşayacakmışım. Çınar da halamın ve yaşlı babaannemin yanına Trabzon'a gidecekmiş. Sen de okuluna devam edecekmişsin. Halam zaten babaanneme zor bakıyormuş, kimse ikimize bir arada bakamazmış. Babam niye bakmıyor?"

Yasemin tutulup kalmıştı çünkü babasıyla defalarca kavga ettiği ve asla kabul etmediği bu konuyu onların duymuş olması Yasemin'i şok etmişti. Öleceğini bilse bile ikizleri ayırmaz, bir yere göndermezdi onları. Çınar birden ağlamaya başlayarak hem Yağız'a hem ablasına sarıldı. "Ben sizden ayrılmam. Ben Yağız olmadan yaşayamam."

Öyle bir ağlamaya başladı ki her ikisi de, Yasemin aylar önceki mutlu günlerini düşündü. Annesinin güzel yuvası ne hâle gelmişti. "Nasıl olur?" diye sarmaladı onları. "Siz giderseniz babama kim bakacak? O çok üzülür."

Aslında babası Yasemin'e aldığı karardan dolayı çok kızgındı. Okula gitmeyeceğini söylemesi adamı çok üzmüştü. Kardeşlerinin kokusunu içine çekti. Onları Almanya'ya götürme şansı yoktu. Onları götürse babasının hâli ne olacaktı?

Yağız ablasının yanağına bir öpücük bıraktı. "Sen çok güçlü bir ablasın. Hiç ağlamıyorsun."

Yasemin'in onlar için ayakta kalabilmek adına tükendiğinden habersiz küçük yüreğiyle onun koynuna sokuldu. "Ben çok korktum bizi yollarsın diye. Her akşam senin yanında yatıyoruz diye sıkıldığını sandım."

Yasemin'in boğazında aylardır oturan düğüm daha çok kabardı. O düğüm onu sadece dört ay içinde o kadar büyütmüştü ki. "Hiç sıkılır mıyım? Aksine ben korktuğum için sizi yanıma çağırıyorum. İkiniz olmadan uyuyamıyorum bir türlü."

Zar zor yutkundu. "Dükkâna iyi bakın. Ben babamı getireceğim."

Onları dükkânda bırakıp Gölge'ye mesaj attı. Babasını dükkâna, annesinin arabasıyla onun getirmesini rica etti. Motosikletine atladığı gibi eve gitti ve evde kimsenin olmadığını anlayarak bağıra çağıra ağlamaya başladı. Aylardır içinde biriken gözyaşlarını ciğerinden söke söke çıkardı. Yağız ve Çınar'ın onlar için planlananları duymuş olması kanına çok dokunmuş, bardağı taşıran son damla olmuştu.

Gölge, onun kendisinden yardım istemiş olmasından şüphelenerek eve gitti. Yasemin'in önemli bir işi olsaydı mutlaka yazardı ama yazmamıştı. Eve girdiğinde kardeşini, dizlerini kendisine doğru çekmiş, annesinin siyah hırkasını koklayıp

ağlarken buldu. Hem kokluyor hem de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Onun bir gün patlayacağını biliyordu. Gördüğü görüntü Gölge'nin acısını katladığı hâlde Yasemin'i teselli edecek gücü hâlâ onunlaydı. Kızın yanına oturarak ona sarıldı. Hayatında konuşabilmeyi hiç şu anki kadar çok istememişti.

Yasemin ellerini onun koluna koyduktan sonra başını da oraya yasladı. Daha doğrusu sığındı. "Abi," dedi ağlaya ağlaya. "Abi bize ne oldu böyle? Annemi çok özledim." Hıçkırıkları daha çok arttığında Gölge'nin de gözleri doldu. Onun saçlarını okşadı. Onları öptü, kıza daha çok sarıldı. Birbirlerinin tutunacak dallarıydı onlar. İki küçük kardeş ve bir babanın yanında olmaları gerekiyordu. "Babam benimle konuşmuyor. Geleceğimi mahvettiğimi söylüyor."

Gölge de aynısını düşünüyordu. "Yapamam," diye fısıldadı Yasemin. "Öz kızı olmadığım hâlde benim tırnağım kırılsa kahrolan annemin emanetlerini nasıl bırakırım? Babama kendisini adayan bir insanın çok sevdiği eşini görmeyen gözleriyle nasıl yalnız bırakırım?"

Aylardır kendisini onların iyiliği için ayakta tutmuş, işlerinin ve okullarının peşinden koşmuş, annesinin yokluğunu kimseye hissettirmemeye çalışmış sonunda tükenmişti. Kaybettiği geleceğine de ağlıyordu. Hıçkırıkları biraz duruldu. "Zaten okuldan atıldım," dedi. "Bitti. Bugün teyzem aradı. Babama söyleyemiyorum bile. Ama biliyordur. O da okula gitti."

Gölge'nin canını yakan bu açıklama yumruğunu sımsıkı yapıp ayağa kalkmasına sebep oldu. Masanın üzerinde duran

vazoyu yere çarparak onu paramparça yaptı. Yasemin onun bu hareketiyle daha çok ağlamaya başladı. "Üzülme," diye bağırdı. "Ben hiç üzülmüyorum çünkü onları mutsuz ederek oralarda mutlu olamam. Benim geleceğim burası. Babamın dükkanını işleteceğim. Bu da bir gelecek işte. " Mekanik ve ruhsuz bir ses tonuyla konuşuyor, kendisini inandırdığı gerçekleri anlatıyordu. "Babamın yanında bir sürü şey öğrendim. Sen de varsın. İkizlere ve babama çok güzel bakarım. Hem para da kazanırım."

Onun içler acısı, olayları kanıksamış hâli Gölge'yi çileden çıkardı. Yasemin'in yanına oturarak onu omuzlarından tuttu ve hayır anlamında başını salladı.

"Sen karışma!" diye bağırdı Yasemin. "Ben kararımı verdim. Ayaz'a da söyledim. Önce çok sinirlendi. Benimle konuşmadı sonra mecburen kabul etti."

Aylardır Kanada'da bulunan Ayaz bu ayrılığa sırf Yasemin'in yanında daha çok kalabilmek için katlanıyordu. Oradan döndükten sonra Selçuk Hoca ile bir süre daha İstanbul'da çalışacak sonra Günalan'a yerleşecekti. Sevdiği kız da oradaydı.

Yasemin geriye doğru çekildikten sonra ayağa kalktı. "Bir de Ayaz var," diye bağırdı. "Beni her akşam arayan, bir dediğimi iki etmeyen, annemin yokluğunda yanımda olan Ayaz!"

Gardı düştü ve ruhunun savunmasızlığını Gölge'nin gözlerinin önüne serdi.

"Şefkati çok canımı acıtıyor," dedi. "Bunu ne ona söyleyebiliyorum ne de kendime anlatabiliyorum. Üzerime titredikçe içim dağlanıyor." Sesi gitgide yükseldi. "Ama ben onu seviyo-

rum. Anlarım. Sevgisi ikiye bölündü. Beni tutkuyla sevmiyor artık. Şefkatle seviyor." İçi sızlıyordu. "Bu da canımı yakıyor. Ben eski Ayaz'ı istiyorum."

Daha çok ağlamaya başladı çünkü artık ruhu da kalbi de darmadağındı. Aylardır yaşadığı çalkantılı iç dünyası onu tüketmişti.

Gölge, kardeşinin ona duyduğu sevgiyi de ona da ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordu. Israrla başını sağa sola salladı. Gitti, Yasemin'in omuzlarını tutarak onu bir kere daha sarstı. Yanlış düşündüğünü anlatmaya çalışıyor, kendisini bu tür düşüncelere kaptırmasına izin vermek istemiyordu. Yasemin kollarını sertçe havaya kaldırarak ondan kurtuldu. "Biliyorum, Kanada'dan buraya gelmeye vakti yok. Bu hayata daha çok yanımda olabilmek için katlanıyor ama," dedi. "İçimdeki kuşku beni yiyip bitiriyor. Aslında kuşku bile değil. Gerçek bu. Gerçeğin ta kendisi. Ayaz bana karşı eskisi gibi değil." Gözlerinden yaşlar yağarken ağlamaklıydı. "Bana hem o kadar yakın hem de o kadar uzak ki. Bu duygunun izahı yok. Yaşanmadan bilinemeyecek bir şey. Çok kötü. Çok kötü çünkü dengen bozuluyor. Ne bağırabiliyorsun ona ne de mutlu olabiliyorsun."

Gölge ona acıyan bakışlarını kızın üzerine diktiğinde amacı kendisine gelmesini sağlamaktı. Fakat Yasemin'in alınganlığı iyice arttı ve Gölge'ye çok ağır sözler söyledi. "Sen kendine bak. Korkak!" diye haykırdı.

Kırıcı sözleri Gölge'yi ilk defa gerçekten yaraladı ve hâlâ bitmemişlerdi. "Git Leyla'yla konuş artık. Konuşmuyorsun çünkü susmak işine geliyor. Ona, ben değiştim, senin için

elimden geleni yaparım bile diyecek kadar kendine güvenin yok." Gölge'yi ittirdi. "Konuşsana!" diye bağırdı. "Onu yıllardır nasıl sevdiğini, kapına gelen onca kıza, onun yüzünden dönüp bakmadığını, ona açamadığın büyük aşk yüzünden kendini bir zavallı gibi yalnızlığa mahkûm ettiğini söylesene. Korkak!"

Yasemin delirmiş gibiydi. "İşine böyle geliyor değil mi? Senin saldırganlığından korkan Leyla'ya aksini göstermeye çabalamak yüzünden kuzu gibi pusuyorsun." Onu bir daha ittirdi. Tüm gücünü Gölge'yi kırıp dökmek ve onu bu şekilde Leyla'ya gitmesi için zorlamak için kullanıyordu.

"O da bilsin onun için dünyayı yakacağını. O da bilsin saldırganlığının ona değil de sevdiklerine zarar vermeye kalkan kişilere karşı olduğunu."

Soluklarını düzenledi. "Aslında biliyor ama senin güvence vermeni istiyor belki de," dedi ve Gölge'ye karşısında bir zavallı varmış gibi baktı. "Doğru olanı yap. Telefonunu almaya kalktığım gün bile seni ona yakınlaştırmak, peşinde dolanan kızların kim olduğunu öğrenmek için çırpınıyordum. Sen de uğraş."

Bu sefer Gölge Yasemin'in telefonunu alarak evden kaçtı. Ayaz'dan tüm benliğiyle nefret ediyor olsa bile kardeşi için ona mesaj yazacaktı. Yasemin yerinden hareketlenmedi bile. "Eğer düşündüğüm şeyi yaparsan bir daha seninle asla konuşmam. Beni sakın küçük düşürme."

Gölge'nin kendisini asla incitmeyeceğini biliyor olmanın rahatlığı, telâşını yok etti.

Aradan iki gün geçmişti. Sabah Yasemin kardeşlerini okula bırakmış, ardından babasının dükkânını temizlemiş sonra da onu alıp iş yerine bırakmıştı. Öğleden sonra olduğunda biraz dinlenmek için bahçeye çıktı. Her yer portakal çiçeği kokusuyla sarılıydı. İlk defa bu koku ona mutluluk vermedi. Onları özleyeceğini düşünüyordu ama buna fırsatı bile olmayacaktı artık. Fakat Yasemin seçimini yapmıştı.

Tekrar içeri girerek hamur yoğurmaya başladı. İyi ki annesi ona birçok yemeği ve böreği yapmayı öğretmişti. Yine de eline yüzüne bulaştırmadan edememişti çünkü onun kadar becerikli değildi.

Hamuru hırsla, aklındaki düşünceleri uyuşturmak için yoğuruyordu.

Omzuna bir el dokundu ve aynı elin sahibinin sesi duyuldu. "Sevgilim..."

İçi eriyen Yasemin birden arkasına döndüğü anda Ayaz'ın çok özlediği koyu yeşil bakışlarıyla karşılaştı.

Deliler gibi özlediği insanın güven verici varlığı, aylardır duymadığı kokusu oradaydı işte. Birden gözünden bir damla yaş süzüldü ve beyaz hamura bulanmış yanağında bir çizgi oluşturdu. Hem gülümsüyor hem ağlıyordu. Gözlerinin içi hem sevinçten, hem de orada biriken yaşlar yüzünden ışıldıyordu. Öyle saf ve masum görünüyordu ki Ayaz ona sarılmadan daha fazla duramadı. Hüzünlü kurşuni gözlere daha fazla bakmak istemedi.

Yasemin de kollarını ona doladığında hamurlu ellerini ona değdirmedi fakat öyle sıkı sarıldı ki bir an için, her şeyi, yaşadığı her kötü şeyi unuttu. O unutturdu.

"Buradasın."

İhtiyaç dolu sesi, Yasemin'in en son ne yaşadığını Gölge'nin mesajından okuyan Ayaz'ın içine dokundu. Zaten on gün sonra gelecekti ama aylardır üzerinde çalıştıkları birkaç gün sonra konferansta sunacakları proje için hâlâ orada olması gerekiyordu. Ayaz için çok önemli olan bu sunumu nefret ettiği Yelda'ya bırakıp uçağa atlamış ve sevdiğine koşmuştu.

"Evet, yanındayım," dedi ve onun narin sırtına avucunun içini bastırarak kızı kendi varlığının içinde bir defa daha eritti. Saçlarının üzerini öptü ve biraz hasret giderdikten sonra, başı hâlâ göğsünde olan kıza "Yasemin," dedi. Onunla yine tartışacaklarını bildiği hâlde kıza söylemesi gerekenler vardı. Buna rağmen şimdilik sustu ve asıl içinden geçeni söyledi. "Seni nasıl özlediğimi bir bilsen."

Onundu Yasemin. Bir tek onun...

Günümüz

"Nefesinin onun tenine değdiği yerler var ya,
saklıyor nefesinle yaktığın yerleri.
Tenin içinde ten saklayıp oraları sonsuza kadar
sen sayıyor. Dokundurtmuyor asla."

Siyah Yasemin

Ayaz'ın dedesinin lacivert arabasının içindeki sessizlik Yasemin'i yormuyordu. Ne kadar çok özlemişti onu. Tarifsizdi. Hatta şu anda bile bitmemişti özlemi. Gölge yine yapacağını yapmış, hatta Ayaz eve girerken köpekler havlamasın diye onları alıp uzaklaştırmıştı bahçeden. Yasemin, Ayaz'ın, kendi parmaklarına kenetlenmiş parmaklarına baktı. Onları daha çok sıktığı anda telefon çaldı. Ayaz, telefonu yanıtlamak için kızın elini bırakmak zorunda kaldı. Yelda ile sunum hakkında soğuk bir konuşma yapmıştı.

"Önemli bir sunumun olmasına rağmen buraya geldin. Keşke yapmasaydın."

"Nasıl olacaktı o?" diye sordu ukala tavrıyla. Yasemin'e olan sevgisinin ona rahat vermeyeceğini kastediyordu. Yasemin aylardır görmediği insanın sevgisini ta oralardan hissettiği

hâlde kızın içinde hissettiği için kendisini çok suçladığı bir eksiklik vardı.

Bir süre sonra dedesinin evinin önünde indiler ve beraberce yeşilliklerin üzerinde, el ele yürümeye başladılar.

"Benimle ne konuşacaksın?" diye sordu Yasemin.

Ayaz önce gözlerini ondan kaçırarak yemyeşil alanı izlemeye başladı, sonra tekrar kızın yüzüne çok derin ve anlamlı bir bakış attı. "Dedemle konuştum," dedi. "Almanya'daki üniversitedeki haklarını araştıracak. Eğer onları kaybettiysen burada başka bir okula nakil şansının olup olmadığına bakacak."

Yasemin hızla elini geri çekti. "Yine mi aynı konu? Sana daha kaç defa anlatacağım?" Eliyle yeri işaret etti. "Ben burada yaşayacağım artık."

Ayaz elleriyle yüzünü ovaladı. Sıkıntısını yok edebilmek için derin bir nefes aldı. "Sen," dedi dişlerini sıkarak. "Tıp fakültesini kazandın. Hani hâlâ hayattaysan yoluna devam ederdin? Olmak istediğin insana dönüşme fırsatını nasıl kaçırırsın?"

Yine aynı ve aralarındaki tek kavga başlıyordu. Yasemin artık çılgına dönmek üzereydi. Babasıyla her akşam sadece bu mevzuyu konuşuyorlardı. "Ne kaçırması? Ben o defteri kapattım. Yok sayıyorum. Hiç hayal kurmadım."

"Kurdun," diye kükredi Ayaz. "İnsanlar, önündeki yol onları nereye götürürse, önlerine gelecek fırsatlardan hangisi daha iyi diye düşünüp onlara yönelirken, sen de benim gibi yolunu çok öncelerden çizdin."

"Ne fark eder ki?" diye bağırdı Yasemin. "Belki öylesi daha iyidir. Belki ben de öyle yapmalı ve şu an bulunduğum durumu kabul etmeli, babamın dükkanını işletecek olmanın hiç yoktan iyi olduğunu düşünmeliydim." İşaret parmağını kendisine doğrulttu. "Hayal kurmak, plan yapmak, bunlar aptalcaymış Ayaz. Hayat çok başka bir şey. Kursan bile ihtimalleri asla göz ardı etmeyeceksin. Ben ettim!"

Ayaz kızın bu ruh hâlinin kalıcı olduğunu her hâlinden anlamıştı.

Yasemin'in bu hayatı kabullendiğinin göstergesi olan açıklaması sürdü. "Başka bir şehre nasıl giderim? Babamın bütün dünyası senelerdir o dükkân. Özellikle gözlerini kaybettikten sonra orası onun yaşama kaynağı oldu. Ona, *benimle gel ve kendini bilmediğin bir şehirde küçük bir apartman dairesine kapat*, diyecek vicdanım var mı sence benim? Onun, ilaçların ismini, hatta raflardaki yerlerini bile su gibi bildiği, kardeşi gibi olan komşularından oluşmuş, işini tecrübelerine dayanarak yapmasına fırsat veren küçük dünyasını elinden nasıl alırım?" Sesi de hayalleri gibi yok oldu. "Yapamam. Kardeşlerimi alıp gidersem de kahrolur ki zaten onu yalnız bırakmam mümkün değil. Bu imkansız! Onu asla bırakmam ve buradan ayırmam."

Ayaz, kızın yaşadığı çaresizliği elini havaya kaldırsa tutacak gibi hissediyordu. Sadece bu yüzden sustu. Onun üzerine gitmedi çünkü Yasemin'i bu konuda ikna edemiyordu. Son bir şans olarak dedesinin araştıracağını söylemiş, belki ikna olur diye düşünmüştü.

"Hem," dedi Yasemin. "Senin istediğin bu değil miydi? Burada, ikimiz beraber." Ayaz'ın gözleri kendisine hakim olmak istercesine kısıldı. "Bir daha asla benimle böyle konuşma." Sesi, Yasemin'e karşı ilk defa böyle yükseldi. "Bu değildi!" diye öyle bir kükredi ki Yasemin olduğu yerden sıçradı "Asla istemeyeceğim bir şeydi."

Arkasını dönerek kızdan uzaklaştı. Hâlâ öfkesi dinmemişti. Yasemin hata yaptığını fark ederek onun yanına yaklaştı. "Yine de deneyeceğiz değil mi? Önceden uzaklara rağmen deneyecektik, şimdi bir arada olduğumuz hâlde denemeye muhtacız. Hâlâ eskisi gibi değiliz çünkü."

Ayaz birden ona doğru dönerek kızın karşısında hiç hareketsizce durdu. Donuk bakışlarının arkasında kopan kıyametler, Yasemin'in ruhunu dağlıyordu.

"İstersen bitirebilirsin," dedi Yasemin, onu hiç kaybetmek istemediği hâlde. "Buna devam etmek zorunda değilsin."

Ayaz'ın bakışları bu sefer sıcak yakıcı alevlere teslim oldu. "Evet zorunda değilim."

Kıza geriye doğru bir adım attıran bu iki kelimenin ardından onun kolunu yakaladı. "Sen de değilsin ama edeceğiz. Bir daha benimle asla böyle konuşma. Senin olmadığın bir hayatta burada ancak bir yabancı olurum." Yasemin'i bırakma fikri asla tahammül edemeyeceği bir düşünceydi. Onu kendisine doğru çekerek sımsıkı sarıldı. Saçlarını okşadı, göğsüne bastırdı. Defalarca o saçları kokladı ama bir tek kelime etmedi.

Yasemin de sustu. Ve onun varlığında kayboldu. Bir de kokusunda... Çok hoşuna gidiyordu deniz kokan varlığı. Eğer

uzaklara gitmiş olaydı ve yanında Ayaz da olsaydı, onunla nerede olursan olsun, kendisini evinde gibi hissedebilirdi. Bunun sebebi de denizleri anımsatan güçlü ve baskın kokusu olurdu.

Ayaz, ilgisi ve sevgisiyle kızın etrafını sarıp onu boğan sis bulutlarını dağıttı sanki. Aylarca yaptı bunu. Yasemin'i görebilmek için her fırsatta İstanbul'dan yanına geldi. Onun kırık dökük kalbindeki yaraları sardı. Hüznünü dağıtabilmek için elinden gelen ardına koymadı.

Yasemin'in annesinin ölümünün üzerinden tam bir sene geçti. Yasemin Ayaz'ın bir ay sonra temelli olarak Günalan'a yerleşecek olmasının huzurunu yaşıyordu. Yeni hayatına artık alışmıştı. Ayaz okul konusunu o günden sonra bir defa bile açmamıştı çünkü Yasemin çok kararlıydı. Babası da artık konuyu ara sıra açıyor, şiddetli bir tartışma yaşıyorlardı o anlarda. Artık yirmi yaşını bitirmeye yaklaşan bir kıza ne kadar karışabilirdi ki? Leyla ise hâlâ İstanbul'daydı.

Ayaz, yine bir hafta sonu için Yasemin'i ve dedesini görmeye gelmişti. Yasemin'i evden alıp Fethiye'ye getirmişti. Yasemin'in kardeşlerinin ve babasının yanında Gölge vardı. Otelde kalmadığı zamanlar her akşam onların evini ziyaret ediyor ve uyku saatine kadar çocuklarla vakit geçirip oynuyordu. Yasemin'in içi o açıdan çok rahattı ancak babası artık onun Ayaz ile görüşmesinden rahatsız olmaya başlamıştı. Yasemin Ayaz'a bu durumu aktarmadığı hâlde Ayaz durumu anlayabiliyordu.

Soğuk ocak akşamında Yasemin'i koltuğunun altına almış, bir elinin işaret parmağıyla onun saçlarının bukleleriyle oynuyor, diğer eliyle ise soda şişesini tutuyordu. Soğuğa rağmen, şu anda Levent'in otelinin bahçesinde oturuyorlardı. Ufuk da onların yanındaydı çünkü Yasemin'i çok özlemişti. Levent ve Ayaz'ın arası da artık düzelmişti.

Ufuk Yasemin ve Ayaz'a bakarak bir oh çekti. "Aklım gidiyordu şu kızı şöyle romantik romantik bakarken görmeden öleceğim diye."

Ayaz'ın dudaklarının kenarı Yasemin'in mutluluğu yüzünden hafifçe kıvrıldı. Yasemin ise gülümsemekle yetindi. Artık kahkaha atamıyordu. Bir şey onun bu yetisini almış, çok uzaklara götürmüştü. İçindeki çift yara bu kadarına izin veriyordu. Durgunluğu Ayaz'ın içini sızlatıyor, iki buçuk sene önce ilk defa gördüğü Yasemin'in gözlerindeki o hayat dolu bakışları yine görebilmeyi çok arzuluyordu.

Yasemin Ayaz'ın koltuğunun altından çekilerek masadaki bardaklardan bir tanesini eline aldı. "Sen benimle konuşma. Bana kulüpte ettiğin tutku ve sanat konulu o lafları unutmadım."

Ayaz konuyla ilgilenmeyerek Levent'e döndü. Yarın sabah o da Ayaz ile birlikte İstanbul'a, hem iş hem de gezmek için gidecekti. "Yarın akşam seni nereden alayım? Gerçi buluşamasak bile sen eve gidersin." Ayaz'ın evinin anahtarı Levent'te vardı ve o ev en az kendi evi kadar rahat ettiği bir yerdi.

Ayaz'ın Yasemin'in yaptığı sohbetle ilgilenmemesi kızın canını sıktı. Ayaz'ın bu hâlleri onu çok üzüyordu.

Bu arada Ufuk Yasemin'e bir teklifte bulundu. "Yarın akşam ortak arkadaşlarla yemeğe gideceğiz. Seni de alayım mı fıstık?"

Başını ona çevirmeden göz ucuyla Ufuk'a bakan Ayaz'ın ani ve ters bakışı onu susturdu. Ufuk Yasemin'e lisede genelde o kelimeyle hitap ederdi. *Fıstık.* Ağzı o kadar çok alışmıştı ki bu lafa, aşırı rahat bir tip olmasından kaynaklanan rahatlığı da cabasıydı.

Ayaz'ın ilgisiz gibi görünmesine rağmen tüm varlığı Yasemin'e odaklanmıştı aslında. Kendi hayatına devam ederken onun varlığını asla unutmuyor, yeri geldiği zaman da bunu Yasemin'e iliklerine kadar hissettiriyordu. Bu an, yine öyle bir andı ama Yasemin'in içinde bulunduğu karmaşayı çözmeye yetmiyordu. O hâlâ onun gözünde eski Yasemin olduğunu tam olarak hissedemiyordu. Merak ediyordu? Ne zaman neyin patlak vereceğini ölesiye merak ediyordu çünkü aralarındaki huzur Yasemin'e çok doğru gelse de çok aydınlık gelmiyordu.

"Gelirim," dedi Ufuk'a. "Akşam beni evden al. Ama müzikli bir yer olmasın." Böyle söylemesinin sebebi müziğe duymadığı ilgi değildi. Bir yıl önce kaybettiği annesiydi. İçinden öyle şeyler yapmak gelmiyordu.

"Çok sakin ve nezih bir mekân. On on beş kişi olacağız ve sadece hasret gidereceğiz. Dağıldık biliyorsun."

Yasemin, bu buluşma için Ayaz'ın tepkisini merak ederek ona baktı. Levent ile sohbet ediyordu. Az önceki hitaba verdiği tepki dışında kıskandığına dair en ufacık bir iz yoktu yüzünde. Hani Yasemin'in ışığını çok kıskanıyordu? Eski Yasemin'di o ışığın sahibi. Şu an belki o ışığı görmüyordu bile. Yasemin böyle düşünüyordu.

Ona karışmadığı gibi kendisine de karışmasına, arkadaşları hakkında yorum yapmasına izin vermiyordu. Diğer kız arkadaşlarına koyduğu sınırların aynısı Yasemin için de geçerliydi. Oysa Yasemin, onu reddettiği gece söylemişti; kıskandığını ima etmiş, huzursuz olacağını belli etmişti. Buna rağmen Ayaz aldırmıyordu ama tartışmıyorlardı. Yasemin'in bu yöndeki hayal kırıklıkları sürdü gitti. Bir taraftan üzerine titrerken diğer taraftan kıza kendisini boşlukta hissettirmeyi öyle iyi başarıyordu ki Yasemin duygusal bocalamalar yaşamadan edemiyordu.

Hatta bir tarafı Ayaz'a kenetlenmişken diğer tarafı, onun kendisini bir gün terk edeceği korkusu yüzünden sızım sızım sızlıyordu. Ayaz'ın denediğini biliyordu ama bir gün karşısına geçip "Olmuyor," diyeceği korkusu Yasemin'i öldürüyordu.

O korku Yasemin'in her yerindeydi. En çok da Ayaz'ın sonsuz şefkatinin arasında...

O sabah babasının dükkânının bahçesinde yalnız başınaydı. Ayaz gideli bir hafta olmuştu. Düşünceleri, damarlarından akan kanla beraber kalbine doğru kıvrıla kıvrıla süzüldü. Özlemini yanına katıp, Ayaz ile arasındaki dağların zirvelerine vuran rüzgarların uğultusu kulaklarına vurdu. Onunla arasındaki mesafelerin resmi çizildi sanki yüreğine. Mesafeler hâlâ azalmamıştı çünkü. Onca ilgiye, sevgiye aşka rağmen kızın göğsündeki boşluk bir türlü dolmuyor, orayı yürek yakan bir şeyler tırmalıyordu. İnsan çok sevince yetinmiyor muydu yoksa sevdiğinin kırgınlığını yüreğinde hissedip kendisini yetersiz mi görüyordu?

Ayaz'ın şu anda ne yaptığını merak etti. Tam da şu anda;

Yasemin kendisini düşünürken. Geceleri çalışmayı sevdiği için geç saatlere kadar projelerle boğuşmuş olabilirdi.

Oysa Ayaz'ı yine o kabuslardan bir tanesi yoklamıştı. Aniden uyanan Ayaz, üzerinde siyah bir şorttan başka bir giysi olmamasına rağmen kan ter içinde kalmıştı. Yatağından doğrularak derin bir nefes aldı. Sağ tarafındaki komodinin ilk çekmecesinden çıkardığı eski çerçevenin içindeki fotoğrafı bir süre izledi. Aylardır o fotoğrafı bir defa bile eline almamıştı.

Ne kadar özlemişti onu. Sıcacık gülüşünü, kokusunu, sarılışlarını ve varlığını... Hislerini o kadar derinlerde yaşıyordu ki aklından bu düşünceler, kalbinden böyle güzel hisler geçip de gün yüzüne çıkmıyordu ama kalbinin kuytuları öyleydi. Şu anda tek hissettiği şey, kavrulan bedeninin fotoğrafa baktıkça yavaş yavaş soğuması, eski hâline dönmesiydi. Bir küçük fotoğrafla ve puslu anılarla yetinmeyi yıllardır öğrenmiş olmasıydı. Genç adam, başına gelen mecburi ayrılığa sekiz yaşından beri alışmak zorunda kalmıştı. Annesini bir süre izledi. Yasemin Hanım'ı... Sonra da babasını... Onu da çok özlemişti.

Bugün, tam on sekiz sene önce onları kaybettiği gündü.

Yatağının yanı başındaki pencereyi açarak evinin bulunduğu sitenin bahçesini izlemeye başladı. Gördüğü hiçbir şey yoktu. Duyduğu sesleri duymadı aslında. Yine de yüzüne değip geçen sabah serinliğinin etkisiyle, yaşadığı kâbusun torunları iyice ruhundan arınmaya başladı. O kadar kapalıydı ki kapıları, süzülerek arkasından kendisine yaklaşan genç kızın varlığını, ancak kızın elleri Ayaz'ın geniş omuzlarına değdiğinde hissetti. Birden çatılan kaşlarıyla başını hafifçe sağa doğru

çevirdi. Ayaz'ın çatılan kaşlarını görmeyen ancak bedenindeki gerginliği hisseden kız, Ayaz'a şirin görünmek için o anda yüz yüze olmadıkları hâlde biraz gülümsedi. Ve bakışlarını, önce Ayaz'ın sağ omzundaki romen rakamlarından yapılmış iki adet dövmeye sonra da sol kürek kemiğinin üzerindeki bir başka dövmeye kaydırdı. Ayaz, burnundan derin bir nefes alarak hışımla yüzünü kıza dönmeden önce Selen dövmeye bir kez dokundu.

Simsiyah yasemin çiçeğine...

Genç adamı tanıdığı kadarıyla sorusunun cevabını alabileceğinden emin değildi. Buna rağmen sordu. "Annenin adı değil mi?" Diğerini simgelesin istemedi. Diğer Yasemin'i.

Ayaz kızın boşlukta kalan elini bileğinden tutarak kendisinden uzaklaştırdı. "Ne yapıyorsun sen?"

Günümüz

"Bazen ateşle kül arasında bir fark kalmaz.
Çünkü yüreğin her iki türlü de sonsuz ateşlerde yanar."

Aşkın En Saf Hali

Kız elini geriye doğru çekerek Ayaz'a zar zor bir gülümseme verdi. Aralarındaki net sınırları ihlâl etmiş olmasının huzursuzluğunu sesine yansıtarak, dövmeye dokunmuş olmasını kastetti. "Rahatsız oldun sanırım."

Ayaz başını sallamaya dahi gerek duymadı. Bu yine de bir onaydı. Ayaz'ı aptal yerine koymaya çalışması da cabasıydı. Bakışlarına yerleşen uzaklıksa kızı, yaptığı bu harekete pişman edecek cinstendi. "Bu cesareti kendinde nasıl buldun?"

Selen'in cevabı öfkesini iki ziyade arttırdı. "Annenin ismiydi değil mi? Ben gerçekten çok özür dilerim." Niyetinin kötü olmadığını ima etti. "Levent ile beraber kahvaltı hazırladık. Seni çağırmaya gelmiştim."

Ayaz duyduklarına ve kızın konuyu saptırmasına inanamıyordu. "Sana bir soru sordum Selen? Odama girecek ve bu hareketi yapacak cesareti kendinde nasıl buldun?" Sorularının ardından giysi dolabına yöneldi ve oradan siyah bir tişört çıkararak öfkeyi üzerine giyer gibi onu giydi.

Ayaz'ın derdinin dövme olmadığını bilen Selen'in konuyu saptırma çabalarının nafile çıkması, kızın çenesini dikleştirmesine sebep oldu. Aralarındaki sıkı dostluk bağıysa Selen'in onun karşısındaki dik duruşunun en büyük güvencesiydi.

"Onu sevmiyorsun," dedi kendini bu şekilde aklamaya çalışarak. "Ondan bahsederken bakışlarında en ufacık bir tutku görmüyorum. Bununla yüzleş artık." Beyaz eşofman üzerinin kollarının uçlarıyla oynamaya başladı. Ayaz'ı isteyen kız gitmiş, onun yerine dost Selen gelmişti. Ayaz hayatının en büyük şoklarından bir tanesini yaşıyordu. "Sadece tahammül edemiyorsun," dedi Selen. "O, sana ait ve sen de onun yaşadığı yerde yaşayacaksın. Bir gün onu bir başkasıyla görecek olma ihtimali seni deliye döndürdüğü için onu terk etmiyorsun çünkü orada kaldı. Gidemedi."

Ayaz'ın sinir uçlarını yokluyor, onun dayanıklılığını zorluyordu.

"Düşüncelerin gerçekten bunlar mı?" Ayaz'ın küçümseyici ve bir o kadar alaycı tavrı kıza bir adım geri attırdı. Ayaz kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Bence düşüncelerin bunlar değil. Bunları arzuluyorsun ve beni de söylediklerine inandırmak istiyorsun. Ve odama girerek yaptığın iğrenç hareket esnasında niyetinin kötü olmadığını ima ediyorsun."

Selen boğazındaki pürüzden kurtulmak adına öksürdü. Ayaz'ın sert karakteri karşısında ezilmeyen, onun saygısını çok fazla kazanmış kızlardan biri olduğunun bilincindeydi. "Bana bak Ayaz. Ona acımadığını biliyorum. Acısaydın çoktan ayrılır yolunuza dostça devam etmeyi söylerdin. Sen sadece ondan kopamıyorsun. Ayrıca dövmen dikkatimi çektiği için dokundum. Niyetim kötü değildi."

Ayaz kızın sözlerinin bir kısmını onaylarcasına başını ağır ağır salladı. "Ona acımıyorum. Çünkü o, başına ne gelirse gelsin acınacak duruma düşmeyecek güçlü bir kız." Çenesiyle Selen'i işaret etti. "Ama sana acıyorum çünkü yalan söylüyorsun. Hem de," dedi kızı aşağılayarak. "Dostluğumuzu arkana alarak bunu yapıyorsun. Şimdi acınacak hâlde olan kişiye sen karar ver."

Selen'in dostluğunun bir yanılgı olduğunu düşünüyordu şu anda. O sırada çalmakta olan telefonunu duymuyordu çünkü titreşimdeki telefonu gece bir şeyler yerken e-postalarını okumak için biraz vakit geçirdiği kalmıştı.

Telefon kulağında, çağrısına yanıt bekleyen Yasemin hayal kırıklığıyla onu kapattı. Dükkânın arka kısmına gelen Gölge'yi görünce, dükkânın minik arka bahçesine yerleştirilmiş divandan ayağa kalktı. "Deterjan mı getirdin? Bunları ben de alabilirdim. Zahmet ettin."

Yasemin'in durgunluğunu fark eden Gölge dişlerini sıktı ve içi sıvı dolu bidonları biraz havaya kaldırdı. Bidonların ağırlığını kastediyordu.

"Bugün dükkânı temizlemek ne kadar yordu bir bilsen," diye sızlanan Yasemin elindeki telefonu bahçenin köşesindeki divana fırlattı. Gölge bu hareketi fark etti. Yasemin'in bileğini yakalayarak kızın kendisine bakmasını ve sakinleşmesini sağladı. Ne oluyor dercesine başını hafifçe sağa sola salladı. Sonra eliyle telefonu işaret etti. Mavi gözleri birden hüzünlendi ve Yasemin'in saçlarını şefkatle okşadı. Anlaşılan Ayaz ile tartışmıştı.

Yasemin yine ona karşı yelkenleri indirerek içini açtı. Başını Gölge'nin çok güvenli olduğunu bildiği göğsüne yaslayarak,

"Telefonu açmadı. Meseleyi çok büyüttüğümü biliyorum. Fakat elimde değil." dedi. Korkuyordu. Ayaz'ın ona karşı değiştiğinin izi olabilecek en ufacık bir hareket Yasemin'i yıkıyordu. "Sevdiğin insan yanında olması ya da yanında olacağına dair söz vermesi... Bunlar," dedi Yasemin karmakarışık ruh hâliyle. "Bazen yetmiyor biliyor musun?" Hazin bakışları kırgınlık yüklüydü. "Bazen, ne yaparsan yap onun gözündeki yerin eskisinden farklıdır." Gölge'den uzaklaşarak derin bir nefes aldı. "Eski sana vaat ettiklerini, yeni senden farkında olmadan esirgediğini anladığın zaman, benim gibi açılmayan bir telefon yüzünden dağılırsın işte," dedi.

"Dün gece arkadaşlarıyla beraberdi. Selen de onların yanındaydı." Kendisini tahta divana bırakarak ellerini iki yana açtı. "Mesele Selen değil. Mesele benim rahatsız olduğum bir durumu Ayaz'a söyleyememem çünkü arkadaşları onun için çok değerli." Ellerini yüzüne kapattı. "Ailesi olmayan bir insan için belki gayet normal bir davranış ama ben kıskanıyorum işte. Sevdiğin insanı anlamak bazen insanı çok yoruyor."

Gölge iç çekti. Bunun anlamı çıkmazda olduğu, Yasemin'in üzülmesinden korkuyor olmasıydı. Bir adım geri giderek telefonu eline aldı, onu gönülsüzce Yasemin'e uzattı ve dükkânı terk etti. Ayaz'ı tekrar aramasını istiyordu.

O anlarda, hışımla yatak odasından çıkıp mutfağa girmiş olan Ayaz'ın kendi telefonu da ellerinin arasındaydı. Yasemin'in aradığını görmüştü ama önce Selen'in evden gitmesini istediğini kıza söyleyecekti. Niyetinin kötü olduğuna dair içinde hiç şüphe yoktu fakat kızın bunu inkar etmesi Ayaz'ın onun üzerine daha fazla gitmesine mani oluyordu.

Onunla konuşarak dostluğunu bitirecekti. Fakat ansızın fikir değiştirmişti. Onunla konuşmak dahi istemiyordu artık. Tekrar odasına doğru hareketlendiği anda Selen'le karşılaştı.

"Derhal bu evi terk et." Yine, olağan olmayan bir sözü çok olağanmış gibi ifade ediş tarzı onunlaydı.

Kızın gözleri, Ayaz'ın sakin tavrına karşın külçe gibi ağır sözleriyle büyüdü. Bunu beklemiyordu. "Seni kızdırdığımı biliyorum ama... Benimle böyle konuşma Ayaz. Çok ileri gidiyors..."

Ayaz kızın sözünü kesti. "Sana yeterince açıklama yaptığıma inanıyorum."

Selen başını iki yana sallayarak salona geçti. "Biraz sakinleş ondan sonra konuşalım. Seni kahvaltı masasında bekliyorum. Levent fırına kadar gitti."

Ayaz, kızın arkasından giderek onu sözleriyle durdurdu. "Senin derdin ne?"

Kız arkasını dönerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne derdi? Sadece annen için yaptırdığın dövmene baktım." O dövmeyi Yasemin için yaptırmış olabilme ihtimalini dahi ağzına almıyordu. "Ve Yasemin ile yaşadığın ilişkin konusundaki fikirlerimi dürüstçe söyledim."

Ayaz'ı öfkelendiren bu konuşma, kıza doğru yürümesine sebep oldu. "Sana fikirlerini sorduğumu hatırlamıyorum."

"Biz dostuz. Bunu biliyorsun değil mi? Odana girerek dövmene dokunduğum için beni suçlayamazsın. Şu anda aklından geçenlerin bunlar olduğunu biliyorum, " dedi ve ona masum olduğuna dair sıcacık bir bakış attı. "Gerçekten kötü bir niyetim yoktu."

Ayaz'ın duygularını ve vereceği cevapları kontrol etmeye çalışarak, değişik ruh hâllerine girip hislerini inkâr etmesi Ayaz'ı ikna etmeye yetmedi. "Eğer gerçekten dostumsan Selen," dedi ve şakaklarını ovaladı. "Beni gerçekten çok iyi tanıyorsan, niyetin her ne olursa olsun yaptığın bu hareketten sonra bir daha senin yüzüne bakmayacağımı biliyor olman gerekirdi."

Biliyordu. Bilmez miydi? Ayaz'ın keskin sınırları o kadar açık seçikti ki o da herkes gibi biliyordu. Bir kız arkadaşı varken asla başka bir kıza göz ucuyla bile bakmaz, kız arkadaşı olmadığı zamanlarda ise hiçbir kıza onu elde etmek amacıyla kur yapmaya gerek duymazdı. Zaten bir şekilde yalnız kalmazdı ama onun derdi kızlarla gönül eğlendirmek değildi hiçbir zaman. Ve en önemlisi özellikle normal kız arkadaşlarına karşı samimi olsa da asla onlarla belirli çizgileri geçmezdi.

"Bilmiyordum," dedi Selen. "Kötü bir niyetim yoktu. Beni yargılama artık."

Dün gece herkes evine döndüğü hâlde, Selen, uzun süredir görmediği arkadaşı Levent ile biraz daha sohbet edebilmek bahanesiyle ve Levent'in ısrarlı davetiyle Ayaz'ın evine gelmişti ki Ayaz ona böyle bir teklifte bulunmamış ancak dostu Levent'e de yaptığı davet için ses çıkarmamıştı. Çünkü Levent'e bu evin kapıları sonuna kadar açıktı. Ancak Ayaz onları yalnız bırakarak odasına geçmiş, ikisinin yanında hiç oturmamıştı. Levent ve Selen biraz daha sohbet ettikten sonra ayrı ayrı odalarda uyumuşlardı. Ne olduysa her şey sabah olmuştu.

Selen'in yüz ifadesi oldukça ciddiydi. Güçlü, ne istediğini bilen bir kız olmanın verdiği cesaretle açık açık konuştu. "Kabul et. Kötü bir niyetim yoktu."

Ayaz, dostluklarının artık kendisi için geride kaldığını belli etti. "Bir an önce bu evi terk et."

Selen, ellerini siyah kot pantolonunun ceplerine soktuktan sonra Ayaz'a doğru yaklaştı ve onun kolunu tutmaya çalıştığı anda Ayaz bakışlarıyla kızı durdurdu. Kızın gözleri dolmuştu. "Kabul etmediğim bir suç için beni yargılama."

Ayaz'ı tereddütte bırakma çabası nafileydi. "Bu dürüstlük değil. Bana dokunmaya çalıştın ve belki de benden de aynısını bekledin." Yüzünde bir tiksinti ifadesi takınarak kızın yaptığı hareketi tasvip etmediğini belli etti. "Yeter artık. Bana böyle bir hareket yaptığını bile bile bu saatten sonra seninle nasıl normal hayatımıza devam edeceğiz? " Bir an Yasemin'i düşündü. Ona başka bir erkek böyle dokunacak olsa o erkeği bir daha Yasemin'in yanında görmeye katlanamazdı. Çıldırırdı.

Odasına giderek kapıyı kapattı ve pencerenin önüne geçerek onu aradı. Yasemin'i... Onu o kadar çok özlemişti ki. Bir gün bile ondan ayrı kaldığında, gökten sağanak yağmur misali yağıp, Ayaz'ı ve Yasemin'i sellerinde boğabilecek kadar güçlü bir özlemdi.

Telefon sadece bir kere çaldıktan sonra açıldı. "Günaydın," dedi Ayaz.

"Günaydın." Nasıl da durgundu kızın sesi. Hiç duymak istemediği gibi.

Ayaz'ın bakışları yine sitenin bahçesindeydi. Bu sefer dışarıdaki canlılığı hissetti.

"İyi misin?"

Bu soruyu duyduğu anda Yasemin'in gözleri birden doldu. "İyi. Peki ya sen?"

"İyi. Her şey yolunda."

Ayaz'ın, ailesini yıllar önce kaybettiği günü kastederek sabah sabah arama gerekçesini açıkladı. "Ben bugün senin sesini her zamankinden daha çok duymak istedim. Seni o kadar iyi anlıyorum ki." Biraz duraksadı. "Paylaşılacak ne kadar çok acımız var değil mi?" Ruhu ona nasıl da teslimdi.

Ayaz kızın sözünü kesti. "Hişşt..." dedi Yasemin'e. "Bir o kadar da mutluluk var önümüzde. Bugün de dün de ilk günlerden beri, beni en çok senin iyi anladığını biliyorum."

Yasemin bir süre sessiz kaldı. Ama dayanamadı. Özlem sanki göğsünü yırttı da geçti.

"Seni çok özledim."

Ayaz başını öne eğerek yatağına doğru yürüdü. "Çok az kaldı. Artık hep yanında olacağım."

Bu sözler bile Yasemin'in durgunluğunu gidermeye yetmedi. "Sadece sesini duymak istedim ve duydum. Kapatmam gerekiyor. Dükkânı temizleyeceğim."

Yasemin, telefonu kapatmak için öne sürdüğü bahanesi, Ayaz'ın suratına tokat gibi çarptı. Ve Ayaz, az önce ona, hep yanında olacağını söylediği hâlde hiçbir tepki vermemişti. Oysa verir, bir kelime dahi olsa mutluluğunu belli ederdi.

"Kapatman gerekiyor öyle mi? Çünkü dükkânı temizleyeceksin." Kendine hâkim olmak gibi bir derdi yoktu. Sesinin yüksekliğini de hisleri gibi serbest bıraktı. "Kahretsin," diye haykırdı. Ona çok nadir olarak sesini böyle yükseltmişti. Bir tek Yasemin onu bu kadar sinirlendirebiliyordu ve yine bir tek o, kimsenin etmediği kadar mutlu ediyordu.

"Neden böylesin? Sadece sesimi duymak için aramazsın sen. Mutlu olmak ve beni mutlu etmek için ararsın. Bana sakın yalan söyleyip farklı davranma."

Yasemin gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. "Bana bağırma. Sebebini bilmiyormuş gibi de davranma." İlk defa ona karşı bu konuda yürüttüğü suskunluğunu bozdu. "Nefret ediyorum," dedi hırsından ağlamamak adına kendisiyle cebelleşerek. "O kızın senin yanında olmasından ve bunu sana söyleyememekten, eski kız arkadaşların gibi susup bir köşeye oturmaktan nefret ediyorum." Söyleyecekleri henüz bitmemişti. "Bana geldiğin ilk gün benim bunlara karşı olduğumu kabul ettiğin hâlde aksi hareketler sergilemeden nefret ediyorum, çünkü biliyorum..." dedi ve sustu. "Benim için bazı alışkanlıklarından vazgeçmene gerek yok. Çünkü sen bildiğin gibi yaşamaya devam ediyorsun."

Parmaklarının arasında tuttuğu telefonu un ufak etmemek için direnen Ayaz odanın içinde birkaç adım attı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi görmüyor musun?"

"Görüyorum," diye bağırdı Yasemin. "O yüzden seni terk edemiyorum çünkü bir tarafımda sevgin diğer tarafımda beni yaralayan diğer sevgin."

Ayaz, bu sözleri duydukça bedeninin kaskatı olduğunu hissetti. Yasemin susmak istemiyordu.

"Açardın. Dünyanın en derin uykusunda dahi olsan benim telefonlarımı hep duyardın sen. Açmadığın telefonlar benden değil, istemediğin kızlardan gelirdi." İnceldiği yerden kopmasını istiyordu. "Kabul et," diye bağırdı boğazı yırtılırcasına. "Kendinden hiç ödün vermiyorsun."

Onu sabırla ve tüm soğukkanlılığıyla dinleyen Ayaz, "Duymadım," dedi. "Aradığını gördüğüm zaman şok oldum. Hemen dönemedim çünkü seninle yalnız konuşmak istedim. O sırada yanımda Selen vardı."

Yasemin'in bedeni birden buz kesti. Kesti, çünkü Ayaz'ın Yasemin'i zaman zaman öldüren, zaman zaman da kızı mahvedip dağıtan bir dürüstlüğü vardı. Göğsünün ortasına bir bıçak saplanmıştı ve o bıçağı ancak şu şekilde çıkarabilirdi. Ona sorarak... "Orada mı kaldı?"

"Evet."

Yasemin yüreği birden kıyıya çarpan yıkıcı bir dalga misali gelen cevaba kapılarak paramparça oldu. Elleri titriyordu. Ayaz'ın yüzüne telefonu kapatmamak için tüm gücüyle öfkesine direniyordu. "Rahatsız olacağımı düşündün mü peki?"

"Hayır," dedi Ayaz. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Düşünmüş ama düşünmek istememişti. "Ama bundan sonra bir daha kalmayacak."

Hatalar bir diğerini getiriyor, biri yaptıkça karşı taraf yıkıyordu.

"Sana bu kararı aldıran ne? Rahatsız olmam mı?" Bir ihtimal belki Ayaz'ın evet diyeceğini umdu. Ancak o ihtimal asla var olamazdı. "Yoksa başka bir şey mi?"

"Sonra konuşuruz. Şimdi sırası değil Yasemin." Şu anda canı bu konuyu konuşmak istemiyordu çünkü Yasemin'in üzülmesini istemiyordu. Üzüldüğü zaman bu ilişkiye çok zarar veriyordu.

Yasemin'in öfkesini katlayan bu geçiştirme başka bir hatayı daha getirdi. Zincirin bir önceki halkasının sözlerini Yasemin fısıldadı. Sesi boğuk ve ağlamamak için direnen ruh hâli yüzünden çok sertti. "Yoksa aranızda bir şey mi geçti?" Ani parlamaları meşhur bir kızdı o. Dakikalardır o kadar yoğun ve karmaşık hislerle boğuşmuştu ki "Ona dokundun mu?" diye sordu bugüne kadar Ayaz'dan bir kere bile şüphe etmediği hâlde. Yine hisleriyle baş edemiyordu.

Ayaz'ın sırtından boşalan buz gibi ter damlalarının bir benzeri alnının kenarından süzüldü. "Yasemin..." Yasemin'i aradı sesi. Bu soruyu ona sormayacak Yasemin'i.

Ölürdü de onu aldatmazdı. Ölürdü de Yasemin'den başka bir kıza dokunmaz, ona da bir başkasının dokunmasına izin vermezdi. Ama büyük sevgiler zaman zaman hırpalıyordu. Kıza duyduğu sevginin büyüklüğü de büyük sancılar meydana getiriyordu. Yasemin'in onu reddettiği gün içinden eksilenler o kadar fazlaydı ki, kendisine hiç tereddütsüz gelemeyen o kızı arıyor hâlâ kalbi, şu karşısındaki Yasemin'i yine en az onun kadar sevse de eksildiği kadar da farkında olmadan onu eksiltiyordu. Kızın korkularını umursamıyor, kendi bildiği hayata devam ediyordu. Bunu kasti olarak yapmadığı hâlde Yasemin haklı olarak güceniyordu.

Aldatmak iması Ayaz'ın içindeki bütün ipleri kopardı. Kopan her bir ip ona kızı yaralayan bir soğukkanlılığa taşıdı.

Ayaz'ı yıkıp dağıtan bu imaya rağmen Yasemin o yıkımın üzerine yürüdü. "Neden susuyorsun Ayaz? Bana çok iyi bildiğim cevabı vermek bu kadar zor değil."

Hayır diyeceğinden öyle emindi ki yine de ondan duymak istiyordu. Kıza karşı duyduğu kıskançlığın kendisini yaraladığına dair bir haykırış olarak sormuştu o soruyu. İyileşmek için de bildiği şeyi duymak istedi.

Ayaz'ın buz gibi yakıcı hiddeti hattın diğer ucuna yansıdı. "Sen bana bunu soramazsın..." Tüm benliği Yasemin'in kilometrelerce uzaktaki varlığına odaklandı. Kendisinden ölesiye emindi ve Yasemin'in de öyle olmasını istedi. "Sana bunun cevabını vermeyeceğim," dedi dağıtıcı aldırmazlığıyla. Bu da hatalar zincirinin son halkasıydı.

"Bu," dedi Yasemin'e. "Cevabı sende olan bir soru. Cevabın ne olduğuna karar verene kadar beni sakın arama."

Cevabı vermeyerek ona boyun eğmedi çünkü koskoca sevgisinin ispata ihtiyacı yoktu. Böyle seviyordu Ayaz onu; bıçak sırtı bir soruya cevap vermeyerek kendisini hiç tereddüt etmeden ateşe atıp kendisini de onu da kül edebilecek kadar. Çünkü onun sevgisini de öyle ihtiyaç duyuyordu; hiç tereddütsüzce gelişiyle.

Aşkın en saf hâliyle...

Yasemin Ayaz'ın yüzüne telefon kapattı. Onun tarafından sevilmek de onu sevmek de çok zordu.

Günümüz

"İncitip dökmeye meyilli bu aşk seni.
Sarıp sarmalamaya yeminliği olduğu hâlde."

Çiçek ve Rüzgâr

Ona çok kırgındı. O kadar kırgındı ki günlerce onu aramadığı hâlde Ayaz da onu aramadı ve böylece kırgınlığı, yoğunlaşan sisler misali çoğaldı.

Ayaz'ın o soruya cevap vermemesi değildi mevzu, asıl kırgınlığı Yasemin'i bu mevzuda anlamamasıydı. Belki de anladığı hâlde, kendisine duyduğu inançtan ödün vermemesiydi. Her ne olursa olsun Yasemin'in o sorunun cevabını duymaya ihtiyacı vardı. Ayaz'ın kendisini cevapsız bırakmaya cüret etmesi kızı çok incitmişti.

Yasemin'in içinde sürüp giden bu kırgınlığı da onunla beraber İstanbul'a gidiyordu. Siyah sırt çantasını alarak salonda oturan babasının yanına geçti. Metin Bey televizyondaki akşam haberlerini dinliyordu. İkizler de Leyla'nın ailesinin evine Leyla'nın erkek kardeşi ile oynamaya gitmişlerdi. Gölge Yasemin'i havaalanına bıraktıktan sonra onları alıp eve getirecek, bir hafta boyunca Yasemin'in yerine onlarla elinden geldiğince

ilgilenecekti. Yasemin İstanbul'a Leyla'nın yanına gidiyordu çünkü babası, onun değişikliğe ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Üç gün önce yaşadıkları olay yüzünden kızıyla arası çok sıcak değildi. Ona, hayatında ilk defa böyle bağırıp çağırmış, aylardır bir türlü çözüme kavuşturamadıkları meseleyi tekrar ve çok şiddetli bir şekilde açmıştı. Çünkü adam güzeller güzeli, dünya akıllısı kızına bu hayatı layık görmüyordu.

"İdare edebileceğinden emin misin Gölge? Hâlâ kalabilirim aslında." Kardeşleri konusunda o kadar endişeliydi ki kendisine gezmeyi dahi layık görmüyor, yaşının gerektiği gibi yaşamına devam edemiyordu. Metin Bey Yasemin'in endişesine karşın iç çekti. Kızına kıyamıyor olmasına rağmen ona kızıyordu da aynı zamanda. "Git artık ve biraz eğlenmene bak."

Yasemin babasının kendisine hâlâ dargın olduğunun farkındaydı. "Sen istiyorsan tabii," dediğinde Metin Bey televizyonun sesini kısarak bu duygusunu belli etti. "Ben istiyorum diye bir şey yapacaksan tekrar sınava gir ve okula git."

Yasemin başını öne eğerek usulca salondan çıkacağı anda "Yasemin!" diye seslendi adam. Onun gittiğini görme imkanı yoktu ama usulca kaçacağının farkındaydı. Yüzü televizyona dönük olduğu hâlde şu anda tek odak noktası kızıydı. Bu sefer kararlıydı. "Gideceksin kızım. Çocukların teyzesiyle ve halanla konuştum."

Yasemin elindeki çantayı bırakarak babasının yanına doğru yaklaştı ve onun dizlerinin önüne çöktü. Elleri babasının dizinde, yüreği büyük bir korkunun arifesindeydi. Şiddetle itiraz etti çünkü babası bu konuyu bir öneri olarak sunardı hep.

Geçen tartışmalarında ve bu sefer çok kararlıydı. "Hayır baba, bunu yapamazsın. Sen onları sevmiyor musun?"

"Seviyorum ama seni de çok seviyorum. Onlar emin ellerde olacaklar."

Yasemin birden ağlamaya başladı. "Yalvarırım yapma. O gün sana defalarca aynı şeyi söyledim. Bırakmam! Ne onlara ne anneme ne de kendime bunu yapamam."

Metin Bey elleriyle kızının saçlarını aradı ve onların üzerini okşadı. "Olmaz Yasemin." Sesi nasıl da sevgi dolu ve takatsizdi. "Senin gibi bir çocuğun geleceğini ellerimle ateşe atamam." Onu bu kararı almaya zorluyordu. "İster git ister gitme onları yollayacağım."

Aslında onlara da o kadar düşkündü ki hangi parmağını keserse kessin canı yanıyordu şu anda. Gül gibi kızını bu kasabaya mahkûm edemezdi. Yasemin onun gözünde kimselere benzemiyordu. "Liseye başlayacakları zaman dönerler."

"Sana ne olacak?" diye bağırdı Yasemin. "Onlar olmadan ne yapacaksın?"

Ağlamayı bırakarak metanetini topladı. "Sana bu konu dışında hiç karşı gelmedim ama ben kararımı verdim," dedi. "Bin defa dahi göndersen bin defa gider alırım onları. Onlar benim kardeşlerim. Asla bırakmam!" diye haykırdı.

Metin Bey koltuğun kenarına tutunarak ayağa kalktı. Bunaldığı zaman kendisini bahçeye atardı. Öne iki, sola doğru da on adım attığı anlarda sessizdi. Kapının pervazının yanında olduğunu bildiği için eliyle biraz etrafı yokladı ve pervazı tuttu. "Nereye kadar gidecek?" diye sordu. "Esat Bey'in toru-

nuyla evlenmene izin verip, kendine başka bir yol çizmene ve burada kalmana izin vereceğimi mi zannediyorsun?"

Yasemin, babasının Ayaz ile olan ilişkisini az çok tahmin ettiğini biliyordu fakat böyle bir cümleyi de tavizsiz tavrı da ondan beklemiyordu. Sırtı kızına doğru dönük olan Metin Bey, güçlü, kasabada hatırı sayılır, parlak zekâlı, kasabanın nadir okuyan insanlarından bir tanesiydi. Belki böyle bir insan olmasaydı Yasemin'in içinde bulunduğu durumu kabullenir, ona sesini çıkarmazdı ancak Metin Bey hem eğitime hem de kızına çok düşkündü. Kızının zekâsı da ona çekmişti. Sert bir baba değildi ama öz, üvey o kadar evladı bir arada, ayrım yapmadan büyütebilecek bir adalet duygusu vardı. Adaletin hüküm sürmesi için birileri illa ki incinir fakat hak yerini bulurdu. Stresli durumlarda olayların uzun vadesini düşünürdü. Hâliyle Yasemin'in gözyaşlarını şu anda çok önemsemiyordu.

"Gidecekler," dediğinde Yasemin "Hayır!" diye bağırdı. "Ben böyle mutluyum."

Bu sözler sızlattı yaşlı adamın yüreğini. Yasemin'in asla istemediği bir hayat artık onu mutlu mu ediyordu yoksa çaresizlikten yalan mı söylüyordu? "Benim mutluluğum Çınar ve Yağız'ın mutluluğu, onların geleceklerine katkı sağlamak olacak."

Metin Bey kızına hiç cevap vermeden, "Sonra yine konuşacağız," dedi. "Şimdi git ve biraz kafanı dağıt. Ama bu konu burada kapanmadı Yasemin. Senin, geleceğine sırtını dönmene izin vermeyeceğim."

Adamın hâlâ Yasemin'i ikna edebileceğine dair umudu vardı.

Yasemin gönülsüzce çantasını eline alarak ayaklarını sürüye sürüye arabaya bindi. Babasından biraz uzak kalmak her ikisine birden iyi gelecek gibiydi. Babasıyla yine sert bir viraj dönmüştü. Onun çok kararlı olduğunu biliyordu ama o da kararlıydı. Gölge'nin sessizliğine o da ortak olarak havaalanına kadar sustu fakat ağlamadı.

Havaalanına vardıklarında Gölge'ye motorun anahtarını uzattı. Yaşadığı stresi şimdilik geride bırakarak ona gülümsedi çünkü bu mücadeleye çok alışmıştı. O anlarda sarsılsa da uzun süreli bir melankoliye kapılmıyordu. Kardeşlerini asla bırakmayacaktı. "Babama ve kardeşlerimize iyi bak. Tabii motosikletime de."

Gölge anahtarı eline aldıktan sonra Yasemin'in sırtına siyah sırt çantasını astı. Babasıyla yaşadığı az önceki tartışma onu da üzmüş olmasına rağmen Yasemin'in kaybetmeyeceğini asla biliyordu. Onu, Gölge kadar iyi kimse tanıyamazdı. Gitmeyecekti.

Cebinden bir zarf çıkararak başını utançla öne eğdi. Yasemin önce üzerinde Leyla yazan zarfa sonra da Gölge'ye baktı. "Şaka yapıyorsun?"

Gölge omuz silkerek zarfı tekrar uzattığında Yasemin onu çok değerli bir mücevher bulmuş gibi kaptı ve hızla kırmızı montunun cebine sokuşturdu. Kalbi küt küt atıyordu.

"Bunun bir itiraf mektubu olduğunu söyle."

Gölge konuşamadığı hâlde Yasemin ona hep o tür fiiller kullanırdı çünkü Yasemin'in gözünde Gölge dünya üzerinde en çok konuştuğu kişiydi. Konuşmak için onların sözcükle-

re ihtiyacı hiç olmamıştı. Ayrıca Yasemin, Gölge'yi sessizliğe mahkûm bir insan olarak görmüyordu.

Gölge başını öne eğerek çok nadir görülen o gülümsemelerinden birini verdi. İşte bu hareketi binlerce sözcüğe bedeldi. "Canım," diyerek sarıldı abisine.

Gölge temkinli bir bakış atarak bu sefer zoraki tebessüm etti. "Hayır," diye itiraz etti Yasemin. "Asla şüpheye düşme. O da seni çok seviyor. Sessizce yıllardır seviyor."

Gölge derin ve rahatlatıcı bir nefes soluduktan sonra eli ile uçağın saatlerinin yazdığı panoyu işaret etti ve kızı çantasından ittirdi. "Tamam, tamam gidiyorum. Mektubunun bir an önce ulaşmasını istediğini biliyorum. Oysa mesajda atabilirdin. Çok romantiksin sen ama."

Koşarak güvenlik noktasına gittiğinde içi de dışı da dünyalara sığmıyordu. Kendi hüzünlerinin üzerine bir anlığına mutluluk perdesi çekilmişti sanki.

Hüzünlerinin kaynağından bir tanesi olan kişi belliydi. İki hafta sonra temelli olarak Günalan'a dönecek olan Ayaz da İstanbul'daydı. Buna rağmen Yasemin İstanbul'a gittiğine dair Ayaz'a bir haber vermemişti. Onu çok özleyip, sesini duyabilmek için yanıp tutuştuğu hâlde eli telefona gidememişti.

Ve Ayaz, Yasemin'in kırgın olduğunu bildiği hâlde Yasemin'i kendi hâline bırakmıştı. O da onu aramayacaktı çünkü aşkından ölecek olsa bile böyle bir iradeye fazlasıyla sahipti. Nasıl olsa kısa bir süre sonra Günalan'da mutlaka bir araya gelecekler ve Ayaz'ın hışmından nasibini alacaktı. Tabii sevgisinden de çünkü Ayaz, Yasemin'e ne kadar kızarsa kızsın sonsuz

sevgisini asla ondan esirgemiyordu.

Nihayet Yasemin İstanbul'a geldiğinde hava değişikliğinin kendisini yatıştırdığını, nefes aldırdığını ve iyi geldiğini inkâr etmedi. Leyla'nın yanında olmak bile kızı dingin ve rahatlatıcı bir ruh hâline sokuyordu. Leyla'ya Gölge'nin mektubunu vermiş fakat ketum kuzeninden mektuba dair hiçbir yorum alamamıştı. Leyla, mektubu hiç okumamış gibi davranıyordu. Yasemin bir daha sordu. "Cevap yazacak mısın?"

Leyla yine onu kibarca geçiştirdi. "Bu akşam için harika bir plan yaptım. Sen geleli iki gün olduğu hâlde, sırf ben okuldan geç geliyorum diye dışarı çıkamadık."

Kırmızı, iri boncuklu bir kolyeyi Yasemin'e uzattı. "Bunu da senin için yaptım. Tak ve üzerine şık bir şeyler giy."

"Harika bir plan ve sen?" Yasemin hayretler içindeydi. "Sen sıra dışı şeylerle asla uğraşmazsın." Leyla gerçekten sıradan basit rutin bir hayatı seven kızdı. "Nereden aklına geldi diye sonra soracağım çünkü şimdi hemen giyinmeye gidiyorum."

Leyla'nın odasına giderek kırmızı kolyeyi taktı. Siyah bir gömlek giydikten sonra altına da aynı renk bir kot pantolon geçirdi. Üzerine de yanında getirdiği tek montunu geçirdi. Saçlarına şekil vermek için avuç içleriyle onları şöyle bir düzelttiğinde avucuna bir tutam saç geldi. Uzun süredir dökülüyorlardı. Annesini kaybettikten sonra yaşadığı üzüntü sebep olmuştu bu duruma. Doktor öyle söylemişti. Neyse ki ilk günlerdeki gibi çok değildi avucundaki saç telleri. Ve gür, kabarık dalgalı saçları hâlâ onunlaydı.

"Ben hazırım Leyla. Nereye gidiyoruz?"

"Sadece yemeğe gidiyoruz. Benim arkadaşlarımla tanışacaksın. Ufuk da bize katılacak. Hadi aşağıda bekleyelim Ufuk ya gelmiştir ya da gelmek üzeredir."

Yakın bir dostla huzurlu saatler geçirmek bu aralar en çok ihtiyaç duyduğu şeydi. Sevincini tutamadı. "Ufuk mu? Çok özledim onu."

Çantasının içindeki eşyaları kontrol ettiği sırada telefon çaldı. "İşte geldi bile," diyerek kapının otomatiğine basarak koridordan geçip, çantasının içinde bulamadığı cüzdanını aramak için Leyla'nın odasına girdi. Sabah ekmek aldıktan sonra onu nereye koymuştu? Alnını kaşıyarak mutfağa doğru hareketlendiği anda asansörün kapısının açılma sesini duydu ve hızla sokak kapısını açtı. Ufuk gelmiş olmalıydı. "Ben cüzdanımı bul..."

Birden tüm sevinci solarak yerini, her şeye rağmen gürültülü bir kalp çarpıntısına bıraktı. Ayaz elini kapının pervazına yaslayarak kızı baştan aşağıya hiç de sıcak olmayan bakışlarla süzdü. Kırgınlık şöyle dursun, Ayaz'ın koyu yeşil gözleri menziline girdiği anda Yasemin'in dünyası sadece Ayaz oluyordu. Yine öyle oldu ve hissettiği diğer duyguların hepsi büyük bir yıkıma uğradı. Sıkı bir nefese ihtiyacı vardı çünkü kırgınlığını yeniden çağırmalıydı.

O sırada Leyla onların yanındaydı. Ayaz ona aldırmadan, kendisini bir anda karşısında bulduğu için dudakları hayretle aranan Yasemin'e bir soru sordu.

"Bitti mi?"

İlişkilerini kastediyordu. Yasemin yüzüne sert bir tokat yemiş gibi oldu çünkü sorunun ona geçirttiği şok yüzünden yanakları

al al yanmaya başladı. Bu soruyu nasıl sorardı? Yasemin'in tutulup kalması Ayaz'ı o soruyu yinelemeye itti. Aslında cevabı çok umursamıyordu. Yasemin'e duyduğu öfkeyi yansıtıyordu.

"Eğer bittiyse," dedi sert bir fısıltıyla. "Sana bu saatte kimi beklediğini ve onunla nereye gideceğini sormayacağım."

Emrediciliği kıza bir geri adım attırdı, kızın üzerindeki monttan ve sözlerinden onun ne yapmak üzere olduğunu anladığını belliydi. "Sana İstanbul'a gelerek bana neden haber vermediğini de sormayacağım. Ama bitmediyse..." Eli ile yeri işaret etti. "Burada kalıp benimle konuşacaksın."

Yaklaşık bir saat önce dedesiyle telefonda konuşmuştu. Yasemin'in İstanbul'da olduğunu kızın babasından öğrenen Esat Bey torununa onun moralinin nasıl olduğunu sormuştu çünkü babasıyla yaşadığı olaylardan haberi vardı. Elbette Ayaz ve Yasemin'in görüştüklerini düşünerek yapmıştı bunu çünkü artık ilişkilerini kabullenmişti. Zaten Ayaz ile tartıştığı günden sonra bu mevzuya karşı olduğuna dair onunla hiçbir konuşma yapmamıştı. Ayaz'ın Yasemin'i çok sevdiğini biliyor, Yasemin adına da başına gelenlerden dolayı çok üzülüyordu.

Yasemin için biten bir şey yoktu. "Kalmayacağım çünkü arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum. Sonra konuşuruz. Ayrıca haber vermedim çünkü hâlâ sana kırgınım."

Cüzdanını almak için mutfağa doğru hareketlendiğinde Ayaz Leyla'ya müsaade isteyen bir bakış attı. Leyla geriye doğru çekilerek kapıyı biraz daha açtı. Bu sessiz davet üzerine hemen içeri giren Ayaz mutfağa geçerek kapıyı kapattı. "Ben buradayken arkadaşlarınla mı gidiyorsun?"

"Evet. Bunda garip olan ne var? Bana saygı duyacağını umuyorum çünkü sen de..." dediği anda Ayaz kendisini sakinleştirmek için derin bir nefes çekti içine. "Sen yanımda olduğun zaman ben aynı hareketi hiç yapmadığım için sana saygı duymamı bekleme."

Yasemin onun haklı olduğunun bilincindeydi. Eğer yanında Yasemin varsa Ayaz onu bırakıp da asla arkadaşlarının yanına yalnız başına gitmez, mutlaka onu da götürürdü. Ne diyeceğini bilmez bir hâlde ensesini ovalayan Yasemin gözlerini ondan kaçırdı. "Gideceğim. Sonra konuşuruz çünkü şu anda gerçekten seninle konuşmak istemiyorum."

Ayaz kızın bu sözlerine önce hiç tepki vermedi. Sonra başını ağır ağır salladı. "Hayır, buna müsaade edemem. Benim kız arkadaşım bana bunu yapamaz."

Yasemin birden çılgına döndü. "Tabii!" diye haykırdı. "O zaman şöyle yapalım. Beraber çıkalım. Sen de bizimle gel ve ben eve Ufuk'la döneyim. O burada kalsın ve sen sabah beni ara. Ben telefonu müsait olmadığım için açmayayım."

Selen ve Ayaz olayını kastediyordu. Ayaz gözlerini kısa bir an yumarak "Olur," dedi sakince. O kadar sakindi ki kız nefesini tutarak onun yine kendisinin canını nasıl yakacağını beklemeye başladı. "Ben de sana Ufuk'a dokunup dokunmadığını sorarım sana."

Ayaz bu sözcükleri bir araya getirirken bile damarlarındaki kan akış hızının değiştiğini hissedebiliyordu. Sesi de onun hızı gibi yükseldi. "Sorarım değil mi Yasemin? Ve sen bana asla kızmazsın çünkü senin güvenilmez, sadakatsiz bir alçak olduğunu düşünmem çok normal bir şey."

Yasemin dişlerini sıktığı hâlde ona cevap veremedi. Ayaz'a sorduğu o soruya karşın Ayaz yine kendisini pişman etmişti. Sevgilisiyle yaşadıkları en ufacık bir tartışmada bile oklar hep kendisine dönüyor, sonunda incinen hep kendisi oluyordu. Ödün vermeyen bir karaktere sahip Ayaz ile beraber olmak ve böyle birisini sevmek onu çok yoruyor ama yine de ondan vazgeçemiyordu. Sonunda patladı.

"Kıskandım! Anlamıyor musun?"

"Öyleyse bana öyle söyle. Benimle tartışmayı göze alamadığın için..." İşaret parmağı kızı buldu. "Sadakatimi sorgulama. Sadakatimi sorgulayarak benimle olma çünkü bu ikimizi de çok zorlar." Bakışları Yasemin'i küçümsercesine kısıldı. "Sen hiçbir zaman kendini bana tastamam bırakmayacaksın değil mi?"

Yasemin yine onunla baş edemiyordu. "Delirdim," diye isyan etti. "O kızdan zaten rahatsız oluyorum. Sana ondan ya da bir başkasından uzak durmanı söyleyememek... Bunun bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

Mutfak kapısına doğru hareketlendi. "Söyleyemiyorum çünkü arkadaşlarından seni ayırmak bencillik gibime geliyor." Sonunda kazanmaktan vazgeçerek kapıya yaslandı. "Sen de bana söylemiyorsun çünkü umursamıyorsun." Ellerini iki yana açarak, Ayaz'ın kendisini anlamasını isteyen bir tavır takındı. "Hani Ufuk beni yemeğe davet etmişti. Oradaydın ve ağzını bile açmadın. Ne iyi eğlenceler diledin ne de aksini söyledin. Yokmuşum gibi..." Ellerini şakaklarından saçlarına doğru kaydırdı. "Ben yokmuşum gibi davranıyorsun."

Ayaz duyduklarına inanamıyordu. Kıza doğru hareketlenerek avuç içlerini kapıya yasladı ve onu bedeniyle kapının

arasında bıraktı. Aralarındaki bir adımlık mesafeye dolan gerginlik mevcudiyetini aldıkları her nefeste artıyordu.

"Ertesi gün İstanbul'a gelecektim. Ben yanında olamayacağım diye sana gitmemeni nasıl söylerdim Yasemin? Gözlerindeki o hüznü senden bir an için alabilecek bir olaydan seni nasıl mahrum bırakırdım?" Buna rağmen onun gidecek olmasını kıskanmış ve sahteliğe tahammülü olmadığı için kıza iyi eğlenceler bile dilememişti. Duygularının esiri olmadığını Yasemin'e gösterip onun gezmelerine ses çıkarmadığı durumlarda bile kızı incitiyordu.

Yasemin, aşamayacaklarını bildiği tartışmayı ellerini onun beline sararak sonlandırdı çünkü en son duyduğu ona ağzını açacak pay bırakmamıştı. Buna rağmen ne hissettiğini inkâr etmedi. Gözlerini yumdu. "Seninle olmak çok zor," dediğinde Ayaz burnunda içeri derin bir nefes çekti. Bunun anlamı, Yasemin biraz daha ileri giderse bu konuşmanın sonunun iyi olmayacağıydı.

"Değil sevgilim. Beni olduğum gibi kabul edersen ortada hiçbir sorun kalmaz."

Sevdiği insanın sözleri kızın çıkmazlarını daraltti. "Seni olduğun gibi kabul etmek mi?" Özgürlüğünü çok seven, kızı birçok konuda anladığı hâlde kendi bildiğini okuyan, ödün vermeyen Ayaz'ı kastediyordu. Bir yandan yağmur gibi kızın üzerine sevgi yağdırırken diğer yandan onu o sularda üşüten Ayaz'ı.

Yasemin'in neleri neleri kastettiğini çok iyi bilen Ayaz, daha doğrusu Yasemin'in bir türlü baş edemediği Ayaz başını ağır

ağır salladı. "Evet," dedi aldatıcı bir fısıltıyla. "Beni olduğum gibi kabul et. Seni çok seven, sonuna kadar sadık, seninle bir ömür geçirebilmek için her şeyi kabul edebilecek bir insan olarak..." Yasemin kaybetmişlik hissiyle baştan ayağa sarmalandığında Ayaz son noktayı koydu. "Ben sadece buyum. Başka bir şey değilim."

Konuşulmuyordu işte. Ayaz'ın saydıkları Yasemin'in tüm benliğiyle inandığı gerçeklerdi ama yetmiyordu. Sonunda çenesini dikleştirdiğinde Ayaz biraz geri çekilmek için kollarını indirdi ve onu dinlemeye hazır olduğunu belli etti. "Peki," dedi Yasemin. "Bana geldiğin gece beni asla üzmeyeceğini söyledin. Yalan mıydı? Üzülüyorum işte. Üzme o zaman."

Elbette Yasemin biliyordu. Ayaz'ın kapısına gittiği gün Ayaz'ın çoktan değiştiğini, o gece vadettiklerini tekrar vadetmeyeceğini biliyordu.

"Belki de!" diye haykırdı. "O gece ben haklıydım. Böyle olacağını bildiğim için gelmedim sana." Ayaz'ı biraz da olsa bu durumu düşünmeye itmek için işaret parmağını kendi şakağına bastırdı. "Bunu hiç düşündün mü? Yaptığın bu hareketleri, seni ilk seferde kabul etmiş olsaydım yine de yapacağını, kendi hayatından taviz vermeyeceğini hiç düşündün mü sen?" Kendini toparlayabilmek için yutkundu. "Benim korkularımın yersiz olmadığı aklına geldi mi?"

Ayaz başını hızlı hızlı sallayarak ona kızgınlıkla hak verdi. Dişlerini sıkıyordu çünkü şu anda gerçekten sinirlenmiş, öfkesini dizginlemeye gerek görmüyordu. Kızdan uzaklaşarak ellerini, ilk defa girdiği mutfağın tezgâhına yasladı.

"Evet," dediğinde sesi yükselmedi ancak kızın içini deldi geçti sonraki sözcükler. "Evet, düşündüm ve bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğimizi anladım." Tekrar ona doğru döndü. Yasemin'in gözlerinin içine bakarak, "Çünkü bana onları yaptırabilecek tek insan sendin. Bana o gece, *hayır* demeden önceki sen." Sesi alaycı bir hâl aldı. "Eğer korkmasaydın belki öğrenirdik."

O zamanlar içinde var olan inancı anlatmaya gerek görmedi. Yapabileceğine, Yasemin'i asla üzmeyeceğine öyle çok inanmıştı ki. Onun için bütün planlarını ertelemiş ve nefret ettiği hayatı yaşamaya sürdürmeye karar vermişti. Sırf sonunda Yasemin var diye, olmazlarını olur yapmış, hiçbir kız için aklına dahi getirmediği fedakârlıklar da bulunmuştu. Yasemin ona hayır dediğinde ve bunu hiç ama hiç ummadığı bir gerekçe ile yaptığında, birden dipsiz bir boşlukta bulmuştu kendisini. Öyle bir sarsılmıştı ki Yasemin tekrar kendisine geldiğinde Ayaz o boşluktan bir başka Ayaz olarak çıkmıştı. Saf, yalın ve hiç tereddütsüz sevgisini tamamlayacağını düşündüğü kız ona güvenmiyordu. Çünkü Ayaz sıradan bir âşık gibi gitmemişti ona, yıllarca uğruna birçok şeye katlanıp emek verdiği ve sınırlarına ulaştığı hayallerinden tekrar uzaklaşarak gitmişti. Ve şu anda gerçekten bilmiyordu. Çünkü yaşayamadığı bir şey hakkında bilmeden konuşmak istemiyordu.

Yasemin'i mahkûm ettiği belirsizlik kızın kalbinde başka bir sızı yeşertti. Arkasını dönerek kapıyı usulca açtı. Onunla daha fazla konuşmaya gerek duymuyordu. Yasemin, Ayaz olmadan gideceğini ima ederek "Biz çıkıyoruz," dediğinde Ayaz

bir eliyle yüzünü ovaladıktan sonra bir iki saniye sessiz kaldı. Soğuk ve sertti. "Bana cevap ver." Kızın ayakları, bu emir gibi çıkan talep karşısında olduğu yerde kaldı. "Az önce bu eve girmeden önce söylediğim sözleri hatırlıyor musun? Ben buradayken tek başına gidemeyeceğinle ilgili olanları."

Yasemin'in sessizliğini evet varsayarak, hâlâ sırtı kendisine doğru dönük duran kızın arkasından yaklaştı. Başını onun omzuna doğru eğerek sesini alçalttı. "Hatırlamana sevindim." Oysa sesi hiç sevinmiş gibi değildi. Aksine iğneleyici bir havayla sarmalanmış olsa da tehditkârdı. Ona gitme demediği hâlde bin beter bir duruma soktu.

Kızı arkasında bırakarak evden çekip gitti. Yasemin'i öyle bir tutsak etti ki olduğu yere, kızın başından aşağıya kaynar sular indi birden.

Ayaz ya ilişkilerini bitirmişti ya da Yasemin'in tek başına gidemeyeceğini söylediği hâlde kızı artık umursamıyordu. Belki de o sözleri ezip ezmeyeceğini görmek istiyor, fakat Yasemin ile tartışmıyor, onu durdurmuyor veya başka bir şey söylemiyordu. Bu tam Ayaz'ı anlatan bir tepkiydi. Kıskançlık yok, engelleme yok ama hepsi son demine kadar kızın iliklerindeydi.

Yasemin onun gitmesini bekledikten sonra montunu çıkararak yere fırlattı. Leyla'nın karşısında yaptığı bu hareketin ardından oturma odasına yöneldi. "Siz çıkın, ben gelmeyeceğim."

Giderse Ayaz'ı çağırmak zorunda kalacak, ona boyun eğmiş olacaktı. Onu çağırmadan gidecek olursa Ayaz bu ilişkiyi bitirebilirdi. Yasemin buna dayanamaz, ihtimalini dahi göze alamazdı. Yine kalbi kırılmış, yine darmadağın olmuştu. Hâlâ

Ayaz'a çok kırgın, hâlâ onun karakteri karşısında ayakta durmakta zorlanıyor ama yine de eğilmiyordu. Buna rağmen çok yıpranıyor, korktuğu her şeye katlanmak zorunda kalıyordu.

Üzülüyordu.

Leyla, ısrarla kalmak istese de Ayaz'ın onun planını da bozma ihtimali Yasemin'i iyice çileden çıkaracaktı. "Allah aşkına git," diye çıkıştı Leyla'ya. "Sadece bir kere beni düşünme. Ya da beni böyle düşün ve kendi halime bırak."

Leyla dudaklarını birbirine bastırarak kapının kolunu tuttu. Hiç istemediği hâlde ısrarcı davranmadı. Aklı onda kalarak dışarı çıktı ve asansöre bindi. Yasemin mutfağa giderek kendisine bir bardak su doldurduğu anda kapı tıklatıldı. Leyla evde bir şey unutmuş olmalıydı. Hızla kapıyı açtığı anda Ayaz'ı karşısında buldu.

Birden Yasemin'in düşmanca bakışlarına maruz kalan genç adam, kızın içinden geçenleri bildiği hâlde ona aldırmadı. "Niye geldin?" diye bağırdı Yasemin. Ardından kapının kolunu bırakarak içeri girdi.

Onun aşağıya inmediğini gören Ayaz o sırada arabasında oturmuş sakinleşmeyi bekliyordu. Leyla'dan Yasemin'in dışarı çıkmayacağını öğrendiği anda yukarı çıkmış ve kızı görmek istemişti. Her ne kadar az önce onu çok hırpalamış olsa da Yasemin'in yalnız kalmasına katlanamazdı. İçeri girerek kapıyı usulca kapattı.

"Hadi," dedi kıza. "Çıkıyoruz. Planını bozmanı istemiyorum."

Yasemin oturduğu kırmızı koltuktan ayağa kalkarak onun karşısında dikildi. "Gitmeyeceğim. Kazandın işte."

Ayaz kızın omuzlarını tutarak "Yasemin," diye fısıldadığı hâlde onun küskün bakışlarının kendisine bakmasını sağlayamadı. "Bu nereye kadar böyle gidecek?"

"Bunu kendine sor."

"Soruyorum," dedi Ayaz bunu gerçekten yaptığını belli eden samimi bir tonda. "Fakat cevabını bulamıyorum. Buna rağmen, seninle ilgili cevabını bulamadığım her soruda çok iyi bildiğim o gerçekleri buluyorum karşımda."

Yasemin'in usulca yutkunması artık onu avucunun içi gibi bilen Ayaz'ın yüzüne yarım bir tebessüm yerleştirdi çünkü duyguları ile kolay kolay baş edemeyen Yasemin'in daha fazlasını duymak için heyecanlandığını biliyordu. Ah onu öyle iyi tanıyordu ki.

"Bulduğum gerçekler belli," diye sesini alçalttı. "Sen aşksın. Sen, içimdeki rüzgârda korumak zorunda olduğum buna rağmen bazen sadece senin üzerine estiğimsin."

Kırılgan bir çiçeği deliler gibi sevdiği hâlde, doğası gereği, hiç istemediği hâlde nasıl da çatıştığını anlatıyordu. Kızın içini titreten sözleri sürmeden önce ellerini onun yanaklarına doğru kaydırdı ve inatçı sevgilisinin yüzünü kendisine doğru çevirdi.

"Değişip değişmeyeceğime dair sana bir söz veremem ama buna rağmen sana bir soru sormak istiyorum."

Yasemin'in kurşuni incilerinde küçük birer pırıltı yandığı hâlde ikisi de hemen söndü. Korkmaya başlamıştı yine. Ayaz ona doğru iyice eğilerek gözlerinin içine koyu yeşil bakışlarını temas ettirdi. "Sana," dedi "Bu sefer, bir daha kararından dönmene izin vermeyeceğim ve cevabının hayır olmasını istemediğim bir soru soracağım."

Kararını değiştirdiği takdirde bir daha kendisini bulamayacağını söylemedi ama... Yasemin'in üzerine Ayaz'ın bu karanlık düşüncesi yine sert bir kasırga gibi esti.

"Benimle evlenir misin?" diye sorduktan sonra kızın dudağının kenarına belli belirsiz, kızın gözlerinden yağmur gibi yaşları yağdıran bir öpücük bıraktı.

Belki bu soruyu bir süre sonra soracaktı fakat bu gece gördükleri Ayaz'ın bir şeyden iyice emin olmasını sağlamıştı. Bugün ya da yarın sormak hiçbir şeyi değiştirmezdi çünkü rüzgar çiçeği seviyordu.

Yasemin de o yüzden ağlıyordu çünkü çiçek, rüzgara çok âşıktı.

"Neyi sevdiysen, ödediğin bedel de odur; ya savurup atan bir esinti ya da rüzgârına kattığın bir avuç yapraktır. Çünkü sen çiçek o rüzgar."

Zaten Dokundun

Yasemin tam dudaklarını aralayıp cevabını içindeki tereddütlere rağmen vereceği anda, Ayaz işaret parmağını kızın dudaklarına dokundurdu. "Hişşt... Hemen cevap vermek zorunda değilsin."

Yasemin'in hem mutluluk hem sızı dolu gözyaşlarını işaret parmağının tersiyle sildiği anlarda o çok arzuladığı cevabı aldı. "Evet," diye fısıldadı Ayaz'ın bileklerini tutarak. Gözleri birbirine kenetlenmiş iki sevgilinin yüzündeki kederli ve bir o kadar içten gülümsemelerin sebebi aşktı. Her şeye rağmen sürüp giden, bitmeyen aşk...

Kollarını indiren Ayaz kızın parmaklarına kendilerininkini kenetledi. Yerde duran kıza ait olduğunu çok iyi bildiği kırmızı montu eline aldı. "Hadi çıkıyoruz."

Beraberce arabaya binerek sessiz bir yolculuğa başladılar. Yanındaki sevdiği kızdı. Ona verdiği cevapla Ayaz'ı dünyanın en mutlu insanı yapan kız. "Nereye gideceğimizi söyle," dediğinde Yasemin ona bu gece gitmeyi düşündükleri mekânın ismini ve semtini söyledi.

Bir süre daha, huzur verici bir sükunet hakim olsa da Yasemin'in korkuları bir değil bin taneydi. Kardeşleri, babasıyla en son yaşadığı tartışma ve Ayaz'ın değişip değişmeyeceği, hepsi birden kızın kalbini avucunun içine almış, tüm bunlara rağmen Yasemin, Ayaz'ı bir defa kaybetmiş olmanın korkusuyla cevabını hiç düşünmeden vermişti. Bir de inanç vardı içinde. Ayaz'ın değişeceğine dair koskoca bir inanç...

Yemek yiyecekleri yerin önüne geldiklerinde Ayaz sevgilisinin sırtına dokundu. "Yasemin," dedi içeri girmeden hemen önce. "Ben sabırlı bir insanım." Ah, Ayaz'ın sınırları zorlayan sabrı kızı bazen tüketiyor bazen de çok mutlu ediyordu. O sabır sayesinde Yasemin'i beklemeye ve planlarını ertelemeye kalkmıştı bir zamanlar. "Sen kendini hazır hissettiğin zaman evleneceğiz." Ellerini iki yana açarak güven verici ve bir o kadar rahatlatıcı o tebessümü verdi. "Ben her zaman hazırım ve beklerim." Başından geçenler yüzünden fazlasıyla yıpranan kızın üzerine aceleci davranması konusunda gitmek istemiyordu. "Yeter ki beni, bizimle ilgili meselelerden dolayı bekletme. Onun dışında, eğer yarın evlenmemizi istiyorsan bunu da yaparım."

Yasemin'i rahatlatan bu sözlerden sonra Yasemin parmak uçlarında yükselerek Ayaz'ın yanağına bir öpücük bıraktı. "Babam," dediğinde Ayaz bir elini kızın montunun altından geçirerek belini sımsıkı kavradı. "Biliyorum. O meseleyi bana bırak. Sen bana gelmek istedikten sonra buna kimse engel olamaz. Onunla konuşurum."

Yasemin başını onun göğsüne yasladı. "Peki ya kardeşlerim? Onları asla bırakmam."

"Biliyorum," dedi Ayaz. Burnuna, akşam serinliğiyle esen kış rüzgârının savurduğu koku doluyordu. Portakal çiçeği kokusu... O çok sevdiği saçlardan ve tenden işliyordu genç adamın ruhuna. "Sen istesen de ben bırakmam zaten."

Bu da o sözlerden biriydi. Ayaz'ın Yasemin'i anladığını gösteren sözlerden bir tanesi. Söylerken sesinden kıza akan keder Ayaz'ın geçmişinden taşınmıştı. Kendisini onların yerine koymasına gerek yoktu. Onlar gibiydi zaten. Sadece büyümüştü artık. "Nerede mutlu olacaklarsa orada olsunlar."

Yasemin Ayaz'dan uzaklaşarak kapıya doğru hareketlendi. Aralarında artık yeni ve umut dolu bir sayfa açılıyordu.

Ve Ayaz dediğini yaptı. Yasemin'in babasıyla konuştu. Evlilik teklifinden sadece yirmi gün sonra, aile üyelerinin ve Ayaz'ın, ailesi kadar sevdiği Levent ve onun annesinin babasının katıldığı bir nişan töreni düzenlendi.

Metin Bey, kızının mutluluğuna hem daha fazla engel olmak istemedi hem de Ayaz'dan bir söz aldı. O gece, Yasemin'le beraber Levent'in doğum gününe katılmak için nişanlısını almaya gelen Ayaz, Metin Bey'in hemen sağındaki koltukta oturuyordu. İkizler Gölge ile beraber bilgisayar oynuyorlardı. Esat Bey ise Ayaz'la beraber gelmiş, Metin Bey'i daha doğrusu dünürünü ziyaret etmek istemişti.

Yasemin içeride saçlarıyla uğraşıyordu. "Sana hiç bu konuda bir şey söyledi mi?" diye sordu Metin Bey müstakbel damadına. Ayaz'ın parmakları birbirine kenetliydi. "Hayır. Ama size verdiğim söz hâlâ geçerli. Okula gitmek istediği zaman gidebilir. Asla ona engel olmam."

"Peki, onu bu konuda teşvik ediyor musun?"

Ayaz dedesiyle göz göze geldi. Yasemin bu konuyu asla açtırmıyor, Ayaz onunla konuşmaya kalktığı zaman kendisini anlamasını isteyerek konuyu kapatıyordu. "Hayır. Zamana bıraktım."

Dedesi artık Yasemin adına o kadar çok üzülüyordu ki Günalan'da yaşamayı çok isteyen Ayaz'ın bu tavrı bile dedesini üzmüştü. "İçiniz rahat olsun Metin Bey. Yasemin okula gitmek istediğini söylediği anda Ayaz da onunla beraber gider ve yanında olur. Yeter ki istesin. Onun gibi bir çocuk okumalı." Ayaz'ın onunla gidip gitmeyeceğine dair aslında hiçbir fikri yoktu. Düşüncesini belirtti.

Metin Bey başını ağır ağır sallayarak iç çekti. Ayaz gibi pırıl pırıl bir gençle evlenecek olan kızının evliliği adına endişe duymuyordu. "Onu ikna et oğlum," dediğinde Ayaz arkasına yaslanarak bir süre ikizleri izledi. O kadar mutlu görünüyorlardı ki, Yasemin'in onlara ne kadar düşkün olduğunu ve onları asla bırakmayacağını biliyordu. Onları alıp gidecek olsalar, babasını bırakmazdı çünkü Gölge'nin onunla ilgilenebileceğine inanmıyordu. Ters giden bir durum olduğunda Gölge kendisini babası için hiç düşünmeden ateşe atabilir, kendi hayatını mahvedebilirdi. Gölge'nin hırçın kişiliğine güvenerek ve ona böyle bir sorumluluk yükleyerek babasını asla bırakamazdı. Hâliyle Yasemin'e istediği kadar ısrar etsin Yasemin asla başka bir adım atmazdı. Babasının ve dedesinin göremediği o kadar çok şey vardı ki Ayaz hepsini görüyordu. O yüzden, sevdiği kızın göz göre göre yaptığı yanlışa rağmen ona hak veriyor ve sesini çıkarmıyordu.

"Zamana bırakın ve üzülmeyin," dedi Ayaz. "Kendisini ha-

zır hissettiği zaman evleneceğiz ve ondan sonra da şimdi olduğu gibi hep yanında olacağım." Metin Bey Ayaz'ın Yasemin'e ısrar etmemesine kısmen üzülse de içi rahattı çünkü kızının fikri değiştiği anda Ayaz ona tüm kapıları açacaktı.

"Yasemin annesinin vefatı sebebiyle düğün istemiyor," dedi Metin Bey. "Bunu söyledi değil mi sana?"

"Evet biliyorum."

O sırada Yasemin içeri girdi. "Ben hazırım, artık çıkabiliriz."

Ayaz ayağa kalkarak saçlarını çok seyrek de olsa atkuyruğu şeklinde toplayan nişanlısına baktı. Üzerinde kayısı rengi, ona çok yakışan uzun kollu, ışıltılı bir kazak ile siyah bir pantolon vardı. Ayaz'ın yanından geçip evdekilerle vedalaşmaya gittiği sırada kokusunu da sevdiği adama bıraktı. Hepsiyle vedalaştıktan sonra Ayaz'ın yanına gelerek bekledi. Ama duymayı umduğu o güzel söz yerine belli belirsiz bir tebessümle karşılaştı. Bunu dert etmeyecekti. İki saat hazırlanmış olması, makyajını üç kere silip yeniden yapmaya çalışmış olması hiç önemli değildi. Hatta ne giyeceğine bir saatte değil bir dakikada karar vermişti(!)

Ayaz onun kendisiyle ne kadar uğraştığını, çekiciliğine çekicilik katan şık görüntüsünü anlamayacak bir erkek olmadığı hâlde, Yasemin'in bu hâli sebepsiz yere sinirini bozdu. Yol boyunca o sebebi düşünerek bulmaya çalıştı. Düşüncelere daldığını belli eden soğuk sessizliği aralarındaki uçurumlara uçurum eklediği hâlde onları birbirlerinden koparacak kadar çok değildi. Sadece korkutuyordu kızı.

Levent'in ailesine ait küçük otelin, şirin, otantik bir şekil-

de dekora edilmiş salonunda yapılan doğum günü partisinin nasıl geçeceği, Yasemin orada Selen'i gördüğü anda belli oldu. Siyah saçları, siyah elbisesi, canlı gülümsemeleri ve kadınsı duruşuyla çok fazla dikkat çekiyordu. Yaklaşık kırk kişilik davetli grubunun en güzel kızıydı belki de. Levent için ta İstanbul'dan gelmişti ve Yasemin onun gelip gelmeyeceğini Ayaz'a daha önceden sormuş, hiç istemediği bir cevap almıştı.

Ayaz, Yasemin'i onun bulunduğu masadan uzak bir masaya yönlendirdiğinde Yasemin'in suratı çoktan asılmıştı. Ayaz kıza, Selen'in kendisine dokunmak istediğini, gizlice odasına girdiğini ve niyetini ısrarla inkâr ettiğini açık açık anlatmıştı.

Sonunda Ayaz suratı asılmış bir hâlde yanında oturan nişanlısına döndü. "Bunu yapma." Yasemin'in dillere destan kıskançlığını gidermeye yetmezdi bu sözler. O, sevdiği insanları diğer sevdiklerinden bile kıskanırdı ki Selen nefret ettiği bir insandı. Eline çatalı alarak aperatif yiyeceklerle doldurulmuş tabaktaki yiyeceklerden bir tanesine batırdı. Ne yediğini bile bilmiyor, tadını almıyor ona rağmen çok açmış gibi hızlı hızlı yiyordu. Ayaz'ı sinirli bir tebessüme teşvik ettiğinin farkında değildi çünkü Ayaz onun ruh hâlini artık çözmüştü.

Lokmasını hızlıca yuttu. "Sana ne düşündüğümü az çok söylemiştim. Onun sana karşı ilgisi olduğunu öğrenmen için illa ki sana dokunması mı gerekiyordu?"

Bu olayı Ayaz'dan daha önce duyduğunda bile bu kadar tepki verememişti ancak şu anda Selen karşısındaydı. Ayaz'ı köşeye sıkıştırdığını düşünüyordu. En azından kıskançlık konusunda bundan sonraki fikirlerine değer vereceğine umuyor-

du. "Peki," dedi Ayaz. "Benden hoşlandığını düşündüğün bir kız olduğunda hemen fikrini belirtirsin. Ben de onun yanına gider, nişanlım senin benden hoşlandığını düşünüyor. Seninle görüşmem artık mümkün değil falan derim." Sinirine hakim olmaya çalışarak kıza doğru yaklaştı. "Sence ben bunu yapar mıyım?" diye fısıldadı sertçe.

Yasemin sessiz kalarak çatalına bir şeyler daha batırdı ki hâlâ ne yediğini bilmiyordu. Tek bildiği şey Ayaz'ın onu hiçbir zaman pohpohlamaması, yaptığı hiçbir şeyden pişman olmaması ve hiçbir şekilde altta kalmamasıydı.

"Birileri hep olur Yasemin. Sadece benim değil, herkesin hayatında olur. Gerçekten niyetlerini anlayıncaya kadar hep kaçacak mıyız onlardan? Ya da sevdiklerimizi birilerinden hep kaçıracak mıyız? Bunu yapmak yerine sevdiğin insana güvenmek ve kararını ona bırakmak daha kolay değil mi sence?"

Kızı ikna etmeye çabalayan bir tavrı yoktu.

Yasemin omuz silkerek onun bu düşüncelerine katılmadığını belli etti. "Sen bana öyle bir şey söyleseydin ben o insandan uzak dururdum." Ayaz arkasına yaslanarak sessiz kaldı. Onun yenilgi yerine memnuniyet hissiyle dolu olduğunu düşünen Yasemin, anîden başını ona çevirdi. Ne hissettiği yine belli değildi. Buna rağmen Ayaz'ın üzerine gitti. "Sen de kal öyleyse."

Ayaz onun yüzüne bakmadan önündeki içeceği parmaklarının arasına aldı. "Ya seni etrafındaki herkesten kıskanıyorsam, o zaman ne yapacaksın? Sadece benim için mi yaşayacaksın? Ya girdiğin ortamlarda hoşlanmadığım birisi varsa ne yapacaksın, çok sevdiğin ortamlardan uzak mı kalacaksın?"

Ayaz bu, ortası yoktu. Ya gerçekten herkesten kıskanıyordu ya da hiçbir tanesini umursamıyor, bu soruyu kıza bir varsayım olarak soruyordu. "Ki gerçekten ben seni herkesten kıskanıyorum. Bu ne kadar anormal değil mi Yasemin? Kıskançlığım en uçlarda."

Yasemin ilk defa duyduğu bu sözlerden sonra heyecanla yutkundu. "Ancak ben sana da aşkına da inanıyorum. Kimse sana dokunmaya kalkmadıktan ve açık açık niyetini belli etmedikten sonra özgürsün."

Onu tüm benliğiyle kıskandığı hâlde Yasemin'in kişiliğine duyduğu saygı her şeyden önemliydi Ayaz için. Bunları söylediği hâlde Yasemin asla başka bir erkekle aynı evde kalamazdı çünkü Ayaz ona bu özgürlüğü veriyormuş gibi hissetmiyordu. Zaten kalmazdı fakat sinir olduğu bir şey vardı; Ayaz'ı kıskanan oydu ama kafasına göre takılan Ayaz. Kıskanmadığını söyleyip kıza güvenen ise Ayaz'dı ama kafasına göre takılamayacak cesareti olmayan hem de bu cesareti Ayaz yüzünden kırılan kişi Yasemin'di.

Öyle çok sinir oluyordu ki bu duruma! İşte Ayaz'ın zor karakterinin altında kalan bir duygu tuğlası daha kırılıp un ufak olmuştu.

Ayaz, Yasemin'in bir şey daha söylemesine fırsat vermeden ayağa kalktı. Sıkıldığını belli etmek için kızın kulağına doğru eğildi. "Ben Levent'i göreceğim. Döndüğümde konuyu kapatmış ol."

Yasemin başını ona doğru çevirdiğinde Ayaz nişan yüzüğünün takılı parmağının bulunduğu eliyle şakaklarını ovaladı.

"Bazen beni de kendini de çok yoruyorsun Yasemin," dediğinde Selen'in kendisini izlediğinin ve Ayaz'ın parmağındaki ince yüzüğü ta oralardan fark ettiğini göremedi. Zaten biliyordu onun nişanlandığını fakat görmek kızın üzüntüsünü katlamıştı. Onunla o kadar güzel bir dostluğu vardı ki her şeyi bile bile mahvetmişti. Ayaz'ı o günden sonra çok uzun süre görmemişti ancak o süre zarfında, genç adam bir defa bile Selen'in yüzüne bakmamıştı.

Ayaz'ın dışarı çıktığını görerek ayağa kalktı. Elbette Ayaz'ın yanına gitmeyecekti. Yine de hareketlendi ve otelin herhangi bir yerinde karşılaşabileceklerini umarak salonun dışına çıktı. Ayaz'ı küçük lobide, üzerine giydiği açık mavi gömleğiyle orada dururken izlemeye başladı. Belki tesadüfen karşılaşırlardı. Ayaz, ellerini cebine koymuş, başını öne eğmiş keyifle Levent'i dinliyordu. Yasemin birden, manalı ve soğukkanlı bakan kurşuni bakışlarıyla Selen'in karşısında belirdi.

"Ayaz'ı nasıl izlediğini gördüm. Bu bile yeter onun odasına ne amaçla girdiğini açıklamaya."

Kıskançlığı bir yana Yasemin zeki ve güçlü bir kızdı. "Ona âşık olman suç değil ama ona dokunman iğrenç bir şey değil mi? Ve..." dedi çenesini dikleştirerek, "Buraya gelerek nişanlı bir insanı gizli gizli izlemen... Bunun adını da sen koy artık."

Selen onu hep küçümser, Ayaz'a layık görmezdi. Şimdi anlıyordu Yasemin'e neden bu kadar tutkun olduğunu. Şimdi çözüyordu Ayaz'ın ona duyduğu hayranlığı. Yasemin kıskançlığını bile, yeri geldiğinde bir avantaja çevirebilecek kadar zeki bir kızdı. Kim bilir başka nasıl özellikleri vardı?

"Ben," dedi Selen'e oldukça sakin bir tavırla. "Aylarca ona âşıktım."

"Biliyorum. Bu beni ilgilendirmiyor."

Yasemin başını ağır ağır salladı. "İlgilendirmese de şunu bilmeni isterim. Aylarca ona deliler gibi âşık olduğum hâlde bir defa bile ona dokunmaya kalkmadım çünkü bu yanlıştı ki o sırada hayatında başka bir kız yoktu."

Selen bir adım geri atarak güçlü bir duruşla inkârına başladı. "Sadece kahvaltıya çağıracaktım. Ayaz seni neye inandırdı bilmiyorum ama düşündüğün gibi bir insan değilim ve asla bu iftirayı kabul etmeyeceğim."

"Senin neyi kabul edip etmediğin umurumda bile değil. Umurumda olan tek şey ondan uzak durman," diyerek arkasını döndüğü anda Selen, "Dövmesi," dedi. "Sırtındaki dövmesi ilgimi çekmişti. Ona baktım."

Yasemin'i beyninden vuran bu sözlere rağmen genç kız metanetini korumayı başardı. "İyi," dedi ancak az önceki özgüvenli hâli yok olmuştu. Ayaz'ın sırtında bir dövme olduğunu bilmediği gerçeği beyninde uçak hızıyla dolanmaya başlamış, başını döndürmüştü. "Görmüş ve merakını gidermiş oldun."

Ayaz'ın sırtında bir dövme olmadığını hatırlıyordu. Onun sırtını ilk ve son defa arabada, yarasını temizlerken görmüştü. Yasemin'in bozguna uğradığını belli eden yüz ifadesi Selen'in dikkatinden kaçmadı ancak onun neyi bilip bilmediği hakkında bir fikir yürütemedi. Muallak düşüncelerine rağmen hem inkarını pekiştirdi hem de Yasemin'in bocalayan ruh hâlini iyice arada bırakmak istedi. "Sadece dövmeye dokundum." Son kelimeyi bile bile vurgulamıştı.

Sözlerinin ardından Yasemin'i orada bırakarak içeri geçti. Yasemin, koltuğunun altındaki ince çantasını sıkarak dik duruşunu hiç bozmadığı hâlde nefessiz kalmış ve paramparça olmuştu. Ayaz'ın sırtında bir dövme vardı ve ona başka bir kız dokunmuştu. Daha önce kimlerle ne yaptığı umurunda bile değildi ama o dövme Yasemin varken yoktu. Ve dokunulmuştu. Yasemin onun hayatındayken hem de...

Kendisini lavaboya atarak Ayaz'dan kaçtı. Sinirlerine hakim olamayacağını, ona bağırıp çağıracağını, eşikte bekleyen ve göğsünü şimdiden tekmelemeye başlamış kıskançlık hissinden biliyordu. Karşısında Gölge gibi bir insan olsaydı ortalığı yıkıp dökebilirdi ancak söz konusu kişi Ayaz olduğu için yıktığı her şeyin altında kalan insan yine Yasemin oluyordu. Sakinleşmek için derin derin nefes aldı. Bir ileri bir geri gittikten sonra duvara yaslanarak gözlerini yumdu. Eğer gidebilecek durumda olsaydı Ayaz'ı burada bırakır giderdi çünkü Ayaz, Yasemin'e Selen'in dokunduğu yerde bir dövme olduğunu söylememişti.

Delirecekti.

Neden bir başka kızın bildiğini o bilmiyordu? En çok gücüne giden de buydu.

Nişanlısıyla ilgili özel bir gerçeği ona âşık bir kızdan öğreniyordu.

Kaskatı kalmış bedeniyle bu dünyadan kopmuştu. Tuvaletten çıkan ve onu o hâlde gören bayan otel görevlisini görmediği hâlde, onun Ayaz'a haber vermesiyle kapıyı sertçe açarak bir rüzgâr gibi içeri giren Ayaz'ın içeri girdiğini hem de hangi yıkıcı duygularla girdiğini anladı. Oysa gözleri hâlâ kapalıydı.

Oysa bu dünyadan hâlâ kopuktu.

"Neyin var?" diye sordu Ayaz. Yeşil bakışlarında tutuşmaya hazır bir alev vardı. Yasemin onları tutuşturacağını iyi bildiği hâlde sessiz kalarak onun yanından geçip gitmeye kalktı. Ayaz, aşılmaz bir duvar gibi görünen bedeniyle kızın önüne geçerek gitmesine mani oldu. "Sana bir soru sordum."

Yasemin düşmanca bakışlarını onunkilere dikmeden edemedi. Elinde değildi. Şu anda Ayaz tarafından dışlanmış olmanın ağırlığıyla mücadele ediyordu.

Genç adam hem onu incitmek istemiyor hem de kaprisli sessizliğine katlanamıyordu. Yasemin'e duyduğu aşk kazandı yine.

"Benimle gel," dediğinde Yasemin ona ayak uydurdu çünkü nereye giderse gitsin tavrı değişmeyecekti. Ayaz onu merdivenlere doğru yönlendirdikten sonra basamakları hızla çıktı. Koridordaki ilk odanın kilitli olmayan kapısını açtı. Burası Levent'in odasıydı ve kapısı genellikle kilitli olmadığı hâlde içeriye bir tek Ayaz girebilirdi.

Yasemin'le beraber içeri girdikten sonra kızın elini bıraktı. "Ne oldu?" Karşılığı gitgide büyüyen sinir bozucu bir sessizlik oldu. "Bana anlatana kadar bu odadan çıkmayacağız Yasemin." Kendisine o kadar zor hâkim oluyordu ki şu anda, yeryüzünde bunu ona hiç kimse yapamıyordu. Buna rağmen soğukkanlılığı hâlâ onunlaydı.

Sonunda, hırçın tarafını özgür bırakan Yasemin bu yönünü Ayaz'dan sakınmadı. "Dövme... Sırtında bir dövme varmış ve Selen ona dokunmuş."

Ayaz burnunun ortasını sıkarak bir elini koyu lacivert kot pantolonun cebine koydu. Selen'i öldürmek istiyordu. Yasemin ile ne hakla konuşurdu? Ama şu anda onun için önemli olan Yasemin'in üzüntüsüydü ve onu gidermeye çalıştı. "Evet var."

"Bana neden Selen'in dövmeye dokunduğunu söylemedin?"

Ayaz kaşlarını çatsa da tavrı hâlâ uzlaşmacıydı. "Burada önemli olan onun bana yaptığı hareketti. Bana dokunarak beni kahvaltıya çağırdığını ima etmesi Yasemin ve ben de senden bunu saklamadım. Dövme kısmı da bahaneydi."

Yasemin başını öne eğerek yutkundu. Ayaz'a hak veriyordu çünkü kendisinin bu şekilde öğreneceğini ummamış olması gayet normaldi. Ayaz tam bir elini kızın koluna dokundurup özür dileyeceği anda Yasemin "Onu sildireceksin," diye bağırdı. "Onun dokunduğu bir dövmeyi görmek istemiyorum."

Ayaz'ın eli birden havada asılı kaldı. Öfke ateşleri bir çırpıda tutuştu ve o azgın öfke sesine bir fısıltı olarak yansıdı. "Sen bilirsin," dedi kıza doğru bir adım daha atarak. "Beni öldürecek dahi olsan o dövmeyi sildirmeyeceğim çünkü..." dediği anda Yasemin hışımla onun sözünü kesti. "Sildireceksin!"

Yasemin'in gözlerini irileştiren ve Ayaz'a emredecek kadar ileri gitmesine sebep olan bu tavizsiz tavır, kızı daha çok çileden çıkarmıştı. Ayaz ile konuştukça demir gibi eriyen ama kor gibi yakmaya devam eden kıskançlık da cabasıydı. Ancak bazı konularda Ayaz'a benzemeye başlamıştı. Bu sefer sesini yükseltmedi fakat kararlılığı aynıydı.

"Ona asla dokunmam." Gözlerinin önünden mide bulandırıcı o an geçti. Selen ona dokunmuştu.

Kızın yüz ifadesi Ayaz'ın yüzüne alaycı ama buna rağmen hüzünlü bir ifade yerleştirdi.

"Sen bilirsin," dedi.

Dokundun zaten, nefesin değdi oraya demedi...

İkiye böldüğüme bakma papatya buketini, çiçekler azalıp bölünse de ikiye, onlara kattığım sevgim bölünmeyip çoğaldı aksine. Acım da öyle...

Papatyalar

Sabah olduğunda Ayaz'ın boğazında dehşet bir ağrı, bedeninde de oldukça yüksek bir hastalık ateşi seyrediyordu. Buna rağmen bilgisayarını dizinin üzerine koymuş, oturduğu koltukta yetiştirmesi gereken projelerden bir tanesinin üzerinde çalışıyordu. Yasemin'i de aramamıştı çünkü onunla tartışmak istemiyordu. Hatta öyle ki dün gece mecbur kalmadıkça onunla hiç konuşmamıştı. Bir anlaşamama durumunda mutlaka ama mutlaka Ayaz'ın bam teline basacak bir şeyler söylüyordu. Bam teline basılmış hangi insan yapıcı olabilirdi ki?

Az sonra bahçenin demir kapısı sertçe dövüldü. Muhtemelen gelen Yasemin'di. Sabahları onların dükkânına uğrayan dedesi, Ayaz'ın hasta olduğunu haber vermiş olmalıydı.

Yağmurlu ve soğuk mart sabahına karşın, hasta bir insanın giyinmemesi gerektiği gibi üzerine siyah bir şort ve aynı renk bir tişört giymişti. Montunu üzerine geçirerek kapıyı açtığı anda sırılsıklam oldu.

Yasemin'i deli eden bu görüntüye rağmen Yasemin ona ses

çıkarmadan edemedi. "Sen hastasın ve üzerine giydiğin şeylere inanamıyorum." Sonra genç adamı baştan aşağı süzdü. Rengi biraz solmuş, dudakları ateş yüzünden daha da kırmızılaşmış, göz kapakları az biraz aşağıya inmişti ama buna rağmen hâlâ ayaktaydı. Üstelik kızın nefesini kesecek kadar da yakışıklı görünüyordu. Bu hasta hâline rağmen.

Yasemin elindeki çorba tenceresini ocağın önüne bıraktığı anda Ayaz ona sımsıkı sarıldı çünkü kapısına kadar çorba getiren nişanlısının şu anda üzerine gitmek istemiyordu. Şu da bir gerçek ki onu gördüğü anda tüm öfkesi yitip gitmişti. "Teşekkür ederim." Yüzünü kızın boynuna gömerek "Aslında," dedi. "Teninin kokusu ilâç gibi. Başka bir şeye gerek yok."

Yasemin kollarını onun boynuna dolayarak ateş gibi yanan bedenini hissetti. "Hadi duş al. O sırada ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım." Ayaz kollarını gevşettiği sırada Yasemin'in yüzüne muzip bir tebessüm yerleşti. "Benim sözümü mü dinledin sen? Gerçekten duş alacak mısın?"

Ayaz bu tebessüme karşılık kızı şefkatle alnından öptü. "İyi bir şey olduğunu düşünüyorsam neden dinlemeyeyim?" Ondan uzaklaşarak masanın üzerinde duran bir bardak suyu kafasına dikti. Bu sefer Yasemin onun beline sarılarak gözlerini yumdu. "Ayaz," dedi. Günlerdir almaya çalıştığı o kararı söyledi. "Ben hazırım. İstediğin zaman evlenebiliriz."

Elindeki bardak hâlâ dudaklarının ucundaydı. Kaşları elinde olmadan havaya kalktı. Boğazından zorla geçen suyun ona verdiği ağrı bir anda yok oldu. Ayaz şu anda beklemediği bu cevap karşısında bir süre öylece kaldıktan sonra bardağı usulca

masanın üzerine bıraktı ve kızın kollarını tutarak ondan biraz uzaklaştı. Hasta ve bir o kadar sorgulayıcıydı görüntüsü.

"Buna emin misin? Ben beklerim Yasemin. Kendini sakın baskı altında hissetme." Ondan uzaklaşarak şişmiş bademciklerinin acısına rağmen yutkundu. "Okula gitmek istiyorsan..." dediğinde kız onun sözünü kesti. Bu konu Yasemin'in tuz bastığı bir yaraydı.

"Hayır. O konuyu düşünmüyorum. Sen de babam gibi başlayarak beni huzursuz etme artık. Bırak senin yanında katıksız bir huzur yaşayayım ve sana yalvarırım bu konuyu bir daha açma."

Ayaz bu karara çok üzülse de Yasemin'in çoktan kabul ettiği gerçeği o da kabullenip sevdiği kadının yaralarını sarmak ve onun yanında olmaya odaklanmıştı aylardır. Tüm amacı onu mutlu etmekti.

Ayaz onun üzerine daha fazla gitmeden "Peki," dedi. "Sadece merak ettim. Neden kendini birden hazır hissettin?"

"Çünkü seni çok seviyorum." Ayaz hakkındaki tereddütlerinin hiç bitmeyecekmiş gibi gelmesine rağmen içinde duyduğu inanç hâlâ onunlaydı. Belki kendisini affetmişti ama ona karşı hâlâ ilk zamanlardaki gibi değildi. Yine üzerine titriyordu ama gemileri illa ki bir yerden su alıyor ve onları sarsıyordu. Sonra yine düzeliyorlar ve yollarına devam ediyorlardı. Yasemin bunun hep böyle gideceğinden emin olmadığı gibi gitmeyeceğinden de emin değildi. Her şeyi bir kenara bırakıp ona duyduğu sevgiyi düşünmüş ve onun yeteceğine inanmıştı. Çünkü Ayaz'ı çok seviyordu.

Ayaz, Yasemin'den kendisine doğru atılan ilk adımın heyecanını içinde hissederek onu alnından öptü. Yasemin'in aşkını itiraf ettiği günden beri, ki kapısına gelip barıştıkları anları saymıyordu, ilk defa Yasemin eskisi gibi ona bir adım atmış, içindeki savaşa rağmen kendisini Ayaz'a bırakmıştı. Eksilen o kadar büyük bir parça yerine geldi ki Ayaz'da, genç adamın yüzündeki yarım tebessüm aslında çok şeyi gösterdiği hâlde Yasemin bunu anlayamadı.

"O zaman," dedi Ayaz onu kollarının arasına alarak "En kısa zamanda evlenelim çünkü artık sabahları gözlerimi açtığımda senin yüzünü görmek istiyorum."

İstediği her şeye kavuşması için sadece sayılı günler kaldığı gerçeği tüm bedenine, toprağa usul usul yayılan ve ağır ağır akan serin sulu bir nehir gibi yayıldı. Geçtiği her yerde yaşama dair güzellikler bırakan serin sular misali Ayaz'ın kavuştuğu gerçeklerin en güzeli Yasemin'di. Ve bir ay sonra baharda baharına kavuşuyordu.

Günalan'ı saran portakal çiçeklerinin kokusu umurunda bile değildi. Hiçbir tanesi Yasemin'in ona getirdiği bahar gibi aydınlık değildi. Evlerinin bahçesindeki sade nikâh törenindeki en göz alıcı varlık oydu. Gelini... Beyaz, kabarık etekleri olmayan altı sırf tülden ibaret, askıları omuzlarının üzerine düşmüş gibi duran çok güzel bir gelinlik giymişti. Saçlarını yarım toplamış, çiçeklerden oluşan bir taç takmıştı. Duvağı da yerlere kadar uzanıyor, kurşuni bakışlarından pırıl pırıl bir ışık saçıyordu. Ayaz ona bakmaya doyamıyor, bir melek gibi görünen gelinini çok seviyordu.

"Kardeşlerinle doya doya uyudun değil mi?"

Yasemin Ayaz'ı şöyle baştan aşağıya süzdü. Ayaz'ın üstünde ise siyah bir damatlık, beyaz gömlek ve ceketinin cebinde bir tane yasemin çiçeği vardı ki onu sabah kendisine Yağız getirmişti. Kızın aklını başından alacak kadar yakışıklıydı. Belki dünya üzerinde ondan daha yakışıklı erkekler vardı ama Yasemin için bir tek o vardı ve gerçekten inkar edilemez bir yakışıklılığı vardı. Yasemin'in güzelliği ise Ayaz'a özeldi. Ayaz için dünyanın tüm güzelliklerini kendisinde toplamıştı.

Yasemin, Ayaz'ın sorusuna cevap verdi. Yanından hiç ayrılmayan ve onunla beraber uyuyan kardeşleri hakkında bir fikir yürüttü. "Evet, zaten muhtemelen onlar bundan sonra havuzda uyur. İçin rahat olsun."

Ayaz yanlarına yaklaşan Leyla'ya rağmen "Ben çok ciddiyim Yasemin. Bundan sonra sadece yanımdasın," dedi. Alayla söylese de sinir bozucu derecede ciddiydi. "İzin vermem." Yasemin Ayaz'ın cüretine karşın gözlerini kocaman açtığında Leyla'nın yüzü düştü. Daha ilk günden Ayaz'ın kuzenine neyin iznini vermediğini düşünüyordu. "Neye izin vermediğini bilmiyorum ama ilk günden..." dediği anda Yasemin kıkırdamaya başladı. "Düşündüğün gibi bir şey değil."

Ayaz bir elini cebine sokarak "Tam düşündüğün gibi Leyla," dedi. "Şimdiden başladım onu üzmeye. Yakında evden dışarı çıkamayacak. Bugün ona doya doya sarıl."

Leyla'nın Yasemin'e olan düşkünlüğü artık Ayaz ve Leyla arasında, Ayaz tarafından yönlendirilen bir dalga mevzusu olmuştu. Leyla Yasemin'in sırtını okşayarak "Sen de onu üz o

zaman," dediğinde Ayaz kaşlarını havaya kaldırdı. "Henüz bir saat önce evlenmiş bir çifte söyleyeceğin tek cümle bu mu?" Başını sağa sola sallarken alaycıydı. "Seni gerçekten çok aklı başında bir kız zannediyordum."

Yasemin başını geriye doğru çekti. Şaşkındı. "Sen değişmeye mi başladın? Ne bileyim birden daha cesur bir kız olmuşsun gibime geldi."

Onun, söyleyeceklerini ölçüp biçmeden ağzından bir şeyler çıktığı pek görülmezdi. Ayaz konuyu az çok tahmin ettiği hâlde emin olmadan Yasemin'e bir şey söylemek istemedi ve göz ucuyla yanlarına yaklaşan Gölge'ye baktı. Gölge ile Ayaz'ın arasındaki buzlar erimişti çünkü Gölge, Ayaz'ın Yasemin'i nasıl değiştirdiğini ve mutlu ettiğinin farkındaydı. Gölge ve Leyla, gelin ile damadın yanında göz göze geldi.

Leyla bir şeylerin eşiğinde, daha cesur olması gerektiği gerçeğinin tam karşısında duruyordu aslında şu aralar. Dördü bir arada havuz kenarına konmuş gelin ve damat masasının yanında durdukları sırada, yanlarına koşarak gelen iki küçük damada çevirdiler başlarını. Beyaz takım elbiseli, koyu renk saçlı yakışıklı ve haylaz damatlardan Yağız koyu bakışlarını kocaman açtı. "Ben hâlâ inanamıyorum abla. Bu evde genç bir erkek var diye babam senin bizi havuza götürmene bile izin vermemişti." Elleriyle çok sevdiği saçlarını düzeltti. "Neden senin onunla evlenmene izin verdi?"

Üçü birden gülüşmeye başladığında Ayaz ona doğru eğildi. "Ablan bana koşa koşa geldiği için baban onu durduramadı."

Yasemin "Hey!" diye bağırdığı anda bütün davetlilerin

gözleri onu buldu. Yaralı gelinin mutluluğu hepsinin gözlerini memnuniyetle parlattı o anda. Yasemin onları görmüyordu dahi çünkü yanında Ayaz vardı. "O beni çağırdı," dediğinde Çınar birden ağlamaya başladı. "Neden babamın sözünü dinlemiyorsun sen abla? Ayaz abi çok iyi birisi ama hemen niye ona koştun?"

Kıkırdamalar arttığında Ayaz Çınar'ın saçlarını okşadı. Artık onları çok iyi ayırabiliyordu çünkü Yağız canlı, sorgulayıcı bakışlara sahip Çınar ise buğulu ve iri gözlerinin içinden derin derin bakan bir çocuktu. Yasemin'in ikiye ayrılmış hâliydi onlar.

"Ablanızı sevdiğimi bildiği için izin verdi. Hep beraber burada yaşayacağız artık, havuzu da size verdim haberiniz olsun."

Orada yaşayacaklarını bir süre önce öğrenen Yağız'ın çocuk yüzü şaşkınlıkla aydınlandı. "Hediyeye bak," diye elini ağzına kapattı. "Peki, oraya girmek isteyenlerden para alabilir miyiz abi? Harçlıklarımız çıkar."

Yasemin onu cimcirmek istese de bir geline yakıştığı şekilde tatlı tatlı gülümsemeye çalıştı. "Oğlum sen ileride pilot olduğunda kullandığın uçakları da satmaya kalkarsın." Ardından Ayaz'a döndü. "Söylemedi deme, bu çocuk çok sıkı bir iş adamı olacak. Pilot falan olmaz."

"Ona hiç şüphem yok," diyen Ayaz ikizlerin saçlarını okşadı. Onların yalnızlığında ve sevgiye olan açlığında kendisini görüyordu. "Size her şey serbest, isterseniz bu evi de satabilirsiniz. Elbette sadece bana."

Neşe ve mutluluk dolu saatler akıp bittiğinde Yasemin ve Ayaz, kardeşleri dahil tüm sevdiklerini uğurladı. Yasemin,

uğurlamalar esnasında masalardan bir tanesinin üzerine bıraktığı papatyalardan derlenmiş gelin çiçeğini gözleriyle aradı. Ayaklarında derman kalmamıştı artık. O sırada Ayaz'ın elinde tuttuğu papatya buketini gördü. Onu bu hâlde ikinci görüşüydü. Hiç seslenmeden kızın yanına doğru yaklaştığı sırada papyonunu çözerek onu diğer elinin parmaklarının arasından yere bıraktı. Gömleğinin bir düğmesini açtı ve çiçekleri ona uzattı.

"Bunları mı arıyordun?" O kadar derin ve anlamlı bir soruydu ki bu, Yasemin'in sabahtan beri kalbinin açıklarına çıkan hüzün oradan kıyılara vurdu ve bir damla gözyaşı oldu. "Beni onlara götür," dediğinde Ayaz onun elini tuttu.

Yaklaşık on dakika sonra, karanlık bir bahar akşamında savrulan gelinliğiyle beraber kasabanın ıssız ve tenha mezarlığının yanındaydı. Ayaz da sessizce yanında duruyordu. Önce Esma annesinin mezarına doğru ilerledi. Toprağın üzerinde bitmiş otlardan birkaç tanesini yoldu. Beyaz mermerin üzerine oturdu ve dizlerinin üzerine koyduğu papatya demetinin ipini boğazındaki düğümü arttıran bir duyguyla çözdü. Çiçeklerin yarısını öz annesinin mezarının üzerine bırakarak kederle gülümsedi.

"Seni hiç görmediğim hâlde Leyla'ya baktıkça seni hatırlıyorum." Gözyaşlarını zar zor bastırdığında Ayaz onun omzuna dokunarak öz annesine benzediğini bir süre önce öğrendiği dalgalı saçlarını okşadı. "Yüzün, ela gözlerin, duyduğuma göre onun gibi ılımlı ve anlayışlı hâllerin, hepsi Leyla'ya benziyor." Sesi daha da ağlamaklı oldu. "İyi ki benziyor..." diyerek hem Leyla'yı ne kadar

çok sevdiğini hem de bu benzerlik sayesinde annesiyle biraz da olsun hasret giderdiğini belli etti. "Yine yanındayım, yine benim için özel bir gün anne. Hatta en özeli." Ayaz'ın eli Yasemin'in omzunda duruyordu. Ona dokunarak "Bak," dedi. "Çok seviyorum onu. Sakın beni düşünme olur mu?"

Kaybettiği o kadar çok şey vardı ki, buna rağmen yaşlı gözleri hâlâ güçlü bir ışık saçıyordu. "Onun sevgisi beni iyileştiriyor."

Annesinin mezarını bir defa daha okşadıktan sonra ayağa kalkarak Ayaz'ın elini tuttu ve Filiz annesinin mezarına doğru ilerledi. Bu sefer gözyaşları çok daha fazla arttı çünkü içinde bitmek tükenmek bilmeyen bir özlem yangını vardı. Dizlerinin üzerine çökerek gelin çiçeğinin yarısını onun mezarının üzerine bıraktı ve yanağını çok sevdiği annesinin mezarındaki toprağa yasladı. Onun öldüğü gün hem annesini kaybetmiş hem de hayallerinin altında kalmıştı. Bir seneden daha uzun bir süredir kendisini o kadar sıkıyordu ki nihayet tüm ruhunu serbest bıraktı. Bastırdığı acılar dalga dalga akarak bedeninden çıkmaya başladı. Hıçkırıkları çok daha fazla arttığında konuşacak hâli yoktu. Onunla değil de Ayaz ile konuşmaya başladı.

"Onu çok özledim Ayaz. Dayanamıyorum artık." Sarsıla sarsıla ağlamaya başladığında Ayaz onu ayağa kaldırarak bir kolunun altına aldı. Kalbi, kendisine ait olmayan ancak ondan çok daha büyük bir etki bırakan acı yüzünden sızladı. "Artık ben yanındayım."

"Biliyorum. Biliyorum ama..." dese de sözcüklerin yeterli olmadığı bir andı bu. Biraz daha sakinleşerek nefesini hizaya soktu. Tekrar mezara doğru dönerek mezar taşının üzerinde

yazan Filiz Özbek yazısını okşadı. "Merak etme," dedi büyük bir inançla. "Sadece senin için değil, kendim için de onları asla bırakmam. Yağız pilot, Çınar da mimar olacak. Onları ben yetiştireceğim ve buraya senin yanına getireceğim. Benim..." dedi burnunu çekerek, "En büyük hayalim şu anda bu. Kimse onları benden alamaz."

Bu sözler Ayaz'ın kalbini bir defa daha paramparça etti. Kardeşleri için kurduğu hayaller öyle güzel ve bir o kadar acıydı ki... Çünkü şu anda Yasemin'in en büyük hayaliydi.

Tekrar ayağa kalkan Yasemin Ayaz'ın elini tuttu. Yüreğinde iki parça acı vardı ama ikisi de bir diğerinden beterdi. İkiye böldüğü buketlerin aksine azalmamıştı. Azalamazdı.

Beraberce eve geldikleri zaman Yasemin elini yüzünü yıkamak için banyoya geçti. Bu evde olmak onun için çok tuhaf bir histi şu anda. Kendisini hâlâ bir yabancı gibi hissediyordu. Banyodan çıktıktan sonra Ayaz'a ürkek ve hâlâ gözlerinden atamadığı hüzünlü hâliyle tebessüm etti. Beyaz gömleğinin bir düğmesi açık bir hâlde kızın karşısında duran genç adam kıza doğru yaklaştı. Onun yanaklarına dokunarak dudaklarının üzerine bir öpücük bıraktı. Yasemin ona hayır dediğinden beri onu hiç dudaklarından öpmemişti. Sevdiği kızın yaşadığı üzüntülü olaylar, ona karşı duyduğu tutkuyu içinde bir yerlere hapsetmiş, az önce bıraktığı öpücükte olduğu gibi şefkat ile doldurmuştu Ayaz'ı.

Yasemin bu duruma hem çok üzülüyor hem de çok mutlu oluyordu ama bu şefkatin hepsinin kendi kayıplarından kaynaklanmadığını düşünüyordu. Ayaz'a hayır dedikten sonra

Ayaz'dan kaybolanlar da vardı ve o boşluğu kıza şefkat göstererek dolduruyordu Yasemin'e göre.

Oysa delice bir tutku Ayaz'ın ruhunun en ıssız köşelerinde bekliyor, bir seneden fazladır orada duruyordu. Bir gücü vardı bu tutkunun... Ne olursa olsun Ayaz Yasemin'den kopamıyor, içindeki tutku kapandığı zindanda görevini yine de yerine getiriyordu. Onların arasındaki en kalın zincirlerden bir tanesiydi. Bir tek Yasemin'e karşı duyduğu, bir daha asla başkasına karşı duyamayacağına tüm benliğiyle inandığı çok güçlü bir duyguydu. Bu gece, Yasemin'in mis gibi kokan teninde onu yaşamayı çok istediği hâlde kıza sarılarak onun başını göğsüne bastırdı.

Onun kalbindeki hüznü, annesiz bir şekilde yaşadığı mutluluğun ağırlığını kendi kalbinde öyle iyi hissediyordu ki... Gelinliğinin fermuarını usulca açarak onun ipek gibi yumuşacık pürüzsüz tenine dokundu ve gözlerini yumdu. Yasemin bu harekete karşın sessiz kalarak Ayaz'a daha sıkı sarıldı. Hem onunla olmak istiyor hem de nedensizce ona daha sıkı sarılıyordu. Ayaz çenesini onun başının üzerine yaslayarak burnundan derin bir nefes aldı. Kızın sırtındaki elini ensesine doğru usul usul kaydığında Yasemin ona daha sıkı sarıldı. Artık onu, gayet iyi tanıyor olmanın rahatlığıyla yine de kızın içinden geçenlerden emin olmak istedi. Omuzlarını tutarak Yasemin'i kendisinden biraz uzaklaştırdı ve onun bitkin ruhunu yansıtan kurşunilerine baktı. Bugün yaşadığı mutluluk içindeki acılarla öyle bir sarmaş dolaş olmuştu ki beyaz ve zarif yüzünün her zerresi, bu karmaşanın onu nasıl yorduğunu gösteriyordu. Ve

Ayaz'ın bildiği bir şey daha vardı; Yasemin ona, hayatında iz bırakacak önemli dönemeçlerde hayır demeye artık ölesiye çekiniyor, o anda vereceği hayır her ikisi için de doğru bir cevap olacak olsa bile bunu göze alamıyordu. Ayaz'a sadece bir kere o cevabı vermiş ve bütün haklarını tüketmiş gibi hissediyordu. Bunda Ayaz'ın, o cevaptan sonra kendisine karşı takındığı tutum da çok fazla etkiliydi. "Uyuyalım," dedi Yasemin'e. "Sadece bana sarıl çünkü bu gece bana sarılmana her şeyden çok ihtiyacım var."

Yasemin'in rahatlayan yüz ifadesi Ayaz'ın ne kadar doğru bir karar aldığının göstergesiydi. Ona dokunmayı deliler gibi arzuladığı hâlde kızın gelinliğini omuzlarından aşağıya kaydırdı ve üzerini değiştirmesi için kenara çekildi. "Ben mutfağa gidiyorum. İstediğin bir şey var mı?"

Yasemin hayır anlamında başını salladıktan sonra Ayaz odayı terk etti. Mutfakta bir bardak su içtikten sonra alnını ovalayarak bir süre düşündü. Sanki içinde, göğsünün ortasına, yabani bir canavar gibi pençelerini geçiren huzursuz edici bir duygu açığa çıkmaya çalışıyordu.

Geri döndüğünde Yasemin'i lacivert çarşafların üzerinde beyaz geceliğiyle uyurken buldu. Kıvrılmış ve dizlerini kendisine doğru çekmişti. Yatağın yanından geçerek bir elini pencereye yasladı ve havuzu, bahçeyi, geçmişi seyretmeye başladı. Oda onun kokusuyla doluydu. Omzunun üzerinden, saçları yatağa serpilmiş karısına şöyle bir baktı. Tekrar başını pencerenin dışına doğru çevirdi. Onu havuz kenarında gördüğü o gün dahil onunla yaşadığı her şeyi anımsadı.

O kadar uzun ve zorlu bir yol katetmişlerdi ki sonunda Yasemin onun olmuştu.

Sonunda hayallerinin hepsi gerçekleşmişti.

Omzunun üzerinden sevdiği kızın huzurlu yüzüne bir daha baktı ve gözlerini ondan ayırarak içindeki o duyguyla yüzleşti. O duyguyla; Yasemin'in yüzünü her gördüğünde perçinlenen, bu gece sebebi belli olan, Ayaz'ın en derinlerine kök salan ve usuldan usuldan fısıldamaya başlayan mutsuzlukla. Ayaz'ın içinde yavaştan baş göstermeye başlayan mutsuzluk.

"O yüzden vazgeçilmezsin...
Tene dokunurken cana değen, oraları delip geçen
dokunuşların sahibi sen,
hep bu yüzden onun en çok sevdiğisin."

Korku

Sabah uyanır uyanmaz erkenden havaalanına giderek İstanbul'a gidecek olan uçağa binmişlerdi. Evde kahvaltı yapmaya dahi fırsatları olmamıştı. Bindikleri taksinin içinde Yasemin trafiğin karmaşasını izliyor, bir yandan da Ayaz'a ısrar ediyordu. "Nasıl olsa öğreneceğim artık bari hangi konsolosluğa gittiğimizi söyle."

"Sen karnın bu kadar aç olduğu hâlde hiç susmadan konuşacak gücü kendinde nasıl buluyorsun?"

"Pasaportumu çıkarttığımız zaman sustum. Benden gerekli belgeleri istediğin zaman sustum ama artık meraktan öleceğim." İşaret parmağını havaya kaldırarak "Çin mi?" diye sordu heyecanla. "Balayında Çin Seddi'ni mi gezeceğiz?"

Ayaz yüzünü buruşturdu. Balayında oraya gitmek mi? Bu tam karısına göre bir şeydi ama asla Ayaz'a göre değildi ve isteksizliğini bu sefer aynı eski günlerdeki gibi belli etti. "Çin Seddi'ni görmeye gelen kızları oradan aşağıya atıyorlarmış."

Yasemin eskiden olsa buna çok neşeli bir kahkaha atar, Ayaz'a cevabını öyle verirdi. Yine güldüğü hâlde bu gülüşün rengine soluk renkler hâkimdi. Yasemin gibi değildi ve bu durum Ayaz'ın dikkatinden kaçmadı. "Ben güzel bir kız olmadığıma göre beni atmazlar bence."

"Bence de atmazlar." Kızın elini tutarak dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Oldukça iddialı ve kendinden emindi. "Daha doğrusu atamazlar çünkü izin vermem."

Yasemin'in dudakları memnuniyetle kıvrıldı. "Nereye gidiyoruz öyleyse?" Kendi kendine kızmadan edemedi. "Taksiciye konsolosluğun adını söylediğini niye duyamadım ki ben?"

"İspanya'ya gidiyoruz."

İspanya'nın sıcak güneşi değdi sanki o an kızın yüzüne. "Çok sevindim. Vize alabilirim umarım," diyen Yasemin İspanya'ya gideceklerini öğrendiğinde sevinçten çıldırmıştı. Zaten ona gezmek olsun, gerisi hiç mühim değildi. Elbette yanında bir de artık Ayaz.

"Alamazsak çok üzülürüm. Hem uçak biletlerini de aldığını söylemiştin. Ayrıca fazla vaktimiz yok." Aklı bir yandan da Gölge'ye ve teyzesine emanet ettiği kardeşlerindeydi.

Ayaz onun aksine vize hususunda gayet rahattı. Yine de taksicinin duymaması adına fısıldadı. "Nasıl olsa otelden fazla çıkmayacağımıza göre aslında vize verip vermemeleri çok da umurumda değil sevgilim."

O sırada konsolosluğun yakınlarına yanaşan taksinin durduğunu anlayan Ayaz taksiciye ücreti ödedikten sonra Yasemin'e döndü. "Rahat ol ve akışına bırak."

Yasemin'in umduğunun aksine çok kolay bir şekilde işlemleri hallettiler. Ertesi gün, gidecekleri balayı için vize kısmı dışında bazı eksikler vardı hâlâ; Yasemin'in oranın havasına uygun alışveriş yapması gerekiyordu. Tüm günü dışarıda geçirip yemek yedikten sonra akşam hava karardığında Ayaz'ın İstanbul'daki evine girdiler.

Yasemin içeri girerken Ayaz'a, kendisine bir şans daha vermesi için yalvardığı geceyi anımsadı. Yüzü biraz asılsa da bu evi çok seviyordu. Pek de aydınlık olmayan küçük evin onun gözünde karanlık bir çekiciliği vardı. Sanki hayat memat mücadelesi verip kazandığı yerdi burası, sanki yaşadıklarının aynasıydı; Ayaz'ı kaybettikten sonra tekrar bulduğu yerdi.

Aynı lacivert koltuğun üzerine ince beyaz montunu bıraktıktan sonra Ayaz'ın odasına doğru hareketlendi. "Valizin odanda mıydı?"

Odaya geçerek koyu renkli dolabın kapağını kaydırdığı sırada arkasından odaya gelen Ayaz ellerini kızın beline dokundurdu. "Boş ver valizi," derken bile çekici ve teşvik ediciydi.

Kızı usulca kendisine doğru döndürdüğü zaman Yasemin zor da olsa yutkundu. Saçlarını yine yarım toplamış, yüzünün her iki tarafından birer tutam bukle yanağına düşmüş ve çenesinin hizasında son bulmuştu. Hepsi bir yana yüzü sırf parlak, heyecanlı alev almaya hazır bakışlardan ibaretti şu anda. Ayaz, kızın saçlarını elleriyle geriye doğru çekerek dudaklarını kızınkilere değdirmek için eğildi. Bunu yapmadan önce burnunu kızın boynuna gömerek "Yasemin," diye fısıldadı. "Benim hayallerimin en güzel ve özel parçası." Tut-

kuyla bağlı olduğu hayallerinden bile daha büyük bir tutkuyla sevdiğiydi o.

Yasemin'in elleri Ayaz'ın omuzlarına dokunduğunda Ayaz bir eliyle kızın ince sarı tişörtünün kenarını kavradı. "Sen," dedi tişörtün diğer kenarını da kavrarken "Bana ait olan en güzel şeysin." Parmakları kızın ince beline, Yasemin'in heyecanını ateşleyen belli belirsiz dokunuşlar bıraktı.

Ayaz'ın içinde büyümeye başlayan mutsuzluğun kaynağı olan insan kollarının arasındaydı. Ve Ayaz'ın mutluluk kaynağıydı aynı kolların arasındaki. İçindeki çelişkinin ayarı mutluluktan yana olduğu hâlde birbirine kenetlenmişti bu iki zıt duygu.

Kızın çekiciliğini hem arttıran hem de onu saklayan, hem çok sevdiği hem nefret ettiği saçlarını özgür bırakarak kızın tokasını çıkardı.

Yasemin yutkunarak Ayaz'ın odasındaki koyu lâcivert örtülerle kaplı tek kişilik yatağa baktı. "Ayaz..." Ne diyeceğini bilemiyordu.

Ayaz onun bakışlarını yakalayarak başını oraya dahi çevirmeye gerek görmeden Yasemin'in endişesini giderdi. "Umurumda bile değil, bu gece benimsin Yasemin."

"Ama o yatakta nasıl?"

Ayaz'ın sesi ikna edici bir hâl almaya başladı. "Gerçekten hiçbir fikrim yok ama birazdan anlayacağız."

Bir eliyle kızın çenesini tutarak diğer elinin parmaklarını onun tişörtünün altından tenine bastırdı. Bu arada Yasemin'in

yüzüne yerleşen memnuniyetin sebebi dokunuştan ziyade Ayaz'ın son sözlerinden yaptığı çıkarımdı.

Ayaz, içinin zindanlarından çıkarıp dudaklarına çok uzun süre sonra taşıdığı tutkuyla kızı daha şimdiden yaktı. Yasemin'in dudaklarına dokunduğu anda Yasemin, esir edici bir ateşin etkisiyle irkilerek nefes alma ihtiyacı hissetti. Bu, aşkla ve özlemle yoğrulan bir anın eşsiz tadıydı.

Bir zamanlar yarım kalan öpücük, şiddetli bir yangının izinden kendini tamamlıyordu adeta. Oysa sadece ufak bir temas vardı ve çıra gibi tutuşmuştu çoktan varlığı.

"Bunu bana nasıl yapıyorsun?" Kızın fısıltısı aslında bir hayranlık, daha fazlasına davet, baş edemediği bütün duyguların dört sözcüğe sıkışmış hâliydi.

"Sen," dedi genç adam. "Bütün cevapların hepsi sensin Yasemin."

Ayaz onun uzaklaşmasına izin vermeden çok istediği o dudaklara kendininkileri iyice bastırdı. Kızın yüzüne örtülen göz kapaklarına karşın ruhunun tüm kapılarının sevdiği adama açık olduğunun alameti olan heyecan Ayaz'ın derinleşen öpücüğünü kendisine daha çok çağırdı.

"Sevgilim," diye fısıldadı Ayaz. Onu kaybettiği gün içine bıçak gibi saplanan boşluğun kenarlarında yürüyor, Yasemin'i tutkuyla öptükçe o boşluğu en derinlerinde yeniden hissediyor ve tüm benliğiyle reddediyordu. O boşluktan daha çok uzaklaşmak için Yasemin'i, bile isteye daha güçlü bir istekle öptü.

Kızı yatağın kenarına doğru çekerek onun tişörtünü çıkardı. Onu ilk defa böyle görüyordu. Bakışları ilk defa kızın

tenine değdiği hâlde sanki yıllardır ona aitmiş gibi tanıdıktı o ten.

Yüzündeki utangaçlığı gizlemek için başını başka yöne çeviren Yasemin'in bu hâline karşın Ayaz'ın dudaklarına esrarlı bir tebessüm yapıştı. Onun yatağa doğru uzanmasını sağlayarak yanına uzandı. Hafifçe üzerine doğru dönerek dirseğinin birini yatağa yasladı ve ismini seslendi. "Yasemin," dedi bir eliyle saçlarını okşarken. "Ben muhteşem bir âşık değilim." Kızın heyecanına karışan korku çok sevdiği o kurşuni gözleri esir aldı. "Sana bu dünyadaki en güzel aşk bizimkisi olacak diyemem." Yasemin'in hayal kırıklığıyla dolmaya hazır güzel yüzünü bir süre seyretti. "Öyle bir iddiam da yok ama seni..." dedi kızın saçlarını koklayarak, "Koskoca dünyadaki sıradan varlığımın bütün zerresiyle seviyorum." Alnını kızın alnına yasladı. Yasemin'in al al yanmaya başlayan yanaklarını görmüyor, kalbinin seyrinin nasıl değiştiğini bilmiyordu. "Seni kendi küçük dünyamda çok büyük bir aşkla seviyorum. Benliğimin her zerresiyle." Kızın boynuna kor gibi yakıcı öpücükler yağdırdı.

"Ben de seni," diye mırıldandı Yasemin. Ayaz'ın dürüstlüğüne bir kere daha hayran kalarak elini kendi kalbinin üzerine koydu. "Her şeyinle."

Geri çekilerek kızın yüzünü bir süre daha seyrettiği sırada, kendisine doğru başını kaldıran Yasemin'in delici bakışlarındaki arzuyla karşılaştı. Sonsuza kadar kendisine ait olacak olan sevgilisinin dudaklarına kendininkileri değdirdiğinde sanki ateş ateşle kavrulmaya çağrıldı.

Bu aşk değildi. Özlem değildi. Yangın değildi. Bu, karı koca olmalarına rağmen, onca zorluğu aşıp gelmenin ve –onsuzluk- denilen keskin bıçağın ucunda büyümüş bir aşkın esaretten tamamen kurtuluş anıydı.

Bu, şu an sahip oldukları özgürlüğe rağmen tastamam bir yasak ihlaliydi. Onun verdiği korkunun hâlâ kalplerde olması sebebiyle, dokunulan her yere, bir daha dokunulamayacakmış korkusuyla bütün ruhunu bırakmaktı. Öyle öptü Ayaz onu gece boyunca... Öyle sevdi Ayaz onu hep... Sanki bir daha kaybedecekmiş gibi.

Bu, onların dışında var olan her şeyin anlamını yitirdiği andı.

Yanağını Ayaz'ın sırtına yaslamış bir hâlde uyumakta olan Yasemin birden gözlerini açtı. Burnunun dibinde o siyah dövme vardı ve odanın karanlığı yüzünden onun ne olduğunu göremiyordu. Üzerinde Ayaz'ın siyah tişörtlerinden bir tanesi vardı, ruhunda da onun bıraktığı tutku dolu dokunuşların izleri doluydu. Boşlukta kalan elini komodine doğru uzatarak, bir saat öncesine kadar yakmaya hiç cesaret edemediği gece lambasını yaktı çünkü bunu o zaman yapmış olsaydı Ayaz onun niyetini anlayarak bu güzel geceyi her ikisine de zehir edebilirdi.

Gece onun sırtındaki dövmenin siyah bir şey olduğunu az çok görmüş ancak şeklini anlayamamıştı. "Neden bu kadar erken uyandın?" diye sordu Ayaz. Kızın kıpırtısına bile uyanacak kadar hafifti uykusu. Yüzü hâlâ yastığın üzerindeydi.

"Susadım," diyen Yasemin onun doğrulmasına fırsat vermeden Ayaz'ın omuzlarına dokundu ve kocasının dövmesine doğru çevirdi bakışlarını. Siyah bir Yasemin çiçeği... Orada

duruyordu. Orada aslında kendisi duruyordu. Sorgusuz sualsiz ve koşulsuzca bildiği bir gerçekti bu.

Pişmanlık ve mutluluğun karışımı bir duyguyla bakışları oraya kilitlendi. Ayaz da onun ne yaptığının farkındaydı ve Yasemin'in pişmanlığını adeta her nefeste içeri çekiyordu.

Asla oraya dokunmayacağını söyleyen Yasemin'i kavurucu ona keza sarhoş edici bir ateş sardı. Elini dövmenin altından hâlâ belli olan yara izine bastırdı. Aslında şu anda yaraya dokunuyordu. "Biraz izi kalmış," dedi o günü anımsayarak. O yarayı temizlediğini bilmese bile yine de önceliği dövme değil, Ayaz'ın canını yakan yara olurdu.

Ayaz, Yasemin'in hiç beklemediği bir şekilde ona doğru dönerek onun parmaklarına kendininkileri kenetledi. Başı yastığa yaslanmış kızın kalbinin korkuyla güm güm attığını hissedebiliyordu. Dövme yüzünden yaşadıkları tartışma ve Ayaz'a söylediği sözcüğün tersini yapmış olması Yasemin'in umurunda değildi şu anda. O sözün Ayaz'ın umurunda olması ve kendisini kıracak bir sözcük sarf etmesinden korkuyordu.

"Sadece yarana dokundum," dedi Yasemin. Kendisini savunmak ister gibiydi.

Ayaz onun ince parmaklarından bir tanesini dudaklarının ucuna değdirdi. "Biliyorum. Sen zaten kimsenin dokunmadığı gibi dokunursun hep."

O yüzden seviyordu Yasemin'i... Kimsenin onda göremediğini görüyor, tene dokunurken bile en derinlere dokunuyordu.

Senin Hayallerin Benim Hayallerim

Muhteşem geçen balayından sonra da her şey yolundaydı. Ayaz'ın derinlerinde kök salan o mutsuzluk oralarda uyuyor, Ayaz o duyguya karşı sabredebildiği kadar sabrediyordu. Bir aydan fazla bir süredir hayalini kurduğu ve sonradan o hayalin başrolüne yerleşen insanla birlikte o hayatı yaşıyordu. İstediği ve ona iyi para kazandıran projeleri alıyor, açacağı otel için bir yandan para biriktirirken diğer yandan dedesi için aldığı ve dedesinin yerleştiği küçük evin kredisini ödüyordu. Henüz otuz yaşında bile değildi oysa.

Yasemin'in annesinin vefatıyla gündemden düşen, Yasemin'in doğup büyüdüğü evi satın almaktan vazgeçmişti dedesi. Zaten sonra da Metin Bey satmaktan vazgeçmişti orayı. Yasemin, babası adına da mutluydu çünkü ikizleri yanına alan genç kız, her gün babasını dükkana götürüyor, ona yardım ediyor, sonra da babasını evine getiriyordu. Gölge akşamları babası uyuyana kadar onun yanında kalıyor, bazen de oradaki eski odasında uyuyordu. Zaten Ayaz ve Yasemin de ikizlerle beraber sık sık hem onu hem de Esat Bey'i ziyaret ediyorlar, ayrıca onları evlerinde ağırlamayı ihmal etmiyorlardı. Yase-

min çok mutluydu. Boş kalan zamanlarında Fethiye'deki bazı derneklere giderek karakterinin bir parçası olan yardımlaşma huyunu doyuruyor, çok mutlu oluyordu. Ayaz'ın dedesinin söylediği gibi o, kendisinden taşan bir kızdı. Şartlar ne olursa olsun hükmünü illa ki yürütüyordu.

İçeri dolan mayıs güneşi daha sıcaktı çünkü haziranın gelişini haber veriyordu. Yataktan doğrularak mışıl mışıl uyuyan karısına baktı. Onu ilk gördüğünde henüz lise son sınıfa geçmiş on sekiz yaşında bir kızdı. İlk karşılaşmalarında Ayaz'ın göğsüne öyle bir çarpmıştı ki sanki orada tutulup kalmış, bir daha hiç çıkamamıştı. Gerçekten öyle olmuştu. Hâlâ oradaydı ve artık yirmi bir yaşındaydı Yasemin. Aralarındaki beş yaş fark, Yasemin'le ilk tanıştığı zamanlarda, Yasemin'in tavırlarına çok yansısa da o artık hem yaş olarak hem de ruhen büyümüştü. Ruhen yaşıtlarından çok daha olgundu artık.

Yasemin gözlerini aralayarak dirseklerine yaslanarak doğruldu. "Sen uyumaya devam et." Ayaz elbette onu dinlemeden yataktan çıkmak için hareketlendiği anda Yasemin onun kolunu tuttu. "Hadi ama."

Ayaz hayır anlamında başını salladığında kızın yüzü asıldı. "Sadece kahvaltı hazırlayıp sana sürpriz yapacaktım."

Selen mevzusundan beri hiç tartışmamışlardı ve Ayaz öyle kalmak istiyordu. İçindeki fırtınanın körüklenmesini istemediğini belli ederek "Yasemin," dedi. "Çalışmam gerekiyor. Yetiştirmem gereken bir proje var. Ayrıca bugün otel için birkaç arsa bakacağım."

Yasemin ayağa kalkarak kendince bir öneride bulundu. "Babamın bana verdiği evi biliyorsun. Orayı da satalım ve ona göre bir yer bak. Daha çok beğendiğin bir yer alırsın. Hem

ben de seninle gelmek istiyorum."

O yerleri görmek Yasemin'in en doğal hakkıydı ama kızın katıksız heyecanı Ayaz'ın sinirine dokundu. Yasemin o sinirlerle farkında olmadan oynamaya devam etti. "Harika bir otel olacak. Öyle seçkin müşteriler getireceğiz ki herkes bizi parmakla gösterecek."

Yasemin'in müthiş zekâsının bu saydıklarını yapabilmesi için fazlasıyla yeterli olduğunu bilen Ayaz burnunun üzerini sıktı.

Yasemin hâlâ konuşuyordu. Sanki onlar kendi hayalleriymiş gibi anlatırken hepsini yaşıyordu. "Sen sadece yeri beğen. Orayı seninle beraber dünyanın en güzel oteli yapacağız. Mesela," dedi yataktan kalkarak. "Öyle bir dekore ettiririz ki insanlar o dekoru gördüğünde bizim otel olduğunu anlarlar. Objelerden tut büyük eşyalara kadar... Hepsi seçkin ve tarz olur."

Ayaz hiç istekli görünmemesine rağmen onu takdir etti. "İyi fikir."

Yasemin'in düşüncesi Ayaz'ın aklına fazlasıyla yatmıştı. Yasemin onun isteksizliğini görmezden gelerek yatağa oturdu. "Beğenmene sevindim." Ve bir karşılık bekledi. Sıcak bir bakış, mutlu olduğunu gösteren bir tebessüm. Asla az önce Ayaz'ın yaptığı gibi kuru bir takdir değil. Beklentilerini anlatamamış olmanın kırgınlığıyla başını öne eğdiği sırada Ayaz'ın telefonu çaldı.

Genç adam komodinin üzerindeki telefonu kulağına götürdüğü sırada gözü Yasemin'de ve onun düşmüş suratındaydı. Ona ne yaptığını çok iyi bildiği hâlde içinden kızın bu ruh hâlini değiştirmek için çabalamak gelmedi o an.

Sadece, yatakta oturan ve başını kaldırarak kendisini izleyen Yasemin'in dizlerinin dibinde durarak ona uzak ve soğuk

bir bakış verdi. Telefonla yaptığı görüşmenin kısa süreceğini anlayan Yasemin, ayağa kalkarak odayı terk etmek istedi. Ondan kaçmak ve az önceki kırgınlığını iyileştirmemesini beklemek istemiyordu.

"Tamam, öğlene doğru oradayım Levent," diyen Ayaz, yanından geçip gitmeye yeltenen kızın kolunu tuttuğu anda Yasemin başını ona doğru kaldırdı. Koyu yeşil bakışlardı onu olduğu yere mıhlayan. Hatta Ayaz kızın kolunu bıraktığı hâlde hareket edemedi.

Telefonu komodinin üzerine yavaşça bırakan Ayaz, içinde sürdürdüğü savaşın sesini ara sıra Yasemin'e yansıttığının farkındaydı. Aylardır o duyguyu Yasemin'den sakınmak için elinden geleni yapıyordu. Ona karşı asla dengesiz bir tutum sergilemiyor, ancak Yasemin bilmeden Ayaz'ın bam teline basıyordu. Aslında az önceki olay, Ayaz'ı çok mutlu edecek bir olaydı. Zeki, düşüncelerine çok değer verebileceği ve delicesine sevdiği bir eşi vardı. Ama yetmiyordu. Aksine içindeki mutsuzluğu körüklüyordu bunlar.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Fikirlerine bayıldım. Daha sonra onları daha detaylı konuşalım." Onu dudağının kenarından öperek içindeki mutsuzluğu dinlemek yerine kıza duyduğu büyük aşkı dinledi. Bir dakika önce kaybettiği savaşı zor da olsa kazandı. Onu her kaybettiğinde Yasemin ile kopacak büyük bir fırtınanın eşiğine geliyordu.

Ertesi sabah Yağız ve Çınar sabah erkenden havuza girmişler, Ayaz da onlarla beraber yüzmüştü. Üzerine koyu gri tişörtünü geçirerek içeri girdiğinde evi saran pasta börek kokuları burnuna doldu. Yüzündeki hoşnut gülümsemenin sebebi ikizlerin attığı eğlenceli çığlıklardı. Kokular değil... Yasemin onu

bekliyordu. "İkizler gelmez. İstersen biz başlayalım."

Ayaz, masanın kenarındaki sandalyeyi çekerek cevizli kurabiyelerden bir tanesini ağzına attı. Onun ıslak saçlarına parmaklarını daldıran Yasemin genç adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Mutlu musun?" diye sorduğunda Ayaz biraz geriye doğru çekildi. Bunu istemsizce yapmıştı.

Yasemin kaşlarını çatarak bu beklenmedik hareketi sorguladı. "Buradasın, yanındayım, otelini açacaksın. Evin içindeki kokular..." Onları saydıkça o kadar hoşnut bir gülümseme yayılıyordu ki kızın içine... Ayaz onun yanağından öperek iç çekmeden edemedi. "Hepsine sahibim Yasemin," dedi ve ayağa kalkarak saatine baktı. "Akşam yedide çıkmamız gerekiyor. İkizleri babanın dükkânına ben bırakırım. Sen arabamı al ve Fethiye'deki işlerini hallet."

"Evet," diyerek ağzına bir tane kurabiye atan Yasemin Fethiye'de yapacaklarıyla ilgili duyduğu heyecanı Ayaz'a yansıttı. "Kermes o kadar büyük olacak ki herkesi organize etmek çok zor olacak. Yine de en geç saat altıda evde olurum. Zaten," diyerek ayağa kalktı. "O saate kadar bir şey kalmaz." Ayaz onu hissiz bir yüz ifadesiyle dinliyordu. Yasemin'in yaşadığı coşku ve yaptığı işten aldığı keyif kızın gözlerinin içini aydınlatıyordu. "Benim hazırladığım yiyecekleri arabana koymama yardım eder misin? İkizler düşürüp dökerler şimdi hepsini."

"Hepsini ben koyarım. Sen işine bak," diyen Ayaz ayağa kalkarak arabanın anahtarını almaya gitti.

Akşam olduğunda evde yalnız başına Yasemin'i bekliyordu. Ertesi gün Selçuk Karmacı'nın oğlunun nişanına katılacakları için İstanbul'a gitmeleri gerekiyordu. Ayaz Yasemin'in kendisi için alışveriş yapmasını istediği için onu bir gün önce götür-

mek istemişti.

Saatine bir daha bakarak iç çekti. Yasemin'i aramış, on dakika sonra evde olacağını öğrenmişti ama on beş dakika geçmişti. Meraklanmaya başlamıştı çünkü saat hem yediye gelmek üzereydi hem de Yasemin telefonu açmıyordu. Çünkü kendini kaptırdığı dernek ve yardım dünyasındaki işleri uzamıştı. Fethiye'den dönüş yolunda olan Yasemin on dakika sonra evde olacağını zannetmiş ancak zamanı ayarlayamamıştı.

Sonunda eve telaşla girdiğinde Yasemin'in gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Bu arada biraz da telaşlıydı ancak yine de anlatmayı ihmal etmedi. "Harikaydı. Her şeyi sattık." Bir yandan çantasını vestiyere asıyor, bugün yaptıkları yüzünden içi içine sığmıyordu. "Geç kaldım çünkü ben..."

Birden sustu. Ayaz'ı üzerine giydiği beyaz tişörtü ve açık mavi kot pantolonu ile kızın içini titreten bir soğukkanlılıkla beklerken buldu. Saat yediyi çoktan geçmişti ve derhal çıkmadıkları takdirde uçağı kaçıracaklardı. Yasemin üzerindeki uçuk pembe tişörtü tutarak onu çekti. "Hemen değiştirip geliyorum. Birazdan anlatırım."

Ayaz olduğu yerden hiç hareketlenmedi. "Gitmiyoruz. Değiştirmene gerek yok."

Yasemin bu sözlere değil de kopması muhtemel fırtınaya itiraz etti. "Hayır, yetişebileceğimizi biliyorsun."

Ayaz göz kapaklarını dahi kıpırdatmadan kendisini izledi. Taş gibiydi ama birazdan un ufak edecek bir kasırga gibi hissettiriyordu. Onu arkasında bırakarak merdivenlere doğ hareketlendiği anda Ayaz, daha önce hiç yapmadığı gibi ba lı ona.

"Yasemin! Sana neler oluyor böyle?"

Neden geç kaldığı umurunda bile değildi. Geç kalması

Ayaz'ın gözünde bir hata da değildi çünkü insanlar hep bir yerlere geç kalabilirdi. Kendisi dâhil hiç kimse mükemmel değildi.

Yasemin ilk basamağa kendisini çivileyen sorunun yanıtına sakince cevap verdi. "Bir şey olduğu yok. Ben kermesten çıktığım zaman birisi aradı. Benim hayvan sahiplendirmeyle uğraştığımı bilen birisi..."

Kocasına doğru döndü. Tırabzanı sıkıca kavrayarak sözlerini sürdürdüğü hâlde Ayaz'a yapması gereken açıklamanın bu olmadığını o da biliyordu. Ama ne olduğu hakkında gerçekten bir fikri yoktu. "Kadın bu gece taşınıyormuş. Köpeğini almamızı istedi ve onu almaya gittim. Bir arkadaşımın evine bıraktım. Yakında onu sahiplendireceğiz." Eli ile bahçeyi işaret etti. "Aslında buraya da getirebilirdim ama Paşa'yı benim yüzümden dedene vermek zorunda kaldın. Yine onun cinsinde..." dediği anda Ayaz göğüs kafesini şişiren bir nefes alarak ona doğru hareketlendi.

"Hayır," dedi. Hızlı ve gerçek cevabı arzuladığını belli eden bir kızgınlıkla konuşuyordu. "Sana sorduğum sorunun cevabı bu değil."

Yasemin'in dudakları kendiliğinden aralansa da ona verebileceği bir cevabı hâlâ yoktu. Ayaz, bir basamak yukarıda olduğu için kendisiyle göz göze olan karısına doğru daha da yaklaştı. "Ben," dedi. "Senin ne yapmaya çalıştığını soruyorum. Oralarda buralarda içindeki Yasemin'i yaşayarak, bana sabahları kurabiyeler yaparak gerçekten mutlu olup olmadığını soruyorum." Bedenindeki kaslar öfkeyle yavaş yavaş kasılmaya başladı. "Sen gerçekten mutlu musun?"

"Evet, inan bana öyleyim."

O kadar gerçek ve samimiydi ki hâli, Ayaz çileden çıktığı

hâlde, Yasemin'in mutluluğuna ortak olur gibi sakince söyledi. "Ben değilim."

Yasemin'in başından aşağıya kaynar sular döken bu iki kelime kızın dişlerini sıkmasına sebep oldu. Solukları hızlandı, aylardır Ayaz'ın yüzünde gördüğü ve bir türlü ona itiraf ettiremediği o sözlerdi bunlar. Acı gerçekler...

"Öyleyse benimle neden evlendin?" diye bağırdı. "Seni buna zorlamadım ben!"

Ayaz bu soruya çıldıracak gibi oldu. "Bu öyle bir şey değil. Hâlâ anlamıyor musun?"

"Öyle," diye itiraz etti Yasemin. "Sen beni affedemiyorsun. Bir kere sana hayır dediğim için beni şefkatinle ve sevginle mahvediyorsun. Bir dediğimi iki etmiyor, çok seviyor ama içindeki boşluğu bir türlü dolduramıyorsun. Yaşım küçüktü, aşkı bilmiyor, mantıklı davranmaya çalışıyordum. Seni kaybetmekten korktum ve pişmanlığı hiç tatmamıştım."

Ayaz'ın sağına doğru bir adım atarak basamağı tekrar indi. "İsmimi bile haftalar sonra söyledin. Annenin ismini benim gibi bir kıza yakıştıramadığın için bana ismimle seslenmedin. Hakkımdaki..." dedi ona doğru dönerek, "Fikirlerin değiştiği hâlde ağzına hemen alamadın."

Ayaz ona hak verircesine başını salladı. "Çünkü hiçbir şeyi kolayca kabullenemiyorum ama bu önemli değil. Önemli olan şu anda benim ne hissettiğim."

"Ne?" diye bağırdı Yasemin.

"Seni affedebilmem için önce sana sahip olmam gerekmiyor mu?" Aslında Yasemin'i çok uzun süre önce affetmişti ancak Yasemin'e, içindeki savaşı başka türlü anlatamazdı. "Sen kendini bile bulamıyorsun. Söyle!" diye kükredi. "Ben seni

nasıl bulabilirim Yasemin!" Sesi yine alçaldığı hâlde kızı sarsmayı başardı. "Sen kendini kaybettiğini görmüyor musun?"

Ayaz'ın nereye varmaya çalıştığını az çok anlayarak "Hayır," diye inledi. "Ben buyum ve sen de busun. Biz mutluyuz. İstediğimiz her şeye sahibiz."

Ayaz ellerini yüzüne kapatarak yüzünü ovaladı. "Ben istediğim her şeye sahibim ve seninle evlendiğimiz ilk geceden beri ben mutsuz bir insanım."

Ayaz ona mutlu olmadığını söylüyordu. Yasemin'in usul usul süzülen gözyaşlarına karşın susarak bahçeye çıkmak için evin kapısının kolunu tuttu. Ancak bunu yapmaktan vazgeçerek, merdivenleri koşarak çıkan ve kendisinden kaçan karısının arkasından gitti. Yatağın örtüsünü hışımla açıp onun altına girmeye hazırlanan Yasemin'i kolundan yakaladığında her ikisi de nefes nefeseydi.

Ayaz onu kendisine doğru çekti. "Ne düşündüğünü biliyorum." Nefesi hâlâ düzene girmemişti çünkü bunun sebebi girdiği çıkmazdı. "Sana sahibim, ait olduğum yerdeyim, hemen hemen her sabah mis gibi kokulara uyanıyorum." Yutkunarak kızın kolunu bıraktı. Ateşi dinmek yerine artan bakışları halının boş bir noktasındaydı. "Uyandığımda yeryüzünde en sevdiğim insanın yüzünü görüyorum, sonra da yemyeşil bir manzaraya bakıyorum, para kazanıyorum, çektiğim onca sıkıntı bitti ama..." dedi ve Yasemin'i kollarından tutarak sarstı.

"Mutlu değilim çünkü sevdiğim insan kendi hayallerinin altında kaldı."

"Sen hayallerini yaşadıkça, yıkılan hayallerinin altında kalan birini sev ve yaşa onunla...
Hem onu hem de kavuştuğun hayalini aynı anda yaşa.
Yaşayabiliyorsan..."

Kalbim Yıkıntıların Altında

Yasemin'in kollarını bırakarak yaşadıkça deneyimlediği o gerçeği savundu.

"Olmuyor. Sevdiğin insanın hayali gerçekleşmediğinde seninkilerin gerçekleşmiş olması sana acı vermekten başka bir işe yaramıyor." Kıza doğru yürüdü. Bu gerçekleri Yasemin ile evlendikten sonra artık tastamam olan hayallerine kavuştuğunda iyice idrak etmişti. Ondan öncesinde, Yasemin'i teselli edeceğine ve onu iyileştireceğine, bir ömür mutlu olacaklarına inanmıştı hep. "Benimkileri yaşadıkça tek hissettiğim duygu mutsuzluk olmaya başladı çünkü sana ait olan kalbim, seninkiler ile beraber o yıkıntıların altında kaldı."

Yasemin'in hıçkıra hıçkıra ağlamasına sebep olan bu sözler bitmemişti. Sevdiği kadının hayalleri tırnaklarıyla kazıyarak, çalışarak ve tüm kalbiyle isteyerek ulaşmaya çalıştığı hayallerdi. Öylesine ya da emeksiz istenilen bir şeyler değildi. "Senin hayalinin benim de hayalim olduğunu evlendiğimiz gece iyice

anladım." Yutkunarak çenesini dikleştirdi. "Kendiminkileri yaşadıkça mutsuz oldum Yasemin," diye fısıldadı. "Seninkileri aradım."

Yasemin'den uzaklaşırken ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Makyaj yapıyorsun ve her zamankinden çok güzel görünüyorsun fakat bu bile sinirimi bozuyor," diye fısıldadı. "Bu hâlin çok güzel olduğu hâlde, benim için en güzel hâlin hayallerini yaşadığın hâlin. Onu görmediğim hâlde şu anda bundan çok eminim. Şu anda, yüzünü her gördüğümde!"

Yasemin kendisini yatağa bırakarak Ayaz'ın ağır ama gerçek sözleriyle yüzleşiyor, yüzleştikçe kulaklarını kapatma ihtiyacı hissediyordu. Ayaz pencereye doğru yaklaşarak onu sonuna kadar açtı. "Şuraya bak," dedi. "Ben burada mutlu bir Yasemin görmüyorum. Tek gördüğüm insan, zekâsını aklını ve hayallerini ait olmadığı dünyaya harcayan Yasemin." Onun kendisine şevkle yardım ettiği anlarda bile Ayaz'ın içi parçalanıyordu.

"Ben mutluyum. Sakın benim bir şeyleri harcadığımı düşünme." İnkârı o kadar büyük bir boyuttaydı ki gerçeği bile içinden çıkaramıyordu. Ayrıca Ayaz'ın yanında olmaktan gerçekten mutluydu ve yetiniyordu.

Ayaz, hızlı adımlarla kızın yanına yaklaştı. Onu kollarından tutarak ayağa kaldırdı.

"Bana sakın yalan söyleme. Herkese söyle ama bana asla. Bu inkârın bizi bu hâle getirdi zaten."

Yasemin ısrarla başını sallıyordu. O bu hareketi yaptıkça Ayaz daha çok öfkeleniyor, buna karşın öfkesini dizginlemek için büyük bir savaş veriyordu.

"Yasemin," dedi. "Seni anlıyorum. Seni anladığım için susuyorum. Bu konuyu her açtığımda benimle tartışıyorsun." Ağır ağır başını salladı. "Gerçekten bunu kabul ettiğine ve seni iyileştirebileceğime inandım. Ama seni yatağımda gördüğüm geceden bu yana tek inandığım gerçek seni kaybettiğim gerçeği ve sen mutluluk rolü yapıp beni susturdukça içimde tarifsiz bir öfke biriktirdin."

"Yapma," diye yine isyan etti Yasemin. Ayaz'ı günlerdir susturan sebep de böyle patlamasına sebep olan sebep de kızın kendine olan bu yalan inancıydı. "Sormama bile fırsat vermedin. Bir kere bile hayallerini anmadın. O kadar mı sildin ve vazgeçtin onlardan?"

Yasemin'in kendisini bulmasını ve hayallerine yeniden kavuşma isteğiyle dolmasını istiyordu. O bunu istemeden Ayaz'ın elinden gelen bir şey olmazdı. Yasemin ise böyle bir tartışmanın ortasındayken bile hâlâ bir başka Yasemin gibi davranıyordu.

Bağırmıyordu aslında. Ama şu hâlleriyle dünyanın en yüksek çığlıklarını atıyor, Ayaz'ın kulaklarını değil de kalbini delip geçiyordu. Ona farkında olmadan yaşattığı mutsuzluk da cabasıydı. "Benim önceliğim ailem şu anda. Onlar bensiz ne yapacak Ayaz?"

Ayaz kalbindeki acıya rağmen dirayetini korudu. "Benimle, benim mutsuz olduğum böyle bir hayat geçirmek istiyor musun? Çünkü burada başardığın en ufacık bir şey sinirime dokunacak. Çünkü senin daha iyilerini yapabileceğini hep biliyor olacağım."

Yasemin başını hayır anlamında sallarken amacı Ayaz'ın susmasıydı. Ancak Ayaz, hem tehditkâr hem de kararlıydı. " Sen ait olduğun yerde olacaksın."

Yasemin korkuyla ondan uzaklaşmak istese de Ayaz müsaade etmedi ve onun omuzlarını tuttu. "Hayallerin her neyse onlar için çalışacaksın," dedi. "Yoksa elimde olmadan, senin yüzünden sana yaşatacağım bu mutsuzluğa razı olacaksın."

Biraz sakinleşmek için odadan çıkıp giden Ayaz'ın ne yapacağına dair bir fikri yoktu. Yasemin'in yanına hiç çıkmadan sabaha kadar bahçede oturdu. Yasemin ise gün ışıklarını görünceye kadar tavanı izledi. Hiç kalkmadı, kıpırdamadı ve ağlamadı.

Biri mutsuz bir evliliğe razı olup olmamanın eşiğinde, diğeri ise bir yol arayışındaydı. Biri, dünya yıkılsa dahi Ayaz'ın bir daha mutlu olamayacağının acı kabulünde diğeri ise dünya yıkılsa dahi onu ve kendisini mutlu etme isteğindeydi.

Söz vermişti Ayaz ona... Onu asla mahvetmeyecekti. Ne pahasına olursa olsun.

Vazgeçilen

O son cümlenin üzerinden aylar geçmiş, mevsim sonbahara varmış ama Ayaz'ın söylediği sözler Yasemin'in kulaklarından bir türlü gitmemişti. Çaresizlik kızı tüketiyor, o konuda Ayaz'ın ağzını bıçak açmıyor, mutsuzluk, daha doğrusu hiç beklenilmeyen mutsuzluk hazmediliyordu. Kızın bedeninde geçtiği her yolda yaralar bırakıyordu. Ayaz'a artık iş konusunda fikirlerini belirtemiyor, onun tepkilerinin ne olacağını zaten bakışlarından anlıyordu.

Eylül sarısının yapraklarıyla dolu yalılardan bir tanesinde Selçuk Karmacı'nın oğlunun düğünü vardı. Gece, boğaz, eylül akşamının ılığı ve mutsuzlukla gölgelenmiş çok büyük bir aşk ve Ayaz'ın uzak bakışları sarmıştı Yasemin'i. İki günlük bir ziyaret için geldikleri İstanbul'da katıldıkları düğün esnasında Yasemin'in yüzünden düşen bin parçaydı.

Ezgi oradaydı. Selen oradaydı. Belki Ayaz'ın hayatından geçmiş diğer kızlar da oradaydı ama Ayaz Yasemin'in yanındaydı. O kadar yanındaydı ki karısının hayallerini yeniden inşa etmek isterken aralarına girecek uçurumları ve onu kaybetmeyi göze alacak kadar onun yanında ve hayatındaydı.

Yasemin'in üzerindeki siyah ışıltılı elbise mi daha çok ışıldıyor yoksa içindeki insan mı diye sorsalar, Ayaz bir an bile dü-

şünmeden Yasemin'i seçerdi. Yasemin'e de oradaki en çekici ve en gerçek aşığın kim olduğunu sorsalar o da hiç düşünmeden siyah takım elbisesinin içindeki açık kumral muhteşem saçları olan sevdiği insanın ismini verirdi.

Çünkü Yasemin'i hiçbir zaman bırakmamıştı.

Yasemin aşkını ve hayalleriyle beraber mecburen kendisini bıraktığı zamanlarda bile.

Yine o şarkı çalmaya başladığında Yasemin Ayaz'a doğru çevirdi başını. Onun da şarkıyı duyduğunun farkındaydı ama kızın yüzüne bakmıyordu. Yasemin'in sessizliğinin ve kendisine karşı gelmemesinin sebebinin bir kabul olduğunu biliyordu. Ayaz'la yaşayacağı mutsuzluğa razıydı. Razıydı çünkü hayallerini tekrar kurmaya çok korkuyordu Yasemin. O kadar yorgun ve ümitsizdi ki...

"Beni dansa kaldır," dedi olağan yaşamına devam ettiklerini gösterircesine. "Seninle hiç dans etmedik." Ancak Ayaz için artık hiçbir şey eskisi gibi değildi.

"Olur. Hadi kalk mutluymuşuz gibi davranmaya devam edelim."

Ayağa kalkmadan önce kızın elini tuttuğu hâlde bu sefer Yasemin oralı olmadı. Kızın küskün bakışlarına aldırmadan "Kalkacaksın," dedi Ayaz. Yasemin elini geri çekmek istediği hâlde onu bırakmadı. "Kahretsin," diye fısıldadı Yasemin. O kadar yorulmuştu ki sonunda hiç olmaması gereken bir yerde fısıltıyla bile olsa patladı. "Bana artık bunu yapma. Beni terk etmek istiyorsan et."

Ayaz bu sözleri ilk defa duyuyordu. "Asla," dedi alçak bir fısıltıyla. "Seni asla bırakmam ve bırakmayacağım. Bir daha ağzına böyle sözler alma. Sen de beni bırakamazsın Yasemin.

Asla izin vermem."

Yasemin aralarındaki gerginliği kimseye hissettirmemek adına ayağa kalktı. Onun arkasından loş ışıklarla donatılmış piste doğru ilerledi ve Ayaz'ın durduğu yerde durarak onun, kendisini kollarının arasına almasını bekledi. Aldı gerçekten. Öyle bir sarıldı ki, kızın varlığını hissetmenin kendi öfkesini nasıl yatıştırdığını iliklerine kadar Yasemin'e hissettirdi. Onu sımsıkı sararken kollarının içinde hem eritti hem de nükseden deli öfkesiyle yaktı. Bu arada Yasemin'in bildiği tek şarkı çalıyordu.

Her şey seninle güzel, duyduğum bu ses bile
Yalnız içtiğim su değil, aldığım nefes bile

Bir elini sevdiği kadının alnına koyarak saçlarına doğru kaydırdıktan sonra onun gözlerinin içine baktı. "Hayallerim bile sevgilim," dedi. "Sen de kendininkileri yaşadığın zaman güzel."

Birbirlerini ve hayallerini böyle tutkuyla seviyor olmak onları bir zamanlar o kadar hırpalamıştı ki, bir tanesininkinin yıkılmış olması onlara bir türlü huzur vermiyordu. Aşklarındaki tutku, onları bir uçtan diğer uca savururken ne birbirlerine küskün kalabiliyorlar ne de katıksız bir mutluluk yaşayabiliyorlardı. Büyük kavganın şiddeti geçmişti ama yıkıntılar hâlâ etraftaydı.

Bir eli kızın sırtından beline doğru usulca kaydı. Bu temasla kızın ruhunu kendi ruhuna kattı adeta. "Sanki sonbaharda kalmış gibisin," dedi onu göğsüne bastırarak. "Kışı geçip baharı yaşamayı göze alamıyorsun." Onun yaşadığı her neyse aynısını Ayaz kalbinin en derinliklerinde hissediyor, içindeki sızıyı bir türlü dindiremiyordu çünkü kaynağı Yasemin'di.

Yasemin başını Ayaz'ın göğsüne daha çok bırakacağı sırada

Ayaz onun çenesini tuttu ve başını hafifçe eğerek ilk gördüğünde sihirli olduğunu düşündüğü kurşuni bakışların derinliklerindeki o duyguyu oradan söküp atmak istedi. "Yasemin," dedi. "Gözlerindeki o hüznü atmak için ne yapabilirim?"

Yasemin başını Ayaz'ın göğsüne yaslayarak, "Beni anladığın hâlde üzerime gelme ve ne olur mutlu ol," dedi. Kollarını onun beline daha sıkı sardı. "Yapamam Ayaz. Benim en büyük hayalim doktor olmaktı. Başka bir bölüm istemiyorum. İki sene geçti. Bir daha kazanmam mümkün değil. Mümkün olsa bile babamı bırakamam asla. Ne olur anla artık."

"Yasemin," dedi Ayaz. Bir yandan şefkatle onun sırtını okşuyordu. "Sevdiğini bir tek senin anlaman... Bu duygu dünyanın en olağanüstü duygularından bir tanesi ama aynı zamanda öldürüyor."

"Evet," diye mırıldandı Yasemin. Yanağı Ayaz'ın göğsüne yaslıydı. "Aynı zamanda öldürüyor değil mi?" Ayaz'a aşkını itiraf edemediği zamanlarda nasıl ölüp ölüp dirildiğini anımsamıştı. Onu ve bir arada olamayacaklarını öyle iyi anlamış ve hak vermişti ki ona.

Birbirlerini o kadar iyi anladıkları hâlde ellerinden gelen bir şey olmamasıydı sevdiğini anlamak denilen muhteşem duygunun içindeki çaresizlik. Ama Yasemin bunu ne kadar kabul etmiş olursa olsun Ayaz, onu anlayıp hak verdiği hâlde çaresizliği reddediyordu ve aylardır Yasemin'den gizli gizli bazı konularda çabalıyordu. Danslarını sona erdirmeden önce kızın saçlarının üzerine bir öpücük bıraktı.

İstanbul'daki eve giderken, düğünün geri kalan kısmında ve evin içinde araları daha iyiydi. Ancak Ayaz'ın aylar önce yaptığı mutsuzluk itirafı Yasemin'i kızgın demirler üzerinde

yürüyormuş gibi hissettiriyordu.

Mutfak tezgâhına yaslanmış hâlde bir bardak su içtiği sırada Ayaz yatak odasının kapısını sonuna kadar kapatmış, telefon görüşmesi yapıyordu. Yasemin onun kiminle ne konuştuğunu bilmediği gibi ilgilenmiyordu da. Lacivert koltuğa uzanarak Gölge'ye mesaj yazdı ve kardeşlerinin uyuyup uyumadığını, akşam ne yediklerini, ödevlerini yapıp yapmadıklarını vs... Bir sürü soru sordu. Gölge ona cevap yazarken geçen hafta Ayaz ile yaptığı görüşmenin sonucunu Leyla'ya aktarmasının ve ondan bugün aldığı cevabın mutluluğunu yaşıyordu.

O sırada Ayaz, Metin Bey ile derin bir mevzunun ortasındaydı. "Buna mecburuz," dedi Yaşlı adama. "Eğer bu sene de sınava girmezse üçüncü sene bitmiş olacak. Leyla bugün fikrini açıklamış Zafer'e. İstediğim cevabı aldım."

Ayaz sıkıntıyla yatağa oturarak alnına düşen saçları karıştırdı. Çıkmazdaydı. Bir çıkar yol bulmuş gibiydi fakat bunun için onayını alması gereken insanlar vardı. Metin Bey'i de alıp gitmek çözüm değildi çünkü Yasemin'e bunu teklif ederse Yasemin, babasının küçük dünyasını yıktıkları için kahrından tükenirdi. Ne ders çalışır ne de okula gidebilirdi. Zaten İstanbul'daki ev o kadar küçüktü ki Yasemin ve Ayaz'a anca yeterdi. "Fakat sizin fikriniz hepsinden önemli."

"Olur oğlum," dedi Metin Bey. Kendisini zora sokacak ancak herkes için en iyisinin bu olduğunu düşündüğü teklife. Onunla gurur duyuyordu. Çok uzun süredir ilk defa böyle huzurlu hissediyordu kendisini. Endişeler yok değildi. "İkizleri bırakmayabilir ama onların orada mutlu olduğunu iyi biliyor ve olmaya devam edeceğine inanmalı. Sence inanır mı?"

Ayaz da bu sorunun cevabını tam olarak şu anda bilmiyor-

du. İlk adımı Yasemin'i o sınava sokmak ve hayallerine giden yolu açmaktı. Ayaz'ın derdi kızın okula gitmesi değildi, onun hayallerine ulaşması için ne gerekiyorsa onu yapmaktı. Okulsa okul, başka bir şeyse başka bir şey... Ama hayale giden yolda yapılacak bir şey.

"Bilmiyorum," dedi. "Sonuçta herkes bir arada olacak ve bundan başka seçeneği yok. Onu ikna edeceğim."

Metin Bey ayağa kalkarak yine kendisini dışarı atma ihtiyacı hissetti. Bu sefer umutla doluydu. Çok sevdiği evini ve adımlarını sayarak inşa ettiği dünyasını çok seviyor, her istediği zaman bahçeye çıkabiliyor, doğup büyüdüğü yerin kokusunu duymak onun acılarını dindiriyordu. İki eş kaybetmiş, gül gibi kızının solduğunu görmüş, yetim çocuklar büyütmüş, gözlerini kaybetmişti. Onu mutlu eden iki şey vardı. Evlatları ve Günalan'daki dünyası... Şimdi de Ayaz gibi bir evlada daha sahip olmak eklenmişti onların içine.

"Oğlum," dedi. "Ne yap et, onu ikna et."

Telefonu kapatan Ayaz bir süre onu parmaklarının arasında sıktı ve Yasemin'e seslendi. Yasemin'in yüreği aylardan beri zaten ağzındaydı ve bu sesleniş hiç hoşuna gitmemişti. Ayakları geri geri gittiği hâlde, yatak odasına girerek Ayaz'ın karşısında durdu. İçerideki ölüm sessizliğini, başını kaldırarak kendisini sessizce izleyen Ayaz, o hâliyle, hiç konuşmayan görüntüsüyle bozdu.

"Sana asla başka bir seçeneğin olmadığı bir öneri sunacağım," dedi. Yasemin'in dizlerinin bağını çözen kararlılık sürdü gitti. "Çünkü artık hayatında ben varım. Bu yüzden sınava gireceksin ve kazanmak için elinden geleni yapacaksın."

"Ayaz," diye inlediğinde Ayaz, kızın susması için başını sağa sola salladı. "Eğer mutlu olmak istiyorsan sana söyleye-

ceğim her şeyi kabul edeceksin, Hem..." Biraz sustu ve şakaklarını ovaladı. Yasemin'in bir şeyleri tamamlamaya da ihtiyacı vardı. "Belki yaşamadan bilemeyeceğimiz o gerçeği öğrenmiş oluruz."

Kızın dudakları aralandı. "Neyi?"

"Bana hayır dediğin gün yarım bıraktığın her şeyi." Ayağa kalkarak Yasemin'in üzerine doğru yürüdü. Çok kararlı ve tavizsiz görünüyordu yine. "Şimdi fedakârlık sırası sende Yasemin. Yarım bıraktığını tamamla ve benim eskisi gibi olmadığımı kabul etmiyorsan madem ikimize bir şans ver."

Ayaz'ın bu hâli Yasemin'i daha çok çıkmaza soktu. Ders çalışmak sorun değildi ki Ayaz'ı tatmin edecek kadar çalışırdı. İyi bir puan alabileceğine inanmıyordu zaten. Onun için özel bir çalışma yapması gerekiyordu ve o zamanlar annesi vardı. Kardeşlerini denize bile götürmeyen Yasemin'in hiçbir sorumluluğu yoktu. Sadece zeka bir yere kadar yeterdi.

"Babam ve kardeşlerim," diye haykırdı. "Onları asla bırakmam. Beni bu çıkmazda bırakma. Babamı da oraya götürürsen onun dünyasını yıktığın için senden için için nefret ederim. O yalnız başına kalamaz. Bana kabul edemeyeceğim isteklerle gelerek bizi mahvetme lütf..." diye isyanlarını haykırdığı sırada Ayaz kıza doğru yaklaştı.

"Günalan'daki evi Gölge ve Leyla'ya bırakacağım."

Yasemin'in bedeninden soğuk terler süzüldü. Leyla ve Gölge'nin bu yaz evleneceklerini, Leyla'nın Fethiye'de takı dükkânı açacağını bir süre önce öğrenmişlerdi. Ayaz Yasemin ile yaşadığı tartışmadan sonra Gölge ve Leyla'nın ilişkilerini gözlemlemiş, onların evleneceğini duyduğu anda aklında böyle bir fikir belirmiş ve sonunda Gölge ile konuşmuştu.

"Leyla ve abin babanın evinde yaşamaya karar vermişler zaten. Abin senin daha fazla yorulmanı istemiyor."

"Hayır, ben babama bakarken yorulmuyorum. Leyla buna mecbur değil."

"Değil ama abin istiyor çünkü o adam onun da babası. Kabul et artık bu gerçeği."

Yasemin Leyla'nın yapısını biliyordu. Gölge'ye karşı attığı adımın anlamı, onu her şeyiyle kabul etmiş olmasından kaynaklanıyordu. İyice karar vermeden asla körü körüne gitmez, gittiği zaman da asla geri dönmezdi.

"En iyisi bu. Zaten ikizler o evi çok seviyorlar ve sevdikleri insanlar yanlarında olacaklar. Baban zor da olsa kabul etti çünkü sevdiği yerde yaşamaya devam edecek."

"Hayır," diye çıkıştı Yasemin. "Bunu yapamazsın. Orası senin hayalindi. Senin evindi. Hem onlara kardeşlerimin ve babamın sorumluluğunu bir arada veremem. Kardeşlerimi de alıp gidecek olursak zaten annelerini kaybettiler, bir de babamdan ve abimden ayrılmaları onları çok üzer."

Ayaz gitgide kabaran öfkesine hakim olarak "Yaparım," dedi. "Onlar senin baban ve kardeşlerinse aynı zamanda abinin de ailesi. Ve abin artık eskisi gibi değil. Leyla var. Ayrıca buna katlanacaksın Yasemin. Onlar ve senin için en iyisi ne olacaksa biraz gözyaşı dökeceksin."

Yasemin kendisini ailesine o kadar çok adamıştı ki hem onlardan kopmak istemiyor hem de Leyla'ya bu sorumluluğu vermeyi bahane ediyordu. Ve de yeni hayatına alışıp kabullenmiş olmanın güçsüzlüğü vardı üzerinde. Ayaz bunların hepsini zaten anlamıştı.

"Annen yaşasaydı zaten bırakıp gidecektin. Leyla bir süre-

liğine onların yanında olacak çünkü bunu hiç düşünmeden kabul etti. Senin olup olmamanın önemli olmadığını, sen olmasaydın da onlarla bir arada yaşayabileceğini çünkü abini çok sevdiğini, onun ailesiyle ilgileneceğini söyledi." Bu tutum tam Leyla'ya göreydi.

Yasemin'e açtığı yollar ve yaptığı fedakârlıklar o kadar çoktu ki kıza hayır deme şansı dahi bırakmıyordu.

Yasemin, eğer bu çözümleri kabul etmeyecek olursa Ayaz'ın onu da kendisini de çok üzeceğini biliyordu. "Denersem," dedi. "Bana baktığın zaman mutsuz olmayacaksın değil mi?"

"Başka seçeneğin yok Yasemin. Birkaç sene kardeşlerinden ayrı kalacaksın ama mutlu oldukları bir evde ve sevdikleri insanlarla olacaklar. Ya mutsuz bir evlilik yaşarsın ya da evliliğimiz ve kendin için çabalarsın."

Onu daha fazla köşeye sıkıştırmak için sertçe fısıldadı. Hayallerini yine erteliyor, çok sevdiği ve yaşamak istediği evini, bir daha geri istemeyecek şekilde sevdiği kadının ailesine bırakıyordu.

"Buna da hayır de! Senin için vazgeçtiğim onca şey varken bana hayır de! Ve bizi gerçekten mahvet."

Dört sene sonra

Yasemin

Bahar Var Orada

Eski bir jipin içinde çıt çıkmayan bir sessizlik hakimdi. Sarı yeleli kocaman bir aslan jipin etrafında durduğunda "Beni yiyecek," diye fısıldadım. Ama bunun sebebi içimdeki korku değildi. Ayaz'ın haksız çıkması için koskoca aslanın beni yemesine razıydım. Ben? Paşa adlı o köpekten korkup komaya girecek kadar ağlayan ben?

Saçlarımı kenara çekerek "Muhtemelen yer," dedi. "Çok güzel bir kızsın çünkü."

Ona inanmadığımı belli etmek için omuz silkerek ağzımı bir karış açtım ve cama yapıştım. Gerçekten kendi doğasında göz alıcı aslanı görmek muhteşemdi. "Yalan söyleme Ayaz. Bana ne diyordun sen? Aslanlar sadece güzel kızları yemiyorlar mıydı?"

"O zamanlar hayallerini yaşayan seni hiç görmemiştim, ne kadar güzel göründüğünü bir bilsen," diyerek arkasına yaslandı ve başını jipin siyah deri koltuğuna yasladı. Sonra da özünün sadece bana duyduğu aşktan ibaret olmadığını belli etti. "Aslanla özlem giderdiysen gidebilir miyiz artık? Gerçekten burası çok sıcak ve çok sıkıldım."

Sıcaktan ve gezmekten nefret eden bir insandı o. Başını yana

doğru çevirerek beni seyretmeye başladı çünkü bunu her yaptığında bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyordum. Ben aslanı hayranlıkla izlerken, Ayaz da beni izliyordu. Ne kadar da bizi anlatan bir durum değil mi? Ben mutluyum o ise sıkıntıyla oflamamak için iç çekip duruyordu. Bu da biziz.

Bilgisayar ekranında bin birinci defa aynı çekimi izleyip duruyordum. Görüntüleri geçen yaz Afrika'da katıldığımız safarideki jipin şoförü çekmişti.

"Bak!" diye bağırdım. "Senin beni kıskandığının resmi. Yüz ifadene bir bak." Ayaz başını arkaya doğru çevirerek sehpanın üzerinde duran soda şişesine uzanmak istediği hâlde bunu yapmasına izin vermedim. Gözüm ekrandayken onun çenesini yakaladım ve zorla ekrana bakmasını sağladım.

Jipin ön koltuğunda oturan Alman doktor, -hani Sınırlar Ötesi Doktorlar Örgütü'ne katılmak için yanıp tutuştuğum zamanları başlatan doktor- "Doktor Yasemin Özbek burayı sevdiniz mi?" dediği anda Ayaz benden, ben de aslandan gözlerimizi ayırarak ona döndük. Benim yüzümde adamın bana, öğrenci olduğum hâlde beni meslektaşı olarak görmesinin gururu vardı çünkü çok saygı duyduğum ve hayran olduğum bir doktordu. Ayaz ise gözlerini birkaç defa ne olduğunu anlayamadığım duyguyla kırpıştırdığı için yüzünde esrarengiz bir ifade belirmişti. "Yasemin Hekimoğlu," dedim adama çünkü eski yazışmalarımızda ilk soyadımı kullandığım için onu da hatırlamıştı.

Ayaz'ın çenesini hâlâ sıkıyordum ve hâlâ onun bir bacağının üzerinde oturuyordum. Elimi çenesinden çekerek burnundan bıkkın bir nefes aldı. Canı istediği zaman duygularını belli etmek konusunda üzerine yoktu. Onları bile özgür bırakmaya bayılırdı.

Onun bu hâllerine epey alışkın biri olarak ona aldırmadım. Zaten onları önemsemem gerektiği zamanları içime içime işlemeyi iyi bilirdi. Bir zamanlar ayrılık benzeri bir sancıyla çöküp kaldığım lacivert koltukta oturmuş, gayet rahat bir tavırla televizyon seyrediyordu. Elbette ne aslanlarla ne de görüntülerle ilgilenmiyordu.

Ben ise koltuğun hemen yanına koyulmuş masanın üzerindeki bilgisayar ekranını izlerken onun keyifsizliğinden acayip bir zevk alıyordum çünkü ne kadar bu ruh hâlinde olsa da beni oraya o götürmüştü. Bu arada Ayaz'ın bacağının üzerinde oturmamın sebebi, bir zamanlar çöküp kaldığım koltuğu sevmediğimden değildi. Bana acılı hatıralarımı anımsatıyor olsa da onu seviyordum çünkü aşk biraz da buydu. Galiba ben pamuk şekerlere bulanmış aşklardan ve âşıklardan hoşlanmıyordum. Zor olanı sevmek benim değişik bir tarafımdı. Kendime de zor hayaller seçmiştim bir zamanlar. Ayaz da saf mutluluk veren bir âşık değildi ama onu da çok seviyordum. Mutlu etmeden önce illa ki beni yıpratır üzerdi. Saçlarımdan ve hayallerimden hoşlanmadığını ilk öğrendiğimde nasıl dağılmış, sonra da onların sebebini öğrendiğimde aşkla dolmuştum. Şu anda da çok mutluydum ve bu mutluluğu başlatmadan önce de beni darmadağın etmişti.

Çenesini sıkarak onu öptükten sonra "Kıskandın değil mi?" diye sordum. "Beni o doktordan kıskandın."

Doğal parktaki gezimiz sırasında bize eşlik etmiş, oralara yakın bir Afrika köyündeki derme çatma hastanede çalıştığı yeri ziyaret etmemize izin vermişti. Orada kaldığımız on gün boyunca sık sık bir araya gelmiştik.

"Ondan hoşlanmıyorum," diyen Ayaz ayağa kalkmak için

sıkıntıyla doğruldu. Ve beni koltukta bıraktı. Kalkmam için sırtıma iki defa hafifçe vurarak dizinin üzerinden kovdu daha doğrusu. Soda şişesini parmaklarının ucuyla sehpaya tekrar bıraktı. "Ama sebebi kıskançlık değil."

Adam hem bekâr hem genç hem de çok yakışıklı bir adamdı. Ancak ben onun yakışıklı olduğunu çalıştığı hastanedeki yerel görevlilerden birkaçı kendi aralarında konuşup adama kıkırdarken fark etmiştim. Onu çok uzun yıllar önce tanımış ve bağlarımı sürdürmüş olmama rağmen onda gördüğüm tek şey mesleğine olan tutkusu ve bana aşıladığı dünya görüşüydü. Bana çok benzediği hâlde hiç ama hiç ilgimi çekmemişti. Ayaz o doktorun bana aşıladığı Sınırlar Ötesi olayından hoşlanmıyordu. Gideceğime dair bir korkusu yoktu çünkü benim sınırlarım da ötem de Ayaz'dı şu anda. Asıl hayalimin devamı olan hayalden Ayaz olmasa da vazgeçerdim zaten. Annem yoktu artık ve Ayaz dışında hayatım boyunca ilgilenmem gereken insanlar vardı. Bazı hayaller hayatınızda her şey yerli yerinde olduğu zaman daha güzel yaşanırdı. Ben zaten şu anda asıl hayalimi yaşamaya doğru yol alıyordum.

Birileri hayallerinizi yaşatırdı, birileriyse yıkılan hayallerinizi yeniden inşa ederdi.

Bu arada o doktor duygusal anlamda asla ilgimi çekmemişti. Ben Ayaz'a tutulup kalmıştım. Zıtlıklar... Bence aslında zıt değildirler. Derinlerde bir yerlerde onları zıtlıklarına rağmen birbirine çeken mutlaka bir şeyler vardır ve o kadar güçlüdür ki zıt olan ne varsa onu yerle bir edecek kadar güçlüdür.

"Kıskandın," diye çıkıştığımda telefonum çaldı ki kıskanmadığını, onun varlığından haz etmediğini biliyordum.

Ardından telefonu yanıtladım. Arayan kişi başımın tatlı

belası Yağız'dı. "Abla," dedi. "Burada bir kız var. Gördüğüm zaman kalbim sinirimi bozuyor."

Bir kahkaha atarak "Oğlum," dedim. "Daha lisedesin. Şimdiden kalbin yoldan çıkarsa son günü onu nerede bulacağız biz? Ayrıca kalbim hızla atıyor demen gerekiyordu."

"Of Yasemin ya," dedi ki liseye başladığından beri arkadaşlarına hava atmak için bana Yasemin derdi. Onunla ileride nasıl baş edeceğimi gerçekten bilmiyordum. Neyse ki Çınar vardı. "Çınar ne yapıyor?"

"Bana, o kıza âşık olduğumu söyledi. Kavga ettik. Ortaokuldan beri tanıdığı şu kızla her akşam telefonda konuşup duruyor."

Yağız'ın kıracağı kalpler sıra sıra birden gözümün önüne geldi ama Çınar o kızla muhtemelen ömrünün sonuna kadar beraber olacaktı. "İyi, soğuk bir şey içmeyin. Yarın okuldan sonra size uğrarım."

"Uğrama abla ya. Karizmamız çiziliyor. Şu okulunu bitir de artık Günalan'a dönün siz. Süt kuzusu muamelesi yapma bana. Çınar'a yap, o seviyor."

İkisi de İstanbul'daki iyi bir yatılı okulu kazanmıştı. Ayaz ve ben de İstanbul'da yaşıyorduk. Onlardan sadece iki sene ayrı kalmıştım. İkizler ve babam için gözüm arkada kalmamıştı çünkü onlar ben yokken orada hayatlarından mutlulardı. Onlarla konuştuğum zaman Günalan'da Gölge, babam ve Leyla ile havuzlu evde çok mutlu olacaklarına inandıklarını söylemişlerdi. Onların en büyük korkusu birbirlerinden ayrılmak ve beni uzun süre kaybetmekti. Ayaz onlara, sevdiği diğer insanlarla beraber çok mutlu olacakları bir ev vermişti. Onları İstanbul'a getirmek huzurlarını bozmaktı artık o saatten sonra. Zaten getirecek

olsak bile onlarla ilgilenemezdik. Ulaşım problemi yüzünden gecenin geç saatlerinde girdiğimiz küçücük bir evde yaşanılan hayat, öyle özgür ve ilgi isteyen çocuklara göre değildi. Yazları yine beraber olacağımızı bildikleri ve çok sevdiklerinin yanlarında kaldıkları için keyifleri fazlasıyla yerindeydi.

Leyla ve Gölge de ikizler İstanbul'u kazandıktan sonra babamla beraber onun evine geçmişlerdi. Oysa Ayaz onlardan asla böyle bir şey istememişti. Önemli olan tekrar aynı yere günün birinde dönecek olmamız ve her sabah aynı manzaraya uyanmamızdı. Dönecektik ve Ayaz benim okulum için harcadığı paraları benimle beraber biriktirecek, o oteli yine açacak, yine evinde yaşayacak ve bu sefer mis gibi kokan sabahlarda gözümün içine gerçek bir mutlulukla bakacaktı.

Ayaz elimdeki telefona bakarak beni tasvip etmez bir tavırla başını sağa sola salladı. "Uğramayacaksın çünkü izin vermiyorum."

Her zaman onların yanındaydı zaten. Telefonu meşhur lacivert koltuğa çarparak "İyi," diye bağırdım. Bu bir kavga değildi. Kapristi. Onunla ettiğimiz en son kavga bana mutsuz olduğunu söylediği zamandı. Evet, hâlâ kolay bir insan değildi. Hâlâ bir şeyler onun canını kolayca sıkabiliyordu ama ben de eskisi gibi değildim. Epey büyümüştüm. "Peki, gitmeyeceğim."

Dudaklarımı büzerek ona küskün bir bakış attığımda yanıma yaklaşarak ellerimi tuttu. "Sen," dedi. "Beni dinlediğin ve kendini bana teslim ettiğin zaman hiç mutsuz oldun mu?"

"Hayır." Cevabı içimdeki huzurla bir çırpıda verdikten sonra ona kendimi bıraktığım anları düşündüm. Onunla olmak ki bu biraz zor olmuştu, bana yaptığı sürprizler, evlilik ve şu an sahip olduklarımız... Beni hiçbir şeye pişman etmemişti. Hayatıma anlam katmayı geçmiş, onu değiştirmeyi başarmış-

tı. Memnun olduğumu düşündüğüm hayatımı... Bunun karşımdaki insan için ne kadar zor olduğunun bilincindeydim.

Soğuk ocak akşamında pencereye doğru yürüdüm. "İyi ki varsın," dediğimde bunu tüm kalbimle söylüyordum. Öyle ki beni ne kadar çok sevdiğini bildiğim hâlde Ayaz, karakteri gereği, ona karşı hissettiğim kaybetme korkusunu hâlâ canlı tutan bir insandı. Dünyaları önüme serdiği hâlde asla boyun eğmezdi bana ve her şeyi düşünürdü.

Aradan geçen yıllar ve yerine getirmek zorunda olduğum diğer sorumluluklar yüzünden o sene çok yüksek bir puan alamayacağımı zaten öngören Ayaz beni özel bir üniversiteye kaydettirmişti. Bunu yapacağını benden saklamış, otelin arsası için biriktirdiği parayı ayırmıştı.

Tıp fakültesinde okuyordum elbette. Şu anda bölüm birincisiydim ve ödediği paraların bir kısmı ona kalıyordu. Uzmanlık falan zaten daha önceden de hiç hayalim olmamıştı. Bütün isteğim Ayaz'ın her gün aynı manzaraya uyanacağı kasabamıza dönmek ve orada çalışmaktı.

"Az önce babamla konuştum. Leyla ve abimle beraber yemek yiyorlarmış."

Ayaz'ın yüzüne hoşnut bir tebessüm yayıldı.

Dünya yıkılsa dahi Leyla'dan onun istediğini isteyemezdim. Ama Ayaz istemişti.

Evet, Eğer Ayaz olmasaydı, ben zaten bunu Leyla'dan isteyecek duruma gelemez, asla o sınava giremezdim. Girsem bile kazanamaz, paralı bir üniversiteyi kazansam bile mümkün değil gidemezdim. İyi ki vardı. Hayallerime ulaşmamı o kadar çok istemişti ki Leyla ve Gölge olayı ona nefes aldırmış, âdeta bir hediye olmuştu.

Ellerimi beline dolayarak yanağımı sırtına yasladım. "Ayaz." Yine aynı soruyu soracaktım. "Eğer Leyla ve abim evlenmeseydi ne yapardık?" Ben buraya gelmemek için direnirdim o da getirmek için aynısını yapardı. Yine o cevabı verdi.

"Yaşamadan bilemeyiz değil mi Yasemin? İyi ki yaşamadık." Bence başka bir yol bulur, kafasına koyduğunu zor da olsa yapardı.

Bana doğru dönerek kaşlarını hafifçe çattı. "Sen bugün neden geç kaldın?"

Birden yutkundum. Ona bir sürprizim vardı aslında.

"Bilmem. Farkında değilim bile."

"Yasemin," dediğinde sesi çok ciddiydi. Evet, hâlâ saygısızlığa, saçmalığa ve yalana tahammülü yoktu. "Of Ayaz, sorma. Sana bir sürpriz hazırladım."

Serzenişim onu ikna etmedi çünkü sessiz kalarak koyu ve güzel yeşil gözleriyle yüzümü inceledi. "Geç kalacağını mutlaka söyle bir daha." Meraklanmıştı. İstanbul'da iyi bir şirkette çalışarak benim hayallerimi yeniden inşa eden bir insandı o. Bunun yanında özel projeler de alıyordu ama onun istediği bu değildi. Ama bu sefer katlanmıyor, gerçekten mutlu olarak yaşıyordu burada, çünkü bir gün döneceğimizi biliyordu.

Tek isteğiyse düzenli, mutlu bir hayattı. Aynı yerde kalarak tabii. Dışarıdan hiç öyle görünmese bile öyleydi. Hâlâ dışarıda yemek yemeyi sevmiyordu.

"Bugün dışarıda yiyelim mi?"

Kollarımı belinden çekerek "Yasemin," dedi. "Beni sinirlendirmeyi çok özlediğini biliyorum ama boşuna çaba sarf ediyorsun. Öğrenciliğin bu evin sınırlarında son buluyor."

Alnıma bir öpücük kondurdu. Çok iyi bildiğim o kayıtsız gü-

lümsemesi içimi titretti. Onun arkasından her daim beni al aşağı edecek bir söz çıkardı. "Bence Çınar ve Yağız'ın yokluğu sana iyi gelmedi." Gözlerimi kırpıştırdığım anda ciddi ciddi bir şey söyledi.

"Senden bir şey istiyorum. Okulu bitirdiğin anda..." Parmaklarımı dudaklarına bastırdım. Daha geniş bir aile olmak istiyordu çünkü Ayaz gerçekten hem bana, hem kardeşlerime hem de dedesine karşı tüm sorumluluklarını fazlasıyla yerine getirmişti. Bunlar onu yormuyordu.

Kalbim deliler gibi çarpmaya başladığında, "Evet," dedim. "Evet, evet, evet, harika olur ve umarım bana benzer."

Ayaz'ın yüzü ekşir gibi olduğunda, çocuğun bana benzemesi konusundaki fikrime katılmadığını belli etmek için yanımdan geçerek yatak odasına doğru ilerledi. Aşırı romantizm ve bana benzeyen çocuklar onun tarzı değildi. Dürüstlüğü hâlâ beni ters köşe yapıyordu. Yine de yüzünü buruşturmak dışında bir şey söylemedi. "Sana benzeyen bir kızımız olsun," diyerek benim ruhumu okşayacak yalanlar söylemek yerine ölmeyi gözü kapalı seçerdi. Beni çok sevdiği hâlde bana çok kızdığı yönlerim doluydu onun gözünde; gezme aşkım, kıskançlığım, aptalca verdiğim kararlar, saçlarım, zor olana olan bağlılığım ve tabi ki ani patlamalarım.

Arkasından bağırdım. "Ciddisin sen değil mi? Oysa ben sana benzeyen bir oğlumuz olmasını çok isterdim. Yaz kış incecik giyinmesi, kendi bildiğini okuması, özgürlüğüne düşkünlüğü, hiç söz geçmemesi, tavizsiz karakteri dışında senin gibi yakışıklı, yeşil gözlü, tutkuyla seven ve uzun boylu olabilir. Fedakârlığı saymıyorum bile."

Kahkaha atarak ben de onun arkasından gittiğimde tişörtünü çıkarmıştı ki muhtemelen sıcaktan bunalmış, daha ince

bir tişört arayacaktı. Ne bedeni ne de ruhu baskıya gelemiyordu. Düşündüğüm şeyi yaparak çekmeceyi açmak için eğildiğinde açık kumral saçlarının arasına parmaklarımı daldırdım. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Dudaklarını aşağıya doğru kıvırdıktan sonra başını bana doğru çevirdi ve baştan çıkarıcı bir bakış verdi. Bir de bu vardı, tüm soğukluğu birden yok oluyor, etrafa yaydığı güçlü enerjisiyle duygularımın yönünü değiştiriyordu. "Beni," dedim. "O kadar heyecanlandırıyorsun ki..."

Elinde hâlâ tişörtü vardı. Muhtemelen artık onu giymeyecekti. Sırtındaki dövmeye dokundum. Dokunmayacağımı söylediğim hâlde defalarca aynı şeyi yapmıştım çünkü ona ilk ben dokunmuştum. Ben... Nefesimle.

"Sana bir sürprizim var," diyerek yeşil kazağımın yakasını hafifçe kaydırarak omzumu açtım. Bu sefer onun ilgisini çekmeyi başarmıştım. "Sen varsın orada. Bir de ben."

Meraklı bakışlarını omzuma değdirdikten sonra, rüzgârda uçuşan çiçeklerden oluşan dövmeyi inceledi. "Burayı öpmüştün," dediğimde tebessüm etmeden duramadı. Başını geriye doğru çekti ve sözlerimden önce yüzünde oluşan hoşnutluk yerini alaycılığa bıraktı. "Diğer omzunu da öpmüştüm Yasemin." Burnunun üzerini sıkarak gülmesine hakim olmaya çalıştı ki gerçekten oldu. "Belini de öpmüştüm, ellerini de öptüm. Kollarını, burnunu, çeneni... "

Benimle hâlâ alay ediyordu. "Dövmemi kıskandığını neden açıkça söyleyip bana, *burayı öpmüştün*, diyerek dövmene başka bir anlam yüklemeye çalışıyorsun?"

Çok bozulmuştum. Kıskançlığım ve ben ayrılmaz ikiliydik. Ayaz'ın benim için yaptırdığı şeyi bile kıskanıyor, ben de

ona özel bir şeyler yaşatmak istiyordum. İnce beyaz tişörtü hızla üzerine geçirdi. Yine beni şaşırtmıştı çünkü giymeyeceğini düşünmüştüm. Omzumu iyice açarak dövmenin üzerine dudaklarını dokundurdu.

"Yine de hoşuma gitti ve şimdi eşitlendik öyleyse." Eşitlik derken öpmüş olmasını kastetmişti. Üzüntümü gideren sözlerini ve hareketini sırf bana kıyamamasıydı. "Ben senin nefesinin değdiği yere dövme yaptırdım ve seni orada ölene kadar saklayacağım. Sen de ismimi omzuna dövme yaptırdın ve saklayacaksın."

"Anlamlarının aynı olmadığını söyledin bile. Ben burada bir eşitlik göremiyorum," diyerek hızla çekmeceyi çarptığımda bileğimi yakaladı. "Ben de göremiyorum." Haklıydı ama ukalaydı. Küçümsemiyordu ama doğruyu söylüyordu. Asıl anlamlı olan onun dövmesiydi. Benimki aşkla ve kıskançlıkla yaptırılmış onunki ise kaybettiği insanı saklamıştı oraya.

Belimi sıkıca kavradıktan sonra çatılmış kaşlarımı keyifle seyretti. "Bahar var orada artık," dedi. "Bu hâlinle bile." Sonra boynumu koklayarak bir itirafta bulundu. "Bu da benim baharım Yasemin. Senin kokun... Bana baharı getirdin sen."

O da bana getirmişti. Kışı geçmemi sağlamış, sonbaharda bırakmamıştı.

Gözlerimi kısarak şöyle bir düşündüm. Parmaklarım az önce öptüğü dövmenin üzerine gitti. Ben hâlâ kıskançlığımla uğraşıyordum. "Eşitiz bence."

Elbette bu konuda değildik.

Tek bildiğimiz birbirimizi delice bir tutkuyla çok sevdiğimizdi. Kimin daha çok sevdiğini ise kimse bilmiyordu.

Ayaz mı ben mi?

KAKTUSUN
TELEGRAM